

ДЖЕЙМС ОСУАЛД

ЕСТЕСТВЕНА СМЪРТ

Част 1 от „Мистериите на инспектор Маклейн“

Превод от английски: Камен Велчев, 2014

chitanka.info

На родителите ми — Дейвид и Джулиет. Бих искал да сте тук, за да споделим това.

1.

Не трябваше да спира. Случаят не беше негов. В момента дори не беше на смяна. В сините примигващи светлини, дежурната кола и полицайите, разпъващи лентата, обаче имаше нещо, на което детектив Антъни Маклейн никога не бе в състояние да устои.

Израснал беше в този квартал, богаташката част на града, с еднофамилни къщи и дворове с високи огради. Тук живееха потомствени богаташи, хора, които знаеха как да пазят имуществото си. Вероятността по тези улици да видиш клошар, камо ли да бъде извършено тежко престъпление, беше нищожна. Сега обаче две патрулни коли бяха блокирали портата на голямо имение и един полицай опъваше синьо-бяла лента. Маклейн се приближи и извади служебната си карта.

— Какво се е случило?

— Убийство, сър. Само това знаем.

Полицаят завърза лентата и взе да разпъва нова ролка. Маклейн огледа застланата с чакъл алея, водеща към къщата. По средата ѝ бе паркирана дежурната кола с широко разтворени врати. Редица униформени ченгета претърсваха моравата, сантиметър по сантиметър за улики. Нямаше нищо лошо в това и той да огледа, да види дали не може да помогне с нещо. В крайна сметка познаваше района. Мина под лентата и се запъти нагоре по алеята.

Зад очукания бял микробус на вечерната светлина проблясваше лъскаво черно бентли. Гледката се разваляше от ръждясалото старо мондео до него. Антъни познаваше добре тази кола, познаваше добре и собственика ѝ. Старши инспектор Чарлс Дъгит не беше любимият му началник. Щом той разследваше, значи, жертвата беше важна личност. Това би обяснило и големият брой ангажирани униформени.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Маклейн се извърна към познатия глас. Дъгит бе значително повъзрастен от него, сигурно наблизаваше шейсетте. Рижата му някога коса сега бе прошарена и оредяла, а червендалестото лице — цялото в

бръчки. С бял хартиен гащеризон, съмкнат до кръста и завързан на увисналото шкембе, приличаше на човек, който току-що се с измъкнал навън да изпуши цигара.

— Бях в квартала и видях патрулните коли на алеята.

— И реши да си заврещ носа, където не ти е работа, така ли? Какво всъщност правиш тук?

— Нямам намерение да се намесвам в разследването ви, сър. Помислих си, че след като съм израснал в района, може да помогна с нещо.

Дъгит шумно въздъхна и отпусна театрално рамене.

— Е, добре. Така и така си тук, пострай се да свършиш нещо полезно. Иди поговори с патолога. Нали ти е приятел? Разбери до какви брилянтни умозаключения е успял да стигне до този момент.

Маклейн понечи да тръгне, но здравата хватка на Дъгит го спря.

— И след това веднага се върни да ми докладваш. Не искам да се изнижеш, преди да сме приключили огледа.

След настъпващия навън сумрак светлините в къщата му се сториха ослепително ярки. Маклейн влезе в голям салон, след като прекоси по-малката, но все пак внушителна по размер веранда. Вътре цареше суматоха: криминалисти в бели гащеризони сновяха насам-натам, търсеха отпечатъци и заснемаха всичко. Още преди да е направил и няколко крачки, млада жена с измъчен вид му връчи навит на руло бял работен комплект. Не я познаваше, явно беше от новопостъпилите в екипа.

— Ще трябва да го облечете, ако ще влизате там, сър. — С палец посочи зад гърба си към отворена врата в дъното на салона. — Ужасна бъркотия. Едва ли държите да съсипете костюма си.

— Или да унищожа важна улика. — Маклейн ѝ благодари, облече гащеризона и нахлузи калцуните върху обувките си, после се отправи към посочената врата, като се придържаше към очертаната от полицайски пътека върху лъскавия под. Отвътре се чуха приглушени гласове, така че той влезе.

Озова се в изискана библиотека. Тъмни махагонови лавици опасваха стените, а върху тях бяха подредени книги с кожени подвързии. Между два високи прозореца бе разположено старинно

бюро, на което нямаше нищо друго, освен преспапие и мобилен телефон. Срещу богато украсената незапалена камина имаше два кожени стола с високи облегалки. Левият беше празен, като се изключват прилежно сгънатите и метнати на подлакътника дрехи. Маклейн прекоси стаята и се насочи към другия, тъй като седящият на него мъж мигновено привлече вниманието му. Сбърчи нос от нетърпимата воня.

Мъжът изглеждаше почти спокоен, ръцете му почиваха върху подлакътниците, а краката, леко раздалечени, бяха стъпили на пода. Лицето му беше бледо, а изцъклените очи се взираха право напред. От затворената му уста чак до брадичката се беше стекла черна кръв и в първия момент Маклейн си помисли, че мъжът е облечен с тъмен велурен жакет. След това видя червата, сивкавосини спирали, разплетени и увиснали до персийския килим на пода. Не, това не беше велурен жакет. Над тях бяха прилепени две фигури в бяло, които явно не искаха да докосват с колене прогизналия от кръв килим.

— Боже мой! — Маклейн запуши устата и носа си, за да избегне металната миризма на кръв и далеч по-силната на човешки изпражнения. Едната от фигурите в бяло се извърна и той разпозна градския патолог Ангъс Кадуоладър.

— А, Тони. Добре дошъл на купона. — Патологът се изправи, подавайки нещо хълзгаво на помощничката си. — Трейси, би ли взела това?

— Барнаби Смит — каза Маклейн и пристъпи по-близо.

— Не знаех, че сте се познавали — каза Кадуоладър.

— Не бяхме близки, но се знаехме. Никога не съм идвал тук. Какво му се е случило?

— Дървеняка^[1] не те ли запозна със случая?

Маклейн се озърна, очаквайки да види зад гърба си старши инспектора, като потръпна пред вероятността да чуе как го наричат зад гърба му. Освен помощничката и трупа обаче в стаята нямаше никой друг.

— Всъщност не остана кой знае колко доволен, че съм тук. Мисли си, че отново искам да обера лаврите.

— А така ли е?

— Не. Просто пътувах към къщата на баба ми, когато видях колите и... — Маклейн забеляза усмивката на патолога и замълча.

— Между другото, как е Естер? Има ли подобрение?

— Не. По-късно ще се видя с нея. Ако не ме задържат по-дълго тук, разбира се.

— Чудя се какво би заключила тя при вида на тази бъркотия. — Кадуоладър посочи с окървавената си ръкавица човешките останки.

— Нямам представа, но със сигурност нещо зловещо. Всички патологи сте еднакви. Кажи ми какво се е случило, Ангъс.

— Доколкото мога да преценя, не е бил вързан, по какъвто и да е начин, което налага извода, че е бил мъртъв по времето, когато са му причинили... това. От друга страна, има прекалено много кръв, тоест сърцето му още е било, когато е бил направен първият разрез, така че най-вероятно е бил упоен. Ще знаем със сигурност, щом излезе заключението от токсикологията. По-голямата част от кръвта е изтекла оттук. — Той посочи висящо парче кожа, опасващо шията на мъртвеца.

— Съдейки по пръските по краката и встриани от стола, било е направено, след като убиецът е извадил червата. Предполагам, за да не му пречат. Основните органи са недокоснати, с изключение на далака, от него липсва голямо парче.

— В устата му има нещо, сър — обади се асистентката и се изправи, а коленете ѝ изпукаха.

Кадуоладър извика фотографа, след което се наведе и напъха пръсти в устата на мъжа, разтваряйки челюстите му. Отвътре изтегли нещо слузесто, червено и гладко. Маклейн усети как жлъчката се надигна чак до гърлото му и едва не повърна, когато патологът вдигна органа към светлината с думите:

— Чудесно. Ето къде е бил.

Нощта вече се бе спуснала, когато Маклейн излезе от къщата. В града никога не настъпваше пълен мрак. Уличните лампи разпръскаха навсякъде своята бледооранжева, идваща сякаш от ада светлина. Поне августовският задух бе отстъпил пред нощния хлад, който му донесе истинско облекчение след отвратителната смрад в къщата. Чакълът хрущеше под краката му. Той спря и се загледа в небето с напразната надежда да види някоя звезда или да си обясни защо някой би извадил вътрешностите на стареца и натъпкал в гърлото му собствения му далак.

— Е? — Тонът не можеше да се сбърка и бе придружен от киселата миризма на стар тютюн. Маклейн се обърна към старши инспектор Дъгит. Беше се отървал от белия гащеризон и отново извадил на показ запазената си марка — огромния костюм. Дори в сумрака се забелязваха излъсканите от дългогодишно износване места.

— Най-вероятната причина за смъртта е тежка кръвозагуба, а шията му е прерязана от ухо до ухо. Според Ангъс... доктор Кадуоладър смъртта е настъпила в късния следобед или ранната вечер. Между 16 и 19 часа. Жертвата не е била завързана, а по-скоро упоена. Повече ще знаем, след като излезе токсикологичният доклад.

— Всичко това ми е известно, Маклейн. Имам очи. Разкажи ми какво знаеш за Барнаби Смит. Кой би го подредил така?

— Не познавах толкова добре господин Смит. Беше затворен човек. Днес за пръв път влизам в къщата му.

— Е, предполагам, че като малък си прескачат в градината му да береш ябълки.

Антьни прегълтна първия отговор, който му дойде наум. Свилен беше със заяжданията на Дъгит, но не виждаше защо трябва да се примирява с тях в момент, в който се опитваше да помогне.

— Какво знаеш за него? — попита Дъгит.

— Беше търговски банкер, но би трябвало вече да се е оттеглил в пенсия. Четох някъде, че е дарил няколко милиона за новото крило на Националния музей.

Дъгит въздъхна и пощипна върха на носа си.

— Надявах се на по-полезна информация. Не знаеш ли нещо за личния му живот? Приятели? Врагове?

— Не, сър. Както казах, със сигурност беше пенсионер и поне осемдесетгодишен. Не се движа много-много в тези среди. Баба положително е по-добре осведомена, но точно в момента не е в състояние да помогне. Знаете, че наскоро получи инсулт.

Дъгит пренебрежително изсумтя.

— В такъв случай си ми напълно безполезен. Разкарай се. Върни се при богатите си приятелчета и се наслади на свободната си вечер. — После се обърна и се отправи към групичката униформени полицаи, събрали се за по цигара. Маклейн с облекчение се загледа в отдалечаващия се гръб на Дъгит, но после се сети за намека за изнисзването.

— Да изготвя ли доклад по случая, сър? — извика той.

— Не ми е притрябал докладът ти. — Дъгит се завъртя на пети към Маклейн. Лицето му бе в сянка, в очите му играеха отблъсъците на уличното осветление. — Разследването е мое, Маклейн. Пръждосвай се.

[1] Непреводима игра на думи с фамилията на старши инспектора. — Б.р. ↑

2.

В болница „Уестърн Дженирал“ миришеше на болести — онази смесица от дезинфектанти, топъл въздух и разлети телесни течности, която се просмуква в дрехите ти, ако прекараши повече от десетина минути в сградата. Сестрите на рецепцията го познаха, усмихнаха му се и кимнаха безмълвно. Едната се казваше Барбара, а другата Хедър, но проклет да беше, ако знаеше коя, коя е. Никога не бяха достатъчно дълго далеч една от друга, за да установят истината, а да се взира в миниатюрните табелки с имената, закачени на гърдите им, беше просто неловко.

Маклейн се придвижваше по безлюдните коридори толкова тихо, колкото позволяващо скърцащият под краката му линолеум. Минаваше покрай кретащи мъже в болнични престилки, които стискаха интравенозни системи в артритните си юмруци. Забързани сестри търчаха от един критичен случай на друг. Пребледнели новоизлюпени доктори сякаш всеки миг щяха да припаднат от изтощение. Тези неща отдавна вече не го впечатляваха. Прекалено често бе идвал тук.

Отделението, което търсеше, бе в тихо болнично крило, далеч от суетнята и шума. Приветливата стая гледаше към град Файф отвъд устието на река Форт. Според него пълна глупост. Мястото беше прекрасно за хора, които се възстановяваха от сериозна операция. Вместо това тук настаняваха пациенти, на които не им беше до гледката или спокойствието. Подпрая вратата с пожарогасителя, за да се чува далечният шум от човешката дейност, и пристъпи в полумрака.

Тя лежеше върху няколко възглавници със затворени очи. Изглеждаше заспала. Излизашите от главата ѝ кабели бяха включени в апаратурата до леглото, която бавно и ритмично пиукаше. Прозрачна течност се вливаше през тръбичка в сбръчканата и осеяна с петна ръка, а сензорът на монитора за сърдечната дейност бе закачен на повехналия ѝ пръст. Антъни придърпа стол и седна, взе ръката на баба си в своята и се вгледа в лицето ѝ, което навремето изльчваше гордост и енергия.

— Преди малко се видях с Ангъс. Пита за теб. — Говореше нежно, без да знае дали е в състояние да го чуе. Ръката ѝ бе хладна. Като се изключеше механичното повдигане и отпускане на гърдите, баба му бе напълно неподвижна. — От колко време си тук? Осемнайсет месеца? — Страните ѝ бяха хълтнали още повече от последния път, а някой бе подстригал нескопосно косата ѝ, което придаваше на лицето още по-мъртвешки вид. — Вярвах, че все някога ще се събудиш и нещата ще тръгнат постарому. Сега вече не съм сигурен. За какво ти е изобщо да се будиш?

Тя не отговори. От година и половина не бе чувал гласа ѝ. Не и откакто му се обади, за да каже, че не се чувства добре. Помнеше линейката, медиците, как заключи празната къща. Не можеше обаче да си спомни лицето ѝ, когато я намери в безсъзнание в креслото пред камината. Месеците в болницата бяха дали своето отражение, толкова дълго бе гледал това лице, че в съзнанието му бе само сегашната сянка на жената, която го бе отгледала от четиригодишна възраст.

— Кой е направил това? — Маклейн се озърна, стреснат от гласа. В коридора една от сестрите се мъчеше да премести пожарогасителя. Жената нахлу разтревожена в стаята и най-накрая го видя. — О, вие ли сте, господин Маклейн. Съжалявам. Не ви видях да влизате.

Меко ирландско произношение, бледо лице, късо подстригана рижа коса. Носеше униформата на старша сестра и Маклейн сто на сто знаеше името ѝ. Джейн, Джени или нещо от този род. Мислеше си, че знае имената на почти всички сестри в болницата — било по служебна линия, било от редовните си посещения в това тихо малко отделение. Да го убиеха обаче, в момента не се сещаше как се казва сестрата.

— Няма проблеми — отговори той и се изправи. — Тъкмо си тръгвах. — Пусна студената ръка и обърна гръб на тялото в кома. — Скоро пак ще дойда, бабо. Обещавам.

— Знаете ли, че вие сте единственият, който редовно идва на свидане? — каза сестрата. Маклейн пълзна поглед по другите легла в отделението и техните безмълвни, неподвижни обитатели. Някак зловеща картина. Наредени на опашка за мортата. Търпеливо чакащи края.

— Нямат ли роднини? — попита и кимна към другите пациенти.

— Имат, но никой не ги посещава. В началото всички идват. Някои дори всеки ден — в продължение на седмица-две, даже месец. С

времето обаче се появяват все по-рядко и по-рядко. Ето, при господин Смит например от месец май не е идвал никой. Вие ни посещавате всяка седмица.

— Тя си няма никого другого.

— И така да е. Не всеки постъпва като вас.

Антьни не знаеше какво да каже. Така е, идващ при всяка удобна възможност, но никога не се застояваше. За разлика от баба си, обречена да прекара остатъка от живота си в тази тиха стая.

— Трябва да тръгвам — рече той и се запъти към вратата. — Извинете за пожарогасителя. — Спра и го закачи обратно на мястото му на стената. — Благодаря ви.

— За какво?

— Че се грижите за нея. Мисля, че щеше да ви хареса.

Таксито го остави в края на улицата. Маклейн постоя малко на хлад и проследи как изгорелите газове бавно се разнесоха във въздуха. Улична котка уверено тръгна да пресича на пет-шест метра от него, но внезапно спря, усетила, че я наблюдават. Бавно обходи с поглед улицата по цялата ѝ дължина, очите ѝ фиксираха всичко, докато накрая се спряха на него. Опасността бе установена и оценена, в резултат на което котката седна насред платното и заблизи лапичката си.

Антьни се облегна на най-близкото от редицата дървета, стърчащи от размествените наоколо тротоарни плочки, сякаш краят на цивилизацията бе настъпил, и се загледа в улицата. По принцип беше доста тиха, а в този час и безлюдна. Само приглушените шумове откъм града напомняха, че животът следва своя ход. Далечен животински крясък откъсна котката от поредното облизване. Тя се втренчи в Маклейн, за да разбере дали той е източникът на звука, сетне изчезна в близката градина, след като без никакво усилие прескочи оградата.

Обърнал се отново към улицата, Маклейн се оказа лице в лице с пустата къща на баба си, чиито тъмни прозорци бяха празни като лицето на лежащата в кома старица. Капациите бяха спуснати като преграда срещу мрака. На свиждане в болницата ходеше с желание, но тук идващие по задължение. Къщата, в която бе израснал, отдавна я нямаше. Животът се бе оттекъл от нея, както се бе оттекъл от баба му, докато не бе останало нищо, освен студени камъни и горчиви спомени.

Едва ли не му се прииска котката да се върне. Щеше да му е приятно да има компания, пък била тя и нейната. Знаеше обаче, че не бива да се разсейва. Бе дошъл да върши работа, така че най-добре беше да се залови веднага с нея.

Натрупаната за цяла седмица поща бе покрила пода на антрето. Маклейн я събра и отнесе в библиотеката. Повечето мебели бяха загърнати с бели чаршафи, което допринасяше за призрачната атмосфера в къщата, но бюрото на баба му бе открито. Провери телефона за съобщения, като изтри рекламните, без дори да ги прослуша. Би могъл направо да изключи секретаря, но пък не се знаеше дали някой стар семеен приятел няма да позвъни. Рекламните листовки заминаха в кошчето, което на свой ред скоро щеше да се нуждае от изпразване. Имаше две сметки, които трябваше да запомни и препрати на адвокатите, занимаващи се с делата на баба му. Една бърза обиколка — и можеше да се приbere вкъщи. Ако имаше късмет, току-вик подремнал преди работа.

Антьни открай време не се боеше от тъмното. Може би защото чудовищата се бяха появили и му бяха отнели родителите, когато бе на четири години. Най-лошото се беше случило, а той бе оцелял. След тези събития мракът вече не му вдъхваше страх. И все пак се усети, че пали лампите, за да не върви през тъмните стаи. Къщата беше голяма, твърде голяма за нуждите на възрастна жена. Повечето съседски къщи бяха преустроени в поне двуфамилни, но тази си остана, както е била проектирана, с огромна градина, заобиколена от висока ограда. Един господ знаеше колко струва, а това бе едно от нещата, с които щеше да му се наложи да се заеме в бъдеще. Освен ако баба му не бе завещала къщата на някой котешки прият. Това не би го изненадало. Беше напълно в стила ѝ.

Той се спря с протегната към ключа на лампата ръка и осъзна, че за пръв път се е замислил за нещата, които щяха да произтекат от нейната смърт. За вероятността тя да умре. Разбира се, тази мисъл не бе напускала дълбоките кътчета на ума му, но в месеците, в които я посещаваше в болницата, все се надяваше, че състоянието ѝ ще се подобри. Днес обаче, незнайно защо, най-накрая бе приел, че това няма да се случи. Което го натъжи, ала му донесе и някакво облекчение.

Сетне си даде сметка къде се намира.

Спалнята на баба му не беше най-голямата стая в къщата, но вероятно биеше по размери целия му апартамент в Нюингтън. Влезе в нея и прокара ръка по леглото, все още застлано с чаршафа от нощта преди баба му да получи удара. Отвори гардеробите и видя дрехи, които тя никога повече нямаше да облече. Прекоси стаята и отиде до тоалетката, където на стола бе метнато коприненото ѝ кимоно. В оставената със зъбите нагоре четка за коса имаше нейни косми. Дългите посребрени нишки блещукаха на ярката жълто-бяла светлина, отразяваща се в старинното огледало. От едната му страна на малък сребърен поднос бяха подредени флакончета парфюм, а от другата имаше няколко снимки в орнаментирани рамки. Личното пространство на баба му. Беше идвал тук и преди, като момче, когато го бе изпращала да донесе нещо или когато се бе прокрадвал в банята да задигне някой калъп сапун, никога обаче не се беше спирал, никога не бе обръщал внимание на този ъгъл. Чувстваше се неловко да стои там, но същевременно и запленен.

Тоалетката го привличаше много повече, отколкото леглото. Това бе мястото, където баба му се приготвяше за външния свят, и Антъни с удоволствие отбеляза, че една от снимките там бе неговата. Помнеше кога е направена: в деня на дипломирането му в полицейския колеж „Тулиалан“. С по-чиста от всякога униформа. Полицай Маклейн, устремен към целта си, макар и да знаеше, че го очаква рутината на всяко патрулно ченге.

Другата снимка беше от сватбата на родителите му. Съпоставяйки двете фотографии, си даде сметка, че по външност много прилича на баща си. Там двамата бяха на едни години и въпреки разликата в качеството на снимките, можеха да ги сметнат за братя. Маклейн се загледа в снимката. Едва познаваше тези хора, дори рядко се сещаше за тях.

Из стаята бяха разпръснати и други фотографии — някои закачени на стените, а други поставени в рамка и подредени върху нисък широк скрин, в който несъмнено бе прибрано бельото на баба му. Имаше и снимки на дядо му — суров на вид възрастен господин, чийто портрет висеше над камината в трапезарията на долния етаж, точно над почетното място на масата. Тези фотографии проследяваха живота му, от невръстна възраст до старини, в серии от черно-бели кадри. Други бяха запечатали баща му, както и майка му от момента, в

който се бе появила в живота му. А на някои беше баба му: ослепително красива млада жена, облечена по последния писък на модата от 30-те години на ХХ век. На последните от тях до нея стояха двама усмихнати мъже, а зад тях бяха колоните на Националния паметник на Калтън Хил. Маклейн дълго се взира във фотографиите, преди да разбере кое в тях го притеснява. Вляво от баба му бе застанал дядо му, Уилям Маклейн, който присъстваше на множество други снимки. Отдясно обаче, с ръка на кръста ѝ, с усмивка на лицето, сякаш целият свят му принадлежи, имаше мъж, който много приличаше на господина от сватбената снимка, както и на дипломирания полицай.

3.

— Какво точно липсва, господин Дъглас?

Маклейн се опита да се настани по-удобно на дивана. От буците му имаше усещането, че седи върху тухли. Отказа се и огледа стаята, в която освен него бе детектив сержант Боб Леърд (за приятелите си Навъсения Боб), който си водеше бележки с разлатия си неразбираем почерк.

Стаята бе добре обзаведена въпреки дивана на буци. Старинна камина заемаше едната стена, а изискана колекция от маслени картини покриваше останалите. Два други дивана ограждаха камината, макар че в тази лятна жега в нея имаше единствено красиво аранжирани сухи цветя. Преобладаваше махагонът, а ароматът на политура се конкурираше със слабата миризма на котешко присъствие. Всичко беше старо, но изискано, дори и седящият насреща мъж.

— Тук нищо не липсва. — Ерик Дъглас нервно докосна с пръст рамката на роговите си очила и ги намести на върха на дългия си нос.
— Насочили са се право към сейфа. Сякаш са знаели къде е.

— Бихте ли ни показали, сър? — Маклейн се изправи, преди краката му да са изтръпнали. Щеше да получи ценна информация от сейфа, но по-важното бе да се раздвижи. Дъглас ги преведе през къщата до малък кабинет, който изглеждаше като опустошен от торнадо. В средата му се намираше старинно бюро, затрупано с книги, което бе отместено от дъбовите лавици, за да се осигури достъп до тайна врата, увиснала на пантите си.

— Намерих всичко горе-долу в това положение. — Дъглас стоеше в рамката на вратата, сякаш, ако не влезеше, някаква магическа сила щеше да върне всичко в нормалното му състояние.

Маклейн се промуши покрай него, внимателно си проправи път през хаоса и отиде зад бюрото. Издайническият сиво-бял прах по рафтовете и рамката на прозореца свидетелстваше, че специалистката по дактилоскопия вече е потърсила отпечатъци. Сега обработваше други прагове и первази някъде в къщата. Маклейн за всеки случай

бръкна в джоба си за чифт гумени ръкавици и ги нахлузи, преди да се пресегне към купчинката хартии, които все още се въргалиха на дъното на сейфа.

— Взели са бижутата, а са оставили акциите. Те така или иначе са безполезни — в наши дни всичко е в електронен вид.

— Как са проникнали? — Маклейн върна книжата на мястото им и насочи вниманието си към прозореца. Боята му не беше надраскана, липсваха всякакви следи от отваряне през изминалите десет години, камо ли през последните двайсет и четири часа.

— Всички врати бяха заключени, когато се прибрах от погребението. Алармата беше пусната. Нямам представа как може да са влезли.

— Погребение ли?

— Майка ми. — Гrimаса изкриви лицето на Дъглас. — Почина миналата седмица.

Антъни мълчаливо се прокле, задето не беше внимавал повече. Господин Дъглас бе облечен в тъмен костюм, бяла риза и черна вратовръзка. Цялата къща пустееше и бе изпълнена с онази неуловима атмосфера на неотдавнашна смърт. Трябаше да е наясно с повода за скръб, преди да нахлуе и започне да задава въпросите си. Прехвърли наум разговора до момента в опит да установи дали някоя от репликите му би могла да се изтълкува като безчувствена.

— Моите съболезнования, господин Дъглас. Бихте ли ми казали дали погребението е било широко оповестено?

— Не разбирам какво точно искате да кажете. Имаше обява във вестника с час и място на траурната церемония, само това... Аха, сега схванах!

— Има безсърдечни хора, които биха се възползвали от нещастието ви, сър. Извършителите вероятно следят вестниците за подобни обяви. Бихте ли ми показали алармената инсталация?

Излязоха от кабинета и за пореден път прекосиха вестибюла. Дъглас отвори врата под широкото стълбище и пред тях се откриха каменни стъпала, водещи надолу към мазето. Точно до самата врата блещукаха зелените светлинки на контролното табло на уредбата. Маклейн го разгледа за минута-две, като се постара да запомни името на обслужващата фирма. Беше на „Пенстемин Алармс“, уважавана компания, ползваща качествени системи.

— Нали знаете как да я настройвате правилно?

— Не съм глупак, инспекторе. В къщата има много ценности. Някои от картините струват шестцифрени суми, но за мен са безценни. лично активирах алармата, преди да тръгна към крематориума „Мортънхол“.

— Съжалявам, сър. Просто исках да съм сигурен. — Маклейн мушна бележника обратно в джоба си. Криминалистката тъкмо слизаше по стълбището от горния етаж. Погледите им се пресякоха, но младата жена тръсна глава, прекоси антрето и излезе през вратата. — Няма да ви отнемаме повече време, но ще ни помогнете много, ако ни предоставите детайлно описание на откраднатите вещи.

— Застрахователната ми компания има пълен опис. Ще им кажа да ви изпратят копие.

Отвън Маклейн се приближи към криминалистката, която с усилие съмъкна белия гащеризон, а после захвърли оборудването в колата си. Беше същата новачка, която видя и на местопрестъплението у Смит. Беше доста впечатляваща: с бледа кожа и рошава черна коса. Очите ѝ бяха дебело очертани е молив. Или се връщаше от зверски гуляй.

— Намерихте ли нещо?

— Не и в кабинета. Мястото е чисто като съвестта на монахиня. В останалата част на къщата има множество отпечатъци, но нищо необичайно. Най-вероятно са на собствениците. Ще трябва да им взема отпечатъци, за да направя съпоставка.

Маклейн изруга.

— Тази сутрин са кремирали починалата.

— Е, значи, не можем да направим кой знае какво. Няма признания за влизане с взлом, в помещението със сейфа няма отпечатъци или други следи.

— Ще ме държите в течение, нали? — Маклейн кимна в знак на благодарност и проследи с поглед отдалечаващата се кола. Обърна се с гръб към служебния автомобил, зачислен на Навъсения Боб сутринта, когато го натовариха с този случай. Първата му сериозна задача, откакто бе повишен в инспектор. Всъщност нищо вълнуващо — обир, чието разследване щеше да бъде кошмарно трудно, освен ако им

излезете късметът. Защо не му се падна някой наркоман, задигнат телефон, за да си осигури следващата доза? Подобни маловажни случаи се възлагаха на сержантите. Господин Дъглас сигурно имаше връзки, щом беше уредил с него да се занимава инспектор, пък бил той и новоизлюпен.

— Какво друго ще наредите, сър? — Навъсения Боб го погледна от шофьорското място, когато Маклейн седна в колата.

— Обратно към участъка. Като начало ще систематизираме бележките си. Ще проверим и дали сред неразрешените до момента случаи няма сходни.

Настани се удобно на седалката и се загледа в прелитащия покрай прозореца градски пейзаж. Връщаха се по натоварените улици. Минали бяха едва пет минути, когато радиостанцията на Навъсения Боб се включи. Маклейн се засуети с непознатите копчета, докато накрая успя да отговори на повикването.

— Маклейн.

— Инспекторе, опитах се да ви звънна на мобилния, но явно е изключен. — Антъни разпозна гласа на Пийт, дежурния сержант. Извади телефона от джоба си и го включи. Сутринта, когато излезе от дома си, батерията бе напълно заредена. Сега обаче, няколко часа покъсно, беше мъртва като старата госпожа Дъглас.

— Съжалявам, Пийт. Паднала ми е батерията. С какво мога да ти помогна?

— Имам случай за вас, ако не сте прекалено зает. Шефката каза, че е тъкмо по вашата част.

Маклейн изсумтя, чудейки се каква дреболия ще му възложат този път.

— Давай, Пийт. За какво става дума?

— Къщата на Фаркър в Сайтхил. Обади се някакъв строител. Каза, че намерили труп.

4.

Маклейн гледаше през прозореца чезнешците светлини на предприятия, магазини, мръсни складове в посока към кулите, извисяващи се в далечината над облаците сиво-кафяв смог. Сайтхил бе един от градските райони, които не присъстваха в туристическите брошури. Жилищно предградие, простиращо се покрай старото шосе, Килмарнок Роуд, белязано от внушителната, почти стряскаща грамада на колежа „Стивънсън“.

— Имаме ли някаква допълнителна информация, сър? Казахте, че имало намерено тяло.

Маклейн още не беше свикнал с обръщението сър, което използваше Навъсения Боб. Сержантът му беше началник цели петнайсет години, а и съвсем до неотдавна бяха с един чин. Обаче в момента, в който повишиха Маклейн в длъжност инспектор, Навъсения Боб престана да го нарича Тони и превключи на сър. На теория имаше право, но беше някак си странно.

— И аз не знам подробности. Освен че на строителната площадка са намерили труп. Шефката подметнала, че случаят бил тъкмо за човек като мен. Не съм убеден, че го е казала като комплимент.

Навъсения Боб замълча, въртейки волана в сложния лабиринт от тесни улички с еднакви, сиви двуфамилни къщи. Изолираните случаи на разнообразие — боядисана в друг цвет врата или модерно осветление под покрива — маркираха домовете на хора, непринадлежащи към паството. Накрая завиха по тясна алея със сиви зидове, украсени с речни камъчета, които скриваха градинките от двете страни. В края ѝ, в пълно несъответствие с безличните сгради наоколо, се издигаше величествена порта. Най-добрите ѝ дни бяха отминали, орнаментите от ковано желязо бяха обвити с бръшлян, а двете крила висяха под опасен ъгъл спрямо каменните колони от двете ѝ страни. Табелката отляво гласеше: ПРЕСТИЖЕН ИМОТ ОТ „МАКАЛИСТЪР ХОУМС“.

Къщата зад портата беше в типичен шотландски баронски стил — четириетажна, с високи тесни прозорци и кръгла кула, издигната в единия ъгъл. На едната стена имаше скеле, а едновремешната просторна градина сега бе запълнена с микробуси на строителни фирми, кранове, жилищни фургони и други подобни съоръжения. Пред входната врата на къщата бяха паркирани две патрулни коли, охранявани от самотна полицайка. Тя скальпи някакво подобие на усмивка, когато Маклейн ѝ показва служебната си карта, и ги въведе в тъмното анtre. След горещината отвън тук си беше направо хладно, така че кожата му настърхна, а мускулите потръпнаха. Полицайката отбеляза:

— Така е вътре. Направо тръпки да те побият.

— Кой е открил тялото?

— Моля? А, да. — Тя заби очи в тефтерчето си. — Обадил се е лично господин Макалистър. Техническият ръководител на обекта, господин Доналд Мърдо от „Бонириг“, работил снощи до късно. Разчиствал мазето. Изпаднал в шок, когато... така де, сещате се.

— Снощи? — Маклейн се спря толкова внезапно, че Навъсения Боб едва не връхлетя отгоре му. — Точно в колко часа се е случило?

— Около шест.

— Тялото още ли е там?

— Ами да, тъкмо приключват огледа. Снощи бяха доста заети и прецениха, че случаят не е приоритетен.

— Как така труп може да не е приоритетен?

Полицайката му хвърли поглед, който изразяваше едновременно възмущение и досада.

— Съдебният лекар установи смъртта в 19:15. Запечатахме местопрестъплението и оттогава го охранявам. Не съм виновна, че половината криминалисти снощи са се размотавали някъде, а и честно казано, някой следовател също трябваше да се появи по-ранично. Има доста по-приятни места, където можех да прекарам нощта.

Тя затрополи надолу по стълбите към мазето. Маклейн бе толкова изумен от този внезапен изблик на емоции, че не му остана нищо друго, освен да я последва безмълвно.

В дъното на стълбището кипеше усилен труд. Дебели кабели се виеха по пода към няколко мощнни прожектора, наоколо бяха разхвърляни отворени кутии от блестящ алуминий, чието съдържание

беше струпано до тях, в средата на главния коридор бе разстлана тясна пътечка, макар че никой не я използваше. Половин дузина криминалисти усърдно разчистваха терена. Само един обаче обърна внимание на новопристигналите.

— Тони, с какво толкова успя да вбесиш Джейн Макинтайър още в началото на новото си амплоа?

Маклейн си проправи път през праха и оборудването и стигна до далечния край на мазето. Ангъс Кадуоладър стоеше пред огромна дупка в стената, през която струеше светлината на мощни прожектори. Патологът определено изглеждаше притеснен, нещо коренно различно от обичайното му веселяшко и закачливо поведение.

— Вбесил ли? — Маклейн се наведе, за да погледне през дупката. — Какво си ми приготвил този път, Ангъс?

Зад дупката имаше голямо кръгло помещение с гладки бели стени. В средата му бяха инсталирани четири прожектора, насочени надолу към една точка, сякаш специално за световноизвестна звезда. Макар че разчекнатото, изсушено и осквернено тяло надали би предизвикало аплодисменти.

— Грозна гледка, нали? — Кадуоладър извади от джоба си чифт латексови ръкавици и ги подаде на Маклейн. — Да хвърлим поглед отблизо, а?

Двамата прекрачиха през отвора, избит в тухлената стена, и Маклейн веднага усети резкия спад в температурата. Шумът, вдиган от оперативно-следствената група, внезапно стихна, сякаш бе затворил врата след себе си. Погледна назад и почувства несъзнателен подтик да избяга от това тайно помещение. Не толкова страх, колкото някакво вътрешно напрежение, което го караше да се махне. Преодоля подтика със значително усилие и насочи вниманието си към трупа.

Млада жена. Не знаеше откъде си направи този извод, но нещо в дребното тяло му подсказа, че животът ѝ е бил прекъснат още преди да започне истински. Разперените ръце навяваха мисли за пародия на разпятие, длани бяха приковани с черни железни пирони, като главичките им бяха закривени, за да не може жертвата да изтъргне пълтта си от тях. Времето бе изсушило кожата ѝ, изкривило пръстите като птичи нокти, а лицето — в гримаса на безкрайна агония. Беше облечена със семпла памучна рокля на цветя, повдигната чак над

гърдите. Маклейн машинално отбеляза колко е демоде, но този детайл бързо бе забравен на фона на всичко останало.

Коремът ѝ беше разпорен с умел разрез, започващ между краката и стигащ до гръдената кост, кожата и мускулите бяха отметнати настриани като листенца на гниещо цвете. Ребрата изпъкваха с белотата си сред изсъхналите потъмнели хрущяли, а от вътрешните ѝ органи не бе останало нищо. По-надолу се виждаха широко разтворените ѝ крака, като бедрените кости бяха буквально извадени от ставите и коленете каки-речи докосваха пода. Кожата се беше свила върху изсъхналите мускули, оставяйки костите оголени почти до деликатните стъпала, които също като длани бяха приковани към пода.

— Боже мой, кой би извършил подобно нещо? — Маклейн се завъртя на пети и огледа безличните стени над прожекторите. След това се взря директно в светлината, сякаш ослепителната ѝ яркост можеше да отмие образа от съзнанието му.

— Може би по-уместен е въпросът кога е било извършено. — Кадуоладър приклекна от другата страна на тялото, извади скъпа писалка и я използва, за да посочва различни части от останките на момичето. — Както виждаш, нещо е предотвратило разлагането, като е позволило на тялото да се мумифицира. Вътрешните органи са отстранени, вероятно изхвърлени другаде. Когато я откараме в моргата, ще направя няколко теста, но отсега заявявам, че надали е била убита преди по-малко от петдесет години.

Маклейн се изправи, потрепервайки леко от студа. Искаше да погледне настриани, но неволно впери очи в трупа в краката си. Почти усещаше агонията и ужаса ѝ. Била е жива, поне в началото на мъченията. В това бе напълно сигурен.

— По-добре изпрати екип за преместването ѝ — каза той. — Не съм убеден, че специалистите ще намерят нещо на пода под нея, но си струва да се опита.

Кадуоладър кимна и излезе от помещението, като заобиколи натрошениите тухли, резултат от дейността на работника, пробил първата дупка. Останал сам с мъртвото момиче, Антъни се опита да си представи мястото по времето, когато бе умряла. Стените бяха гладко измазани с хоросан, мъртвото тяло бе положено под най-високата точка на куполообразния таван от боядисани в бяло тухли. Ако беше в

църква, би очаквал да види олтара точно срещу зазидания вход, но в случая помещението беше голо.

Прожекторите хвърляха странни сенки, от които тъмният дървен под изглеждаше вълнообразен. Докато чакаше някой да се появи, Маклейн огледа фигурите: струваха му се хипнотизиращи, като накъдрени йероглифи, разположени в кръг на около метър от стените. Поклати глава, за да се отърси от илюзията, и излезе от централния кръг светлина, след което се закова на място. Собствената му сянка се беше придвижила, плъзнала по пода, разделена на четири отделни сенки, но формите на пода бяха останали непроменени.

Той се наведе и се вгледа отблизо в дъските. Бяха изльскани и само леко запрашени, сякаш стаята е била херметически затворена до момента, в който е била пробита стената. Светлината на прожекторите го объркваше, затова извади от джоба си фенерче, включи го и го насочи директно към фигурите на пода. Бяха тъмни, почти неразличими от дървото. Усукани възли от линии, които се удебеляваха и изтъняваха, а накрая се преплитаха в сложна спирала. Изрисуваният кръг заемаше по-голямата част от пода. Маклейн го обходи в посока, обратна на часовниковата стрелка, и забеляза пет още по-заплетени знака, разположени на равно разстояние един от друг. Линията между първия и последния бе прекъсната от нападалите тухли на зазиданата врата.

Опита се да скицира в бележника си, макар и грубо, въпросните знаци, като отбеляза точното им разположение спрямо мъртвото момиче. Те идеално съвпадаха с разперените ѝ ръце и крака, главата и средоточието между бедрата ѝ.

— Свършихте ли, за да преместим тялото, сър?

Той едва не подскочи и се озърна, за да види как Навъсения Боб го гледа през отвора в стената.

— Къде е фотографът? Би ли го изпратил тук само за минута?

Боб се обърна и извика нещо, което Антъни не успя да чуе ясно. След секунда в отвора се появи главата на нисък мъж. Маклейн не го познаваше, явно беше поредният новобранец в редиците на криминалистите.

— Здравейте. Вие ли фотографирахте тялото?

— Аха. — Думата бе произнесена с акцент от Глазгоу, леко насечен и нетърпеливо. Напълно разбирамо, и на него не му се

стоеше тук.

— Снимахте ли някои от шарките по пода? — Маклейн посочи най-близката, но в същия момент прочете отговора в учуденото изражение на фотографа. — Ето, погледнете. — Привика мъжа обратно в помещението и насочи фенерчето си към пода. За миг-два сякаш мярна още нещо, което веднага след това изчезна.

— Хич не виждам нищо. — Младият мъж клекна, за да огледа по-добре. От него се разнесе силен аромат на сапун и Маклейн осъзна, че това е първата миризма, която усеща, откакто с влязъл в помещението.

— Все пак бихте ли снимали пода? Навсякъде около трупа. Ето на такова разстояние от стената. В близък план.

Фотографът кимна, хвърли нервен поглед на замъкналата завинаги фигура в средата на помещението, после се зае със задачата си. Светкавицата на фотоапарата припукваше при всяко зареждане, а кратките светлинни експлозии ритмично пронизваха стаята. Маклейн се изправи и насочи вниманието си към стените. Правилото гласеше първо да направи оглед на тялото, а след това — на мястото на престъплението. Усети студената мазилка през латексовата ръкавица, след това почука с кокалчето на показалеца си по повърхността. Звукът бе плътен, като от камък. Придвижи се малко встрани и почука пак. Отново плътен звук. Хвърли поглед през рамо и застана на една линия с главата на мъртвото момиче. Този път удари на кухо.

Почука отново и на смесената светлина от светкавицата и прожекторите му се стори, че стената поддава на натиска. Натисна я внимателно с длан и тя наистина потъна под пръстите му. Чу се звук като от трошащи се костици и част от стената, широка трийсетина сантиметра и петнайсетина висока, се откърти и падна на пода. Откри се малка ниша, в която слабо блещукаше нещо.

Маклейн отново извади фенерчето, включи го и насочи лъча към дупката. Върху сгънато парче пергament лежеше тънка сребърна табакера, а зад нея, в стъкленица като експонат в кабинет по биология, плуваше човешко сърце.

5.

— Това ли сме заслужили?

Навъсения Боб крачеше покрай стените на килерчето, което получиха за кабинет по случая, и мърмореше. Маклейн стоеше безмълвен в средата на помещението. Поне имаше прозорец, макар че гледаше към гърба на други части от сградата. Върху бялата дъска срещу него още се виждаха бележки от предишни разследвания. Отдавна забравени имена, оградени и задраскани. Който и да ги беше написал, бе отнесъл със себе си както маркерите, така и гъбата за изтриване. Имаше и две масички: едната свръяна под прозореца, а другата разположена в средата на стаята. Столовете също бяха заминали някъде.

— Не е зле. — Маклейн потътри крака по мръсния килим и се облегна на единствения радиатор. От него струеше топлина въпреки слънцето отвън, което изпепеляваше улицата. Опита се да завърти термостата на нула, но крехката пластмаса се счупи в ръката му. — Все пак май ще трябва да направим нещо по въпроса с удобствата.

Разсея го почукване по вратата. Маклейн я отвори и видя млад мъж, който крепеше на коляното си няколко кутии, докато се опитваше да достигне с ръка дръжката. Беше облечен в чисто нов костюм, а лъснатите му обувки направо отразяваха светлината. Току-що избръснатото лице сияеше като кръгла розова месечина, светлорижата коса бе подстригана толкова късо, че наподобяваше следобедния мъх по страните на тийнейджър.

— Инспектор Маклейн?

Маклейн кимна и посегна да вземе най-горната кутия, преди съдържанието й да се е разпиляло на пода.

— Детектив Макбрайд — рече младият мъж. — Главен инспектор Макинтайър ме изпрати да ви помогам в разследването, сър.

— Кое от всички?

— Ами... тя не уточни. Каза само, че ще ви трябва помощ.

— Добре, не стой на вратата, защото ще избяга топлото. — Макбрайд влезе, а Маклейн стовари кутията на по-близката от двете маси.

— Няма столове — констатира детективът.

— Слава на Нейно Величество, изпратила ни е изключително наблюдателен свой служител — отбеляза Навъсения Боб. — Нищо не му убягва.

— Не обръщай внимание на сержант Леърд. Той ти завижда, че си толкова млад.

— Ами... добре — заекна Макбрайд.

— Имаш ли си малко име, детектив Макбрайд?

— Ъъ... Стоарт, сър.

— Добре тогава, Стоарт, добре дошъл в екипа. Казвам го от името на двама ни.

Младежът премести погледа си от Маклейн върху Навъсения Боб, после обратно. Леко отвори уста.

— Е, не стой като цапнат с мокър парцал. Тичай да намериш няколко стола.

Навъсения Боб почти изрила детектива от стаята и затвори вратата зад него, преди да се изхили гръмогласно.

— Не го тормози. Боб. И без това няма да получим друга помощ. Този е добър. Или поне би трябало — дипломирал се е с отличие.

Маклейн отвори една от кутиите, измъкна дебел наръч папки и ги сложи на масата. Това бяха неразкрити обири от последните пет години. Въздъхна. Последното нещо, което искаше, беше да се зарови в безкрайните доклади за откраднати дреболии, които никога няма да бъдат намерени и върнати. Погледна към китката си и се сети, че сутринта забрави да навие часовника. Изхлузи го от ръката си и завъртя малкото месингово копче.

— Колко е часът. Боб?

— Три и половина. Знаете ли, измислили са едни модерни часовници, които работят с батерия. Нямат нужда от навиване. Защо не си вземете такъв?

— Този беше на баща ми. — Антъни затегна каишката на китката си, сетне попипа джоба си заobilния телефон. Там си беше, с напълно изтощена батерия. — Случайно да ти се ходи до градската морга?

Навъсения Боб поклати глава. Маклейн беше наясно с отношението на стария сержант към мъртъвците.

— Е, добре. Тогава с младия Макбрайд започнете да преглеждате докладите за взломни кражби. Постарайте се да откриете нещо, което десетки други детективи преди вас не са успели. През това време аз ще отида да си поговоря с един човек за мумифицирани трупове.

Следобедният въздух бе плътен и задушен. Докато слизаше по хълма в посока Каугейт, ризата залепна за гърба му от пот. Маклейн закопня за хладен повей на вята. Обикновено можеше да се разчита на бриза, който правеше живота поносим, но от няколко дни насам в града цареше безветрие. Жегата се бе загнездила в тесните каньони на улиците, в сянката между високите сгради от двете им страни, и не помръдваше. Той с облекчение отвори вратите на моргата и влезе в поддържания от климатиците хлад.

Ангъс Кадуоладър се беше подготвил и вече го чакаше в дисекционната зала. Хвърли преценяваш поглед на инспектора.

— Навън май е горещо, а?

Маклейн кимна:

— Като в пеш. Всички ли тръгваме?

— Какво? Аа, да. — Кадуоладър се обърна и извика асистентката си: — Трейси, готова ли си?

Ниска, закръглена и усмихната млада жена погледна иззад разхвърляния плот в другия край на залата, отметна коса и се изправи. Беше облечена в зелена престилка и докато се приближаваше към дисекционната маса, нахлузи латексови ръкавици. Масата бе покрита с бял чаршаф, издут по средата от положеното под него мъртво тяло, чакащо да разкрие тайните си.

— Добре, тогава да започваме. — Кадуоладър извади от джоба си бурканче. Маклейн разпозна препарата от кожен крем и камфор, с който се потискаше миризмата на разложение. Патологът го погледна, после погледна инспектора, подуши въздуха и прибра бурканчето в джоба си. — Днес май няма да имаме нужда от това.

Маклейн бе присъствал на много аутопсии през кариерата си. Още изпитваше известен дискомфорт, но те вече не му действаха както в началото. Измежду всички жертви на убийства, злополуки и просто

хора с лош късмет мумифицираното тяло на момичето бе вероятно най-стрannото.

Макар трупът вече да бе отворен, Кадуоладър огледа внимателно всеки сантиметър от него, докато мърмореше наблюденията си във висящия от тавана микрофон, най-накрая, когато се увери, че кожата ѝ няма да разкрие нищо повече относно причината за смъртта, пристъпи към най-омразната за Маклейн част. От високочестотния вой на триона за кости винаги скърцаше със зъби, също както и от дращенето на нокти по черна дъска. Звукът продължи прекалено дълго и завърши с ужасяващия пукот на черепа, строшен като сварено яйце.

— Интересно. Мозъкът също е бил отстранен. Ето, виж, Тони.

Насъbral цялата си смелост, Маклейн се приближи. Като погледна отворения череп, момичето му се стори още по-дребно, по-младо. Кухината беше матова, със засъхнала кръв и костици от работата с триона по ръбовете, но иначе абсолютно празна.

— Възможно ли с да се е разложил?

— Не, няма как, особено при състоянието на останалата част от трупа. Очаквах мозъкът да се е поспаружил, но него просто го няма. Вероятно е изведен през носа. Така са правели древните египтяни.

— Къде е тогава?

— Ето тук има нещо, само че не mi прилича на мозък. — Кадуоладър посочи четири стъкленици, подредени на близката масичка на колелца. Маклейн разпозна сърцето, което бе видял предния ден, но не му се щеше да прави предположения относно останалите органи. Други две стъкленици бяха в бели пластмасови контейнери, та изсушеното им съдържание да не се изсипе през големите пукнатини в стъклото. Всичко това бе открито в тайни стенни ниши, разположени симетрично около тялото на мъртвото момиче. Във всяка от тях, освен стъклениците, имаше и други предмети — още едно парче, което трябваше да намери мястото си в мозайката.

— А счупените? — Маклейн се взря в зелено-кафявата каша, омазала едната стъкленица. — Това може ли да е мозък?

— Трудно е да се каже, като се има предвид състоянието, в което са. Бих допуснал, че в едната има бъбрек, а в другата — бял дроб. Ще съм сигурен, след като проведа няколко теста. Каквото и да е, стъкленицата има неподходяща форма за съхранение на мозък. Сам трябваше да се досетиш, Тони. Показах ти достатъчно. Освен това, ако

е бил изваден през носа, мозъкът ще бъде на пихтия. Няма кой знае какъв смисъл да се държи в стъкленица.

— Уместна забележка. Според теб преди колко време е умряла?

— Труден въпрос. Първо, изобщо не би следвало да е мумифицирана. Въздухът в града е прекалено влажен, дори в зазидано мазе. Трябаше да е разложена. Или поне изядена от плъхове. Тя обаче е идеално мумифицирана, а да пукна, ако намирам даже и следа от препаратите, нужни за целта. Трейси може да направи още няколко теста, а и ще изпратим проба за радиовъглероден анализ. Току-виж там ни излязъл късметът. Иначе, съдейки по дрехите й, бих казал, преди поне петдесет-шайсет години. По-точното датиране остава твоя задача.

Маклейн вдигна тънката рокля, която бе сложена на количката — заедно с бурканите, и я погледна срещу светлината. Долната ѝ половина бе цялата в кафяви петна, а фината дантела, поръсваща деколтето и ръкавите, висеше на тънки нишки. Роклята беше доста скромна, но по-скоро за специални поводи, неподходяща за всекидневието на млада жена. От друга страна, избелелият флорален мотив бе простоват. Той завъртя дрехата и около подгъва видя няколко пришити на ръка кръпки. Етикет на производител липсваше. Беше рокля на бедно момиче, което се е опитвало да направи впечатление. Когато обаче погледна отново изкривеното и осквернено тяло, Маклейн осъзна с пълна сила, че не знае за нея нищо повече.

6.

Входната врата пак бе отключена, открехната и подпряна с парче от тротоарна плочка. Маклейн се изкуши да я заключи, както си му е редът, но се отказа. Последното, което искаше, бе да го събудят студентите, живеещи на първия етаж, които в четири сутринта щяха да натискат всички звънци, докато някой не им отвореше. Беше достатъчно топло и клошарите нямаше да потърсят място за пренощуване, а дори и десетина от тях не биха усмърдели стълбището повече, отколкото смърдеше сега. Той сбърчи нос от вонята на урина от безбройните котки, които се бяха облекчавали тук, и се качи по стълбите до последния етаж.

Затвори вратата и хвърли ключовете на масата. Лампичката на телефонния секретар мигаше за едно ново съобщение. Натисна бутона и изслуша поканата на стария си съквартирант да се видят на чашка. Ако светлинката не мигаше, щеше да си помисли, че слуша старо съобщение. Фил се обаждаше поне два пъти седмично с едно и също предложение. Антъни понякога приемаше поканата. С усмивка на уста отиде в спалнята и се съблече, хвърли дрехите направо в коша за пране, после пое към банята. Дългият студен душ отми дневната пот, но не и спомените. Докато се подсушаваше и нахлуваше тениска и широки памучни панталони, му мина през ума да излезе да потича или да отиде на тренировка. Един час в залата може би щеше да помогне, само че не му се щеше да си прави компания с пренавити кариеристи. Нуждаеше се от контакт с хора, които се разтоварваха и забавляваха, пък дори само да ги наблюдава отдалеч. Може би идеята на Фил не беше чак толкова лоша. Нахлузи обувките, грабна ключовете, тръшна вратата и се запъти към заведението.

„Нюингтън Армс“ не беше най-добрата кръчма в Единбург по никакви критерии. За сметка на това обаче беше най-близката до дома му. Маклейн влезе през летящата врата, готов да се сблъска с шума и цигарения дим, след което си спомни, че умниците в парламента бяха забранили пущенето. Виж, шумът беше налице, макар че вероятно

щеше да е следващият обект на забрана. Взе си халба шотландска бира „Дюхърс“ и се озърна за познати лица.

— Хей, Тони! Насам! — Възгласът съвпадна с временно затишие, докато джубоксът чакаше следващия клиент да направи избора си. Маклейн установи посоката и източникът се оказа в група около маса до прозореца, който гледаше право към улицата. На пръв поглед дипломанти. Надвесен над тях, го викаше професор Филип Дженкинс, с лице, цъфнало в усмивка, очевидно плод на солидно количество бира.

— Как вървят нещата, Фил? Виждам, дошъл си с харема си. — Студентите се посгъстиха и Маклейн седна на свободилото се място.

— Не се оплаквам — ухили се Фил. — Одобриха финансирането ни за следващите три години. Че го и увеличиха!

— Поздравления. — Антъни вдигна халбата си в ироничен тост, сетне отпи, докато старият му приятел го заливаше с порой от термини по молекулярна биология и процедури по частно финансиране. След това разговорът се разми и отстъпи пред несвързаните приказки, обичайни за кръчма. Маклейн се обаждаше от време на време, но му бе достатъчно приятно и само да си седи и да слуша. За кратко можеше да забрави безумията, осакатяванията, работата си. Не беше като излизането с колеги след дежурство, това бе различно разтоварване, което обикновено водеше до махмурлук на следващата сутрин.

— Е, Тони, какво ново покрай теб? Скоро не сме те виждали наоколо.

Маклейн се обрна към обадилата се жена. Почти беше сигурен, че се казва Рейчъл и пише докторат върху нещо, което не би могъл да произнесе. Приличаше малко на криминалистката, която работеше по обира и убийството на Смит, само че десет години по-млада и с червена коса, която дължеше цвета си по-скоро на боята, отколкото на гените. Напоследък дипломантите изглеждаха невероятно млади.

— Стига, Рей. Не разпитвай инспектора, че току-виж те арестувал. Може дори да ти сложи белезници. — Фил погледна към халбата си със самодоволната похотлива усмивка, до болка позната на Антъни от дългите години, в които бяха съквартирани.

— Тъй или иначе не мога да коментирам текущи разследвания — отговори Маклейн. — А и ти не би искала да научиш нищо за тях. Появярай ми.

— Някакви ужасии, така ли?

— Не точно. Нещата не стоят както в малоумните сериали по телевизията. През повечето време сме заети с кражби и улично насилие, а те напоследък нараснаха неимоверно. Освен това вече рядко се занимавам с истински разследвания. Това е проблемът, когато станеш инспектор. От теб се очаква да ръководиш хората, да направляваш нещата, да разпределяш извънредните смени и да балансираш бюджета. Да мислиш и действаш мащабно. Същото, с каквото сега се занимава и Фил.

Антъни сам не знаеше защо изльга, макар че беше само полуължа, понеже, откакто стана инспектор, наистина бе зает много повече с документация и много по-малко с истинска работа. Каквато и да беше причината, въпросът развали момента. Вече не можеше да изгони от мислите си мъртвите очи на Барнаби Смит, нито да забрави агонията върху лицето на момичето.

— Време е за още едно. — Той надигна чаша и се задави, тъй като гълтна повече бира, отколкото му се искаше. Никой не забеляза кога се насочи към бара.

— Като за полицай сте доста неумел лъжец, инспектор Маклейн.

Той се извърна от бара, за да види кой му говори, и установи, че е прекалено навътре в навалицата, за да се отдръпне, дори и да иска. Жената бе висока горе-долу колкото него, русата ѝ права коса беше вързана на къса опашка. В лицето ѝ имаше нещо познато, но определено бе по-възрастна от студентите, които вдигаха врява около Фил.

— Извинете, познаваме ли се?

Учуденото изражение на лицето му предизвика усмивка на нейното, а в очите ѝ проблеснаха дяволити искрици.

— Джени, не си ли спомняш? Джени Спайърс. Сестрата на Рейчъл. Запознахме се на рождения ден на Фил.

Рожденият ден на Фил. Сега се сети. Цял куп студенти, пияни до козирката от евтиното вино. Фил, обгрижващ тумбата като съвременен крал Артур. Той самият се появи с бутилка много скъпо уиски, изпи чаша с нещо, от което му изтръпнаха зъбите, и си тръгна рано-рано. Случи се същия ден, когато го бяха изпратили по сигнал в сграда в

Лийт. Съседите се бяха оплакали от куче, вдигащо вой до небесата. Никой не можеше да обвини горкия звяр, защото собственичката му бе починала в леглото си поне две седмици по-рано, а от тялото ѝ не бе останало нищо, което си струваше да се изяде. Напълно възможно беше да се е запознал с Джени на това парти, но му беше трудно да свърже датата с нещо различно от сдъвканото месо и оглозганите кости, гниещи върху матрака.

— Джени, разбира се. Извинявай, бях се унесъл в мисли.

— Май все още си, при това не и в приятни мисли. Кофти работен ден?

— Нямаш идея. — Маклейн улови погледа на бармана и му махна. — Какво ще пиеш?

Джени обърна глава към тълпата студенти в дъното на бара, които се смееха на шегите на професора. Не ѝ отне дълго да реши къде би предпочела да бъде.

— Бяло вино. Благодаря.

Помежду им се настани неловка, изпълнена с шумове тишина. Докато барманът наливаше напитките, Антъни се опита да огледа крадешком неочекваната си компания. Беше доста по-възрастна от сестра си. Русата ѝ коса бе прошарена с тънки бели кичури, които не си беше направила труда да прикрие. Освен това не носеше никакъв грим, дрехите ѝ бяха семпла, може би дори леко демоде. Не беше облечена като за излизане — за разлика от групата, с която бе дошла. Очевидно не се беше подготвила за завоевания.

— Значи, Рейчъл ти е сестра — каза той, напълно съзнавайки колко тъпло звучат думите му.

— Идеалната малка грешка на мама и тате, точно така. — Джени се усмихна на някаква явно семейна закачка. — Май приятелят ти Фил ѝ е хвърлил око. Доколкото подочух, били сте съквартирани.

— Като студенти, преди много време. — Маклейн отпи голяма гълтка от бирата си, докато Джени едва близна виното си.

— С ченгел ли да ти вадя думите? Разказвай.

— Ами аз... Извинявай, просто ме хваща в лош момент. В момента не съм добра компания.

— Какво да ти кажа. — Джени кимна към шумната студентска компания, която подкоросваше професора си да се държи още по-

глупаво. — Като се има предвид алтернативата, гласувам с две ръце за потиснат и затворен в себе си събеседник.

— Аз... — Маклейн отвори уста да се оплаче, обаче бе прекъснат от необичайно вибриране в джоба на панталона си. Успя да го извади точно навреме, за да види иконката на пропуснато обаждане от болницата. Докато го гледаше притеснено, еcranът потъмня и телефонът окончателно угасна. Натискането на бутоните доведе само до няколко присветвания и пиукания, но нищо повече. Прибра телефона в джоба си и се обърна към Джени: — Би ли ми услужила с телефона си? Батерията на моя хич я няма.

— Някой ти мисли злото. Изсмуква енергията на всички електронни джаджи, на които разчиташ. — Джени се разрови в чантата си, извади тънък смартфон и го подаде на Маклейн. — Поне така би казал бившият ми приятел, но той си беше откачалка. По работа ли?

— Не, от болницата, където лежи баба ми.

Антъни набра номера по памет. Беше звънил толкова пъти, познаваше всички сестри, така че му отне секунди да пренасочат обаждането към нужното отделение. Разговорът приключи за секунди.

— Трябва да тръгвам. — Върна ѝ телефона и се отправи към вратата. Джени понечи да го последва, но той я спря: — Всичко с наред. Тя е добре, просто трябва да отида да я видя. Изпий си виното. Би ли предала на Фил, че ще му се обадя този уикенд?

Маклейн си проби път през развеселената тълпа, без да погледне назад. Наистина беше доста неумел лъжец.

Гънките по тила на шофьора се застъпваха, започваха от плешивото теме и стигаха чак до раменете, като напълно го лишаваха от врат и създаваха странното впечатление за нещо аморфно. Маклейн седеше отзад в таксито, гледаше свинския врат на шофьора през отвора на облегалката и силно се надяваше мъжът да не го заговори. По пътя за болницата подминаваха примигващите оранжеви лампи по улиците, а изненадващият дъжд, дошъл от Северно море, окъпа среднощния град. Маклейн още усещаше първите капки във врата си. Докато вървеше към таксиметровата стоянка, дъждът намокри косата му и вмириса палтото му на старо куче.

— Към главния вход или към спешното да карам? — Шофьорът говореше с британски акцент, вероятно от Южен Лондон. Доста далеч оттук. Гласът му извади Маклейн от състоянието, което би могло да се нарече и сън. Той погледна през мръсното предно стъкло и се фокусира върху светещия и мокър силует на болницата.

— Тук е добре. — Подаде на шофьора банкнота от десет паунда и му каза да задържи рестото. Преходът от улицата през почти пустия паркинг беше достатъчен, за да го разбуди, но не и да прочисти главата му. Нали едва вчера я навести за последно? А днес вече я нямаше. Трябваше да се чувства натъжен, нали? Защо обаче оставаше напълно безчувствен?

Коридорите в задната част на болницата бяха винаги тихи, а по това време на нощта отделенията бяха сякаш евакуирани. Маклейн се усети, че се старае да стъпва съвсем тихо, за да не вдига шум, дори дишаше тихо и се ослушваше и за най-слабия звук. Ако чуеше нечии стъпки, със сигурност би се опитал да се скрие в някоя стенна ниша или складово помещение. Почти въздъхна с облекчение, задето стигна незабелязан до отделението на коматозните. Не беше сигурен откъде идваше това силно нежелание да срещне друг човек. Отвори вратата и влезе.

Тънки завеси отделяха баба му от другите обитатели на стаята. Това беше нещо ново за него. Все още се чуваха пиукане и бръмчене — свидетелство, че апаратите поддържат живота на останалите пациенти, но атмосферата бе различна. Или само си въобразяваше? Антъни пое дълбоко въздух, сякаш се канеше да се гмурне в океана, дръпна завесите и пристъпи към леглото.

Сестрите бяха махнали всички тръбички и кабели, бяха изнесли апаратурата, но оставили баба му в стаята. Тя лежеше неподвижно, хълтналите ѝ очи бяха затворени, все едно спеше, ръцете ѝ бяха върху завивките, скръстени над корема. За пръв път от осемнайсет месеца насам донякъде приличаше на жената от спомените му.

— Много съжалявам.

Маклейн се обръна към сестрата, която стоеше на вратата. Същата сестра, с която разговаря вчера, същата, която се бе грижила за баба му през тези дълги месеци. Името ѝ беше Джени. Джени Робъртсън.

— Няма за какво — отговори той. — Тя нямаше да се възстанови. Така май е най-дobre. — После се обърна пак към мъртвата жена в леглото и за пръв път от осемнайсет месеца насам видя истинския образ на баба си. — Ако си го повтарям постоянно, най-накрая може и да го повярвам.

7.

Беше ранна утрин и група полицаи се тълпяха около входа на една от най-големите зали. Маклейн подаде глава през вратата и видя хаоса, съпътстващ началото на всяко голямо разследване. По протежение на едната стена имаше голямо бяло табло, на което някой току-що бе написал с черен маркер *Барнаби Смит*. Униформени полицаи подреждаха бюра и столове, техници окабеляваха донесените компютри. Дъгит не се виждаше никъде.

— Към този случай ли сте зачислен, сър? — Маклейн се огледа. Широкоплещест полицай си проправяше път през навалицата. Носеше голяма кутия, запечатана с черно-жълто тиксо за улики. Андрю Хаусман, или за приятелите си Големия Анди, беше добър полицай и още по-добър нападател в отбора по ръгби. Ако не бе претърпял онази злополучна контузия в началото на кариерата си, сигурно в момента щеше да играе за националния отбор, вместо да изпълнява поръчките на Дървеняка. Маклейн го харесваше. Големия Анди може и да не беше умен, но се стараеше.

— Не, Анди — отговори той. — Нали знаеш колко държи на моята помощ Дървеняка.

— Но си бил на местопрестъплението. Ем каза, че си бил там.

— Ем?

— Ема, Ема Беърд. Сещаш ли се? Новата криминалистка. Ей толкова висока, остра черна коса, винаги изглежда прекалила с очната линия.

— Аха. Вие двамата май заформяте нещо, а? Само дето хич не ми се иска да съм наоколо, когато тази жена се ядоса.

— Не, не. Само се отбих в управлението да взема уликите. — Великанът се изчерви и повдигна кашона в потвърждение на думите си. — Тя каза, че те видяла в къщата на Смит и че се надява да хванеш болното копеле, което е убило човека.

— Аз? Самичък?

— Е, мисля, че е имала предвид всички ни.

— Със сигурност е така, Анди, но това разследване ще трябва да мине без мен. Нареждане на Дървеняка, пък и си имам друго убийство за разнищване.

— Да, чух за него. Зловеща работа.

Маклейн отвори уста да отговори, но боботещият глас, отекващ по коридора, оповести пристигането на старши инспектора. Нямаше никакво намерение да бъде въвлечен в още едно разследване, особено под ръководството на Чарлс Дъгит.

— Трябва да тръгвам, Анди. Шефката иска да ме види и не бива да я карам да ме чака.

Той наведе глава и заобиколи едрия мъж, след това се запъти към своята оперативна стая, подминавайки има-няма половината служители на управлението, които се бяха подредили за инструктаж относно убийството на Барнаби Смит. С ирония отбеляза наум колко неравномерно се разпределяха ресурсите между двата случая. Е, Смит беше важна личност, голям благотворител, изтъкнат член на обществото. Никой не бе забелязал липсата на мъртвото момиче в мазето цели петдесет години.

Навъсения Боб го нямаше никакъв, когато Маклейн влезе в стаята, но това не беше учудващо в този ранен час. От своя страна, детектив Макбрайд беше на поста си. Някак си бе успял да уреди три стола, а на масата — истинско чудо! — имаше и лаптоп. Той откъсна очи от екрана, когато Маклейн влезе.

— Как вървят нещата, детектив? — Маклейн свали сакото си и го окачи на вратата. Радиаторът под прозореца продължаваше да бълва топлина.

— Почти приключих с огледа на докладите за обири, сър. Мисля, че попаднах на нещо.

Маклейн си придърпа стол. Едно от колелцата му липсваше.

— Покажи ми.

— Добре, сър. Доколкото установих, ей тези не са свързани. Липсва подготовка, липсва вещина, най-вероятно наркомани, които са гледали да си осигурят някоя и друга доза, а ние сме извадили късмет в съда. — Макбрайд хвана по-голямата част от докладите, струпани в единия край на бюрото, и ги върна в кутията. — Между тези обаче според мен има някаква връзка. — Той вдигна малка купчина досиета, може би четири или пет, после ги оставил обратно на масата.

— Продължавай.

— Всичките са обири, извършени с вещина, а не с тухла през прозореца. При тях липсват каквото и да било следи от влизане с взлом. Всеки път алармената система е била заобикаляна без видими следи и крадецът е вземал дребни, но много скъпи вещи.

— Винаги ли са били в сейф?

— Не, сър. Разбиването на сейф е нов елемент, но има още нещо общо. Във всеки от тези случаи имаме нас скоро починал собственик на имота.

— Колко нас скоро?

— В рамките на месец. — Макбрайд направи пауза, сякаш за да реши дали да сподели още нещо.

Маклейн запази мълчание.

— Така, един от обирите е станал два месеца след смъртта на жената. Другите четири обаче са в рамките на две седмици. Последният случай от завчера е от деня на погребението. Трябва да проверя кога са били и другите погребения, но в досиетата липсва подобна информация.

— Погребението на госпожа Дъглас е било оповестено във вестника, а преди това е имало и отпечатан некролог. — Маклейн взе досиетата, погледна имената и датите върху папките. Последното, като изключим случая, който разследваха сега, беше отпреди близо година, а най-старото — отпреди пет години. Формално погледнато, тези случаи все още бяха открити. И неразрешени. Всичките под зоркия поглед на най-любимия му старши инспектор. Съмняваше се, че Дъгит дори помни имената. — Дай да вдъхнем малко живот на тези случаи.

— Той върна досиетата на Макбрайд. — Събери повече сведения за тези хора. Имало ли е некролози? Поместено ли е било съобщение за погребението? Ако да, в кой вестник?

— Ами алармите? — попита Макбрайд. — Преодоляването на някои от тях не е шега работа.

— Добра забележка. Трябва да проверим и къде са починали тези хора. Дали са били вкъщи, в болница или в старчески дом.

— Нима смятате, че крадецът е бил толкова близо до тях? Не е ли голям риск?

— Не и ако жертвата ти е мъртва, преди да извършиш обира. Помисли по въпроса. Ако крадецът работи в дом за възрастни, може да

омая старците и да спечели доверието им. След като му дадат нужната информация, остава само да изчака, докато умрат.

Това прозвуча прекалено дори на него самия, но така или иначе почукване по вратата му попречи да се задълбочи в идеята. Вдигна очи и видя, че през вратата се подава главата на униформена полицайка. Сякаш не ѝ се рискуваше да влезе, за да не я сполети някакво чудовищно нещастие.

— Сър, надявах се да ви намеря тук. Шефката иска да ви види.

Маклейн се надигна уморено и се пресегна за сакото, а през това време жената изчезна яко дим.

— Да поработим върху идеята за некролозите. Огледай случая, който е най-сходен с нашия. Кой е бил разпитан след докладване на обира. Научи доколко известни са тези хора. Като пристигне Навъсения Боб, свържете се с всеки служител, работил по случаите. Потърсете нещо общо между тях. А аз по-добре да видя какво иска от мен Нейно Величество. И още нещо, Стюарт.

Младият детектив вдигна очи от папките.

— Браво на теб.

Маклейн помнеше Джейн Макинтайър от времето, когато тя бе амбициозен сержант почти на дъното на йерархичната стълбица. Още тогава прекарваше много време с нисшестоящите. Не контактуваше много-много с равните си, предпочиташе да общува с инспекторите и полицайките, а когато човек се нуждаеше от помощта ѝ, винаги я получаваше. Беше достатъчно умна, за да не вбесява хората по пътя си нагоре, в случай че ги срещнеше отново по пътя си надолу. Маклейн обаче не вярваше, че това ще ѝ се случи, защото тя бе и уважавана от всички, и се стремеше към самия връх. Само от осем години бе с по-висок чин от него, а вече бе главен инспектор, начело на участъка. Нямаше и капка съмнение, че ще заеме поста на сегашния комисар след пенсионирането му, а дотогава оставаха осемнайсет месеца. Разбираще от политика и знаеше как да впечатли важните клечки, без да се прави на глупачка. Това беше може би най-ценното ѝ качество. Маклейн изобщо не ѝ завиждаше за постигнатите успехи, само не искаше да влиза в полезрението ѝ.

— А, Тони. Благодаря, че се отби. — Макинтайър се изправи, когато Маклейн почука на отворената врата. Заобиколи бюрото си и протегна ръка за поздрав. На ръст беше ниска, вероятно някъде около минимума, изискван за полицейски служител. Дългата ѝ кестенява коса бе хваната на массивен кок, което му позволи да види посребрените ѝ слепоочия. Фон дъо тенът не успя да прикрие бръчките около очите ѝ, когато се усмихна.

— Съжалявам, че не можах да дойда по-рано, но имах тежка нощ.

— Няма значение. Настанявай се. — Тя посочи единия от двата стола, разположени в ъгъла на просторния ѝ офис, и седна на другия. — Старши инспектор Дъгит разговаря с мен сутринта. Каза ми, че предната нощ си се навъртал около къщата на Барнаби Смит.

Ето, значи, какво било. Едно от най-неприятните неща — професионална завист.

— Минавах оттам, видях, че нещо се е случило, и реших, че може да съм от полза. Израснал съм в квартала, познавам доста от жителите. Инспектор Дъгит ме покани да огледам местопрестъплението.

Докато го слушаше, Макинтайър кимаше и не отделяше очи от лицето му. С нея Антъни винаги се чувстваше като провинил се ученик, хокан от директорката. Внезапно тя се изправи и отиде до ниския дървен шкаф, на който имаше машина за кафе.

— Кафе? — Маклейн кимна. Макинтайър отвори буркан смяло кафе, отмери точната доза и я сипа във филтъра на машината. После наля точното количество вода, необходимо за две чаши, и натисна бутона. — Барнаби Смит е важна фигура в града ни, Тони. Убийството му предизвика голям смут по горните етажи. От парламента взеха да задават въпроси. Започнаха да оказват натиск. Трябват ни резултати по случая, и то много скоро.

— Убеден съм, че инспектор Дъгит ще бъде много продуктивен. Видях какъв многоброен екип е разпределен да му помага.

— Не е достатъчно. За този случай имам нужда от най-добрите си хора, при това да работят рамо до рамо.

От чучура на машината потече тънка струйка и започна бавно да пълни стъклена кана отдолу.

— Искате да участвам в разследването, така ли?

Макинтайър се върна до бюрото си, взе кафява папка и я разтвори на масата пред него. Вътре имаше пет-шест големи цветни фотографии, всичките заснети в библиотеката на Барнаби Смит. Близкият план показваше разтворения му гръден кош, изцъклените мъртви очи, окървавената брадичка, ръцете на подлакътниците и изсипаните в ската му вътрешности. Маклейн се зарадва, че още не е закусил.

— Това вече го видях — каза той. Макинтайър напълни две чаши с кафе, донесе ги на масичката и се облегна на стола си.

— Беше на осемдесет и четири години. Приживе Барнаби Смит е допринесъл за благополучието на града повече от всеки друг, за когото мога да се сетя. Въпреки заслугите, някой му е причинил това. Искам да разбереш кой и защо. И да го направиш, преди въпросният някой да е решил да разпори и други наши видни съграждани.

— А Дъгит? Дали ще е щастлив да ме види в екипа си?

Маклейн отпи от кафето си, след което горчиво съжали за стореното. Беше горещо, но много слабо и на вкус като помия.

— Не бих използвала тази дума, Тони. Въпреки всичко, Чарлс е старши инспектор и няма да позволи на личната си неприязнь да попречи на такъв важен случай. Иска ми се да вярвам, че същото важи и за теб.

— Разбира се.

Макинтайър се усмихна.

— Как вървят другите ти дела?

— Детектив Макбрайд има много интересна хипотеза за обирите. Смята, че е намерил връзка между няколко стари случая отпреди пет години. Все още не знаем кое е мъртвото момиче, а според доктора е била убита преди шейсетина години. По-късно днес имам среща със строителя.

Маклейн описа набързо случая, но остана с впечатление, че шефката го слуша с половин ухо. Такава беше играта й — да се престори, че е заинтригувана, да се престори, че му е приятел. Това бе добър знак, защото подсказваше, че го смята за полезен, но той не беше толкова глупав, че да не прочете между редовете. Беше включен в случая „Смит“, защото имаше вероятност за издънка. Можеха да последват и други убийства на известни хора, или още по-зле — убиецът можеше да изчезне, а убийството да остане неразкрито. Ако се

проваляха, вината нямаше да се понесе от главен инспектор Макинтайър. Нито пък от старши инспектор Дъгит. Бяха го привлечли в разследването, за да разполага единбургската полиция с жертвен агнец, когото да хвърли на вълците в случай на неуспех.

8.

Две минути след като се запозна с него, Маклейн реши, че не харесва Томи Макалистър.

Не помогна и фактът, че двамата му подчинени не бяха в кабинета, когато се измъкна от офиса на шефката. Изгуби няколко минути в търсене, преди да се сети, че им е наредил да разпитат жертвите на старите обири. Участькът бе полупразен. Почти всички бяха ангажирани със случая на Смит, но той успя да хване една от младите полицайки и да я убеди, че е в неин интерес да му осигури служебна кола. В момента го чакаше вътре на стаята с бележник в ръка, очевидно изнервена. Е, налагаше се да поработи, ако искаше да стане детектив.

— Желаете ли кафе, инспекторе? А вие, полицай? — Макалистър се отпусна в голямото кресло от черна кожа, в което според него изглеждаше много важен. Носеше костюм, но сакото бе захвърлено на близкия шкаф. Ризата му бе измачкана, с петна от пот под мишниците. Разхлабената вратовръзка и навитите ръкави целяха да създадат впечатление, че е спокоен, но Маклейн забелязваше как ги стрелка с нервен поглед, как си играе с пръстите на ръцете си и потропва с крак.

— Не, благодаря — отговори той. — Няма да останем дълго. Исках само да уточня няколко факта относно къщата в Сайтхил. Господин Мърдо тук ли е?

При споменаването на това име Макалистър сгърчи лице в гримаса. Наведе се напред и натисна бутона на старинния интерком върху бюрото си.

— Джанет, би ли се обадила на Дони? — Вдигна пръст от бутона и погледна Маклейн, като кимна отривисто към прозореца зад себе си.
— Някъде на двора е. Поне така мисля.

Женски глас, приглушен от стъклото, съобщи по уредбата на Дони Мърдо да се яви в офиса. Маклейн огледа стаята, но не видя нищо, което да изглежда не намясто. Цареше пълна бъркотия, шкафовете с папки бяха повече от допустимото. Стените бяха осияни с

предупреждения, сметки, залепени бележки и всякакви други хартийки. В единия ъгъл бяха струпани триножници, колчета и други занаятчийски инструменти.

— Чия е къщата? — попита Маклейн.

— Моя е. Купих я с пари в брой. — Макалистър отново се облегна в креслото с поглед, издаващ гордост.

— От колко време я притежавате?

— Бих казал, от около година и половина. Джанет може да ви съобщи всички подробности от тежките процедури. Преди време човек можеше да постигне всичко, каквото пожелае, стига да познава правилните хора, а сега всичко минава през комисии, огледи и преразглеждания. Стана трудно да печелиш насьщния си, ако ме разбирате какво искам да кажа.

— Напълно, господин Макалистър.

— Наричайте ме Томи, инспекторе.

— От кого купихте къщата?

— О, някаква нова банка тъкмо беше открила клон в града. Май се наричаше „Мидийстърн Файнанс“. Нямам представа защо я продаваха. Може би бяха решили да скъсят позициите си в недвижими имоти и да инвестират в акции. Мисля, че я притежаваха от скоро. — Макалистър отново се наведе напред и натисна бутона на интеркома.

— Джанет, би ли изровила документите за къщата на Фаркър? — Не изчака отговора й.

— Малко странен обрат в дейността ви, господин Макалистър, не смятате ли? — каза Маклейн. — Да ремонтирате стара къща, това имам предвид. Спечелихте парите си със строеж на блокове в Бонириг и Ласуейд, нали?

— Така си е. Добри времена бяха. Сега обаче е трудно да се намери евтина земя за застрояване около града. Хората се оплакват, че съсипваме природата, а после се оплакват, че цените на жилищата са хвръкнали до небесата. Не може хем така, хем онака, инспекторе, нали? Или строим повече къщи, или не стигат за всички и цената скача.

— Защо не съборите тази стара къща и не построите на нейно място кооперация?

Макалистър сякаш се накани да отговори, но почукване по вратата го спря. Тя се отвори и на прага смутено заприщя свъсен

мъж.

— Влизай, Дони, настанявай се. Не се притеснявай. — Макалистър не стана от креслото. Дони Мърдо погледна Маклейн, след това полицайката, а на лицето му се изписа изражение на уловено в капан животно. Беше човек, който в миналото си прекалено често се бе сблъсквал със закона. Беше заел отбранителна стойка, с прегърбени рамене, отпуснати до тялото ръце, легко присвирти крака, сякаш готов да побегне при първия признак на опасност. Имаше огромни длани, а на кокалчетата на юмруките му бяха татуирани думите **ЛЮБОВ** и **ОМРАЗА**.

— Ето документите, които поиска, Томи. — Секретарката, която по-рано ги въведе, сега се шмугна в офиса и остави на бюрото дебела папка. Стрелна Маклейн с неодобрителен поглед и излезе, затварящи вратата подире си.

— Предната вечер си работил по старата къща в Сайтхил, нали, Дони? — Маклейн забеляза как мъжът потърси с очи погледа на шефа си. Макалистър седеше изправен в креслото си, с ръце на бюрото. Кимването бе почти незабележимо.

— Ъхъ, там бях.

— С какво точно се занимаваше?

— Ами... ние чистехме мазето. Щяхме да го правим на фитнес зала.

— Ние? Доколкото си спомням, казал си, че си бил сам, когато си открил тайната стая.

— Тъй си беше. Истина ви говоря. Момчетата ми помагаха, ама по-късно ги пратих да си ходят. После чистих сам, та на другата заран да почнат измазването.

— Сигурно много си се стреснал, като си намерил трупа.

— Не видях много, само една ръка. После извиках господин Макалистър. — Дони огледа ръцете си и взе да човърка под ноктите, забил очи в пода, за да не срещне погледа на някого от присъстващите.

— Благодаря ти, Дони. Много ми помогна. — Маклейн се изправи и протегна ръка на работника, който за момент се сепна, но после подаде своята.

— Мога ли да ви помогна с още нещо, инспекторе? — попита Макалистър.

— Ще ви бъда много благодарен, ако ми дадете копие на пълната документация. Трябва да се опитам да проследя бившите собственици до времето, когато е било убито горкото момиче.

— Всичко е тук, заповядайте. — Макалистър посочи папката с длан, но не се надигна от креслото. — Къде другаде ще е на сигурно място, ако не в полицията, нали?

Маклейн взе папката и я подаде на полицайката.

— Благодаря за сътрудничеството, господин Макалистър. Ще се постараю да ви върна документите колкото се може по-скоро.

Чак когато понечи да тръгне, Макалистър се надигна.

— Инспекторе?

— Кажете, господин Макалистър.

— Случайно да знаете кога ще можем да възобновим работата си по къщата? И бездруго се забавихме достатъчно на този обект. Всеки ден ми струва пари, а съм безсилен да приема каквото и да било.

— Ще говоря с криминалистите и ще видя какво може да се направи. Сигурен съм, че няма да отнеме повече от ден-два.

Щом излязоха, Маклейн седна до шофьорското място, оставяйки полицайката да кара колата. Не промълви нищо, докато не поеха по шосето.

— Знаеш, че лъже, нали?

— Макалистър ли?

— Не. Тоест да. Той е строителен предприемач, а те винаги крият по нещо. Сега просто иска да възобнови работата на обекта си. Имах предвид Дони Мърдо. Въпросната вечер може и да е бил в мазето, но не е разчиствал. Нито е размахвал чука. Ръцете му са прекалено деликатни за тази работа. Според мен не се е занимавал с физически труд през изминалите няколко години.

— Значи, някой друг е открил тялото. Кой ли?

— Не знам. Вероятно няма и връзка с убийството. — Маклейн разтвори папката и започна да прелиства купчината документи и писма. — Но възнамерявам да разбера.

— Ти изобщо включваш ли проклетия си телефон? — На дясното слепоочие на старши инспектор Дъгит се изду дебела вена, което винаги беше лош знак. Маклейн бръкна в десния си джоб,

извади телефона и го отвори. Дисплеят бе черен, а натискането на бутона за включване не предизвика никаква реакция.

— Батерията ми пак е заминала. Този месец смених вече три.

— Е, вече си инспектор. Получаваш пари за това. Купи си нов телефон. За предпочитане работещ. Или си помисли за радиостанция за полицейската мрежа^[1].

Маклейн прибра в джоба си обекта на спора, после подаде папката на полицай Кид, която го бе придружила до строителния обект на Макалистър и в момента очевидно изпитваше огромно желание да избяга, преди да бъде въвлечена в спора между двамата висшестоящи офицери.

— Би ли занесла това на детектив Макбрайд? И му кажи да не я губи. Не желая по какъвто и да било начин да се чувствам задължен на Томи Макалистър.

— Кой е Макалистър? Някой от твоите информатори? — Дъгит погледна през рамото на Маклейн към оттеглящата се полицайка, без съмнение учуден защо и тя не работи по неговия случай.

— Собственикът на къщата, където бе намерено тялото на младата жена.

— А, да. Ритуалното ти жертвоприношение. Чух за него. Е, това май е точно по твоята част, нали? Богаташите и техните перверзни.

Маклейн пренебрегна подигравката. Беше чувал и по-злостни.

— За какво сте искали да ме видите, сър?

— Случаят „Смит“. Разбрах, че си говорил с Джейн. Значи, вече си наясно колко е важно да постигнем резултати, и то бързо.

Маклейн кимна, отчитайки фамилиарния тон, с който Дъгит произнесе малкото име на главния инспектор.

— Аутопсията започва след половин час, искам да присъстваш. Държа да си в течение на всичко още от момента на оповестяването му. Ще отговаряш за тази част от разследването. Аз ще водя разпитите на персонала, за да установя кой може да е имал зъб на човек като Смит.

Имаше логика разследването да се раздели по този начин. Маклейн се беше примирил, че се налага да работи с Дъгит, затова реши, че е по-добре да не се конфронтира с него от самото начало.

— Вижте, сър. Относно онази вечер. Съжалявам, че си пъхнах носа в чужди работи. Не беше уместно, знам. Разследването си е ваше.

— Това не е състезание, Маклейн. Имаме мъртъв човек, а убиецът му е на свобода. Ето кое има значение в момента. Докато постигаш резултати, ще те търпя в екипа си. Ясно ли е?

Толкова за добронамерените опити. Маклейн отново кимна — със затворена уста, защото й нямаше доверие, ме ще изрече думите, които трябваше да чуе Дъгит, а не тези, които се въртяха в ума му.

— Добре. Сега слизай в мортата и разбери какво има да ни каже твойят приятел, любителят на трупове Кадуоладър.

Доктор Шарп вдигна глава от бюрото си при влизането на Маклейн. Усмихна му се и се върна към пасианса, който редеше на компютъра.

— Още не се е върнал. Ще се наложи да почакаш — каза тя.

Маклейн нямаше нищо против. Гледката на разрязани тела не беше кой знае какво удоволствие, добре че в сградата имаше работеща климатична инсталация.

— Трейси, излязоха ли някакви резултати за мъртвото момиче?

— попита той.

Тя изгаси монитора с въздишка и се обърна към струпаната входяща кореспонденция.

— Да видим... — Разрови купчината и издърпа един лист. — Ето. Хм. Преди повече от петдесет години.

— Това ли е всичко?

— Е, не всичко. Била е убита преди по-малко от триста години, но понеже са над петдесет, не можем да уточним, за съжаление. Не и с въглеродния анализ.

— Кажи ми нещо повече за него.

— Трябва да благодарим на американците. През 40-те години на миналия век започват ядрени тестове, но през 50-те нещата стават сериозни. Наситили са атмосферата с изкуствени изотопи. Пълни сме с тях — и ти, и аз. Всеки, роден след 1955 г., също. След смъртта изотопите започват да се разпадат. Използваме този процес, за да определим кога е настъпила, но анализът е приложим само до средата на 50-те. Горкото момиче е умряло преди това.

— Разбирам — изльга Маклейн. — А как се е запазила в това състояние? Какво са използвали?

Трейси отново се разрови в купчината, като този път извади снопче хартии.

— Нищо.

— Нищо?

— Нищо не можем да открием. Доколкото установиха тестовете, тя просто е изсъхнала.

— Напълно е възможно, Тони. Особено ако цялата кръв и всички телесни течности са били източени. — Маклейн се озърна и видя влизация Кадуоладър. Патологът подаде на помощничката си кафява кесия. — Авокадо и бекон. Пастьрмата беше свършила.

Трейси грабна кесията, бръкна и издърга дълга кафява багета. При вида ѝ червата на Маклейн закъркориха. Осъзна, че цял ден не е хапвал нищо. След това си спомни за какво е тук и реши, че яденето май не е най-добрата идея.

— За нещо конкретно ли си дошъл, или само да си побъбриш с асистентката ми? — Кадуоладър свали сакото си и го окачи на вратата, после облече чиста зелена престилка.

— Барнаби Смит. Разбрах, че следобед ще му правиш аутопсия.

— Това не беше ли случай на Дъгит?

— Смит е имал влиятелни приятели. Макинтайър е решила да привлече в случая всеки служител, който би ускорил разрешаването му. Натиск отгоре.

— Няма начин да е нямало, след като пак те е сложила да работиш със стария мърморко. Добре, да видим какво ще успеем да разберем от тялото на Смит.

Трупът ги чакаше в дисекционната зала, положен на една от масите от неръждаема стомана и загърнат с блестящо покривало от бяла гума. Маклейн застана възможно най-далеч, когато Кадуоладър се зае с Барнаби Смит, сякаш за да довърши започнатото от убиеца. Патологът работеше педанично, внимателно оглеждайки бледата вкочанена плът и зейналата рана.

— Субектът е в изключително добро за възрастта си здраве. Тонусът на мускулите свидетелства за редовни упражнения. Отсъстват следи от охлузване или рани от въжета, което отхвърля вероятността да е бил завързан по време на разрязването. Това съответства на позата, в която е било намерено тялото. По ръцете липсват следи от

порязване или ожулване, тоест той нито се е борил с нападателя, нито се е опитвал да се защити от него.

Патологът премина към главата и шията на Смит, като притвори разреза, стигащ от ухо до ухо.

— Гърлото е прерязано с остро оръжие, по всяка вероятност не с медицински скалпел. Може би с макетен нож. Налице е известно разкъсване, което е показателно за разрез отляво надясно. Съдейки по ъгъла на проникване, убиецът се е намирал зад седналата жертва, държал е ножа в дясната си ръка и... — Той замахна с ръка.

— Това ли го е убило? — попита Маклейн, като се опита да не си представя какво е било усещането.

— Вероятно, но не е изключено да е бил вече мъртъв вследствие на ето това. — Кадуоладър посочи дългия разрез от слабините до гръденния кош на Смит. — След такава касапница сърцето би продължило да изпомпва кръв единствено ако е бил под упойка.

— Но очите му бяха отворени. — Маклейн си спомни изцъкления поглед.

— О, възможно е човек да еupoен и въпреки това в съзнание. Само че не е лесноосъществимо. Както и да е, Тони, не мога да кажа със сигурност какво е било използвано, докато нямам анализа на кръвта. Ще знам до края на деня, най-късно утре сутрин.

Патологът се върна към тялото и започна да отстранява органите. Вадеше ги един по един, оглеждаше ги и ги слагаше в бели пластмасови ванички, които подозрително приличаха на тези, в които продаваха малинов сладолед. Накрая Трейси ги претегляше. С нарастващо беспокойство Маклейн видя как Кадуоладър стигна до светлорозовите бели дробове. Как прокара пръсти по тях, сякаш ги галеше.

— На колко години е бил Барнаби Смит? — попита Кадуоладър, докато държеше нещо кафяво и хълзгаво. Маклейн извади бележника си, после се усети, че няма никаква полезна информация за случая.

— Не знам. На преклонна възраст. Поне на осемдесет.

— Ясно, така си и помислих. — Патологът сложи черния дроб в нова пластмасова ваничка и я окачи на везните. Промърмори нещо под носа си. Маклейн познаваше това мърморене и усети присвиване в стомаха, което нямаше нищо общо с липсата на храна. Винаги разпознаваше ужасното чувство, съпътстващо усложненията в

ситуации, които би трябвало да бъдат ясни и недвусмислени в хода на разследването. А Дъгит щеше да обвини него — дори да нямаше вина. Убий вестоносца!

— Но има проблем. — Това не беше въпрос.

— О, най-вероятно няма. Може би просто съм твърде претенциозен. — Кадуоладър сякаш замете проблема с едно движение на окървавената си ръка. — Колко жалко. Цял живот се е старал да поддържа добра форма, а накрая някакъв злодей да му разпори корема.

[1] Във Великобритания съществува мобилна телефонна мрежа, обхващаща специалните служби — полиция, агенции и др. — Б.пр. ↑

9.

Когато Маклейн се върна от мортата, залата, отделена за случая „Смит“, жужеше като кошер. Виждаха се поне десетина униформени, които въвеждаха информация в компютрите, говореха по телефона или си бяха намерили друга работа, но от Дъгит нямаше и следа. С благодарствена молитва на уста Маклейн продължи надолу по коридора, като се поспря само за да убеди машината за напитки да му пусне бутилка студена вода. После стигна до стаичката, от която командваше собственото си разследване. Отвинти капачката на бутилката и я преполови на три големи гълтъки. Водата натежа в стомаха му, а това предизвика поредното къркорене, което съвпадна с отварянето на вратата.

Навъсения Боб седеше зад една от масите, подпрял глава с ръце, и четеше вестник. Погледна към влизания Маклейн и виновно придърпа върху вестника кафявата папка с докладите.

— Какво има, Боб?

— Ами... — Навъсения Боб погледна към папката и я завъртя на сто и осемдесет градуса, за да може Маклейн да прочете написаното върху нея. После видя, че е с гърба нагоре, и я обърна. — Това е докладът за взломната кражба в къщата на госпожа Дорис Скуайърс. Стана е през юни миналата година. Сутринта заедно с младока посетихме сина й. Много се изненада, като видя полици. Попита дали сме намерили изчезналите бижута на майка му.

— Къде е детектив Макбрайд? — Маклейн Огледа стаята, въпреки че в нея човек нямаше как да се скрие.

— Пратих го на кръстоносен поход за понички. Всеки момент ще се върне.

— Понички? В тази жега? — Антъни свали сакото си и го окачи на вратата. Изпи останалата вода, а главата му леко се замая от студената течност, стекла се по хранопровода му. Мислите му се върнаха на Барнаби Смит. Как ножът е прерязал сънната му артерия, как кръвта е плиснала върху обезобразеното тяло. Тръсна глава, за да

прогони образите. Може би два-три залъка все пак щяха да му дойдат добре. — Научихте ли нещо полезно от господин Скуайърс? — попита.

— Зависи какво разбирате под полезно. Според мен спокойно можем да приемем, че старата госпожа Скуайърс не е споделила с никого кода на алармата.

— Значи, имали са аларма?

— О, да. „Пенстемин Алармс“, с дистанционно. С всичките му там камбанки и свирки, за които можете да се сетите. От друга страна обаче, госпожа Скуайърс е била почти сляпа и малко куку. Не е знаела кода, защото синът ѝ е пускал и спирал алармата. Починала е вкъщи, в съня си. Обирът е извършен около две седмици по-късно, точно в деня на погребението. Във вестника е имало и некролог, и съобщение.

— Значи, вариантът със служител в старчески дом отпада. Аларма на „Пенстемин“... Най-добре да поговорим с тях. Вземи контактите им от управлението.

Възражението на Навъсения Боб, че му възлагат прекалено много работа, бе пресечено още в зародиш от бързо почукване по вратата. Преди някой от двамата да реагира, дръжката бе натисната, вратата отворена, а във въздуха към тях се понесе голяма картонена кутия. Огледът по-отлизо показва, че кутията притежава два крака в сини панталони. В ръбовете ѝ се бяха вкопчили две малки ръце, а иззад нея се разнесе приглушен женски глас:

— Инспектор Маклейн?

Антьни се пресегна и пое кутията. Отзад се показва зачервената полицайка Алисън Кид, която едва си поемаше въздух.

— Благодаря ви. Не съм сигурна дали вече нямаше да я изпусна.

— Какво е това, Алисън? — попита Навъсения Боб и се изправи в момента, в който Маклейн остави кутията на масата — точно върху папката на Дорис Скуайърс.

— Изпращат я медиците. Провели всички възможни тестове, но доникъде не стигнали.

Отвориха кутията и видяха куп пликове с улики, всичките прилежно маркирани и етикетирани. Там бяха както предметите, намерени в тайните ниши, така и дебели медицински заключения, придружени със снимки от местопрестъплението. Органите в стъклениците все още бяха в моргата, но снимките и резултатите от тестовете потвърждаваха, че са на момичето. Маклейн извади първия

плик, в който имаше семпла златна игла за вратовръзка и прегънато картонче. Набързо прерови снимките, докато накрая видя една, на която двата предмета бяха фотографирани на фона на спукана стъкленица.

— Тук ли са и другите снимки? — попита той. Навъсения Боб заобиколи масата, наведе се в ъгъла, след което се изправи с пукащи стави и дебела папка в ръка. Подаде я на Маклейн, който я отвори и заразглежда десетки гланцирани фотографии формат А4. — Така, да се опитаме да ги подредим. Полицай... Алисън, би ли ни помогнала?

Жената се смути:

— От мен се очаква да помагам в случая „Смит“, сър.

— И от мен се очаква да сравнявам медицински заключения, но това ще е по-интересно. Не се притеснявай, няма да позволя на Дървеняка да те нахока.

Заедно извадиха всички пликове от кутията и ги наредиха на пода със съответните фотографии. В този момент детектив Макбрайд се върна с мазна кафява кесия, пълна с понички. В заоблената стена на тайната стая имаше шест скрити ниши, а във всяка от тях — консервиран орган, придружен от сгънато картонче с една-единствена дума, написана с черно мастило, плюс още един предмет. Иглата за вратовръзка бе намерена заедно със стъкленицата, съдържаща слузестите останки от бъбреците на момичето, а на картончето бе изписана думата „стомни“. Маклейн сложи уликите върху снимката от тази ниша, разрови се и намери следващия комплект: снимка на идеално запазен черен дроб, сребърна кутийка за хапчета и думата „вомбат“^[1]. След тях дойде редът на спуканата стъкленица с белите дробове, копче за ръкавели със скъпоценен камък и думата „гуляйджия“. Запазеният далак бе съпроводен от японска кутийка нецуке^[2], в която имаше няколко прашинки енфие, и думата „професор“. Другата останала здрава стъкленица съдържаше яичниците и матката на момичето. Тя бе намерена заедно с очила с прости телени рамки и думата „гребо“^[3]. Накрая, в нишата срещу главата на жертвата, бяха открити сърцето й, думата „капитан“ и елегантна сребърна табакера.

След като приключиха и с последния комплект, над помещението надвисна тягостна тишина. Две от шестте стъкленици бяха

мистериозно повредени. Дали ги бяха зазидали в стената в това състояние? Дали ги бяха пукнали нарочно или случайно?

Маклейн се изправи, коленете му изпукаха.

— Добре. Кой иска да започне?

Настъпи дълга пауза — все едно учител бе задал на класа въпрос уловка.

— Дали е възможно да са прякори? — Младата полицайка Кид наруши тишината с несигурен глас.

— Продължавай — каза Маклейн.

— Ами... в нишите имаме шест неща. Шест лични вещи. Шест органа, взети от жертвата. Шестима души?

Маклейн го побиха тръпки. Логично беше в убийството да е замесен повече от един човек. В противен случай би било прекалено трудно. Но чак пък шестима?

— Мисля, че си права. Във всичко това трябва да има някакъв смисъл, само че един господ знае какъв. Ако обаче имаме шестима участници, всеки трябва да е свързан по някакъв начин с ритуала, след като е оставил своя вещ и е взел част от момичето...

— Това е... отвратително. Защо някой би постъпил така? — попита Навъсения Боб.

— Членовете на племето форе от Папуа — Нова Гвинея са ядели мъртвците си. — Всички отправиха погледи към Макбрайд, който се изчерви от внезапното внимание.

— Това каква връзка има с нашия случай, младежо?

— Не знам. Вярвали са, че като ядеш от някого, вземаш силата му. Устройвали големи погребални пиршства и всеки хапвал по малко от тялото. Вождът и старейшините се угощавали първи, а за жените и децата оставали карантините и мозъкът.

— Откъде знаеш всичко това, Стюарт? — попита Маклейн.

— Един по един започнали да измират от мистериозна болест. Мисля, че се нарича куру. Малцина са останали живи. Учените смятат, че е някаква форма на „луда крава“. Чували ли сте за болестта на Кройцфелд-Якоб? Ядейки мъртвците, са предавали болестта на следващото поколение.

— Ти си извор на безполезна информация. Това какво общо има с нашето убито момиче, а? Никой не го е изял, нали така? — каза Навъсения Боб.

— Е, след като всеки е приbral по нещо от нея, може би са целели... не знам... да вземат частица от младостта ѝ за себе си или нещо от сорта.

— Звучи ми като изсмукано от пръстите — обади се отново Навъсения Боб.

— Не го нападай така, Боб. Засега нямаме никаква представа защо е било убито момичето. Отворен съм за всякакви идеи, независимо колко абсурдно звучат. Но си мисля, че трябва да се концентрираме върху предметите.

Маклейн взе последния плик. В него бе роклята на цветчета, прилежно сгъната, сякаш готова за излагане в магазина.

— Хайде да се опитаме да уточним времето на смъртта.

Старши инспектор Чарлс Дъгит стоеше в средата на стаята и ръководеше операцията, както диригент ръководи крайно некадърен оркестър. Някои полицаи неохотно се промъкваха до него, за да получат одобрението му, а голяма част от другите — за да го направят смешен. Маклейн наблюдава известно време от прага, питайки се дали всичко нямаше да върви по-гладко, ако Дъгит чисто и просто липсваше.

— Не ми губете времето. Трябват ми стабилни идеи, а не предположения. — Старши инспекторът се огледа и забеляза Маклейн.
— А, инспекторе. — Някак си успя да вложи в думата обидна нотка. — Благодарим ви, че се присъединявате към нас. Ето я и полицай Кид. Може би следващия път ще благоволите да поискате разрешение от началника си, преди да се включите в друго разследване.

Маклейн отвори уста да защити полицайката, но тя сведе извинително глава и забърза към другите uniformени, които пишеха на компютрите. Той добре помнеше уменията на Дъгит за работа с хора. Юркането и крясъците бяха доста нагоре в списъка. Всеки с адекватно чувство за самосъхранение бързо се научаваше да си трае и да не отвръща.

— Е, как мина аутопсията?

— Смъртта най-вероятно е настъпила вследствие на массивна кръвозагуба от прерязаното гърло. Доктор Кадуоладър не е съвсем сигурен, но смята, че Смит може и да е бил под наркоза, преди да го

разпорят. Липсват следи от борба, както и от връзване. При положение че е бил жив, когато са отстранили далака му, сигурно е бил упоен с нещо.

— Което означава, че убиецът би следвало да има съответното образование или медицински познания — каза Дъгит. — Знаем ли какво са използвали?

— Кръвните проби ще бъдат анализирани до довечера, сър. Дотогава не мога да направя нищо повече.

— Притисни ги, човече. Не можем да си позволим да загубим и секунда. Шефката ми телефонира час по час, иска да я държа в течение. Довечера пресата ще съобщи за смъртта му, а ние трябва да държим юздите.

Значи, важно беше да разрешат бързо случая, за да не се злепостави главният инспектор, а не защото на свобода се разхождаше някакъв откачалник, който обичаше да вади органите на хората и да ги тика в устите им. Интересно подреждане на приоритетите.

— Заемам се, сър — каза Маклейн и се обърна да си тръгне.

— Какво носиш там? Нещо важно? — Дъгит посочи към плика в ръката на Маклейн, гласът му прозвуча като на човек, готов да се улови за сламка. Антъни се запита дали пък днешните разпити не са се оказали почти безрезултатни. Или старши инспекторът може би просто не знаеше откъде да започне.

— Случаят в Сайтхил. Роклята, която момичето е носело в момента на убийството си. — Повдигна плика, но Дъгит не поsegна към него. — Отивам да го покажа на някого, който може би знае кога е била ушита. Ще се опитам да уточня кога е умряла.

За миг Маклейн помисли, че Дъгит ще му се разкреши, както когато беше сержант. Лицето на старши инспектора почервена и на слепоочието му се изду дебела вена. Положи видими усилия да се успокои.

— Добре. Да. Разбира се. Не забравяй обаче колко е важен случаят „Смит“. — После обгърна помещението с широк жест. — Твойт убиец най-вероятно отдавна е мъртъв. Трябва да намерим живия.

Не помнеше кога бе отворил врати магазинът. Вероятно някъде около средата на 90-те. Това беше доста смущаващо, защото му се

струваше, че е там от памтивека. Кларк стрийт беше пълна с такива магазини, които обслужваха студентите, а те, от своя страна, наброяваха повече от половината население на района. Беше се специализирал в дрехи втора употреба, най-вече официални и вечерни рокли, произведени във времена, когато думата *качество* е значела нещо. Маклейн беше влизал няколко пъти там да потърси дрехи, различни от конфекционните делови костюми в тъмни цветове, които ползваше за униформа, откакто бе преминал изпитите за детектив. Нищо не бе привлякло погледа му. Всичко беше твърде натруфено. В края на краищата отиде при препоръчан шивач, който му направи няколко костюма по мярка. Единият все още висеше необличан в гардероба му, а друг замина на боклука, понеже след едно местопрестъпление с реки от кръв се оказа непосилна задача и за най-скъпите ателиета за химическо чистене. Сега вече носеше евтини костюми от големите вериги и се бе примирил с лошите кройки.

Касиерката се беше пременила като жена от 20-те години на XX век, а дългатаboa от пера сигурно я задушаваше в тези летни жеги. Изгледа го с подозрение, докато се приближаваше към щанда. Едва ли мнозина негови връстници пазаруваха от това място. Още по-малко пък мъже.

— Разбирате ли от тези дрехи? — Маклейн посочи рафтовете, подредени по десетилетия. — Различните стилове? Кой кога е бил популярен?

— Какво искате да знаете? — Акцентът развали впечатлението, създадено от облеклото. Отблизо жената се оказа момиче. Надали бе на повече от шестнайсет години, но облеклото я правеше по-възрастна.

— Например кога е било ушито това? Или поне кога се е носело нещо подобно? — Маклейн постави плика с вещественото доказателство на щанда. Момичето го взе и го огледа.

— Да я продадете ли искате? Не изкупуваме такива дрехи.

Маклейн показа служебната си карта с думите:

— Провеждам разследване, а роклята беше намерена на местопрестъплението.

Момичето изпусна плика, сякаш беше жива змия.

— Ще повикам мама. Тя разбира от тези неща повече от мен.

После се втурна към задните помещения на магазина и изчезна зад рафтовете с дрехи. След малко оттам се появи друга жена. Беше

по-стара, но не колкото облеклото си. То определено би изглеждало поуместно преди около век. В жената имаше нещо много познато.

— Джени? Джени Спайърс, нали? Едва те разпознах в този тоалет.

— Няма нищо. Всички се обличаме в дрехи от любимите ни десетилетия. Трябва да видиш Рей в нейните хипарски одежди. Как е баба ти?

Маклейн огледа изложените в магазина облекла от различни епохи. Трудно му беше да си представи, че някоя от произведените при робски условия в Индия или Бангладеш съвременни дрехи ще оцелее няколко десетилетия, за да заеме мястото си на съответния рафт.

— Не знаех, че работиш тук. — Още в момента, в който го произнесе, се усети, че прозвуча глупаво. Избегна въпроса умело като политик.

— Ами магазинът е мой. От десет години вече. Е, всъщност е на банката, но... — Джени се усмихна смутено. — Но ти не си дошъл да си побъбрим, нали, инспекторе?

— Наричай ме Тони. Чудех се дали би могла да ми кажеш нещо повече за тази рокля. — Той отново повдигна плика.

— Може ли да го отворя? — попита Джени.

Маклейн кимна и проследи движенията ѝ: как сръчно извади дрехата, простря я на плата и взе да я разглежда. Пръстите ѝ замряха за миг и потрепериха при вида на избелелите петна кръв.

— Ръчно ушита — заключи Джени. — От майстор. Дантелата вероятно е купена отделно, но ми е трудно да го установя. Много прилича на нещо, което съм виждала. Изчакай малко.

После потъна в дебрите на магазина, като си проправяше път по тясната пътечка между редиците от дрехи, всичките опаковани в найлонови чували и закачени на дълги стойки. Ръцете ѝ ловко ги прехвърляха, докато най-накрая се спряха на една. Откачи я и я донесе на щанда с победоносно изражение.

— Коктейлна рокля от края на 30-те. Богатите момичета са носели такива непосредствено преди войната. Твоята много прилича на тях, сякаш е изкопирана. Материята обаче е по-евтина и както казах, ушита е на ръка. Липсва етикет, а това отново потвърждава теорията ми, че е ушита от момиче, което не е можело да си позволи да купи оригиналата.

— Горе-долу кога е била ушита? И колко време е била носена?

— Като се вземе предвид стилът, надали много преди 1935 г. Преди това подгъвите са били по-тесни, а деколтето е изцяло сбъркано. Доста е била носена — отзад има няколко кръпки, които обаче са направени много умело, а на места платът е изтънял. Бих казала, десетина години. По време на войната са нямали друг избор, освен да си поправят дрехите.

Значи, около средата на 40-те години, краят на Втората световна война. Маклейн се запита дали някой, свързан с убийството, може още да е жив.

[1] Австралийски двуутробен бозайник. — Б.пр. ↑

[2] Малка японска кутийка във формата на фигурка. — Б.пр. ↑

[3] Етническа група в Западна Африка. — Б.пр. ↑

10.

Беше преполовил преддверието на участъка, когато дежурният му махна.

— Познаваш ли Джонас Карстърс?

Маклейн се замисли. Името му звучеше познато.

— Цял ден те търси.

— Каза ли по какъв повод?

— Нещо за баба ти. Впрочем как е тя? Подобрява ли се?

Кръвта се оттече от лицето му. Не че беше забравил. Може би по-скоро толкова дълго бе държал болестта ѝ в някакъв отделен дял на съзнанието си, че сега му трябваше време, за да осъзнае смъртта ѝ. В магазина бе успял да отклони въпроса на Джени Спайърс, но в участъка тайни не съществуваха, поне не задълго. Освен това най-бързият начин всички да разберат беше дежурният да научи, по-бързо щеше да се разнесе само ако изрично подчертаяше, че е тайна.

— Почина снощи.

— Боже мой, Тони! Защо си дошъл на работа?

— Не знам. Може би просто няма какво друго да правя. А и не е като да беше неочеквано.

Макар че по някакъв странен начин беше неочеквано. Беше свикнал с комата, с болницата. Знаеше, че рано или късно баба му ще почине. Имаше моменти, в които дори се надяваше да стане по-скоро. Ала очакваше появата на някакви признания, че тя си отива. Мислеше, че така ще има време да се подготви.

— Остави ли номер? Въпросният Карстърс.

— Да, и помоли да му се обадиш колкото се може по-скоро. Между другото, няма да е зле от време на време да си включваш мобилния.

Маклейн извади телефона от джоба си. Батерията му си беше все така изтощена.

— Включвам го, но батерията постоянно пада.

— Ами радиостанция? Не разбирам защо според вас, детективите, нямате нужда от тях.

— Имам радиостанция, Пийт, но с нея положението е още по-зле. Изключва ли я от контакта, веднага сдава багажа. За нея думата „мобилна“ е абсолютно неприложима.

— Е, добре. Все пак си вземи нещо, което работи. — Сержантът подаде на Маклейн листче с име и телефонен номер и той влезе в участъка.

Антьни имаше собствен кабинет — една от облагите на длъжността инспектор. Помещението беше мрачно, с малък прозорец, който гледаше към съседните блокове и пропускаше съвсем оскудна светлина. Шкафовете за досиета, все още пълни с бележките по случайте на предшественика му, заемаха по-голямата част от кабинета, но някакъв математически гений някак бе успял да натика между тях и бюро. Върху него имаше купчина папки, жълта бележка с надраскана думата *Спешно!*, подчертана три пъти. Маклейн игнорира всичко това и се промуши покрай бюрото, за да седне. Вдигна телефонната слушалка и набра дадения му номер, като хвърли поглед на часовника си. Беше вече късно да хване човека на работното му място, но пък не знаеше дали телефонът е служебен.

— „Карстеърс Уедъл“, с какво мога да ви помогна?

Бързата реакция и учивият тон на рецепционистката го сепнаха. Маклейн разпозна името на голямата адвокатска кантора, която се занимаваше с делата на баба му, откакто бе получила инсулт. Почувства се доста глупаво, че не се беше сетил веднага.

— О! Хм, здравейте. Може ли да разговарям с господин Джонас Карстеърс, моля?

По-рано бе контактувал само с някакъв младши сътрудник, Пъркинс или Питърсън, или нещо подобно. Беше доста странно, че един от собствениците го е търсил лично.

— Мога ли да попитам кой го търси?

— Маклейн. Антьни Маклейн.

— Един момент, инспекторе. Веднага ви свързвам.

За пореден път се оказа в ситуация, в която събеседникът му знаеше повече за него, а не обратното. Не му остана много време за чудене, защото звучащата в слушалката музика бе прекъсната от кликане.

— Детектив инспектор Маклейн, на телефона е Джонас Карстеърс. Моите съболезнования за кончината на баба ви. Естер беше невероятна жена.

— Разбирам, че сте я познавали отблизо, господин Карстеърс.

— Наричайте ме Джонас. Да, познавах я от доста време. Отпреди да стана неин адвокат. Това е и причината, поради която исках да разговарям с вас. Тя ме определи за изпълнител на завещанието й. Ще ви бъда благодарен, ако в близките дни се отбиете в офиса ми, за да уточним някои неща.

— Разбира се. Утре добре ли е? Вече е късно, а не съм мигнал.

— Маклейн потърка очи с опакото на свободната си ръка и в момента, в който изрече думите, осъзна колко е изтощен.

— Естествено. Разбирам. Не се беспокойте за организацията на погребението, ще се погрижа за всичко. Утре ще пуснем съобщение във вестник *Скотсмън*, сигурно ще поместят и некролог. Естер не искаше църковно опело, така че ще има само кратка възпоменателна служба в „Мортънхол“. Ще ви уведомя веднага щом запазим час. Искате ли да организирам и бдението? Напълно наясно съм колко ангажирани са понякога служителите на реда.

Маклейн възприе само половината от казаното. Обмислял беше всички дроболии, които трябваше да се свършат, но през главата му минаваха толкова неща, че беше лесно да загуби нишката. Роклята на цветчета, прибрана на сигурно място в плика за веществени доказателства, лежеше на бюрото пред него, а ето че за миг-два не можа да си спомни какво е това. Имаше нужда да се нахрани, имаше нужда да поспи.

— Да, ще ви бъда благодарен — каза на адвоката.

Разбраха се да отиде в кантората в десет сутринта, след което затвори. Вечерното слънце обагряше отсрещните кооперации в топъл охреножълт цвят, но лъчите му почти не влизаха в малкия кабинет. Вътре бе задушно и докато се протягаше в стола си, опрял глава в студената стена зад гърба си, Маклейн затвори очи само за секунда.

Чисто гола е. Клощаво създание с кокалести ръце и крака. Косата ѝ виси безжизнено от черепа, очите са потънали дълбоко в орбитите. С протегнати напред ръце върви към него и моли за помощ.

След това се спъва и на корема ѝ се появява рана, която започва от чатала и стига до бюста. Спира се и с едната ръка подхваща вътрешностите си, които вече се изсипват на земята, докато другата е все така протегната към него. Отново се потътря напред, този път побавно, с молба, изписана в тъмните очи.

Той иска да извърне очи, но е в капан, напълно неподвижен. Дори не може да затвори клепачи. Единственото, което може да направи, е да я гледа как пада на колене и разсипва вътрешностите си на земята, ала продължава да пълзи към него.

— Инспекторе...

Гласът ѝ е изпълнен с болка. В момента, в който го чува, лицето ѝ започва да се променя, кожата изсъхва и се опъва още повече върху скулите. Очите потъват по-дълбоко в лицето ѝ, а устните се извиват в пародия на усмивка.

— Инспекторе!

Вече е точно до него, свободната ѝ ръка се протяга към рамото му, докосва го, разтърсва го. С другата ръка се опитва да прибере червата си, както домакинята се загръща с пеньоара, когато пощальонът почука на входната врата. От тялото ѝ се откъсват парчета — бъбреците, черният дроб, далакът.

— Тони, събуди се!

Маклейн рязко отвори очи и едва не падна от стола, когато съзнанието му превключи от съня обратно към реалността. Главен инспектор Макинтайър стоеше до бюрото му и го гледаше със смесица от раздразнение и загриженост, ясно изписани на лицето ѝ.

— Вече спиш на работното място, а? Не очаквах такова отношение, когато те предложих за повишение.

— Съжалявам, госпожо. — Маклейн тръсна леко глава в опит да се избави от смущаващите образи на изкорменото момиче. — От жегата е. Затворил съм очи само за минута. Аз... — Замълча, когато забеляза, че Макинтайър се опитва да скрие усмивката си.

— Само се шегувам, Тони. Изглеждаш капнал. Прибери се и се наспи. — Тя приседна на ръба на бюрото. В кабинета имаше още един стол, на който обаче беше струпана висока камара кутии. — Сержант Мъри ми съобщи за баба ти. Моите съболезнования.

— Всъщност тя почина преди доста време.

Маклейн се чувстваше малко неудобно от факта, че шефката се бе надвесила над него. Знаеше, че трябва да се изправи, но да го направи с такова закъснение, щеше да изглежда още по-неловко.

— И така да е, трябва да го преодолееш, Тони. Знам, че ти липсва.

— Знаете, че родителите ми починаха, когато бях на четири години, нали? Баба ме отгледа, както е отгледала и баща ми. Сигурно ѝ е било тежко да ме вижда около себе си и да ѝ напомням за сина ѝ.

— Ами ти? Не мога да си представя какво е да загубиш родителите си на такава крехка възраст.

Маклейн се облегна на бюрото си и потърка очи. Това бяха стари рани, отдавна зараснали. Никак не му се искаше да ги разчовърква точно сега, но смъртта на баба му щеше да направи именно това. Може и по тази причина да му беше толкова трудно да приеме смъртта ѝ.

Той посегна към плика с роклята на цветя. Не за друго, а просто за да върши нещо с ръцете си.

— Успяхме да сведем времето на смъртта до средата на 40-те години от миналия век.

— Моля? — Макинтайър го погледна объркано.

— Мъртвото момиче от къщата в Сайтхил. Роклята ѝ е била на десетина години и ушита не по-рано от 1935 г. Въглеродният анализ посочи, че е умряла преди 1950 г. Според мен най-вероятно се е случило около края на Втората световна война.

— Значи, убиецът ѝ сигурно вече е мъртъв.

— Убийците. Множествено число. Предполагаме, че са шестима.

— Маклейн обобщи разследването до момента.

Макинтайър отново се настани на ръба на бюрото и мълчаливо изслуша изложението му, което не продължи много дълго.

— Ами Смит?

Въпросът ѝ го изненада.

— Мислите, че има връзка?

— Не, не. Извини ме. Попитах докъде сме стигнали с разследването.

— Аутопсията потвърди, че е бил убит и че вероятната причина е кръвозагуба. Още чакам резултатите от токсикологията, защото извършителят сигурно е използват някаква силна упойка. Дори само този факт е достатъчен, за да стесним кръга на заподозрените. Дъгит

се е концентрирал върху разпитите; още не съм имал възможност да поговоря с него.

— Добре. Можем да се координираме на утешния инструктаж. Искам обаче да се съсредоточиш максимално върху случая „Смит“. Следата по случая с мъртвото момиче е студена до немай-къде. Няма начин след шейсет години.

В думите й имаше смисъл. Далеч по-важно беше да се хване убиец, извършил престъплението преди двайсет и четири часа. Защо обаче вътрешният му глас казваше, че трябва да се концентрира върху убийството на момичето? Дали защото просто не обичаше да работи с Дървеняка? Маклейн сподави прозявката си, избягвайки да погледне към купчината документи на бюрото и бележката с три пъти подчертано *спешно*, изискващи неговото внимание. Те подозително приличаха на бланки за отчитане на извънредния труд и разчети за разходи, които трябваше да бъдат одобрени в рамките на тримесечния бюджет. Посегна към най-горния лист хартия, обаче Макинтайър го спря. Ръката й бе мека, но хватката — желязна.

— Прибери се, Тони. Легни си рано. Наспи се. Утре ще си по-свеж.

— Това заповед ли е, госпожо?

— Точно така, инспекторе. Това е заповед.

11.

В главата му цари пълно объркване. Не знае в кой град е, не разбира и неблагозвучния език, на който говорят около него. Чувства се болен. Дишането му е накъсано и всяко поемане на въздух раздира гърлото, а гърдите му горят. Преди е бил силен, напълно убеден е в това, макар сега да не помни името си. Преди е можел да носи дванайсет житни снопа наведнъж и да ожъне цяла нива под палещите лъчи на следобедното слънце. Сега гърбът му е превит, а краката — слаби и несигурни. Кога е оstarял като баща си? Какво се е случило с живота му?

От близката сграда се разнася шум. Високите и стъклени прозорци са матирани, но през тях може да види цветните сенки на движещите се вътре хора. Входната врата се отваря широко и на прага се появява залитаща млада жена, последвана от други две. Смеят се високо, бърборят си, а той не разбира какво казват. Пияни и весели, те не забелязват, че ги наблюдава от другата страна на улицата. Високите им токчета потракват по плочките, докато се отдалечават, олюявайки се. Краката им се виждат изпод късите поли, а фланелките разкриват бялата мека пъlt над пъпа.

Връхлитат го откъслечни спомени. Някой върши нещо ужасно. Друга бяла пъlt, съсеченa от остър нож. Кръвта блика от ръбовете на разреза. Ярост към древна несправедливост. Нещо мрачно, мокро и хълзгаво. Това не са спомени. Или може би са. Вече не знае кое е истина.

Въздухът е топъл и натежал от влага и като одеяло покрива всичко под нощното небе. Оранжевата светлина от уличните лампи се отразява в облаците над тях и придава адски облик на всичко. Целият е потен, а главата му пулсира в ритъма на сърцето. Гърлото му внезапно пресъхва и той разбира каква е сградата отвъд улицата.

Брявата го пронизва в момента, в който отваря тежката врата. Обгръща го миризма на немити човешки тела, дезодорант, парфюм, бира и храна. Стотици хора стоят, седят и крещят, за да се чуят един

друг през монотонната музика, която изпълва всичко. Никой не го забелязва как се присъединява към тълпата.

Поглежда към ръцете си. Изглеждат му толкова познати. Тези ръце са зидали стени, галили са любовници, държали са бебе, чието име не помни, както не помни и своето. Това са ръце, покрити със засъхнала кръв, запълнила бръчките и набита под късо изрязаните нокти. Това са ръцете, които са размахвали ножа. Които са обезобразили друго човешко същество. Ръцете, които са въздали мъст за всички злини, причинени нему и на другите от неговия вид.

Вижда знака и осъзнава дребен факт от този чужд свят. Болестта ли го е омаломощила, или ужасните образи, залели съзнанието му? Независимо от причината, сега е в тоалетната, наведен над клозетната чиния, повръща. Или поне се опитва да повърне. Спазмите са суhi, стомахът му с празен.

Откъсва хартия и избърска лицето и ръцете си, пуска водата. Когато се изправя, светът опасно се накланя. Остава без дъх, несвестен. Около него има други хора. Смеят му се. Наобикалят го като уничищи побойници. Не може да фокусира погледа си, помни само ужасното усещане за нож в ръката, силата, която тече през него, докато го размахва, справедливия гняв. Сякаш отново го усеща да натежава в дланта му.

Вече не се смеят. Тоалетната потъва в тишина. Затихва дори думкането на музиката отвън. Той се озърта и за пръв път забелязва голямото огледало пред себе си. Трудно му е да види нещо друго, освен картините на клането, изпълнили съзнанието му. Вижда обаче мъж, когото не познава — изпит, изнемощял, облечен в мръсни дрехи и с посивяла коса. Запленен и ужасен, наблюдава как другият мъж вдига ръка. Юмрукът е свит около къс нож, острието сочи към оголения гръклян. Правил го е и преди, поне така смята, и ето че усеща леления допир на студената стомана до плътта си.

Кръвта оплiskва огледалото.

12.

Участъкът вреще и кипеше от оживление, когато Маклейн дойде на другата сутрин. След индийската храна, която си взе по пътя към къщи, и ранното лягане сега се чувстваше много по-добре в сравнение със зомбираното си състояние от предния ден. Беше подранил с половин час за инструктажа по случая „Смит“ и се надяваше да използва времето, за да отхвърли поне малко от бумащината, която го чакаше. С приближаването си към залата дочу боботещия глас на Дъгит, който долиташе през отворената врата:

— Направо супер! Не можеш да се отървеш от тези копелета, а като се заприказваш с тях, всичките се оказват луди за връзване...

Антьни надникна вътре с надеждата да види разположението в стаята, преди да влезе. Старши инспекторът използва същия момент, за да приключи разговора си с неколцина униформени сержанти и да се озърне.

— А, Маклейн. Добре. Радвам се, че си подранил. Може да помогнеш в разчистването.

— Разчистването ли, сър? — Маклейн също се озърна и видя, че неколцина полицаи са се заели да слагат всичко в кутии, да свалят снимки от стената и да трият написаното по дъските.

— Да, Тони. Нощес го хванахме. Няма съмнение относно вината му, отпечатъците му са навсякъде в библиотеката на Смит.

— Хванали сте убиеца? — На Маклейн му беше трудно да съвмести резултатите от разследването до снощи с току-що чутото. Надяваше се, че не е зяпнал. — Как?

— Е, не точно „хванали“ — отговори Дъгит. — Към единайсет и половина въпросният мъж влязъл в някаква кръчма на Сейнт Андрюс Скуеър. Отишъл в тоалетната и си прерязал гърлото. Ножът е същият от убийството на Смит.

— Добре ли е?

— Разбира се, че не е добре, тъпако. Мъртъв е. Смяташ ли, че щяхме да прибираме всичко, ако беше в килията и чакаше за разпит?

— Не, сър. Разбира се, че не. — Маклейн продължи да наблюдава как полицайтите разтребват и оправзват стаята. — Кой е той?

— Нелегален имигрант. Името му е Акимбо или нещо от рода. Представа нямам как се произнасят тези чуждестранни имена.

— Кой го е идентифицира!?

— Някаква женска от криминалистите. Май се казваше Беърд. Проверката на отпечатъците не доведе до нищо, но след това й хрумна умната идея да провери регистрите на нелегалните имигранти. Този и бездруго е трябвало да бъде зад решетките. Предстояло е да го върнат в Дръндаристан или там, откъдето е пристигнал.

Маклейн се опита да не обръща внимание на расистките намеси на Дъгит. Старши инспекторът беше живо олицетворение на всичко лошо, с което асоциираха полицията. Колкото по-скоро се пенсионираше, толкова по-добре.

— Шефката положително ще остане доволна, както и всички нагоре по веригата. Знам, че имаше силен натиск за бързи резултати.

— Напълно си прав. Затова докладът трябва да се напише бързо и да е на бюрото на Джейн до края на деня. Не мисля, че прокурорът ще реши да задълбае, но за всеки случай трябва да спазим всички надлежни процедури. Трябва да присъстваш на аутопсията — просто за да сме сигурни, че няма да има неприятни изненади. Все пак уликите са достатъчно стабилни. По дрехите му е открита кръв от групата на Смит. ДНК анализът ще го потвърди, убеден съм. Това е нашият човек.

Страхотно. Поредният късмет да наблюдава как режат поредното човешко тяло.

— Кога ще е аутопсията, сър? — Маклейн погледна часовника си. Беше седем сутринта.

— В десет, поне така мисля. По-добре се обади и разбери сам.

— Десет часа. По това време имам уговорена среща... — Антъни замълча. Знаеше, че няма никаква полза от оплаквания пред Дъгит. Само щеше да го провокира за някоя от прословутите му тиради. — Ще променя графика си.

— Промени го, Маклейн.

Оперативната им стаичка беше празна, когато Маклейн най-сетне успя да се откопчи от Дъгит и да се добере до задното крило на участъка. Вестникът на Навъсения Боб лежеше на едната маса, а на другата детектив Макбрайд прилежно бе подредил купчина папки. Прегледа ги набързо. Бяха обирите за последните пет години. Измежду страниците се подаваха ъгълчетата на бележки с написани върху тях въпроси. Е, поне някой е бил зает с работа.

На едната стена в кръг бяха закачени снимките на органите и предметите от зазиданото мазе — разположени така, както ги бяха намерили. В средата на кръга висеше снимка формат А3 на сгърченото и осквернено тяло на момичето. Все още се взираше в нея, когато след няколко минути вратата се отвори колебливо.

— Добро утро, сър. Чухте ли новината? — Кожата на Макбрайд беше сякаш изтъркана с шкурка. Косата му бе леко влажна от взетия душ, а на гладкото обло лице бе изписано изражение на наивна надежда и възбуда.

— Новината? А, убиецът на Смит. Не ти ли се струва малко странно?

— Кое, сър?

— Защо го е извършил? Защо е влязъл в къщата на някакъв старец и го е разпорил? Защо е натикал далака в гърлото му? Защо се е самоубил няколко дни по-късно?

— Нали е бил незаконен имигрант?

Маклейн се ядоса.

— Не започвай и ти с тези глупости, моля те. Не всички идват да изнасят жените ни и да отнемат работата ни. Стига ми да го чувам от Дървеняка.

— Нямах това предвид, сър. — Лицето на Макбрайд стана още по-розово, а ушите му направо се зачервиха. — Исках да кажа, че може да е имал зъб на Смит, понеже той е бил председател на Иммиграционната апелативна служба.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Алисън... Полицай Кид ми каза, сър.

Сега беше ред на Маклейн да се изчерви.

— Извинявай, Стюарт. Не исках да ти се нахвърлям така. Какво друго знаеш за Смит, което съм пропуснал?

— Ами, сър, бил е на осемдесет и четири години, но все още е работел ежедневно. Членувал е в управителните съвети на десетина компании и е притежавал контролните пакети в поне две новосъздадени биотехнологични фирми. Непосредствено след края на войната е поел от баща си ръководството на търговската му банка и я е развил до статута на най-голямата финансова институция в града, а точно преди да се спука интернет балонът^[1], я е продал. Оттогава се е занимавал основно с учредяване на фондове за различни благотворителни цели. В къщата му са работели трима служители, като в нощта на убийството и тримата са имали почивен ден. Това не е необично, защото често ги е отпращал и вечер, за да остава сам.

Маклейн изслуша и останалата част от историята, като не пропусна да отбележи факта, че младежът бе запомnil наизуст всеки дребен детайл. Като изключим незначителната връзка на Смит с нелегалната имиграция и репатрирането, абсолютно нищо не го свързваше с мъжа, който го беше убил.

— Как беше името на убиеца?

Този път Макбрайд извади бележника си и наплюнчи пръст, за да прелисти страниците.

— Джонатан Около. Пристигнал от Нигерия. Преди три години поискал убежище, но му било отказано. До април е бил в бежански лагер „в очакване да бъде репатриран“, така поне гласят документите. Никой не е сигурен как е успял да избяга, но за последната година има още няколко аналогични случая на изчезнали от въпросното място.

— Имаме ли имената им?

— Не, сър, обаче съм сигурен, че можем да ги получим. Защо?

— Всъщност не знам. Дъгит ще иска час по-скоро да се отърве от този случай. Същото искат и шефката, и всички над нея. Ако имах поне малко мозък в главата, и аз щях да искам същото, но имам гадното чувство, че нямаме никаква представа каква всъщност с ролята на Джонатан Около. Предпочитам да съм подгoten, ако името му отново изскочи отнякъде.

— Ще се поразровя, сър.

Макбрайд отбеляза нещо в бележника си и грижливо го прибра. Маклейн се зачуди къде е неговият. Вероятно бе останал горе в кабинета при цялата онази работа, която го чакаше.

— Какви са задачите ти за днес, детектив?

— С детектив сержант Леърд трябва да разпитаме някои от жертвите на старите обири, сър. Започваме веднага щом се появи.

— Е, Навъсения Боб винаги е предпочитал нощните смени. — От физиономията на Макбрайд, Маклейн разбра, че досега не е чувал да наричат сержанта Навъсения Боб. — Виж какво, Стюарт. Като пристигне, предай му да проведе въпросните разпити сам. Ако се почувства самотен, да окачи униформата ти на стола до себе си. В следващия един час искам от теб да разбереш колкото се може повече за този Около и приятелчетата му. След това двамата с теб отпращваме за Каугейт, за да наблюдаваме как доктор Кадуоладър ще го реже.

— Задължително ли е, сър?

Червенината по лицето на Макбрайд избледня до пепелявосиво.

— И преди си присъствал на аутопсии, нали, детектив?

— Тъй вярно, присъствал съм. Точно затова предпочитам да бъда някъде другаде.

Намери бележника си, където го беше оставил — на бюрото, под плика с роклята на мъртвото момиче. Маклейн го прибра в джоба си и си напомни да върне роклята при другите улики. Листчето с номера на Карстеърс още лежеше до телефона. Той се обади в кантората и уговори по-късен час, след това включи компютъра и придърпа книжката. Разбираще нуждата от строга отчетност и спазване на процедурата, но му се искаше някой друг да върши всичко това вместо него.

Работата го погълна и Маклейн се концентрира изцяло върху нея, макар че през цялото време можеше да види роклята с крайчеца на окото си. Когато най-сетне достигна онова, което оптимистично би могло да се приеме за среда на купчината, извади бележника си, отбълсна стола от бюрото и заразлиства страниците.

Почти веднага се натъкна на странните фигури, които беше видял — или поне смяташе, че е видял — върху пода на мазето. Те навеждаха на мисълта, че убийството е било вид ритуално жертвоприношение, но скритите стенни ниши предоставяха далеч по-очевидни и интригуващи улики. Затова се беше съсредоточил върху имената, консервираните органи и личните вещи. В школата обаче все им повтаряха, че най-неочевидните неща често са ключът към

загадката. Маклейн погледна часовника си. Беше девет и половина. Изгаси компютъра, взе роклята и се отправи надолу към оперативната стая. Навъсения Боб беше там и четеше вестника си. Макбрайд се беше вторачил в лаптопа и ожесточено пишеше нещо.

— Добро утро, сър. — Навъсения Боб съзна вестника и го пусна в кутия под масата.

— Добро утро, Боб. Взе ли снимките от местопрестъплението?

Навъсения Боб погледна Маклейн, но той не реагира и затова Боб сам трябваше да донесе кутията от ъгъла. Сложи я на масата и извади наръч лъскави фотографии.

— Какво търсите, сър?

— Трябва да има серия от снимки на пода, на около метър от стените.

— Чудех се защо фотографът е заснел тези — каза Боб и взе още няколко снимки.

Той започна да ги нарежда на масата, като от време на време поглеждаше номерата на обратната им страна.

— Аз го помолих да ги направи — обясни Маклейн, докато ги оглеждаше внимателно една по една. Всички изглеждаха еднакво — бледи от светкавицата, а на гладкия дървен под не се виждаха никакви очертания. Той извади бележника си и погледна скициите, които бе нахвърлил. Беше сигурен, че е видял тези шарки. — Това ли са всички снимки? — попита, след като внимателно ги бе разглеждал, без да открие това, което търсеше.

— Да, доколкото ми е известно — отвърна Боб.

— Би ли отишъл при екипа, обработил местопрестъплението, да провериш за всеки случай? Търся снимки на пода, където се виждат тези фигури — разясни Маклейн и показа на сержанта скицираното в бележника си.

— Не може ли Макбрайд да го направи? — запротестира Боб. — Знаете, че относно техническите подробности е много по-добър от мен.

— Съжалявам, Боб, но той идва с мен. — Маклейн се обърна към младока: — Приключваш ли?

— Почти, сър, минутка само. — Макбрайд натисна още няколко клавиша, след което затвори лаптопа. — Пускам го към принтера и на излизане ще вземем разпечатките. Освен ако предпочитате сержант

Леърд да ви придружи на аутопсията, сър. — В гласа му прозвучава надежда.

Маклейн се усмихна.

— Опасявам се, че Боб току-що е закусил, а аз нямам никакво желание да разбера какво.

[1] През 1997–2001 г. е периодът на надценяване на пазарната стойност на компаниите от IT сектора, а след него настъпва срив и голяма част от въпросните компании фалират изцяло или губят до 90% от пазарната си капитализация. — Б.пр. ↑

13.

— За трети път в рамките на четиридесет и осем часа, инспекторе. Ако не бях убедена в противното, щях да заподозра, че ме следите. — Трейси, асистентката на Кадуоладър, ги чакаше още на входа на моргата. — Кой е симпатичният ви помощник?

— Детектив Макбрайд. Бъдете внимателна с него, за пръв път му е. — Маклейн се направи, че не забелязва избилата по лицето руменина на Макбрайд, и попита: — Докторът тук ли е?

— Тъкмо се подготвя — каза Трейси. — Вървете право напред.

Залата за аутопсии не се беше променила много от предния ден. Различно бе само положеното на масата тяло. Патологът ги поздрави при влизането им.

— А, Тони. Странно ми е да те видя с компания. Обикновено изпращаш някой младши офицер, когато не искаш да дойдеш лично. Как мислиш, защо Дървеняка засилва тук точно теб?

— Защото мястото твърде много му напомня за неговия дом?

— Може и така да е. — Кадуоладър се ухили. — Ще се залавяме ли за работа?

Сякаш чакала репликата, Трейси се появи от малката стая, която им служеше за офис. Беше надянала престилка и гумени ръкавици, а пред себе си тикаше стоманена количка с най-различни инструменти за изтезания. Маклейн усети как зад гърба му Макбрайд се стегна и леко се заклати на пети.

— Имаме мъж от африкански произход, височина сто осемдесет и осем сантиметра. На видима възраст около шейсет години.

— Четиридесет и четири. — Гласът на Макбрайд прозвуча малко по-пискливо от обичайното, а рязането все още не бе започнало.

— Моля? — Кадуоладър закри с ръка микрофона, провесен над масата.

— На четиридесет и четири години е, сър. Така пише в досието му. — Макбрайд вдигна снопчето листи, което бе взел от принтера на излизане.

— Е, не изглежда на толкова. Трейси, да не сме объркали трупа?

Помощничката му провери документите, свери табелката върху трупа, после отиде до хладилните камери, отвори няколко вратички и надникна вътре.

— Не — каза, като се върна. — Джонатан Около. Докаран тук късно снощи. Идентифициран по отпечатъците в имиграционните досиета.

— Странна работа. — Кадуоладър се обрна с гръб към трупа. — Ако е само на четиридесет и четири, не ми се ще да знам какъв живот е водил. Е, да продължаваме.

Той се извърна към тялото и го огледа щателно.

— Ръцете са загрубели, ноктите са къси и нащъrbени. По дланите има скорошни белези със забити в тях трески. Вероятно е упражнявал тежък физически труд, но надали е бил много добър в работата си, като се има предвид общото му здравословно състояние. Аха! — Патологът насочи вниманието си към главата на мъртвеца и бръкна с пинсети в посивялата и късо подстригана къдрава коса. — Стъкленица за образци, Трейси. Ако не греша, това е хоросан. Обсипана е цялата му глава.

Маклейн улови с периферното си зрение някакво движение и се обърна, за да види как детектив Макбрайд си води настървено бележки. Усмихна се. Всичко това щеше да бъде напечатано и да им бъде предоставено в рамките на един ден, но пък винаги имаше полза от малко ентузиазъм. Освен това писането щеше да отвлече вниманието на младежа от онова, което следваше.

Има нещо елегантно в начина, по който опитен патолог разрязва тяло. Кадуоладър беше може би най-добрият, когото бе наблюдавал Маклейн. Благодарение на умелите му движения и полугласните закачки между него и асистентката процесът се превърна в нещо поносимо. Въпреки това Антъни се зарадва, когато всичко приключи и започнаха да зашиват тялото. Това беше знак, че могат да напуснат дисекционната зала, което на свой ред означаваше, че скоро ще напуснат и сградата.

— Каква е присъдата, Ангъс? Ще го спасиш ли? — Маклейн видя, че шегата му породи наченки на усмивка, които скоро бяха заменени от притеснена гримаса.

— Учудвам се, че е събрал сили да убие Смит, да не говорим пък себе си — рече Кадуоладър.

— Какво искаш да кажеш?

Има напреднал емфизем, остра цироза на черния дроб и болни бъбреци. Един господ знае как при сърце с толкова увредена тъкан е можел дори да ходи.

— Допускаш ли, че не той е убил Смит? — По гръбнака на Маклейн полазиха ледени тръпки.

— А, не, той е. Дрехите му са подгизнали от кръвта на Смит, има следи от нея и под ноктите му. Макетният нож изцяло съвпада с резките по вратните прешлени. Определено е вашият човек.

— Възможно ли е да е имал съучастник? — Маклейн усещаше тъпа болка в стомаха. Знаеше, че ще го намразят само заради споменаването на тази възможност, но не можеше да я пренебрегне.

— Ти си детективът, Тони. Ти ми кажи.

14.

Кантората „Карстеърс Уедъл“ заемаше огромна къща в греко-риански стил в западната част на града. Повечето модерни адвокатски кантори се бяха преместили в специално построени офиси по Лодиан Роуд или по-нататък, в посока Гогърбърн, но това малко съдружие бе устояло на промените. Маклейн си спомняше времето — не толкова отдавна, когато всички стари семейни фирми от Единбург, адвокати и борсови брокери, търговски банкери и вносители на изискани вина, държаха кантори в импозантните стари сгради на западните квартали. Сега улиците бяха изпълнени с ресторани в сутерените, бутици, спортни клубове и скъпи апартаменти. Времената се меняха, но градът неизменно се адаптираше.

Подрани с цял час за срещата, обаче секретарката му каза, че това не е проблем. Покани го в стилна чакалня, обрамчена с портрети на мъже със строги изражения и обзаведена с удобни кожени фотьойли. Приличаше повече на клуб, отколкото на нещо друго, но поне беше хладно в сравнение с усилващата се жега навън.

— Инспектор Маклейн. Радвам се да ви видя отново. — Антъни се озърна за източника на гласа. Не чу да се отваря врата, но пред него бе застанал белокос мъж, гледащ през очила с кръгли метални рамки, протегнал ръка за поздрав. Маклейн я стисна.

— Господин Карстеърс. Срещали ли сме се преди? — В мъжа имаше нещо познато. Може би се бяха засичали в съда, когато Маклейн беше свидетелствал. Не беше изключено адвокатът да го е подлагал на кръстосан разпит.

— Мисля, че да, но преди доста години. Естер устройваше прекрасни партита, обаче престана, когато вие постъпихте в университета. Така и не разбрах защо.

Маклейн си представи върволицата от хора, редовно посещавали къщата на баба му. Единственото, което си спомняше за повечето от тях, беше преклонната им възраст. Разбира се, баба му също беше стара, така че в това нямаше нищо необичайно. Сега Джонас

Карстеърс също беше стар, но по онова време със сигурност е бил прекалено млад, за да се вписва в компанията.

— Мисля, че тя винаги е предпочитала уединението, господин Карстеърс. Правеше всичко това, защото смяташе, че за мен е добре да съм сред хора. Когато напуснах дома й и се преместих в Нюингтън, спря.

Карстеърс кимна, сякаш се съгласи с тази логика.

— Моля, наричайте ме Джонас — рече той и извади от жилетката си джобен часовник, отвори го, за да види колко е часът, след което с плавно, отработено движение го плъзна обратно на мястото му. — Какво ще кажете да хапнем заедно? Наскоро зад ъгъла откриха ново заведение и чух, че било много добро.

Маклейн се замисли за купчината, чакаща го на бюрото му, както и за мъртвото момиче, за което няколко часа повече нямаха никакво значение. Навъсения Боб провеждаше разпити, а Макбрайд имаше задача да изрови максимално количество информация за Около. Щеше само да им пречи.

— Звучи ми добре, Джонас, но след като ще бъда там не по служба, трябва да спреш да ме наричаш инспекторе.

Антъни обикновено не посещаваше такива заведения. Наскоро отворено и сбутано в сутерен, то бе препълнено, а приглушената гълъчка издаваше задоволството на клиентите от приятния спокоен обяд. Заведоха ги до малка маса в сепаре, чийто прозорец гледаше към ниша под нивото на тротоара. Вдигнал очи към небето, Маклейн установи, че може да надничва под полите на минаващите жени, след което се концентрира върху менюто.

— Казаха ми, че приготвяли доста сносно риба — сподели Карстеърс. — Дивата съомга би трябвало да е много добра по това време на годината.

Маклейн си поръча съомга, като потисна желанието да добави и пържени картофи, а за пие се ограничи с газирана вода. Тя пристигна в синя бутилка с форма на водна капка и етикет на уелски.

— В миналото аптекарите съхранявали отровите в сини шишета. Така знаели, че не бива да пият от тях. — Той напълни чашата си и предложи да налее и на адвоката.

— Е, в Единбург си имаме достатъчно отровители, убеден съм, че и ти го знаеш. Ходил ли си в Музея на патологията в Сърдънс Хол?

— Ангъс Кадуоладър ме разведе преди няколко години. По онова време още бях сержант.

— А, да, Ангъс. Той притежава смущаващия навик да напуска театъра по средата на представлението. Несъмнено по служба.

Докато пристигне храната, си поговориха за полицейската работа, правни въпроси и неколцината общи приятели и познати. Маклейн бе отчасти разочарован, че съомгата му е задушена, а не с препечена коричка. Не че не оценяваше изтънчената храна, по-скоро рядко намираше време за нея. Не помнеше кога за последно е бил в ресторант като този.

— Не си женен, нали, Тони? — Въпросът на Карстеърс бе зададен достатъчно невинно, обаче предизвика неловка тишина, тъй като Маклейн си спомни последното си посещение на подобен ресторант. Тогава придружителката му беше доста по-млада, покрасива от него и в пълно неведение относно съдбоносния въпрос, за който той събираще цялата си смелост.

— Не — отговори. Съзнаваше, че гласът му прозвучва глухо, но не можеше да направи нищо по въпроса.

— Приятелка?

— Не.

— Срамота. Млад мъж като теб трябва да има жена, която да се грижи за него. Сигурен съм, че Естер би...

— Имаше една жена. Преди няколко години. Бяхме сгодени. Тя... тя почина. — Все още виждаше лицето ѝ, склонените очи, гладката и бяла като алабастър кожа. Устните — посинели, а дългата черна коса — разпиляна около тялото, влачено от бавните ледени води на река Уотър ъф Лийт.

— Съжалявам. Не знаех. — Гласът на Карстеърс пресече спомените му, но Маклейн някак разбра, че старият адвокат го лъже. В града надали имаше много хора, които не помнеха историята.

— Каза, че искаш да се срещнем относно завещанието на баба — рече той, подхващайки първата тема, за която се сети.

— Да, така е. Реших обаче, че ще е добре първо да видя какво става със стария семеен приятел. Едва ли ще се изненадаш, че Естер ти

е завещала всичко. Нямаше на кого другого да го остави.

— Честно казано, никога не съм се замислял по въпроса. Още ми е трудно да възприема дори факта, че я няма. Постоянно трябва да си напомням, че вечер не се налага да ходя на свидждане в болница.

Карстеърс не каза нищо. Известно време се храниха в мълчание. Адвокатът изяде порцията си и избръска уста с мека бяла салфетка. След това проговори:

— Кремацията е в понеделник, единайсет часа, в „Мортънхол“. Публикувахме съобщение в „Скотсън“.

Маклейн кимна и оставил рибата си недоядена. Макар че беше изключително вкусна, бе изгубил апетит.

Когато се върнаха в кантората, Карстеърс го отведе до голямо помещение в задната част на къщата, което гледаше към добре поддържана градина. В единия ъгъл на стаята имаше старинно бюро, но адвокатът го покани да седне в един от кожените фотьойли, разположени пред студената камина, а той самият се настани в другия. Ситуацията напомни на Маклейн за вчерашния разговор с шефката. Официална неофициалност. На ниската махагонова масичка между тях лежеше дебела папка, привързана с черна панделка. Карстеърс се наведе напред, взе папката и развърза панделката. Маклейн не пропусна да отбележи, че независимо от възрастта си, адвокатът се движеше забележително пъргаво и елегантно. Приличаше на млад актьор, играещ ролята на старец.

— Това е описание на имуществото на баба ти към деня на смъртта ѝ. От дълги години се грижим за нейните дела — по-точно, откакто почина дядо ти. Освен недвижимия имот, тя притежаваше и сериозен портфейл от ценни книжа.

— Така ли? — Антъни искрено се учуди. Знаеше, че баба му е финансово осигурена, но никога не бе давала признания, че е богата. Обикновена възрастна жена, наследила семейната къща. Лекарка, която се беше трудила усилено и бе излязла в заслужен отпътуван с добра пенсия.

— О, да. Естер беше проницателна инвеститорка. Някои от предложенията ѝ изненадваха дори нашия финансов отдел. Рядко губеше пари.

— Как така не съм чувал нищо за това? — Маклейн не можеше да определи дали е шокиран или по-скоро ядосан.

— Баба ти ме упълномощи да я представлявам много преди да получи инсулт, Антъни. — Гласът на Карстеърс беше топъл и успокояващ, сякаш знаеше какъв смут са всели думите му. — Освен това изрично настоя да не ти разкривам размера на състоянието й преди смъртта ѝ. Беше доста старомодна. Подозирам, че се опасяваше да не се откажеш от кариерата си, знаейки, че ще наследиш голямо имущество.

Маклейн нямаше как да оспори този аргумент. Звучеше толкова типично за стила на баба му, че чак си я представи как седи в любимото си кресло пред огъня и му чете лекция колко е важно да се труди упорито. Освен това имаше дяволито чувство за хумор и сега някъде там горе сигурно се заливаше от смях. Изненада се, че докато си мислеше за нея, на устните му заигра усмивка. За пръв път от месеци насам тя изплува пред очите му като бликаща от енергия, жизнена възрастна дама, а не като полумъртвата мумия, в която се бе превърнала.

— Имаш ли представа каква е стойността на всичко? — Въпросът прозвуча грозно, но не се сети какво друго да каже.

— Оценката на имота е направена от нашия отдел. Стойността на акциите е изчислена по цените при затваряне на борсата в деня след смъртта ѝ. Очевидно налице са още ценни вещи, например със сигурност мебелите и картините в къщата, както и някои други предмети. Естер имаше набито око за тези неща. — Карстеърс взе един лист от папката и го завъртя така, че Маклейн да може да го прочете.

Той го вдигна с треперещи пръсти и се опита да вникне в различните колонки с числа, докато очите му се спряха на подчертаната и удебелена сума отдолу.

— По дяволите!

Баба му беше оставила имот и акции на стойност над пет милиона паунда.

15.

Управлението му беше почти на път по маршрута от офиса на „Карстърс Уедъл“ за участъка, достатъчно близо, че Маклейн да приеме отклонението за оправдано. Това, че колкото повече отлагаше връщането си, толкова повече увеличаваше шанса да се размине с Дъгит, естествено, нямаше нищо общо с решението му. Просто трябваше да поговори с някого за снимките от местопрестъплението. Поне така си каза.

Както винаги, криминологичният отдел беше почти безлюден. Отегчената рецепционистка му посочи пустите коридори, където поне работеше климатик. Долу в мазето, осветено от тесни прозорци високо в стените, Маклейн намери фотолабораторията. Вратата бе отворена и подпряна с метално столче. Той почука, извика „ехо“ и влезе. Стаята беше пълна с тихо бръмчащи апарати, чието предназначение му бе напълно непонятно. По протежение на цялата отсрещна стена, точно под прозорците, имаше дървен плот с цяла редица компютри, чиито огромни монитори примигваха и тихичко бръмчаха. В най-далечния край самотна фигура се беше привела над замъглена снимка. Изглеждаше изцяло погълната от заниманието си.

— Ехо? — подвикна отново той, но после забеляза белите слушалки. Бавно тръгна към служителката, като се опитваше да привлече вниманието ѝ. Колкото повече се приближаваше, толкова по-силно чуваше какофонията, идваща от слушалките. Нямаше да стане по лесния начин.

— Боже мой! Ще ми докарате някой инфаркт. — Жената притисна ръка до гърдите си, дръпна слушалките от ушите си и ги пусна на бюрото. Кабелът им водеше до компютъра пред нея. Маклейн най-сетне я разпозна — беше на мястото на обира и търсеше отпечатъци. Видя я и в къщата на Смит.

— Съжалявам. Опитах се да ви предупредя, но...

— Да. Добре. Явно съм надула музиката малко повечко. Какво мога да направя за вас, инспекторе? Важните клечки рядко ни

посещават в мазето.

— Тук е по-хладно от нашата оперативна стая. — Маклейн не възропта, че го помислиха за важна клечка. Тъй като беше от новопроизведените инспектори, по-често се държаха с него като с новак. — Чудех се дали разполагате с оригиналите на снимките от къщата в Сайтхил.

— Сержант Леърд спомена нещо в тази връзка. — Тя се пресегна към мишката и бързо затвори няколко прозореца. Маклейн като че ли видя и снимки от местопрестъплението у Смит, но те изчезнаха, преди да се увери, че е прав. След това еcranът се изпълни с фотографии, които му изглеждаха еднакви. — Четиридесет и пет цифрови снимки с висока резолюция на участък от пода. Помня, Малки се оплака, че сте го накарали да се върне в стаята с трупа. Странна работа, сякаш през всичките тези години не е снимал десетки, да не кажем, стотици трупове. Извинете ме, просто си дрънкам. Какво по-конкретно искате да разгледате?

Маклейн извади бележника си и запрелиства страниците, докато стигна до първата си скица. Опита се да си спомни кое беше поискал да се заснеме първо.

— На пода забелязах някакви фигури, близо до мястото, където стената беше разбита. Изглеждаха ето така. — Показа й рисунката си.

Жената кликна на първата снимка и я увеличи, докато запълни целия еcran. На нея се виждаше гладък дървен под, в единия край посипан с натрошени камъчета, но без никакви надписи или фигури.

— Точно на това място ги видях. Възможно ли е да не са излезли заради светкавицата?

— Да видим. — Криминалистката взе да цъка с мишката, хвърчеше от меню на меню, като ги избираще със светкавична скорост. Каквато и програма да използваше, явно я познаваше като петте си пръста. Снимката посивя, замъгли се, освети се, изгуби контраст и накрая се превърна в негатив. В общи линии обаче си остана същата. Не се появи нищо повече от видяното на оригинала. — Опасявам се, че няма нищо друго. Сигурен ли сте, че не са били просто сенки? Понякога прожекторите хвърлят доста странни сенки, особено в затворени пространства.

— Възможно е, но по расположението реших, че е кръг с шест маркирани точки. Знаете какво намерихме в стената срещу всяка от

точките, нали?

— Хм. Добре, остана да изпробвам още нещо. Вземете си стол, ще отнеме минута-две.

— Благодаря... Вие сте госпожа Беърд, нали? — Маклейн се настани на съседния стол, като не пропусна да отбележи, че е далеч по-удобен от този в кабинета му, да не говорим за тези в оперативната стая, които в сравнение с него бяха направо като тръстикови столчета. Оперативно-следствената група явно имаше по-голям бюджет от инспекторите. Или по-изобретателен счетоводител.

— Всъщност госпожица, но името е вярно. Откъде сте чували за мен?

— Нали съм детектив, работата ми е да знам.

Забеляза, че лицето ѝ под катраненочерната рошава коса леко поруменя. Почеса несъзнателно чипия си нос, а очите ѝ се върнаха на екрана, където едно пясъчно часовниче се изправяше и обръщаше, изправяше и обръщаше.

— Добре, господин всезнаещ детектив, след като сте толкова наблюдален, кажете ми как така не забелязахте табелата на вратата? Тази, на която пише „Вход за външни лица забранен“.

Маклейн погледна през рамо към далечния край на стаята. Вратата за коридора зееше, а дръжката ѝ бе подпряна със стол. Табела липсваше, като изключим номера на стаята — Б12. Учуден, той се обърна към госпожица Беърд.

— Ха-ха, хванах ви. Е, готови сме. — Тя погледна към екрана и кликна с мишката, за да фокусира единия ъгъл на обработената снимка. — Да се опитаме да увеличим... Така... Ето... Прав сте.

Маклейн се взря в екрана, примижавайки срещу светлината. Каквото и да беше направила криминалистката, по-голямата част от снимката бе станала чисто бяла. Парченцата от разрушена стена сякаш плуваха във въздуха и силно контрастиращи тънки черни контури се открояваха на фона им. Точно до тях, в най-светлия оттенък на сивото, се виждаха спираловидни фигури.

— Как го направихте?

— Ако ви обясня, ще ме разберете ли?

— Най-вероятно не. — Маклейн наведе поглед към бележника си, после го вдигна към екрана. Беше се усъмнил, че е видял нещо, и

изобщо не харесваше посоката, в която водеше такава мисъл. — Може ли да направите същото и с останалите снимки?

— Разбира се. Е, поне ще започна, а като се върне Малки, ще го накарам да довърши. Тъкмо ще е доволен, че не е снимал напразно.

— Благодаря. Наистина много ми помогнахте. В един момент бях започнал да си мисля, че съм откачил.

— Ами, може и да сте. Необяснимо е как сте видели тези фигури, независимо кой и как ги е направил.

— При следващия очен преглед със сигурност ще попитам лекаря си. — Маклейн стана от стола, прибра бележника си и се приготви да си тръгне.

— Ще пратя файловете на вашия принтер. Докато се върнете, ще са готови.

— И това ли можете да направите? — Чудесата никога не свършваха.

— Няма проблем. И бездруго не е удобно да ги разнасяте из целия град. А и аз скоро потеглям във вашата посока. Ще дойдете в кръчмата, нали?

— Кръчмата ли?

— Да, Дъгит черпи всички, разследвали случая „Смит“. Подхвърлиха ми, че било голяма рядкост той да почерпи, когото и да било, така че сигурно ще е препълнено.

— Дървеняка да почерпи? — Маклейн поклати недоверчиво глава. — Заслужава си да се види.

16.

Точно както обеща госпожица-не-госпожа Беърд, купчина току-що отпечатани снимки го очакваха при завръщането му. Маклейн ги отнесе в стаята, безлюдна и притихнала в късния следобед. От стената все още го гледаше мъртвото момиче, раззинало уста в шейсетгодишен беззвучен писък, и го обвиняваше, че не е направил достатъчно, че не е разкрил коя е и кой я е убил. Той се вгледа първо в нея, след това във фотографиите, всяка от които бе почти напълно бяла. Тънки черни линии очертаваха ръбовете на отделните дъски и единичните чепове в тях. През всяка снимка преминаваха лъкатушни светлосиви линии, едва различими на флуоресцентната светлина.

Маклейн намери тънкописец и се опита да проследи шарките на първата фотография. Okaza се почти невъзможно, но той продължи работата си — снимка по снимка, и ето че започнаха да се оформят повтарящи се фигури, което донякъде улесни задачата. Премести масите до стената, за да освободи малко повече място на пода, след което прекара половин час в подреждане на снимките в кръг в средата на стаята. В момента, в който сложи и последното парченце от мозайката на мястото му и погледна творението си, един облак закри залязващото слънце и въздухът внезапно захладня.

Стоеше в средата на сложен кръг от шест пресичащи се въжета. В шест равноотдалечени една от друга точки по периферията на кръга въжетата се преплитаха във фантастични възли, невероятни фигури, които сякаш се загърчиха като змии, щом се загледа в тях. Маклейн се почувства като в капан и гърдите го свиха, все едно някой ги стегна с превръзка. Светлината отслабна, постоянният шум на града утихна, настъпи почти пълна тишина. Той чуваше въздуха, който излизаше от носа му при издишванията, както и бавното, ритмично туптене на сърцето си. Опита се да повдигне крака от пода, но те бяха като залепени. Можеше да движи единствено главата си.

Обзе го паника, никакъв първичен страх, а в това време въжетата започнаха бавно да се разплитат пред очите му. После вратата се

отвори и няколко снимки се разлетяха настрани. Светлината отново се усили. Стягането в гърдите изчезна, а главата му внезапно олекна. Някъде в далечината се разнесе звук, наподобяващ яростен вой, и загълхна в мрака. Невидимите окови паднаха и Маклейн залитна, в същия миг в стаята влезе главен инспектор Макинтайър.

— Какво беше това? — Тя наклони леко глава, сякаш се ослушваше за някакво ехо, което така и не се върна. Маклейн не отговори. Беше зает с това да успокои дишането си. — Добре ли си, Тони? Изглеждаш така, все едно си видял призрак.

Маклейн клекна и придърпа снимките към себе си, като започна с възела, който беше наченал да се разплита. Върху лъскавата хартия не се виждаше нищо друго, освен няколкото линии, начертани със зеления маркер, но въпреки това Маклейн потръпна при вида им.

— Просто се изправих прекалено рязко — каза, а докато го произнасяше, нещата полека-лека придобиха смисъл.

— Добре, но все пак какво правеше на пода?

Обясни й всичко за фотографиите, фигуранте, които беше видял, как го бяха отвели до скритите ниши в стената. Не спомена нищо само за странната халюцинация. Не му се вярваше шефката да погледне благосклонно на подобно откровение, пък и всичко вече избледняващо в съзнанието му и оставаше единствено смътното усещане за беспокойство.

— Дай да им хвърля един поглед. — Макинтайър взе купчината от ръцете му, прехвърли ги, като се поспря на снимките, на които се виждаха шестте маркирани точки.

— Намирате ли някакъв смисъл в тях?

— Не знам.

— Мисля си, че може да образуват някакъв защитен кръг.

— Какво?

— Кръг, който осигурява защита. Петолъчка, свещи, призованият от теб демон е затворен вътре. Ей такива неща.

— Знам за какъв кръг говориш, само че не съм запозната с процедурата по арестуване на демони. А и остава незначителният проблем, че те всъщност не съществуват извън въображението на писателите и хеви метъл феновете.

— Знам, госпожо. Работата ни е достатъчно трудна и без намесата на свръхестествени сили. Фактът, че демоните не

съществуват, обаче не е пречка някой да вярва в тях до степен да извърши убийство.

— Така е. Прав си.

— Изобщо не е лесно да се установи точно кой вид лудост е в основата на това. — Маклейн потърка очите и лицето си в напразен опит да прогони умората.

— Ако искаш да научиш нещо повече за магическите кръгове и демонопоклонничеството, се срещни с мадам Роуз, в края на Лийт Уок стрийт.

— Сериозно?

— Появярвай ми. Малцина са по-запознати с окултното от мадам Роуз.

От начина, по който му говореше шефката, Маклейн не можеше да разбере дали тя не се майтапи с него. Ако го поднасяше, трябваше да запомни никога да не играе покер с нея. Ако ли пък не, и той трябваше да се държи сериозно.

— Тогава ще я посетя. Ще изтърпя предсказанието й за бъдещето ми.

— Добре, Тони, но това може да почака. — Макинтайър подреди фотографиите и ги остави на бюрото. — Не съм дошла да си говорим за призоваване на демони, поне не от този вид. Чарлс ми наду главата за случая „Смит“. Ти ли си упълномощил детектив Макбрайд да изиска информация от имиграционните служби?

Маклейн не би го формулирал точно така, но нямаше намерение да наказва младока за инициативността му.

— Да, точно така. Мислех, че е важно да установим мотива и след това да проверим дали няма да получим потвърждение от някого от обкръжението на Около. Аутопсията му повдигна редица интересни въпроси.

— Затова трябваше да постъпиш точно както помоли старши инспектор Дъгит и да не задълбаваш. Знаем, че при Около от две години и нещо е била в ход процедура по репатриране. Не е приятно да си зад решетките, особено ако вярваш, че не си направил нищо лошо. Смит е бил чест посетител там, така че всички са го познавали. Около е избягал, проследил е набедения виновник за страданията му и го е убил в състояние на афект. Точка по въпроса.

— Имало е и други бегълци. Ами ако и на тях е хрумнала същата идея? Нещо за другите членове на Имиграционната апелативна служба?

— Останалите бегълци са заловени и върнати. Двама от тях дори вече са репатриирани. Около е бил единственият луд измежду тях. Може и ние да сме го докарали до лудост, но не там е въпросът. Липсват преки улики, че има и други замесени в убийството. Не мога да си позволя да отделя повече хора, а и честно казано, според мен евентуалното продължаване на това разследване е загуба на време.

— Но...

— Стига, Тони. — Макинтайър погледна часовника си. — А ти защо не си в кръчмата? Не е често явление Чарлс да черпи.

— Старши инспектор Дъгит е пропуснал да ме уведоми за въпросното мероприятие. — Дори и той самият намери изказването си за тъпо.

— Стига де, не бъди такъв надут задник. По-рано видях детектив Макбрайд и сержант Леърд да се запътват натам, а те дори не бяха включени в разследването. Горе-долу цялата дневна смяна е там. Какво ще си помислят за теб младшите офицери, ако останеш тук със странните си снимки? Че не са достатъчно добра компания за теб, след като нас скоро са те повишили в инспектор?

След като нещата бяха представени по този начин, Маклейн нямаше как да отрече колко неадекватно се е държал.

— Съжалявам. Просто понякога случайте прекалено ме обсебват. Наистина не обичам неизяснени ситуации.

— И точно затова си инспектор, Тони, но за не повече от дванайсет часа на ден, поне не в мята участък. И определено не ден след смъртта на баба ти. Сега върви в кръчмата. Или се прибери вкъщи. За мен няма значение. Искам обаче да забравиш Барнаби Смит и Джонатан Около. Утре ще се притесняваме за доклада за прокурора.

В кръчмата беше като на полицейска конференция, само че поела в погрешна посока. Маклейн съжали всички случайни посетители, които нямаха връзка с органите на реда, макар че, оглеждайки тълпата, не мянна нито един човек, когото да не е видял по-рано в участъка. Купонът беше вече в разгара си. Хората се бяха разделили на групички по масите. Приятелските компании си личаха, враждуващите — още повече. Дъгит беше на бара, което постави Маклейн пред нещо като

дилема. Не му се изпадаше в ситуация, в която старши инспекторът неволно да пропусне да го почерпи, но пък и не беше сигурен, че държи да приеме почерпка точно от него. И все пак беше тъпо да дойде и да не пийне едно.

— Ето ви и вас, сър. Тъкмо вече си мислех, че ще ни пренебрегнете. — Маклейн се озърна и видя Навъсения Боб на връщане от тоалетната. Сержантът посочи една маса в тъмен ъгъл, около която се бе събрала доста подозителна компания. — Ей там сме. Дървеняка почерпи с една петдесетачка, което не стигна дори за половин халба на човек. Ега ти скръндзата.

— Не знам от какво се оплакваши, Боб. Ти дори не си участвал в разследването.

— Не е там въпросът. Не може да обещаеш по питие за всеки, а след това да платиш само половината.

Стигнаха до сепарето, преди Маклейн да има време да опонира. Детектив Макбрайд се беше настанил в далечния ъгъл, а до него беше полицай Кид. Боб се промуши покрай великана Анди Хаусман и се пълосна на стола, като оставил Маклейн да се смести на тясната пейка до госпожица-не-госпожа Беърд.

— Познавате ли Ема? Душла ѝ при нас ут високити хълмуви на Абърдийн. — Боб успя да изопачи произношението на думите в още по-пародийна версия на североизточния диалект.

— Аха, познаваме се вече. — Маклейн се пълзна на пейката.

— Все пак дойде — каза Ема, а Навъсения Боб вдигна пълна халба с пенлива бира и я връчи на Маклейн, сетне взе последната останала на масата.

— Наздраве, сър.

— Наздраве. — Маклейн се обърна към всички с вдигната халба, след това отпи малка глътка. Бирата беше студена и ужасно газирана. Като изключим това, липсваше ѝ какъвто и да бил отличителен вкус.

— Взех снимките. Благодаря — каза той на криминалистката.

— Част от обслужването. Помогнаха ли? Аз лично не видях нищо друго, освен бял лист.

— Да, те... Както и да е. — Маклейн сви рамене, припомняйки си странното усещане за пълна безпомощност, както и далечния вой. Сега всичко му се струваше като сън или плод на развинтено

въображение. Не, най-вероятно наистина се беше изправил прекалено бързо, след като дълго бе седял клекнал.

— Пак ли говорите по работа? — Навъсения Боб се ухили триумфално и перна Макбрайд по гърдите. Халбата му беше почти празна. — Дължиш ми десет кинта, хлапе. Казах ти, че инспекторът ще дойде последен и ще бъде глобен първи.

— За какво става дума? — попита Ема, леко сбърчила чело от притеснение.

Маклейн въздъхна и извади портфейла от джоба на сакото си. Така или иначе следващите питиета бяха от него. Не че не можеше да си го позволи де.

— Разговорите по работа в кръчмата са забранени под заплаха от глоба. Това е стара традиция, датираща от времената, когато Навъсения Боб е бил редови полицай, което означава някъде между двете световни войни, нали, Боб? — Той извади банкнота от двайсет паунда и я удари на масата, като игнорира протестите на Боб. — Стюарт, ще ни окажеш ли честта?

— Какво? Защо аз?

— Защото си най-млад.

Мърморейки, детектив Макбрайд се надигна от удобното си местенце в ъгъла, взе парите и се запъти към бара.

— И този път поръчай святна бира.

Доста по-късно Маклейн отказа да се качи в таксито, пълно с пияни полицаи и криминалисти. Големия Анди си беше тръгнал по рано, за да се приbere при жена си и малкото си дете. Навъсения Боб остана, за да изпрати Маклейн до дома, а съдейки по състоянието му, и да преспи в съседната стая. Нямаше да му е за пръв път, пък и госпожа Боб нямаше да го чака да се приbere — беше го напуснала преди доста години.

— Тая Ема е приятно момиче, не мислите ли?

— Не си ли малко дърт да я задяваш, Боб? — Антъни очакваше закачливото потупване по рамото и не остана разочарован.

— Не за мен, глупчо. За теб говоря.

— Знам, Боб, знам. Да, готина е. Малко странна музика слуша, но това не е толкова важно. Знаеш ли нещо повече за нея?

— Само, че я прехвърлиха при нас прели няколко месеца. Тя е от Абърдийн. — Навъсения Боб добави и ужасния диалект към пиянското си ломотене.

— Да, вече го каза.

— Друго не знам. Криминалистите я харесват, така че сигурно я бива в работата. Освен това е добре наоколо да се навърта и някоя хубавелка, а не само обичайните криви муцуни.

Помълчаха за малко, докато вървяха по улицата — като стар сержант с посивели коси и недотам младия му помощник, правещи нощния си обход. Въздухът бе прохладен, небето над тях — тъмно, с леки оранжеви оттенъци. Звезди вече не се виждаха поради прекомерното светлинно замърсяване. Най-неочекано Навъсения Боб се спря насред крачката си.

— Чух за баба ти, Тони. Моите съболезнования. Беше страхотна жена.

— Благодаря ти, Боб. Знаеш ли, трудно ми е да повярвам, че вече я няма. Наясно съм, че трябва да нося траур и да си скубя косите от мъка. Може би да порева и поскърцам със зъби. Обаче има нещо странно. Чувствам по-скоро облекчение, отколкото тъга. Тя лежа толкова дълго в кома.

— Прав си. В нейния случай си беше чисто избавление. — Двамата продължиха пътя си и завиха по улицата на Маклейн.

— Днес се видях с адвоката й. Оставила ми е всичко. Доста солидна сума.

— За бога, Тони, нали няма да зарежеш полицията?

До този момент идеята не бе хрумвала на Маклейн, но все пак му отне цели пет секунди, за да отговори:

— Разбира се, че не, Боб. Какво друго да правя? Освен това, ако напусна, кой ще те прикрива, когато по цял ден само четеш вестници?

Стигнаха до сградата и Маклейн видя същия стратегически камък, който пречеше на входната врата да се заключи.

— Можеш да се прибираш, Боб, или ако искаш, остани да преспиши при мен.

— Ммм, не, ще повървя, ще подишам чист въздух. Кой знае, току-виж съм изтрезнял, докато се прибера.

— Добре тогава. Лека нощ.

Навъсения Боб му помаха, без да се обърне, и се запъти надолу по улицата. Маклейн се зачуди докъде ли ще стигне, преди да реши да си спре такси.

17.

Охранителни системи „Пенстемин“ заемаха голяма част от изкуствено създадена суша в долната част на река Форт, между Лийт и Тринити. Самата сграда представляваше безличен модерен склад. Спокойно можеше да мине и за колцентър, макар че този род постройки обикновено не бяха оградени с бодлива тел и нямаха повече сензори за движение и камери за наблюдение, отколкото нормален затвор. Стените бяха боядисани в сиво и опасани с редица затъмнени прозорци, минаващи точно под стрехата на широкия равен покрив. В близкия ъгъл покривът се спускаше до земята, там беше и малката входна врата.

Детектив Макбрайд паркира служебната кола на единственото паркомясто с надпис „Посетители“. Белият „Воксхол Вектра“ изглеждаше направо ненамясто до лъскавите беемвета и мерцедеси 4x4. Маклейн забеляза, че директорът можеше да си позволи да идва на работа с чисто ново ферари.

— Явно сме си сгрешили професията. — Последва детектива през паркинга, докато се наслаждаваше на хладния утринен бриз, лъжащ от залива. Лицето на Макбрайд беше бледо, а под очите му имаше сенки — спомен от снощната прекомерна веселба. Надпиването с шотове текила с полицай Кид несъмнено го беше лишило от няколко милиона мозъчни клетки. В началото бе доста объркан, но после забеляза редицата от скъпи коли.

— Никога не съм ви смятал за автоманиак, сър. Говори се, че дори нямате кола.

Маклейн потисна желанието да попита кой точно го говори. Имаше и по-лоши неща, които можеха да се кажат зад гърба на човек.

— Вярно е, но това не означава, че не разбирам нищо от коли.

След като се представиха на входа на целия комплекс, трябваше още веднъж да потвърдят самоличността си по интеркома и пред камерата и едва тогава ги допуснаха в сградата. Накрая ги посрещна строго облечена млада жена с къса коса и очила с толкова дебели и

тесни правоъгълни рамки, че сигурно ѝ се струваше, че вижда света сякаш през процепа на пощенска кутия.

— Полицай Макбрайд? — Жената подаде ръка на Маклейн.

— Не, аз съм инспектор Маклейн. Това е колегата ми, детектив Макбрайд.

— О, извинете. Кортни Рейн. — Здрависаха се, след което младата жена ги преведе през поредица от блиндиранi врати към сърцето на сградата. Приличаше на голяма пещера с много висок таван, поддържан от паяжина от подпорни греди. Индустриски климатици бълваха студен въздух в огромното пространство. По гърба на Маклейн полазиха тръпки.

Офисни прегради разделяха помещението на квадрати. Във всеки от тях десетина-дванайсет служители със слушалки на ушите седяха пред монитори и говореха в микрофонче, което висеше пред устата им, както оса се върти над храна по време на пикник. Шумът се свеждаше до монотонно боботене, от време на време прекъсвано от внезапно раздвижване, когато ръководителят на екипа притърчаше от едно работно място на друго.

— Нашият колцентър обслужва над двайсет хиляди алармени инсталации в централната зона — каза госпожица Рейн. Маклейн реши, че е госпожица, дори да беше омъжена.

— Нямах представа, че „Пенстемин“ е толкова голяма фирма.

— Не, не всички инсталации са на „Пенстемин“. Обслужвате още поне двайсетина други по-малки компании. Пашкулът в дъното на залата обслужва полицията на окръг Стратклайд, а тези двата следят всички алармени системи в Лодиан и Бордърс.

— Пашкул ли?

— Така наричаме екипите си, инспекторе. Всеки екип е отделен пашкул. Не ме питайте защо им викаме така, нямам никаква идея.

Госпожица Рейн ги поведе по широка пътека в средата на голямата зала. Пътеката разделяше хората, които обслужваха двата враждуващи в миналото шотландски града. Маклейн оглеждаше бледите оператори. Когато елегантно облеченната жена минаваше покрай работните им места, всички свеждаха глави и симулираха заетост, дори да бяха бездействали дотогава. Май не беше много приятно място за работа. Той се зачуди какво ли е текучеството и дали някой не е напуснал, затаил злоба и поверителна информация.

В дъното на залата имаше стълбище, водещо към дълъг балкон. По протежение на стената бяха наредени остьклени офиси, работещите в тях сто на сто бяха собствениците на лъскавите возила отпред. Бачкаторите нания етаж най-вероятно пристигаха на работа с автобус или се принуждаваха да паркират на улицата извън комплекса.

След като минаха през цялото помещение, за да стигнат до стълбите, сега поеха обратно към входа, само че на горния етаж. Маклейн подозираше, че има по-кратък път за офисите, но по някаква причина госпожица Рейн бе решила да им покаже голямата зала. Вероятно беше просто маниер, целящ да впечатли полицейските служители с професионализъм. Ако беше така, определено се бяха провалили. На Маклейн вече му беше писнalo от Охранителни системи „Пенстемин“, а дори още не бе започнал да задава въпросите си.

Стигнаха до голяма врата от матирано стъкло, разположена в центъра на голяма стена — също от матирано стъкло, в ъгъла на сградата. Водачката им се поспря, колкото леко да почука, после отвори вратата и обяви пристигането им:

— Дъг? Това е инспектор Маклейн от участъка на Лодиан и Бордърс. Сещаш ли се? Полицаят, който се обади. — Докато Маклейн прекрачваше прага, мъжът, към когото се обърна госпожица Рейн, се изправи и тръгна към тях през огромния си офис. Майната им на пашкулите долу, това тук можеха да го напълнят с вода и да пуснат да плуват пет-шест кита.

— Дъг Феърбеърн. Радвам се да се запознаем, инспекторе. — Беше усмихнат до уши, а ослепителнобелите зъби контрастираха на загорялата му кожа. Облечен бе в широка риза, имаше копчета за ръкавели от массивно злато и прилежно вързана вратовръзка. Сакото бе окачено на стола му, а скъпият панталон, ушит по поръчка, прикриваше наченките на коремче.

— Господин Феърбеърн. — Маклейн пое протегнатата десница, ръкостискането беше здраво. Феърбеърн изльчваше увереност. Или високомерие. Рано беше да реши кое от двете. — Ваше ли е ферарито отвън?

— Модел „430 Спайдър“. Падате си по коли, а, инспекторе?

— Като малък ходех да гледам състезанията в Нокхил. Сега нямам време.

— Това е прекалено мощна кола за Нокхил. За да натисна газта до дупка, се налага да пътувам до пистите на юг. Миналата година се състезавах с нея. Моля, седнете. — Феърбеърн посочи ниския кожен диван и фотьойлите. Сиви и в минималистичен стил. — Какво мога да направя за вас, инспекторе?

Чай или бисквити не бяха предложени. Само egoцентрични шегички.

— Разследвам серия обири. Бих допълнил, извършени професионално. Определено не са обикновени взломни кражби. Към момента разполагаме с много тънка обединяваща нишка. Във всеки от последните три случая е имало инсталирана алармена система „Пенстемин“. И в трите случая въпросната система е била обезвредена, без да се активира.

— Кортни, ако обичаш, досиетата. — Феърбеърн кимна на неприветливата бизнесдама, която продължаваше да стърчи до вратата. Тя излезе и след секунди се върна с кафява папка. — Предполагам, че става дума за скорошното проникване в дома на госпожа Дъглас. Много неприятна случка, инспекторе. Извършен беше пълен анализ на системата и нищо не показва, че алармата е била манипулирана.

— Системата ви отразява ли активирането на алармата, сър? — Детектив Макбрайд беше извадил бележника си и държеше молива, готов да записва.

— Разбира се, полицай. Господин Дъглас пожела да инсталираме най-добрия модел. Компютърната ни система е отчела активиране в... — Феърбеърн отвори папката и извади разпечатка. — ... десет и трийсет сутринта на въпросната дата. Била е изключена в три без петнайсет същия следобед. През този период е било регистрирано неколкократно повишаване на електрическото напрежение, но това не е нещо необичайно. Електрозахранването в града е пословично нестабилно.

— Възможно ли е някой да обезвреди алармата? Не разбирам много-много, но например да пренастрои системата?

— Теоретично е възможно, предполагам. За целта обаче ще ви трябва достъп до централния сървър, който се намира в нашето подземие, зад трийсетсантиметрова стоманена врата. Това означава, че

първо трябва да проникнете тук, което, уверявам ви, изобщо не е лесно. В добавка трябва да познавате системата ни в детайли, както и да знаете валидните към момента пароли. Дори и тогава най-вероятно ще оставите някакви следи. Компютърната ни система се тества от най-добрите специалисти в бранша. Случайните грешки са изключени.

— Значи, ако системата е била обезвредена, това е работа на вътрешен човек? — Маклейн се наслади на паниката, която думите му предизвикаха у Феърбеърн.

— Това е невъзможно. Персоналът ни минава през много стриктен подбор. Освен това никой няма достъп до всички елементи на системата. Изключително се гордеем с нашата почтеност.

— Разбира се, сър. Бихте ли ми казали кой е инсталирал системата на господин Дъглас?

Феърбеърн прегледа папката, като нервно разлистваше страниците. Вече не изглеждаше толкова самоуверен.

— Карпентър — отговори след малко. — Джейф Карпентър. Той е един от най-добрите ни техници. Кортни, би ли проверила дали Джейф в момента е на обект? Ако не е, повикай го тук.

Госпожица Рейн за пореден път изчезна от стаята. Вратата още не се беше затворила, когато иззад нея долетяха приглушени фрази от телефонен разговор.

— Предполагам, че бихте искали да поговорите с него — каза Феърбеърн.

— Определено ще ни бъде от полза — отвърна Маклейн, втренчен в събеседника си. — Кажете ми нещо, господин Феърбеърн. Госпожица Рейн сподели, че в този колцентър осигурявате поддръжка на още няколко охранителни фирми. Бихте ли ми дали списъка им?

— Това е строго конфиденциална информация, инспекторе. — Феърбеърн се поколеба за миг, кършайки пръсти далеч по-неумело от Навъсения Боб. Накрая избръса длани в скъпия си копринен панталон. — Мисля обаче, че мога да я споделя с вас. В края на краищата работим в тясно сътрудничество с шотландската полиция.

— Нека ви улесня. Говорят ли ви нещо имената „Секюр Хоум“, „Лодиан Аларм Системс“ и „Субсисто Раптор“?

Паниката в погледа на Феърбеърн видимо нарасна.

— Аз... Ами... Да, инспекторе. Следим единбургските инсталации и на трите изброени компании.

— От колко време сте поели този ангажимент, господин Феърбеърн? — Детектив Макбрайд отгърна нова страница в тефтера си и облиза върха на молива. Хлапакът явно бе гледал твърде много полицейски филми по телевизията, рече си Маклейн, но във всеки случай бе забавно да го наблюдаваш.

— Ами, да видим... Всъщност преди няколко месеца купихме „Лодиан Системс“, но иначе ги поддържаме от близо пет години. „Секюр Хоум“ сключиха договор с нас по-миналата година. Със „Субсисто Раптор“ работим от около година и половина. Ако желаете, мога да проверя и да ви съобщя точните данни. Предполагам, че това са свързаните случаи.

— Така е, господин Феърбеърн.

— Надявам се, не намеквате...

— Нищо не намеквам, господин Феърбеърн. Просто разследвам случая си. Не мисля, че компанията ви систематично ограбва клиентите си. Това би било изключително глупаво. Убеден съм обаче, че в системата ви има слабо звено, и целта ми е да го открия.

— Разбира се, инспекторе. Не се съмнявам в намеренията и способностите ви. Но ви моля да разберете, че репутацията е всичко за нас. Ако се разчуе, че системите ни не са надеждни, ще фалираме до края на годината.

— Това изобщо не влиза в плановете ми, господин Феърбеърн. Компании като вашата улесняват нашата работа, образно казано. Аз обаче ще хвана извършителя.

— Пропуснал съм нещо, детектив.

— Моля?

— Нещо очевидно. Нещо, което трябваше да видя още в началото.

— Е, със сигурност Феърбеърн не ни казва всичко.

— Какво? А, не. Съжалявам. Говорех за мъртвото момиче.

Караха по Лийт Уок стрийт обратно към участъка. Тъй като се отдалечиха от брега и бяха като в пещ между високите сгради, в колата стана задушно. Маклейн беше отворил прозореца, но бавното движение не бе достатъчно, за да създаде осезаемо въздушно течение, нещо отпред буквально беше парализирало трафика.

— На следващия завой свий вляво. — Маклейн посочи тясна пресечка.

— Участъкът е напред, сър.

— Засега няма да се връщаме там. Искам пак да огледам онова мазе.

— В Сайтхил?

— Ще пристигнем по-бързо, ако спреш да задаваш глупави въпроси.

— Тъй вярно, сър. Съжалявам, сър. — Макбрайд отби колата в автобусното платно, стигна до уличката и зави. Маклейн съжали за избухването си и сам не откри причината за лошото си настроение.

— Какво знаем за това момиче?

— В какъв смисъл, сър?

— Ами, помисли. Млада е, бедна, носи най-хубавата си рокля. Какво е правела, когато е била убита?

— Отивала е на парти?

— Запомни тази дума. Парти. Да допуснем, че партито е било в къщата, където я намерихме. Това до какво заключение ни води?

Мълчанието продължи, докато се провираха през лабиринта от улички около двореца Холируд.

— Че който е притежавал къщата по времето на убийството, е знал за него.

— А кой е притежавал къщата?

— Била е собственост на банка „Фаркър“. Според досието е била придобита през 1920 г. и е била нейна собственост допреди година и половина, когато „Мидийстърн Файнанс“ купува банката.

— Добре, да го формулираме другояче. Кой е живял в къщата? В този ред на мисли кой е управявал банката преди продажбата ѝ?

— Не знам, сър. Човек на име Фаркър?

Маклейн въздъхна. Определено пропускаше нещо.

— Трябва да говорим с някого от „Мидийстърн Файнанс“. Сигурно имат сред служителите си и хора от старата банка или поне списък на предишния персонал. Виж дали няма да изровиш нещо по тази линия, като се върнем в участъка.

— Натам ли да карам сега, сър?

— Не, искам пак да хвърля едно око на къщата. Рано или късно ще трябва да позволя на Макалистър да продължи работата там.

Наясно съм, че оперативно-следствената група е почистила всичко, но трябва още веднъж да огледам лично мястото.

Къщата беше безлюдна, а фургоните на строителите около нея — заключени. Върху прозорците на приземния етаж бяха заковани тежки шперплатови плоскости, а массивен катинар възпрепятстваше достъпа през вратата. Маклейн нареди на Макбрайд да се обади за ключа, сетне тръгна по двора с надеждата да открие нещо.

Кулата с орнаментите беше в задната част, нещо нетипично за този вид постройки. По керемидите и откъртената мазилка, изпопадали в обраслата градина, Маклейн заключи, че тук от доста години не живее никой. Къпини бяха проточили ластарите си по влажните стени чак до изпочупените прозорци на първия етаж, а едновремешната морава сега бе осеяна с млади дръвчета, издънки на близкия чинар. Всичко това бе опасано с висока каменна ограда с циментирани отгоре и натрошени стъкла. Отъпкана пътека водеше до порта с малка арка. Старата дървена врата лежеше на земята и гниеше, полуискрита от растителността, а върху зейналия вход бе закован поредният шперплат. Очевидно Томи Макалистър беше понегостоприемен към наркоманите и вандалите на Сайтхил, отколкото банката на Фаркър.

След само десетина минути пристигна кола и младата полицайка, която беше на пост в нощта, когато откриха трупа, му връчи ключовете за къщата.

— Бързо ще привършите тук, нали, сър? Онзи Томи Макалистър ми звъни по три пъти на ден и ми надува главата, че плащал на работниците си да не правят нищо. — Тя отключи катинара и прибра ключа в джоба си.

— Ще го имам предвид, полицай, само че в разследването си не се ръководя от удобството на господин Макалистър.

— Знам, сър. Не трябва да се съобразявате с него.

— Ако пак вземе да се оплаква, кажете му да дойде при мен — рече Маклейн.

— Така и ще направя, сър. Заключете, щом привършите тук. — Полицайката се обърна и се отправи към патрулната кола. Маклейн

поклати глава и влезе в старата къща, давайки си сметка, че все още не знае името на младата жена.

Полицейската лента преграждаше пътя към мазето, но когато се наведе и мина под нея, Маклейн можеше да се закълне, че някой е бил тук и е разчистил. Отломъците от мазилка, разпръснати около дупката за тайното помещение, бяха изчезнали и се виждаха само чистите плочки. Ако го бяха направили хората от оперативно-следствената група, това щеше да е прецедент.

Той извади фенерчето, прекрачи през дупката в стената и се озова в помещението. Сега всичко беше различно, тъй като изтерзаното тяло на горкото момиче беше откарано. В гладко измазаната стена имаше шест добре оформени дупки, разположени на равно разстояние една от друга. Маклейн надникна във всяка от тях, но не очакваше да види нещо повече от това, което вече знаеше. Бяха обикновени ниши, получени след избиване на няколко тухли от зиданата стена на мазето. Под всяка имаше купчинка мазилка и трески, които хвърляха светлина върху това как е била замаскирана.

— Тук ли са я намерили? — Маклейн видя, че детектив Макбрайд стои на входа, препречвайки пътя на светлината от слабите крушки навън. Даде си сметка, че той все още не е идвал на местопрестъплението.

— Точно така, Стюарт. Влез и огледай. Кажи ми какво виждаш.

Фенерът на Макбрайд беше по-голям от неговия. Може и да беше част от стандартното оборудване на служебната кола, но нещо го караше да се съмнява в това. Младият детектив бавно вървеше из стаята и осветяваше ту тавана, ту пода, ту четирите дупки от пироните. Накрая разгледа и стената, като прокара длан по мазилката.

— Ужасно трудно е да се измаже обла стая — каза Макбрайд. — Който и да го е направил, е бил много кадърен строител.

Маклейн се вторачи в него. След това насочи очи обратно към стенните ниши и арката на вратата, зазидана, за да прикрие ужасното престъпление. Ама че глупак е бил!

— Ето това е.

— Кое?

— Това, което е било направено тук. Замаскирането на нишите, зазиждането на вратата. Трябва ти строител да го свърши.

— Спор няма.

— Ако вървим по стъпките на теорията за ритуално убийство, това предполага образовани хора. Ако са устроивали партитата си на подобно място, значи, били са и заможни.

— Е, и?

— Преди шейсет години богаташите не са били привърженици на „направи си сам“. Не са различавали мистрия от кирка.

— Не виждам...

— Замисли се, детектив. Органите бяха намерени в нишите, тоест момичето е било убито, преди да измажат помещението. Който и да е извършил убийството, е трябвало да наеме мазач. А той е видял какво има в нишите. Според теб как убиецът е попречил на този мазач да разкаже по-късно за видяното?

— Убил го е след приключване на работата?

— Именно. Няма начин да го е оставил жив.

— Но с какво ни помага това? Имам предвид, човекът е мъртъв, така че... Ами ако са скрили и неговия труп?

— Забравяш нещо. Не можем да търсим мъртвото момиче в регистъра с изчезнали хора, защото не знаем нищо за нея. Може да е била скитница, чужденка или каквато там се сетиш. Който обаче е измазал тази стена, е замаскирал нишите в нея. Бил е строител, най-вероятно местен.

— А не може ли да е един от замесените в убийството? Искам да кажа, един от шестимата.

Маклейн замълча. Влакът на заключенията му дерайлира от безпощадната логика на Макбрайд. След това се замисли за предметите, намерени в нишите. Златно копче за ръкавели, сребърна табакера, кутийка нецуке, кутийка за хапчета, игла за вратовръзка. Само очилата евентуално пасваха на строител от 40-те години на миналия век, макар че и това бе доста слабо вероятно.

— Възможно е — заключи той, — но според мен слабо вероятно. Засега другата хипотеза изглежда най-стабилна. Може би ще се наложи да прегледаме вестниците от двайсетгодишен период, но все трябва да изскочи нещо за изчезнал мазач. Намерим ли го, ще намерим и за кого е работил.

18.

— Господин Маклейн, изчакайте малко. Има пакет за вас.

Маклейн се спря в подножието на стълбите и затаи дъх, за да не вдишва миризмата на котешка урина. Възрастната госпожа Маккъчън сигурно го беше чакала в малкото антре. Тя остави вратата отворена и изчезна в дълбините на апартамента си. В мига, в който се скри, слаба черна котка се промуши навън и взе да души въздуха, поклащащи глава. През главата на Маклейн се стрелна забавната мисъл, че старицата е вещица и се е превърнала в това животинче. Може би имаше навик нощем да броди по улиците на Нюингтън, да наднича през прозорците и да наблюдава хората. Може би затова знаеше всичко за всекиго.

— Моите съболезнования за баба ви. Беше добра жена. — Госпожа Маккъчън се върна с голям пакет, стискаше го здраво в сбръканите си и треперещи ръце. Котката се заумилква в краката ѝ, определено имаше опасност да я стъне. Теорията за вещицата претърпя крах.

— Благодаря ви, госпожо Маккъчън. Много любезно от ваша страна. — Маклейн пое пакета, преди да го е изпуснала.

— Нямах представа колко много е преживяла и постигнала. Да загуби сина си така... Ох! — Погледите им за момент се срещнаха, после госпожа Маккъчън наведе очи към пода. — Ох, съжалявам. Разбира се. Той би трябало да е баща ви.

— Моля ви, госпожо Маккъчън, не се притеснявайте — каза Маклейн. — Случило се е преди много време. Но как научихте всичко?

— Пише го във вестника. — Тя повторно изчезна в апартамента и след секунди се появи с днешния брой на „Скотсмън“ в ръка. — Ето, задръжте го. Вече го прочетох.

Маклейн отново ѝ благодари и се качи по витите стълби на последния етаж, където беше апартаментът му. На телефонния секретар мигаше голяма цифра 2. Той натисна бутона и оставил пакета и вестника, докато чакаше лентата да се пренавие.

— Здрави, Тони. Фил се обажда. Зарежи белезниците и ела към осем в кръчмата. Джен ми каза, че си започнал да се обличаш в женски дрехи, и искам да науча всички подробности.

Машината избибипка и пусна второто съобщение.

— Инспектор Маклейн? Обажда се Джонас Карстеърс. Искам да потвърдя, че кремацията е настроена за понеделник в единайсет часа. Уредил съм да те вземе кола. Обади се, ако имаш нужда от нещо друго. Имаш домашния и мобилния ми номер. А, още нещо. През уикенда трябва да получиш един пакет. Това са копията на всички документи, свързани с имота на баба ти. Реших, че може да пожелаеш да ги разгледаш. По-късно ще поговорим за подробните.

Маклейн погледна пакета. Носеше печата на „Карстеърс Уедъл“. Отвори го и извади отвътре дебел наръч хартия, още миришеща на ксерокс. Върху най-горния лист със засukan шрифт пишеше *Завещание*. Тъкмо се зачете, когато секретарят избибипка още веднъж.

— Моля ви, помогнете ми. Моля ви, намерете ме. Моля ви, спасете ме. Моля ви. Моля ви.

По гръбнака му плъзнаха ледени тръпки. Бе глас на млада жена, дори може би момиче. С непознат акцент. От Източна Шотландия, но не Единбург. Пак погледна секретаря, на дисплея мигаше цифрата 2. Две съобщения. Натисна бутона за повторно прослушване и нетърпеливо зачака лентата да се превърти. Първо веселяшкият глас на Фил, след него Джонас Карстеърс. И нищо друго. Апаратът изцъка и спря.

Още два пъти превъртя и прослуша съобщенията. Оставаха си две, и туйто. Отиде в кабинета и потърси в бюрото стария си диктофон. След това десетина минути търси батерии за него. Извади касетката от телефонния секретар и я сложи в диктофона, сетне я пусна отначало. Чу своето съобщение, че отсъства. Наистина ли гласът му звучеше толкова потиснато и отегчено? Кратка пауза и започна съобщението от Фил. Отново кратка пауза — и това от Джонас. И няколко по-стари съобщения, върху които не бяха записани нови, но нищо, звучащо поне приблизително като женския глас, който бе чул преди малко. Или който му се беше причул. Последва тишина. Остави лентата да се повърти още малко и натисна клавиша за бързо превъртане. В този режим диктофонът щеше да възпроизведе всички записи, но на бързи обороти. Така щеше да чуе момичето. Резултатът

обаче бе само една по-дълга пауза и поредица от много стари съобщения, продължаващи няколко минути. След тях отново тишина.

Дали му се беше причуло? Беше доста странно, за да е халюцинация. Лентата продължаваше да се върти безмълвно, докато стигна края. Той извади касетката, обърна я от другата страна и я пусна.

— Здравейте. Това е телефонът на Тони и Кърсти. Прекалено сме заети да раздаваме справедливост и да се борим с неправдата, за да ви отговорим сега. Ще трябва да се задоволите със съобщение, оставено след сигнала.

Антьни бавно се свлече на колене. Мускулите на краката му не бяха в състояние да понесат тази тежест. Загуби представа за заобикалящата го действителност, изпитваше само смътното усещане, че стаята беше по-тъмна, с размити контури. Гласът ѝ. Колко години бяха изминали, откакто за последно чу гласа ѝ? Това последно, съдбовно, измамно „До скоро“. А през всичкото това време гласът ѝ е бил на лентата в скапания апарат.

Без да се замисли, Маклейн върна записа и го пусна отново. Думите ѝ отекнаха в празното жилище и за момент му се стори, че градският шум загъхна. Огледа се наоколо. Същите стари картини висяха по стените. Старият килим, вече поизтъркан, покриваше бледожълтите дъски на пода. Тясната масичка до входната врата, където беше телефонът, а до него — ключовете му. Бяха я купили при разпродажба на стари вещи в Дъдингстън. „За семейното огнище“, беше казал Фил. Много малко неща се бяха променили в апартамента му след смъртта на Кърсти. Отиде си толкова внезапно, но гласът ѝ остана след нея.

Звънецът на вратата извади Маклейн от меланхолията му. За миг се изкуши да не отваря, сякаш не се е приbral. Би могъл цяла вечер да слуша гласа ѝ и да си представя, че може да се върне. Ала знаеше, че това е невъзможно. Беше видял студения ѝ труп на масата в моргата. Беше видял как ковчегът ѝ се плъзга и изчезва зад завесата. Вдигна слушалката на домофона.

— Кой е?

Беше Фил. Маклейн натисна бутона за отваряне на входната врата и в този момент осъзна, че студентите отния етаж очевидно са пропуснали да я подпрат с камък. Отвори вратата на апартамента и

се заслуша в трополящите нагоре стъпки. Чуваха се повече от два крака, което означаваше, че Фил води Рейчъл със себе си. Това беше притеснително. Старият му съквартирант винаги идваше сам.

Нахлюха в апартамента: Фил, Рейчъл и Джени. Заливаха се от смях на някакъв виц, който явно си бяха разказали по пътя нагоре. Смехът им обаче бързо секна.

— Бога ми, Тони. Изглеждаш така, сякаш си видял призрак. — Фил влезе с походка на човек, все още живеещ там, а двете млади жени се спогледаха смутено. За момент Маклейн възнегодува вътрешно срещу присъствието им. Искаше да остане сам в нещастието си. След това осъзна колко е глупаво. Кърсти я нямаше. Много отдавна се беше примирил с този факт. Просто гласът ѝ го изненада.

— Хващате ме в лош момент, съжалявам. Дами, заповядайте. Чувствайте се като у дома си. На Фил е излишно да му го казвам. — Мушна диктофона в джоба си и посочи към вратата на всекидневната, надявайки се да е поне малко подредено. Не помнеше кога за последно е влизал там. — Кой какво ще пие?

Женското присъствие в апартамента беше нещо необичайно. Маклейн беше свикнал с компанията на Навъсения Боб след някоя особено тежка разливка по случай приключило разследване. Фил идваше от дъжд на вятър, обикновено, след като скъсаше с някоя от студентките си, и намираше утеха в бутилка малцове уиски. Не можеше обаче да си спомни кога за последен път е посрещал истински гости. Обичаше да живее сам, а контактите с хора оставяше за кръчмата. Затова и кухнята му беше толкова зле заредена откъм храна. Намери голям пакет фъстъци, но той скоро щеше да чества първата си годишнина от изтиchanе срока на годност, а и се беше надул зловещо като корем на мъртвец.

— Какво става, Тони? Ако не те познавах, щях да кажа, че ни отбягваш. — Обърна се и видя Фил на вратата.

— Търся нещо за хапване, Фил. — Маклейн отвори вратичката на шкафа в потвърждение на думите си.

— Тони, това съм аз, бившият ти съквартирант. Спомняш ли си? Може и да заблудиш служебния ви психолог, но с теб се познаваме достатъчно дълго. Нещо се е случило. За баба ти ли става въпрос?

Маклейн видя кутията с носни кърпички. Беше я захвърлил на масата заедно с докладите за обирите и папката за мъртвото момиче.

Ето защо не обичаше да посреща гости. Никога не знаеш на какво може да се натъкнат.

— Не е заради баба ми, Фил. Няя загубих преди година и половина. Имах достатъчно време да се примиря с факта.

— Тогава какво те тревожи?

— Намерих това. Точно преди да се появите. — Маклейн извади диктофона от джоба си, оставил го на масата и пусна записа. Цветът се отдръпна от лицето на Фил.

— Господи, Тони. Съжалявам. — Той тежко се отпусна на един от кухненските столове. — Помня това съобщение. Бога ми, трябва да е отпреди десетина години. Как, по дяволите...?

Маклейн започна да обяснява и чак тогава се сети за странния момичешки глас, който го бе подтикнал да провери касетката на секретаря. Сигурно си беше въобразил, но сега гласът на Кърсти се сливаше със зова за помощ от отдавна мъртва душа, ала се опасяваше, че не бе по силите му да се отзове. Потръпна от тази мисъл.

— Непременно имаш нужда от компания, приятелю. — Фил вдигна подозрителния пакет фъстъци, отчете степента на подуването му, след това го занесе до кошчето и го пусна в иначе празните му дълбини. — Ако с Рейч ще ти помогаме да изпиеш колекцията си от скъпи вина, ще ни трябва пица.

— Значи, вие с Рейчъл сериозно...?

— Не знам. Може би. Не ставам по-млад с годините. Тя пък ме изтряя по-дълго от повечето ми гаджета. — Фил кръстоса крака, тикна ръце в джобовете и си надяна изражение на смутен ученик. Маклейн не се сдържа и се изхили, от което веднага му стана по-добре. Горедолу в същия момент от всекидневната изригна музика — популярно парче на групата „Блу Найл“ гръмна, усилено до дупка, след което поутихна, но все още недостатъчно, за да бъде приятно. Маклейн се втурна натам, за да ги помоли да намалят още музиката, обаче си припомни всички нощи, през които студентите под него го бяха държали буден. Освен това беше петък вечер, така че всички обитатели на сградата, с изключение на госпожа Маккъчън, щяха да се забавляват, а пък тя беше глуха като пън. Защо да пазят тишина?

Рейчъл беше седнала на ръба на дивана. Изглеждаше леко смутена. Лицето ѝ засия, когато Фил влезе във всекидневната след Маклейн. Джени беше привлечена пред полиците, заели едната стена,

и преглеждаше касетите във фонотеката му. С гръб към тях и на фона на надутата музика, тя изобщо не забеляза, че са влезли в стаята.

— Тони е безнадежден ерген и в къщата му няма нищо за ядене. Има само пиене. — Фил успя да надвика музиката. — Така че сега ще поръчаме пица.

— Мислех, че ще ходим на кръчма — каза Рейчъл. При звука от гласа ѝ Джени се обърна. Пресегна се към уредбата и намали музиката.

— Съжалявам. Не биваше... Аз... — Смути се и лицето ѝ поруменя.

— Няма проблем — каза Маклейн. — От време на време трябва да се пускат, иначе записът се похабява.

— Не познавам друг човек, който все още да притежава касетофон. Или толкова много записи. Сигурно струват цяло състояние.

— Това не е просто касетофон, Джен — каза Фил. — Това е уредба *Linn Sondek*, която струва малко повече от брутния вътрешен продукт на малка африканска диктатура. Тони явно те харесва. На мен ще ми отреже ръцете само ако я пипна.

— Стига де, Фил. Знам, че си пускаше онзи стар запис на Алисън Мойет всеки път, когато не си бях вкъщи.

— Алисън Мойет! Обиждате ме, инспектор Маклейн. Принуден съм да ви предизвикам на дуел, сър.

— Обичайните оръжия?

— Разбира се.

— Тогава приемам вашето предизвикателство.

Маклейн се усмихна, като видя колко се забавляват Джени и Рейчъл. Фил отиде в банята и след малко се върна с две гъби луфа. Непипнати от години, те бяха сухи като барут и целите в паяжини.

— Моят секундант ще бъде Рейчъл. Джен, ще окажеш ли честта на нашия домакин? — Фил се поклони и ѝ връчи едната луфа. — В коридора, нали?

— Ама вие сериозно ли? — попита Рейчъл. Във всекидневната Нийл Бюканън запя *Stay* (Остани) в пълен контраст с набиращото скорост весело настроение.

— Разбира се, милейди. Честта ми бе опетнена, така че съм длъжен да си я възвърна. — Той се отправи към коридора, а Антъни го последва.

— Какво правиш? — попита Джени, когато той нави килима на руло и го избута в края на дългия тесен коридор.

— Това е дуел с гъби. Така уреждахме споровете си през студентските години.

— Мъже. — Тя завъртя очи, подаде оръжието на Маклейн и се оттегли на безопасно разстояние, тъй като Фил вече бе заел мястото си на вратата за кухнята.

Тъкмо разтребваха, когато пицата пристигна. Маклейн не беше сигурен кой е победил, но се чувстваше по-добре, отколкото през последните дни. Циничният детектив в него разбра, че Фил е планирал всичко. Обикновено старият му приятел пристигаше по-късно вечер, най-често сам. Слушаха меланхолична музика в компанията на бутилка малцовски уиски и се оплакваха от живота и ужасните последици от старяването. Довеждайки със себе си двете сестри, Фил превърна всичко в купон. Помен за Естер Маклейн, точно в духа, който тя би одобрила с цялото си сърце.

Виж, какво щеше да каже баба му за Джени, това не знаеше. Беше малко по-възрастна от сестра си, значи, горе-долу на неговите години. Беше сменила облеклото, което носеше в магазина, с джинси и чисто бяла блуза. Без задължителния за професията й грим изглеждаше привлекателна, но с видими първи признания на старяване. Не знаеше защо не ѝ бе обърнал внимание по-рано, на някое от предишните събирания. Може би защото трудно би нарекъл осветлението в „Нюингтън Армс“ достатъчно ярко. По-вероятно обаче, защото съзнанието му бе изпълнено с образи на осакатени тела.

— Давам едно пени, за да науча над какво умуваш. — Обектът на мислите му се наведе и си взе ново парче лица. Фил и Рейчъл бяха потънали в разговор за филм, който бяха гледали наскоро.

— Съжалявам, бях се отнесъл.

— То се виждаше с просто око. Май често ти се случва, а? Е, къде беше, инспекторе? — Тя използва титлата на шега, но го жегна болезнено. Ето че дори тук, въпреки виното, пицата и приятната компания, беше обсебен от работата си.

— Чудех се дали сестра ти ще извади наяве доброто у стария ми приятел.

— Съмнявам се. Тя вечно покварява околните.

— Има ли нещо, за което трябва да предупредя Фил?

— Мисля, че вече е късно.

— Не се ли притесняваш, че ще се обвърже с по-възрастен мъж?

— Не, тя винаги си е падала по приятелите на по-големия ни брат, а Ерик вероятно е по-възрастен дори от теб.

— Явно имате голяма разлика помежду си.

— Рей беше, така да се каже, щастлива случайност. Когато се роди, бях на десет години, а Ерик — на четириайсет. Ами ти, Тони? Случайно да криеш някой и друг брат?

— Не ми е известно. Сигурен съм, че баба щеше да ми каже, ако наоколо се навъртаха други Маклейновци.

— Съжалявам. Много нетактично от моя страна. Фил ми каза, че скоро се е споминала. — Джени се поизправи и стисна ръце в ската си, очевидно притеснена.

— Няма проблем. Предпочитам да говоря директно по темата, отколкото да увъртам. Преди година и половина получи удар, от който изпадна в кома, и така и не се възстанови. Практически от година и нещо беше мъртва, но аз не можех да я погреба и да продължа живота си.

— Много си бил привързан към нея.

— Родителите ми починаха, когато бях на четири години. Нито веднъж не съм чул баба да недоволства, задето е трябало да ме отгледа. Въпреки че загуби единствения си син. Беше до мен даже когато... — Прекъсна го телефонен звън от коридора. За момент си помисли да не вдигне и да остави да се включи секретарят. След това се сети, че е извадил касетата, и го връхлетя споменът за всичко останало. — Извинявай, по-добре да вдигна. Може да е по работа.

Антъни хвърли погледна часовника си, докато вдигаше слушалката. Минаваше единайсет. Кога отлетя вечерта?

— Маклейн. — Постара се да прикрие раздразнението в гласа си. Имаше само една възможна причина някой да му звъни по това време.

— Да не си пиян? — Носовият говор на Дъгит ставаше още подразнещ от тенекиеното зучене по телефона. Маклейн прецени колко алкохол е изпил — около половин бутилка вино за три часа, дори повече. Пък и беше хапнал, което бе доста необично за него.

— Не, сър.

— Добре. Изпратил съм кола да те вземе. Трябва да пристигне всеки момент.

Сякаш по силата на някаква магия на вратата се позвъни.

— За какво става въпрос, сър? Толкова ли е важно, че не може да почака до сутринта?

— Ново убийство, Маклейн. Това достатъчно важно ли ти звучи?

19.

Полицай Кид запази мълчание, докато пътуваха в колата, което наведе Маклейн на мисълта, че и тя не е била на смяна тази вечер. Мислеше да я помоли за повече информация, отколкото Дъгит му беше дал по телефона, но вълните на негодувание, струящи от нея, бяха направо осезаеми, тъй че реши да не се превръща в тяхна мишена.

Така или иначе целта им бе само на няколко минути от дома му. Лампите на патрулните коли осветяваха в синьо тротоара на Ройъл Майл стрийт срещу катедралата „Сейнт Джайлс“, а униформени служители спираха изгарящите от любопитство петъчни гуляйджии. Полицайката паркира в средата на отцепената улица и Маклейн се отправи към микробуса на оперативно-следствената група. Той почти запушваше достъпа до тясна алея между две магазинчета. Бледа светлина осветяваше редица от кофи за боклук, избутани зад желязна ограда с порта. Зад тях ниски каменни стъпала водеха до вратата на сградата.

— Къде е старши инспектор Дъгит? — Маклейн показва служебната си карта на един от полицайите, който развиваше ролка полицейска синьо-бяла лента.

— Нямам представа, сър. Не съм го виждал тук. Криминалистите и докторът са горе. — Мъжът вдигна глава и посочи върха на пететажната сграда.

Страхотно, помисли си Маклейн. Типично за Дървеняка — да изпрати него в извънработно време, вместо сам да си довлече задника. Мина покрай микробуса на криминалистите, пое надолу по алеята и точно когато се канеше да влезе в сградата, силен глас надвика нощната шумотевица:

— Ей! Ти къде отиваш бе?

Маклейн застине намясто и видя облечена в бяло фигура, излизаша от тъмната вътрешност на микробуса. Когато една от слабите лампи я освети, разпозна госпожица-не-госпожа Ема Беърд. Тя едва не изпусна чантата, която носеше.

— Олеле, боже! Извинете, сър. Не видях, че сте вие.

— Няма проблем, Ема. Очевидно не сте приключили с огледа. — Колко глупаво от негова страна. Трябваше да провери, преди да щурмува така.

— Поне си сложете гащеризон и ръкавици, сър. Момчетата хич няма да са доволни, ако им се наложи да вземат образци от дрехите на всички, за да ги изключат като заподозрени.

Ема се върна в микробуса, за да му донесе комплект. Маклейн се напъха в белия костюм, нахлузи калцуните върху обувките и ръкавиците на ръцете си, преди да последва младата жена по тясното вито стълбище.

Денем изцяло остькленият покрив сигурно осветяваше цялото стълбище. Толкова късно през нощта светлина осигуряваха само два аплика — над вратите на двета апартамента на етажа. Вратите зееха, а по пръските кръв по боядисаната в бяло стена не можеше да се отгатне коя е правилната. Маклейн реши да следва криминалистката, но тя спря пред едната врата и му посочи другата.

— Аз ще взема пръстови отпечатъци, за да се елиминират евентуалните заподозрени. Вашият труп е ей там.

С чувството, че е пълен идиот, задето не знаеше елементарни подробности за местопрестъплението и самото престъпление, Маклейн кимна в знак на благодарност, обърна се и прекоси площадката между двета апартамента. На влизане дочу тихи гласове, долитащи от апартамента. Сержант Анди Хаусман стоеше в коридора. Не беше облечен в бял гащеризон.

— Какво си ми приготвил, Анди? — Маклейн трепна, защото огромният сержант подскочи стреснато.

— Боже мой! Ще ми докарате някой удар. — Едрият мъж се озърна, видя кой е и си отдъхна. — Слава богу, най-накрая се появи някой детектив. Цели два часа висях на радиостанцията.

— Обадиха ми се преди двайсетина минути, Анди. Не обвинявай мен. А уж този уикенд щях да си почивам.

— Съжалявам, сър. Само дето... Тъй де, през всичкото време съм тук, пък мястото хич не е приятно.

Маклейн огледа коридора на апартамента. Беше декориран с много пари, едва ли не претрупан със старинни мебели. Стените бяха покрити с най-разнообразни картини, с лек уклон към по-

съвременните стилове. Една от тях привлече вниманието му и той се приближи, за да я огледа по-отблизо.

— Пикасо, сър. Поне така си мисля, но не съм експерт.

— Добре, Анди. Да допуснем, че не знам нищо за престъплението. Информирай ме.

— С полицай Питърс патрулирахме по Хай стрийт, когато ни се обадиха. Трябва да е било около двайсет и един часа. Проникване с взлом и нападение. Отидохме на адреса и намерихме портата в оградата и входната врата широко отворени. Тръгнахме по следата и на най-горната площадка заварихме стария господин Гарнър по халат.

— Господин Гарнър?

— Съседът, сър. Добър приятел на господин Стюарт. Мен ако питате, дори нещо повече от това, ама в крайна сметка не ми влиза в работата.

— Господин Стюарт? — Маклейн се почувства пълен идиот и прокле Дъгит за пачите яйца, на които го насади.

— Жертвата, сър. Господин Бакън Стюарт. Ето го там. — Сержантът посочи единствената отворена врата в коридора, но с нищо не показа, че възнамерява да се приближи към нея.

— Добре, Анди. Поемам оттук нататък. Не се отдалечавай, ще ми трябва още информация. — Маклейн изчака сержанта да излезе от апартамента и прекрачи прага на стаята.

Миризмата веднага го бълсна в носа. Не че не беше там през цялото време, но отвън бе доста по-слаба. Силна миризма на желязо, на скоро пролята кръв. Стаята беше кабинет на богаташ, обзаведен със старинни мебели в комбинация с модерно изкуство. Господин Бакън Стюарт явно бе с разностранни интереси; имаше за всекиго по нещо. Никой от околните предмети обаче не му беше от особена полза в момента.

Убитият седеше в стол стил кралица Ана, обърнат към средата на стаята. Някой беше съблякъл пижамата му и дългия кадифен халат и прилежно сгънал дрехите на близкото бюро. Кръвта бе изцапала сивите пискюли на стола, а източникът й бе разрез от ухо до ухо. Главата му беше отнетата назад и невиждащите очи се взираха в украсения гипсов таван, а от устата му се бе стекла още една струйка кръв, стигаща почти до брадичката.

— А, Маклейн. Крайно време беше да се появи някой детектив.

Антьни погледна към скута на мъртвеца и чак тогава забеляза облечения в бяло патолог и асистента му, приклекнали на пода. Доктор Пийчи не бе измежду любимите му вещи лица.

— Добър вечер и на вас, докторе. — Маклейн внимателно пристъпи напред, тъй като столът, на който седеше Бакън Стюарт, беше в локва кръв. — Как е пациентът?

— От час и половина чакам да се появи някой от вас, та най-накрая да откараме тялото. По дяволите, защо се забавихте?

— Бях си вкъщи с няколко приятели, пийвахме вино и хапвахме пица. Обадиха ми се точно преди половин час, докторе. Съжалявам, ако са провалили вечерта ви, но не сте само вие. Предполагам, че господин Стюарт, който седи на този стол, също не е особено очарован от това как е протекла вечерта. Така че защо просто не ми кажете какво става?

Доктор Пийчи го погледна с присвети очи, а на бледото му лице бе изписана вътрешната борба, разиграваща се в душата му. „Далеч по-лесно щеше да ми бъде с Ангъс — помисли си Маклейн, — но явно доктор Заядливко ми е късметът тази вечер.“

— Вероятната причина за смъртта е масивна кръвозагуба. — Доктор Пийчи заговори с кратки, насечени изречения. — Гърлото на жертвата е прерязано с остър нож. По останалите части на тялото няма следи от непосредствени наранявания, с изключение на слабините. — Той се надигна от пода и се премести, така че Маклейн да огледа по-добре трупа. — Пенисът и тестисите са отстранени.

— Къде са? Убиецът ли ги е взел? — Маклейн усети как пицата в стомаха му натежа, а виното се вкисна. Доктор Пийчи поsegна към плика за веществени доказателства, който лежеше до чантата му с инструменти, и го вдигна към светлината. Съдържанието му подозирително силно напомняше сместа, с която се пълнеше коледната пуйка.

— Не, не ги е взел. Но преди да си тръгне, ги е натъпкал в устата на жертвата.

20.

Тимъти Гарнър трепереше. Имаше крехко телосложение и полупрозрачната кожа, наблюдавана при хора на преклонна възраст — досущ оризова хартия, покрила жълти мускули и сини вени. Полицай Кид седеше до него в подредения му апартамент и когато Маклейн влезе в стаята, го погледна с надежда. Инспекторът беше проследил как погребалните агенти бяха откарали тялото на Бакън Стюарт в моргата, как криминалистите бяха прибрали оборудването си и отпътували с всички кофи за боклук. На някого щеше да се падне удоволствието да рови в тях. Сержант Хаусман организираше половин дузина униформени да проведат разпитите на собствениците от долните етажи, които тъкмо бяха оставили свидетеля, обадил се за инцидента.

— Господин Гарнър, аз съм инспектор Маклейн. — Вдигна служебната си карта, но старецът дори не я погледна. Взираше се в нищото, а ръцете му бавно приглеждаха гънките на халата върху бедрата му. — Ще ни донесеш ли по чаша чай, полицай?

— Веднага, сър. — Полицайката подскочи, сякаш някой я бодна с вилица в задника, и изхвърча от стаята. Явно компанията на господин Гарнър не беше от най-приятните. Маклейн зае мястото й до стареца.

— Господин Гарнър, трябва да ви задам няколко въпроса. Мога да дойда и по-късно, но най-добре да приключим още сега, докато спомените ви са най-пресни.

Старецът отново не проговори, дори не повдигна очи, просто продължи да поглежда бавно бедрата си. Маклейн се пресегна и захлупи с длан едната ръка на Гарнър, за да го спре. Докосването сякаш извади мъжа от транса, в който бе изпаднал. Озърна се, а очите му лека-полека се фокусираха върху инспектора. Между сбръчканите клепачи се бяха събрали сълзи.

— Нарекох го, „лъжливо копеле“. Това беше последното нещо, което му казах. — Гласът на стареца бе тънък и висок, с ясен единбургски акцент, и потрепна на обидната дума.

— Господин Гарнър, добре ли познавахте господин Стюарт?

— О, да. С Бакън се запознахме през 50-те. Оттогава въртим заедно бизнес.

— За какъв бизнес става дума, сър?

— Антики, произведения на изкуството. Бакън има набито око, инспекторе. Безпогрешно надушва талантите и винаги знае накъде върви пазарът.

— Останах с такова впечатление от апартамента му. — Маклейн огледа всекидневната на Гарнър. Обзаведена добре, но не толкова разкошно, колкото тази на съдружника му. — Ами вие, господин Гарнър? Вие с какво участвахте в съдружието?

— Невероятните хора се нуждаят от някого, на чийто фон да блеснат, а Бакън Стюарт е невероятен човек. — Гарнър прегълътна, а голямата му адамова ябълка подскочи в тънкия жилест врат. — Май трябва да кажа: беше невероятен човек.

— Ще споделите ли за какво спорехте?

— Бакън криеше нещо от мен, сигурен съм, инспекторе. От скоро, нещо се беше случило през последните дни. Само че аз му познавам и кътните зъби.

— И решихте, че ви мами? За какво, че е завъртял бизнес с другого?

— Може и така да се каже, инспекторе. Дълбоко подозирям, че е замесен друг мъж.

— Убиецът?

— Не знам. Възможно е.

— Виждали ли сте този мъж?

— Не. — Гарнър поклати глава, като че да отрече и пред самия себе си, но гласът му прозвучава неуверено.

Маклейн запази тишина, остави съмнението да свърши своето.

— Не очаквам да ме разберете, инспекторе. Още сте млад. Може би, ако бяхте стар като мен, щяхте да ме разберете. Бакън ми беше повече от съдружник. Ние бяхме...

— Любовници? Това не е престъпление, господин Гарнър. Вече не.

— Но все още е срамно, нали? Начинът, по който хората те гледат по улицата. Аз съм затворен човек, инспекторе. Тая всичко в

душата си. Освен това съм твърде стар, за да се интересувам отекс. Мисля, че и Бакън се чувстваше по същия начин.

— Обаче подозирате, че се е виждал с друг мъж, нали?

— Сигурен съм. Иначе защо бе толкова потаен? Защо избухна и ме изгони?

Маклейн помълча миг-два. В тишината се чу къренето на чайника и почукване на лъжичка в порцелан.

— Кажете ми какво се случи тази вечер, господин Гарнър. Как намерихте господин Стюарт?

Старецът мълчеше. Ръцете му възстановиха ритмичните си движения, но той ги сви в юмруци, за да ги спре.

— Каражме се цял следобед. Бакън искаше да ме отпрати за няколко седмици. В Ню Йорк се провежда голямо изложение на изкуствата и той реши, че ще е добре да отида. Дори беше уредил билетите, хотела... всичко. Аз обаче се оттеглих от бизнеса преди няколко години. Казах му, че нямам сили да пътувам толкова надалече, камо ли да участвам в търгове. Казах му, че предпочитам да си остана вкъщи, а той да отиде. Винаги е бил по-енергичен от мен.

— И така, спорехте. Но по-късно сте се върнали в апартамента му, за да поговорите отново, така ли? — Маклейн видя, че старецът взе да се отплесва от темата, и внимателно го насочи обратно към нея.

— Моля? А, да. Трябва да беше около девет, най-много девет и петнайсет. Не обичам да оставям висящи въпроси. Освен това бях малко груб и исках да му се извиня. Понякога седяхме до късно, пийвахме по едно малко бренди и обсъждахме света. Имам ключ за апартамента му, така че можех да си отворя сам, но не се наложи. Вратата зееше. Подушах неприятна миризма. Като от запущен отходен канал. Влязох и... О, боже...

Гарнър се разрида. Полицай Кид избра именно този момент, за да се върне, понесла табла с три порцеланови чаши и чайник.

— Знам, че ви е тежко, господин Гарнър, но ще ви помоля да ми опишете какво точно видяхте. Понякога изричането на глас спомага за преодоляване на шока.

Старецът подсмръкна, взе едната чаша с треперещите си ръце и сръбна малка глътка.

— Беше там, чисто гол. Помислих, че си прави нещо. Не проумявах как може да седи така неподвижно и защо се взира в тавана.

Сетне видях кръвта. Не знам как я бях пропуснал. Та тя беше навсякъде.

— Какво направихте след това, господин Гарнър? Опитахте ли се да помогнете на господин Стюарт?

— Какво? А, да. Аз... Всъщност не. Приближих се до него, но се уверих, че е мъртъв. Набрах спешния номер, поне така мисля. Следващото нещо, което си спомням, е идването на полицая.

— Да сте пипали нещо, освен телефона?

— Не, мисля, че не. Защо?

— Помните ли криминалистката, която ви посети преди малко?

Тя взе отпечатъци от пръстите ви, за да ги отдели от другите, които ще намерим в апартамента на господин Стюарт. Ще ни е от полза да знаем къде и какво сте докосвали.

Маклейн поднесе чашата към устните си. Гарнър направи същото и отпи дълга глътка. Старецът потрепери, когато горещият чай се плъзна в гърлото му, а адамовата ябълка заподскача нагоре-надолу при всяко прегълъщане. Мълчанието продължи повече отпреди. Маклейн остави чашата си на подноса и забеляза, че полицай Кид не беше пила от нейната.

— Господин Гарнър, трябва да дойдете в участъка, за да снемем показанията ви. Не сега, става и утре — добави той, като видя, че старецът се надигна. — Може да изпратя патрулна кола да ви вземе и върне. Да речем, в десет сутринта?

— Да, да. Разбира се. Дори и по-рано, ако желаете. Надали ще мигна тази нощ.

— Имате ли познат, на когото да се обадим, за да ви прави компания? Може да оставим и полицай. — Маклейн се обърна към полицай Кид, но тя реагира със смразяващ поглед.

— Не, няма нужда. Ще се справя и сам. — Господин Гарнър отново сложи длани на бедрата си, за да се изправи от стола. — Мисля да си взема вана. Това обикновено ми помага да заспя.

— Благодаря ви. Много ми помогнахте. — Маклейн се изправи далеч по-чевръсто и подаде ръка на стареца. — Пред апартамента на господин Стюарт цяла нощ ще дежури полицай. Ако нещо ви разтревожи, веднага му кажете и той ще се обади в участъка.

— Благодаря ви, инспекторе. Много любезно от ваша страна.

На площадката пред апартамента на господин Гарнър беше тихо. Отсрещната врата все така зееше, но зад нея не се усещаше ничие присъствие. Маклейн затрополи надолу по стълбите и излезе на улицата, където видя неколцина униформени полицаи. Там заговори сержант Хаусман, който стоеше до бариерата пред портата. Микробуса на криминалистите отдавна вече го нямаше.

— Как мина с другите обитатели на сградата?

Големия Анди извади тефтера си.

— Повечето апартаменти са празни. Явно са собственост на някаква агенция за недвижими имоти. Настанявали чуждестранни работници и служители. На първия етаж има две жилища. Никой от обитателите им не е чул нищо до момента, в който сме пристигнали. Освен това има и един апартамент в сутерена. Човекът се прибра с приятелката си преди около половин час и побесня, като не му позволихме да си влезе без придружител. Сержант Гордън се сдоби с разбит нос, а господин Картрайт ще поседи малко зад решетките.

— Пиянство и неподчинение на полицейски наредждания?

— Притежание на наркотици. Вероятно с цел разпространение. След като носиш половин кило хашиш, е логично да стоиш настрана от полицията, но...

— Така си е. Между другото, беше прав.

— Тъй ли? За кое?

— Бакън Стюарт и Тимъти Гарнър. Макар че са били странна двойка. Живели са в отделни апартаменти един срещу друг.

— Светът е пълен със странни хора, сър. Понякога си мисля, че аз съм единственият нормален.

— Което е истина, Анди. — Маклейн погледна часовника си. Наблизаваше два часът. — Мисля, че за тази вечер направихме каквото можахме. Остави двама дежурни. Имаме потенциален свидетел. Не ми се иска убиецът да се върне и да се опита да му запуши устата.

— Значи, Гарнър не е заподозрян?

— Не, освен ако е много добър актьор. Имам предчувствие, че тук е имало нещо повече от любовна свада, но Гарнър не е в състояние да свидетелства тази нощ. Пък и не мисля, че ще се чувства комфортно в килия. — Маклейн погледна към прозорците на горния етаж, от

които струеше светлина. — За никъде не бързаме. Най-добре да се поуспокоя, а на сутринта ще разговарям с него. Нека късметлията, който остава да дежури, да знае, че старецът е горе. Ако реши да отиде някъде, ще осигурим човек, който да го съпроводи. Ясно?

— Тъй вярно, сър. — Големия Анди се обърна към неколцината останали униформени и започна да им раздава заповеди на висок глас. А Маклейн се обърна към полицай Кид, която се опита да сподави прозявката си.

— Ти днес май беше дневна смяна, нали?

— Да.

— Как тогава ти възложиха тази задача?

— Използвах една от стаите, за да уча, сър. Вкъщи не сме от най-тихите и в петък вечер е най-добре да се скатаеш някъде, ако търсиш малко спокойствие.

— Нека позная — Дъгит се е натъкнал на теб и те е пратил за мен. Да имаш представа защо той не се появи на местопрестъплението?

— Не бих желала да коментирам, сър.

Маклейн спря да разпитва полицайката. Не тя беше виновна за провалената вечер и на двамата. Рано или късно щеше да разбере защо този случай бе възложен именно на него.

— Прибери се и се наспи. И не се притеснявай, ако позакъснееш утре. Ще говоря с дежурния сержант и ще нагласим смените.

— Благодаря ви, сър. — На лицето ѝ се изписа немощна усмивка. — Да ви откарам ли?

— Не, благодаря. — Маклейн погледна надолу по Хай стрийт. Дори и в този късен час имаше разхождащи се хора. Купонджии на връщане от кръчмите, тълпи, изсипващи се от нощните клубове, а закусвалните за дюонери и хамбургери въртяха оживена търговия. Градът никога не спеше. Някъде там беше и убиецът, с кръв по ръцете. Убиец, който бе отрязал парче от жертвата си и го беше натъпкал в устата ѝ. Точно като в случая с Барнаби Смит. Имитатор? Съвпадение? Трябваха му малко време, спокойствие и дистанциране, за да обмисли всичко. — Смятам да се поразходя.

21.

Събота трябваше да е почивният му ден. Не че си беше направил никакви планове, но да кисне в участъка в осем и половина сутринта, определено не беше на челно място в намеренията му. Особено пък след по-малко от четири часа сън. Маклейн разглеждаше на компютъра си цифровите фотографии от случая „Стюарт“. Трябваше да ги разпечата. Невъзможно беше да се работи на малкия дисплей. Маркира всички и ги пусна да се печатат на общия принтер в дъното на коридора, като се надяваше този път, за разлика от обикновено, в него да има достатъчно хартия и мастило.

За щастие завари апартамента си празен, когато се прибра след над двукилометровата разходка от местопрестъплението. Не че не харесваше компанията, но предпочиташе да е анонимен в тълпата. В общуването си с хората извън работата се чувстваше твърде обременен от всичките си проблеми и притеснения, което го правеше не особено забавен събеседник. Дори когато не се прибираше от кърваво местопрестъжение, предпочиташе собствената си компания. Да остане насаме с призраците си.

— А, Тони. Надявах се да те хвана тук сутринта.

Стреснат, Маклейн се завъртя и видя Джейн Макинтайър, която вървеше по коридора към него. Униформата изобщо не й стоеше добре и той се запита дали шефката не е качила някое и друго килце.

— Госпожо?

— Снощи си поел случая „Стюарт“. Благодаря ти. — Тя закрачи редом с него.

— Чудя се как така не се намери друг да го поеме.

— А, да. Ами... старши инспектор Дъгит го искаше, но след като научих, настоях да го възложи другому.

— Защо?

— Бакън Стюарт е... беше негов чичо.

— Аха.

— Така че въщност трябва да си поласкан, че избра теб да водиш разследването. Знам, че двамата не се спогаждате.

— Изразихте се доста дипломатично.

— Е, на моя пост трябва да умея добре да боравя с думите. Освен това трябва да съм сигурна, че висшите ми офицери могат да работят заедно. Пострай се, Тони, и съм убедена, че каквото и да изпитва срещу теб Дървеняка, ще го загърби.

Маклейн за пръв път чу Макинтайър да използва прякора на старши инспектора. Усмихна се на опита й да се държи съзаклятнически с него, само че тя беше схванала съвсем погрешно характера на търканията им. Маклейн не харесваше Дъгит, защото старши инспекторът беше некадърен следовател. Дъгит пък не го харесваше, защото беше разбрал горното.

— Какво научи досега? — попита Макинтайър.

— Още е много рано, но като мотив съм склонен да приема ревност. На пръв поглед нищо не е откраднато, така че не е обир. Освен това Стюарт беше гол, което може да означава, че е очаквалекс. Бил е хомосексуалист и е възможно нас скоро да си е намерил нов партньор. Бих посочил въпросното лице за главен заподозрян. Ако трябва да гадая, бих казал, че е по-млад мъж, може би доста по-млад.

— Свидетели? Записи от охранителните камери?

— Никой от съседите не е видял нищо. Детектив Макбрайд преглежда записите на камерите от снощи, но мястото е какви-речи в сляпо петно. Надявам се да стесним кръга, когато патологът ни посочи по-точно времето на смъртта.

— Какво знаем за человека, който се е обадил?

— Тимъти Гарнър. Живее отсреща. Дългогодишен партньор на Стюарт както в бизнеса, така и в... личен план.

— Възможно ли е той да е извършилелят?

— Не мисля. Нямам усещането, че случаят е от такова естество. По-късно сутринта го очакваме, за да снемем показанията му, но може и да отида да го разпитам в дома му. Там ще се чувства далеч по-комфортно.

— Добра идея. Така ще избегнем и разчуване на случая. Мисля си, че старши инспектор Дъгит ще оцени усилията ни в тази посока. — Макинтайър заговорнически му намигна. — Виждаш ли, Тони, и ти можеш да си дипломатичен, ако се постараеш.

Петното от кръв по стълбите изглеждаше по-бледо и по-малко зловещо на дневната светлина, която струеше през остькления покрив. Пред апартамента на Бакън Стюарт стоеше на пост полицай. Изглеждаше отегчен до смърт, но се стегна, щом видя инспектора да се качва по стълбите. След него вървеше полицай Кид, която отново му беше шофьор.

— Някой да е минават оттук, Дон? — попита Маклейн.

— Никой, сър.

— Добре. — Той внимателно почука на вратата на апартамента на Гарнър. — Господин Гарнър? Тук е инспектор Маклейн.

Отговор не дойде. Той почука по-силно.

— Господин Гарнър? — Маклейн се обърна към полицая: — Не е излизал, нали?

— Не, сър. Тук съм от седем часа и не съм видял никакво движение. Фил... полицай Патерсън беше преди мен. Каза, че мястото е тихо като гробница.

Маклейн почука още веднъж, след това натисна дръжката на вратата. Тя се отвори и пред очите им се разкри тъмното анtre.

— Господин Гарнър? — По гърба му преминаха тръпки. Ами ако старецът е получил инфаркт? Обърна се към полицай Кид. — Ела с мен — нареди й и влезе.

В апартамента цареше пълна тишина, чуващ се само тихото тиктакане на стария часовник в коридора. Маклейн тръгна към всекидневната, където през нощта бяха говорили с Гарнър. Полицай Кид пое по тясното коридорче, което според инспектора водеше към кухнята. Старецът не беше в креслото, където го бяха оставили, нито в кабинета си, който — както Антъни откри — бе в съседната стая. Кабинетът беше чист и подреден, а на бюрото нямаше нищо, освен настолна лампа със зелен абажур като в библиотеките. Беше включена и насочена надолу, за да осветява лист хартия.

Маклейн прекоси стаята, а мислите му препускаха. Наведе се да прочете написаното с ясен почерк.

Убих сродната си душа, своя любовник, своя приятел.

Нямах това намерение, обаче съдбата беше отредила така. Повече не можех да живея с него, но сега разбирам, че не мога и да живея без него...

Възклициание огласи тихия апартамент. Маклейн изскочи от кабинета.

— Полицай?

— Насам, сър.

Той се втурна по големия коридор, след това сви по тясното коридорче. Вече знаеше какво го очаква. Полицай Кид стоеше на вратата на банята, лицето й бе мъртвешки бледо, очите — изцъклени. Той внимателно я избути встрани и влезе.

Тимъти Гарнър си беше взел вана. Беше взел със себе си и бръснач.

22.

— Това се казва бързо разрешаване на случай, Тони. Нищо чудно дори да си подобрил рекорда на Дъгит. — Главен инспектор Макинтайър приседна на ръба на бюрото му. В стаята нямаше друго място за сядане, с изключение на стола, вече зает от Маклейн. Шефката изглеждаше доволна както никога, защото нямаше нищо по-хубаво за статистиката от бързия резултат. Уви, той не споделяше ентузиазма ѝ.

— Не мисля, че той е извършителят, госпожо.

— Нали намерихте самопризнанието му?

— Да, оставил е бележка. — Маклейн вдигна фотокопието на бележката с последните думи на Тимъти Гарнър и го подаде на Макинтайър. Криминалистите бяха взели оригинала за тестове. Можеше да им каже да не си правят труда — и бездруго щяха да установят, че е написана собственоръчно от Гарнър. По листа нямаше да намерят други отпечатъци, освен тези на мъртвеца, а анализът на петната от течността, размазала последния параграф, щеше да покаже, че това са сълзите му.

— Убих сродната си душа, своя любовник, своя приятел. Кое от това не е самопризнание? Нали вече каза, че са се сдърпали, защото Гарнър подозирал, че Стюарт му кръшка. Да, нападението е било брутално, но престъплението от ревност често са такива. След като покъсно е осъзнал какво е направил, не е могъл да го понесе.

— Не знам, просто не ми се връзва. Освен това думите му са доста общи. Може просто да се самообвинява, че не е бил със Стюарт, когато това се е случило.

— Стига де. Имал е мотив, имал е и оръжие.

— Нима? Медиците не казаха, че използваният от него бръснач е оръжието, убило Стюарт. Казаха само, че е било остро като бръснач, нищо повече.

— Престани, Тони. Става ли? Прегледа записите от охранителните камери по време на убийството. Никой не влиза или

излиза от сградата половин час преди и след убийството. Няма свидетели, а най-вероятният извършител прави самопризнание. Не търси под вола теле.

Маклейн се отпусна на неудобната облегалка и погледна шефката си. Права беше, спор нямаше. Тимъти Гарнър беше очевидният главен заподозрян.

— Ами отпечатъците? Имаше и други, освен тези на Гарнър.

— Това е, защото са толкова размазани, че е невъзможно да се свържат с неговите. Освен това са открили следи от кръвта на Стюарт в умивалника на Гарнър, където си е измил ръцете. Пръски е имало и по дрехите му. Вероятно биха намерили и в банята, ако не я беше оплискал със своята кръв. — Макинтайър оставил листа със самопризнанието на бюрото на Маклейн, а след него и тънката кафява папка, която бе донесла със себе си. Беше докладът за убийството на Бакън Стюарт. — Приеми го, Тони. В доклада ти пише, че Гарнър е убил Стюарт, след което се е самоубил. В този си вид отива при прокурора. Случаят е приключен.

— Да не би случаят да се приключва тихомълком, за да не се наложи Дъгит да дава обяснения за обратния си чичо? — Още докато го изричаше, Маклейн се усети, че не биваше да го казва. Макинтайър се стегна, стана от бюрото и приглади униформата си.

— Ще се престоря, че не съм чула последното, инспекторе. Също както и ще се престоря, че не съм забелязала как си оставил Гарнър в дома му, докато е трявало да бъде задържан или поне наблюдаван от дежурен полицай. Подпиши доклада и се махай оттук. Не трябваше ли да си на някакво погребение?

Тя се обърна и излезе.

Маклейн въздъхна и придърпа тънката папка. Усещаше, че ушите му са пламнали от хокането, и беше убеден, че поне за няколко дни е загубил благоразположението на шефката. Не можеше обаче да се отърси от мисълта, че смъртта на Бакън Стюарт крие нещо повече. Не спираше да се вини за самоубийството на Тимъти Гарнър. Трябваше да бъде по-настоятелен и да остави някого през нощта със стареца. По дяволите, можеше дори да го задържи като заподозрян. Защо не го беше направил?

Видя през прозореца как светлосиньото утринно небе хвърля плътна сянка върху сградите зад участъка. Сподави прозявката си и се

протегна, докато мускулите и прешлените на гръбнака му не запротестираха. Възнамеряваше да си почине този уикенд, но вместо това дните се проточиха в скучно изчакване на аутопсията на Бакън Стюарт, медицинските доклади и проверката на пръстовите отпечатъци. Всичко сочеше Гарнър за извършител, обаче Маклейн все още не беше склонен да приеме тази версия. Нещо в него все още потръпваше при спомена как седеше до стареца, как докосваше ръката му, за да го извади от дълбокия транс, как слушаше историята му. Откъде бе намерил сили да убие? И да осакати до такава степен тялото?

В крайна сметка нямаше значение. Главен инспектор Макинтайър му бе наредила да приключи случая. Може би се опитваше да защити Дъгит, може би върху нея бе оказан натиск отгоре. Нямаше значение. Случаят беше приключен — освен ако нamerеше неоспоримо доказателство от друг източник. Една голяма червена точка в годишната статистика и пример за евтино разследване. Всички са щастливи. Освен горкия Бакън Стюарт, който лежеше на студената маса, а мъжкото му достойнство — в пликче до него. Освен Тимъти Гарнър, бледен и с източена кръв като заклано прасе.

И освен самия Маклейн.

Той загърби тази мисъл, отвори папката и погледна часовника на стената. Тъкмо минаваше девет. Половин час след като колата бе дошла да го вземе от участъка. Включи компютъра си и започна да пише. След като Макинтайър искаше образцов случай, той пък нямаше да се хаби да пише прекалено много.

Объркан е, гладен, нетърпелив. Болка изпълва главата му и му пречи да се концентрира, пречи му да си спомни кой е. Ръцете го сърбят, изжулеи до кръв от миене, а все още ги усеща мръсни. Нищо вече не е в състояние да го измие.

Имаше едно място, където ходеше всеки ден. Там имаше вода, имаше храна. През съзнанието му преминават образи, един остава. Ръце, които се мият със сапун под течащата от крана топла вода. Ритмичното ритуално търкане на преплетените пръсти, дланите една в друга, масажирането на палците. Мястото му е познато и е наблизо. Трябва да отиде там. Там ще бъде чист.

Улиците са каньони, оградени от високите сгради, които спират светлината, но позволяват на въздуха да се нагореши като в пещ. Колите ръмжат покрай него, гумите им трополят по паважа. Те не му обръщат внимание и той им връща жеста. Сега има цел, а щом пристигне, всичко ще бъде наред. Само трябва да си измие ръцете.

Стъпала го извеждат от улицата. Все едно изкачва планина с уморените си, изгарящи от болка нозе. Какво ли е правил, че се чувства така? Защо не помни къде е бил? Защо не помни кой е?

Вратата е стъклена и при приближаването му се плъзва настрани, сякаш е прекалено страшен, за да застане лице в лице със себе си. Стаята зад нея е светла и просторна, по-хладна от зловонната горещина отвън. Неуверено пристъпва от камъка на изльскания под и се озърта, опитвайки се да си спомни къде е чешмата, къде е сапунът. Навежда поглед към ръцете си и внезапно се изплашва от тях, от това, което са в състояние да причинят. Натиква ги в джобовете си, а с дясната усеща нещо твърдо и гладко. Инстинктивно го сграбчва.

Някой му говори с настоятелен глас, но той не разбира какво му казват. Оглежда се наоколо, а в стаята изведнъж плисва ярка светлина, която пронизва очите му като с нож. Зад бюрото седи жена, лицето ѝ е бяло, очите — широко отворени. Струва му се, че я познава. Зад нея, като марионетки, стоят мъже в светли костюми. Струва му се, че познава и тях. Изважда ръка от джоба с намерението да им помаха, да им покаже изцапаните си ръце, да им покаже, че единственото нещо, което иска, е да се измие, но гладкият твърд предмет също излиза, понесъл със себе си и спомена.

Сега знае какво трябва да направи.

23.

За мнозина крематориумът „Мортънхол“ вероятно не бе свързан с приятни спомени. Може би градинарите, които се грижеха за двора, се гордееха с работата си, а персоналът, който така ефективно обслужваше опечалените по време на половинчасовите церемонии, изпитваше мрачно задоволство от своя професионализъм. За всички останали това бе място на скръб и раздяла завинаги. Маклейн го бе посещавал достатъчно често по работа, за да се повлияе от мястото. За сметка на това отбеляза критично колко малко се беше променило за всичките тези години.

Опелото на баба му не събра много хора. Нищо чудно, като се имаха предвид възрастта и склонността ѝ към усамотяване. Фил и Рейчъл седяха до него на предната редица. Джени също беше дошла, което бе неочеквано, но не и нежелано. Навъсения Боб бе единственият представител на полицията, а пристигналият в последния момент Ангъс Кадуоладър се суетеше отзад. Джонас Карстеърс седеше с вдигната глава, вперил безстрастен поглед в далечината, докато служителят редеше хвалебствени слова за човек, когото не бе и виждал. Почти непознати на Маклейн старци седяха, разпръснати на групички, из празната зала. Би трябвало да се почувства угнетен, задето толкова малко хора бяха дошли да кажат последно сбогом на баба му, но той с учудване намери успокоение във факта, че изобщо някой бе дошъл. И разбира се, можеше да се утеши, че баба му бе надживяла всичките си приятели.

Службата бе милостиво кратка, след което завесите закриха ковчега, а крайчетата им не се допряха и оставиха на показ част от механизма, който го откарваше в деловата част на крематориума. Маклейн си спомни първия път, когато беше тук — объркано четиригодишно момче, което смътно осъзнаваше, че родителите му са в двете дървени кутии пред него, и се чудеше защо не се събуждат. Баба му беше до него, държеше го за ръка и се опитваше да му бъде опора, докато тя самата скърбеше за загубата. По своя внимателен,

логичен маниер му обясни какво е смъртта. Той разбра защо го направи, но това не помогна. Докато завесите се събираха, очакващо да види как вратата на пещта се отваря, да наблюдава как пламъците се протягат към новия източник на гориво. Кошмарите го преследваха години наред.

Излязоха през предните врати, а отзад вече се беше събрала следващата група, нетърпеливо чакаща да изпрати поредния мъртвец. Времето ставаше все по-горещо, тъй като слънцето се бе издигнало над върховете на дърветата, обграждащи постройката. Маклейн се ръкува с всички и им благодаря за идването, което отне всичко на всичко пет минути. Забеляза, че Джени Снайърс остана отзад и не се нареди на опашката от изказващи съболезнованията си. Накрая той отиде при нея.

— Благодаря ти, че дойде.

— Честно казано, не знаех дали е редно. Никога не съм се срещала с баба ти. — Тя отметна немирен кичур от косата си. Съдейки по облеклото ѝ, явно бе дошла директно от магазина. Беше мрачно и подходящо за повода, но такова би носила на погребение баба му на двайсетгодишна възраст. Почуди се дачи изборът на дрехите е бил съзнателен. Във всеки случай много ѝ отиваха.

— Винаги съм казвал, че това се прави за живите, а не за почиалия. Както и да е, ако не беше дошла, средната възраст на присъстващите със сигурност щеше да е трицифrena.

— Не е съвсем вярно. Рей е тук, а тя е само на двайсет и шест.

— Права си — заключи Маклейн. — Ще се отбиеш ли за чаша преварен чай и рибен сандвич? — Той кимна към отсрешното заведение, после протегна ръка към нейната. Неколцина престарели гости на церемонията се опитваха да се проврат през трафика с намерение да се възползват от последната проява на гостоприемство на Естер Маклейн. Двамата им помогнаха да пресекат улицата и да влязат в кръчмата „Балм Уел“.

Джонас Карстърс беше организирал прилично опело, само дето неколкократно бе надденил броя на евентуалните присъстващи. Освен това Маклейн забеляза, че възрастните хора имат много по-малък апетит. Надяваше се, че кръчмата ще намери кого да на храни с

остатъците. Тормозеше го не толкова платената сума, а вероятността всичко да се озове накрая в кофата за боклук. Баба му също би се ужасила от това, стига да не беше вече отвъд всякакви притеснения.

Остави Джени с Фил и сестра й и си проправи път до групичката опечалени, като се стараеше да изглежда колкото се може по-тъжен. Повечето от тях повториха едни и същи думи за баба му, неколцина споменаха родителите му. Това беше задължение, което трябаше да отметне, но го вършеше насила и честно казано, предпочиташе да е на работа и да помага на детектив Макбрайд с докладите, които бяха толкова стари, че никой не си бе направил труда да ги дигитализира. Или да се опита да научи кой е живял и вдигал купони в къщата на Фаркър през 40-те години на ХХ век.

— Мисля, че мина добре, като се имат предвид обстоятелствата.

Маклейн извърна лице от последния прикован в инвалидна количка приятел на баба му, чието име забрави в момента, в който бяха представени един на друг, и се изправи очи в очи с Джонас Карстеърс. Адвокатът държеше пълна чаша с уиски и отпи голяма глътка.

— Не ти ли се струва, че броят на присъстващите е силно надценен? — попита Маклейн. По лицето на Карстеърс пробяга притеснение. Той хвърли поглед през рамо и по някаква необяснима причина на Антъни му се стори, че възрастният мъж търси някого, а не че преброява дошлиите. Сякаш бе очаквал гост, който така и не се беше появил.

— Трудно е да се направи точна преценка на подобни събития.

— Карстеърс отново надигна чашата си.

— Търсиш ли конкретно някого?

— Понякога забравям, че малкото момче е пораснало и е станало детектив. — Карстеърс се усмихна печално. — Има един човек, който можеше да се появи, но явно не е научил.

— Познавам ли го?

— Силно се съмнявам. Познат на баба ти от времето преди да се омъжи за дядо ти. Бяха близки. — Карстеърс тръсна глава. — Доколкото знам, дядо ти е починал отдавна.

Маклейн понечи да попита за името на този отдавна загубен приятел, но в същото време се сети друго.

— Някога да си работил с банка „Фаркър“?

Карстеърс се задави с уискито си.

— Защо питаш?

— Работя по един случай. Опитвам се да разбера кой е живял в къщата на Фаркър към края на Втората световна война.

— Това е лесен въпрос. Старият Фаркър. Мингис Фаркър. Той основава банката в началото на миналия век. Познавах сина му Бърти. Чувал си за него.

На свой ред Маклейн поклати глава:

— Не се сещам.

— Забравям колко отдавна беше. Ти още не беше роден. Горкият стар Бърти. — Карстеърс тръсна глава. — Или може би трябва да кажа „глупавият стар Бърти“. Бълсна се с колата си в автобусна спирка и уби около половин дузина хора. Нещата щяха да се стекат много зле за семейството, ако не беше проявил доблестта да се самоубие по същото време. Старият Фаркър така и не се възстанови след инцидента. Удари ключа на къщата и се премести в другия си дом в Бордърс. Оттогава, доколкото знам, стои празна.

— Не задълго. Някаква строителна фирма я е купила. Щяла да я преустрои в отделни луксозни апартаменти или нещо от рода.

— Наистина ли? — Карстеърс надигна чашата за поредната гълтка само за да установи, че тя вече е празна. Остави я внимателно на близката маса, извади кърпичка от предното джобче на сакото си и попи устни. — Кой, по дяволите, би пожелал да живее там? Имам предвид, че не се намира в някой от престижните квартали.

— Така си е.

— Господин Карстеърс?

Маклейн се обърна, изненадан от прекъсването. Мъж в тъмен костюм бе застанал на учтиво разстояние зад него, вперил опи в адвоката.

— Не може ли да почака, Форстър?

— Опасявам се, че не, сър. Заръчахте да ви информирам, ако той се обади.

Карстеърс настръхна и заприлича на подгонен елен. Бързо се взе в ръце, но не достатъчно бързо, за да не го забележи Маклейн.

— Нещо спешно, така ли?

— Да, в офиса. — Карстеърс потупа сакото си в търсене на нещо, видя празната чаша на масата до себе си, вдигна я, сякаш за да изпие

уискито си, след което, изглежда, осъзна какво прави. — Много важен клиент. Съжалявам, Тони, но трябва да тръгвам.

— Няма проблеми. Благодарен съм, че дойде след всички тези ангажименти по организацията. — Маклейн разтърси ръката на Карстеърс. — С удоволствие ще поговорим отново. Явно си познавал баба по-добре от мен. Да ти се обадя?

— Разбира се, Тони. По всяко време. Имаш номера ми. — Карстеърс се усмихна при тези думи, но докато се отдалечаваше, Маклейн не можеше да се отърси от чувството, че адвокатът се съгласи само проформа.

24.

Мястото на опелото беше много далеч от дома му, но Маклейн отказа осигурената от Карстеърс кола. Искаше да остане насаме със себе си, да има възможността, идваща само с ритмичното движение на краката по тротоара, да се потопи в мислите си. Едва след половин час ходене осъзна, че краката му са поели по пътя към бабината му къща, а не към неговия апартамент в Нюингтън. Понечи да промени посоката, но се спря. Не бе ходил там от деня, в който намериха тялото на Барнаби Смит.

Преди баба му да получи удара, Маклейн често я навестяваше за съвети относно проблеми, които просто не можеше да загърби. Обикновено тя не вземаше отношение по темата, а той постепенно сам намираше решението, но неизменно ценеше нейния принос. След влизането й в болницата къщата загуби очарованието си. Ходеше там, защото така трябваше. Трябваше да я огледа, да прибере пощата, да се убеди, че никой не е проникнал вътре. Винаги обаче по задължение. Сега, когато баба му бе починала, посещението в къщата й, тоест в неговата къща — след като формалностите приключеха, а данъчните отхапеха своя пай, — вече му се струваше по-естествено. Можеше да му помогне да разреши и някои от упоритите проблеми, които дори продължителните разходки не смогваха да разплетат.

Късният следобед премина във вечер, а толкова далеч от центъра на града боботенето стихна до слаб шум в далечината. Когато най-накрая зави по улицата, където беше къщата, се почувства сякаш попаднал в провинцията. Големите чинари, чиито корени бяха напукали тротоара, приглушаваха шума на града и затъмняваха уличното осветление. Повечето къщи бяха притихнали грамади, отдалечени от пътя сред своите дворове. Инцидентни признания на живот — затръшната врата и гласове от отворен прозорец, бяха единственото доказателство, че не е сам. За кратко редом с него по отсрещния тротоар повървя черна котка, а в мига, в който се убеди, че

е била забелязана, прескочи висока каменна ограда. В същия момент и той достигна целта си.

Чакълът захрущя познато под краката му. Къщата пред него изглеждаше мъртва, запусната, като надигащ се над храстите призрак, ала когато се приближи, Маклейнолови познатата миризма на дом. Влезе през задната врата и се насочи право към панела на алармата, за да въведе кода и деактивира сензорите. Логото на „Пенстемин“ му напомни, че все още не е разпитал монтажника на инсталацията в дома на старата госпожа Дъглас. Поредният случай, към чието разрешаване не се беше доближил ни на йота.

Любопитно колко финансови институции горяха от желание да предложат заеми и кредитни карти на починалата. Набързо прерови купчината реклами, натрупана пред входната врата за дните от последното му идване, подбра няколко писма, които изглеждаха важни, и изхвърли останалите в кошчето. В антрето цареше мракът на припадащата вечер, но когато мина през библиотеката, червено-оранжевото зарево на залязыващото слънце се отрази във високите облаци и обагри стаята.

Няколко минути му отне да приbere белите чаршафи, които покриваха мебелите, да ги сгъне внимателно и да ги струпа до вратата. Бюрото на баба му беше в единия ъгъл, а плоският монитор и клавиатурата изглеждаха съвсем ненамясто сред стапинната мебелировка. Адвокатите се бяха грижили за делата й, но въпреки задоволството си от този факт, в един момент Маклейн все пак трябваше да прегледа лично документите, било то на хартиен или електронен носител. Да сложи всичко в ред. Само от мисълта за това му прималя.

Наля си едно голямо уиски от кристалната гарафа в барчето, скрито зад ред фалшиви книги, после си даде сметка, че бутилираната вода до него е поне на осемнайсет месеца. Помириса я. Май беше наред, така че наля малко и от нея, след което отпи от бледокехлибарената течност. От остров Айлей, без никакво съмнение. И силно. Докато го разреждаше с още вода, си спомни за предпочитанията на баба си към уискито марка „Лагавулин“ и се зачуди дали не е от бъчва на Асоциацията за защита на шотландското уиски. Отдавна не беше пил толкова изтънчено нещо.

С чаша в ръка, Маклейн се настани в едно от кожените кресла е висока облегалка пред празната камина. В библиотеката бе топло. Високите прозорци улавяха цялата топлина на слънцето от следобеда до вечерта. Това открай време бе любимата му стая. Неговото светилище, рай, изпълнен с мир и покой, където можеше да избяга от лудостта на града. Маклейн отпусна глава на меката кожена облегалка, затвори очи и се оставил на отмалата.

Събуди се в пълен мрак. За момент не осъзна къде се намира, след това спомените се върнаха. Тъкмо щеше да посегне към настолната лампа, до която бяха чашата с недопитото уиски и купчината писма, когато разбра какво го е събудило. Беше шум, едва доловимо изскърцване на паркета, но Маклейн бе сигурен, че го е чул. В къщата имаше друг човек.

Поседя неподвижен, наострил слух да чуе нещо различно от силното туптене на сърцето си. Дали не си беше въобразил? Къщата бе стара и пълна със скърцащи дъски, които се огъваха и стенеха от температурните промени, но той беше свикнал с тези шумове. Беше израснал с тях. Това бе нещо различно. Издиша, вдиша и затаи дъх, опитвайки се да усети обстановката в къщата. Беше ли затворил задната врата както трябва? Тя имаше резе, но беше ли го пуснал?

Нещо метално се чукна в порцелан. Вън в коридора имаше две големи вази. Маклейн почти си представи как натрапникът по невнимание удря едната с пръстена на ръката си. Сега имаше ориентир за посоката на звука и можеше да чуе дори повече: леко дишане, шумолене на широки дрехи, звук от предмет, оставен внимателно на дървена повърхност. Тези едва доловими звуци идваха от действия, които обикновено вдигат шум, но човекът явно бе придобил умения да го избягва. Който и да беше в коридора, очакваше къщата да е безлюдна. Маклейн надникна иззад високата облегалка на креслото и погледна към вратата. Под прага й не се процеждаше светлина, така че човекът отвън или действаше пипнешком, или имаше уред за нощно виждане. Заложи на втория вариант и състави план.

Библиотеката тънеше в мрак. Тъмните й, покрити с книги стени почти не отразяваха приглушените светлини на града отвън, но Маклейн все пак можеше да различи големите мебели. Освен това

знаеше къде и кои са скърцащите дъски — пред вратата и около камината. Отне му секунди да събие обувките си и колкото се може по-тихо да се придвижи покрай стената, докато достигне вратата. Отвън се чуваше шумът на претърсващия методично антрето натрапник. Маклейн зачака търпеливо, неподвижно, дишайки плитко и равномерно.

Стори му се, че мина цяла вечност, докато човекът отвън намери пътя до библиотеката, но накрая видя как дръжката на вратата се задвижи надолу. Изчака да се отвори наполовина. През отвора надникна глава, полузакрита от тежки очила за нощно виждане. Маклейн безшумно запали лампата.

— Ох, мамка му!

Мъжът беше по-близо, отколкото Маклейн очакваше. Посегна към тежкия уред на очите си, преди усилената от техниката светлина да изгори ретината му. Антъни не изчака крадеца да се съвземе, а го сграбчи за тениската и дръпна силно, като му подложи крак. Двамата се строполиха на пода, Маклейн възседна крадеца и му приложи хватка „ключ“.

— Полиция. Арестуван си.

Никога нямаше полза, но адвокатите настояваха да се каже. Като награда за усилията си той получи лакът в корема, който му изкара въздуха. Крадецът ритна и изви гръб, докато с едната си ръка все още се мъчеше да свали очилата за нощно виждане. Беше силен и много жилав под тясната черна тениска и джинсите и абсолютно решен да не се предаде без бой. Маклейн го хвана за врата и опря коляно в гърба му, точно както го бяха учили в полицейската школа. От хватката нямаше особена полза, тъй като мъжът се гърчеше като торба със змиорки. Накрая се извъртя и застана лице в лице с домакина, все едно бяха любовници, а в следващия миг сви колене по несъвместим с анатомията начин.

Крадецът отново изкара въздуха от дробовете на Маклейн, когато се отгласна от него. Детективът се строполи върху един от столовете, претърколи се и скочи на крака, а натрапникът се устреми към вратата.

— О, не си познал! — Антъни се хвърли подире му и сграбчи мъжа. Общата инерция ги понесе напред, главата на крадеца се удари в ръба на вратата и изпукна зловещо. После мъжът притихна, сякаш

някой му дръпна щепсела, а Маклейн, неспособен да се спре, се стовари тежко върху него, с лице точно върху задните му части.

На секундата го възседна, докато плюеше и кашляше, сграбчи ръцете му и ги изви зад гърба.

— Спипах ли те? — изръмжа помежду тежките вдишвания, но казаното беше само за негово лично удовлетворение. Мъжът беше в безсъзнание, скъпият уред за нощно виждане висеше потрошен отстрани на главата му, а лицето му беше охлузено.

25.

Беше вторник, а в стая за разпити № 3 още от сутринта беше задушно. Тя нямаше прозорци, само отдушник на тавана, от който се очакваше да вкарва свеж въздух в стаята, само че той не го правеше. В средата имаше обикновена маса, плотът ѝ от бяла пластмаса беше дамгосан с няколко прогаряния от цигари. До стената срещу вратата в пода бе завинтен пластмасов стол — на такова разстояние от масата, че да не можеш да се облакътиш удобно. Беше се опитат няколко пъти безуспешно и затова сега седеше облегнат назад с оковани ръце в ската.

Маклейн го наблюдава някое време, без да промълви. До момента крадецът отказваше да съобщи името си, което създаваше известни спънки. Беше млад, около трийсетгодишен, добре сложен. Маклейн беше натъртил здравата десния си хълбок, докато се боричкаха на земята, но това не беше нищо сериозно в сравнение с лицето на другия.

Вратата се отвори с трясък и в стаята нахлу Навъсения Боб. Носеше поднос с две чаши чай и чинийка бисквити. Постави всичко на масата, подаде едната чаша на Маклейн, взе другата и потопи в нея бисквитка.

— А за мен? За мен няма ли? — Младият мъж говореше с акцент от Глазгоу, който подсилваше образа му на уличен бандит. Маклейн обаче не се подведе. Всеки с подобно умение да борави с шперц и достатъчно умен, за да използва очила за нощно виждане, бе поне едно стъпало над крадец наркоман.

— Чакай да помисля. — За миг-два се престори, че се замисля, и отпи от чая си. — Не, за теб няма. Дай да ти обясня как стоят нещата. Ако ни сътрудничиш, ще бъдем добри.

— Ами фас? Тук направо не се диша.

Маклейн посочи табелата „Пушенето забранено“ на стената. Ефектът бе развален от задрасканото с химикалка „забранено“.

— Едно от малкото добри решения на парламента. Никъде в сградата не се пуши. Дори в килиите. А ти ще прекараш доста време в някоя от тях, ако не ни сътрудничиш.

— Не можете да ме затворите ей така. Знам си правата. Искам адвокат.

— Брей, ти си гледал телевизия! — възклика Навъсения Боб. — Въобразяваш си, че знаеш всичко за полицията от някое допнапробно сериалче? Слънчице, няма да получиш адвокат, докато не ти позволим, пък колкото повече ни ядосваш, толкова по-късно ще го направим. — Той си взе нова бисквита от чинийката и я захапа, а към пода се посила дъжд от трохи.

— Добре. Да започнем с това, което вече знаем.

Маклейн съблече сакото си и го окачи на облегалката на стола. Протегна се и извади от джоба си чифт латексови ръкавици, нахлузи ги бавно, като придърпа гумата плътно върху пръстите си. В това време крадецът го наблюдаваше с широко отворени сиви очи.

— Снощи си бил заловен в къщата на починалата госпожа Естер Маклейн. — Антъни се наведе, вдигна от пода картонена кутия и я тръшна на масата. Извади от нея тежка платнена торба, сложена в найлонов плик. — Бил си с тази чанта и си носил това. — Извади от кутията натрошените очила за нощно виждане и ги оставил на масата. Те също бяха в найлонов плик. — В торбата намерихме вещи от къщата. — Той вдигна няколко сребърни украшения, взети от витрина в антрето. Изпита странно чувство. — У теб намерихме шперцове, медицински слушалки, високооборотна дрелка и дрехи, които човек на твоята възраст е по-вероятно да носи в дискотека. — Маклейн оставил гореизброените предмети на масата. — Освен това и тази връзка ключове, които, предполагам, са за дома ти. Имаше и ключ за беемве, но колегата ми, детектив Макбрайд, го занесе в близкия фирмрен сервиз, за да проверим по кода кой е собственикът му.

Сякаш по сценарий се чу почукване, вратата се откряхна и Макбрайд промуши глава през процепа.

— Имам нещо за вас, сър — каза той и подаде лист хартия и плик за веществени доказателства. Маклейн взе листа, хвърли му едно око и се усмихна.

— Е, господин Макреди, явно изобщо няма да се нуждаем от съдействието ви. — Погледна крадеца, търсейки признания на

притеснение, и ги видя ясно изписани на лицето му. — Върни го в килията му, Боб. И кажи на дежурния сержант да не му изпраща педали, ясно? — Сетне взе плика с ключовете и го мушна в джоба си. — Стюарт, вземи двама полицаи и ме чакайте отпред. Отивам да издействам съдебно разрешение за обиск.

Като за дребен бандит господин Фъргюс Макреди се справяше добре. Живееше в модерна сграда до пристанището на Лийт. Преди двайсет години там се намираха свърталищата на проститутки и наркодилъри, но след преместването на шотландското правителство, както и на кралската яхта „Британия“ в Лийт, кварталът преживяваше възход. Съдейки и по колите, паркирани наоколо, явно и цената на земята се бе покачила.

— Я гледай ти как си живеели тука — възклика детектив Макбрайд, докато се возеха с асансьора към последния, пети етаж. Вратата се отвори и двамата слязоха на безупречно чиста стълбищна площадка със само две врати на апартаменти. В жилището на Макреди се влизаше през лявата.

— Не знам. На мен, ако не ми мирише на застояла пикня, хич не ми го хвали. Маклейн посочи другата врата. — Провери дали съседите са си у дома. Ако имаме късмет, може да знаят нещо за двойствения живот на нашия крадец.

Младият детектив позвъни на дясната врата, а Маклейн влезе в апартамента на Макреди. Той се оказа едно огромно помещение. Таванът представляваше плетеница от стари дървени греди, а големите врати, навремето използвани за товарене на стоките, сега бяха преустроени във високи прозорци с панорамна гледка към устието на реката. В единия ъгъл на помещението бе оформен кухненски бокс, а в дъното вита стълба водеше към платформа за спане току под таванските греди. Две врати под нея загатваха, че зад тях има други помещения.

— Добре, хора. Търсим откраднати предмети и информация за задържания господин Макреди. — Маклейн остана в средата на стаята, докато полицай Кид и Навъсения Боб се разшетаха наоколо, взеха да отварят врати и да повдигат възглавници. Значителна част от едната стена заемаше голям плазмен телевизор, а под него имаше лавици с

прилежно подредени дискове. Маклейн хвърли един поглед на заглавията — главно японска манга и кунгфу. Свряна в края, сякаш добавена допълнително, беше пълната колекция филми за Пинко Розовата пантера. Кутийките бяха изтъркани и очукани, свидетелство за многократното им гледане. Изключение правеше само последната, която си беше още с целофана.

— Сър?

Маклейн се обърна и видя на прага детектив Макбрайд. Зад него стоеше жена, дългата ѝ руса коса беше разрошена като след ставане от сън, но очите ѝ бяха широко отворени и наблюдаваха как полицайтите претърсват апартамента. Той тръгна към нея.

— Това е госпожица Адамсън — каза Макбрайд. Изглеждаше леко замаян. — Живее отсреща.

Отблизо Маклейн видя, че госпожица Адамсън е облечена само с дълъг копринен пеньоар. Беше боса.

— Какво става тук? Къде е Фъргюс? Да не е в беда? — Гласът ѝ беше мек, все още сънен, с лека следа от американски акцент, примесен с единбургския.

— Госпожице Адамсън, аз съм инспектор Маклейн. — Той протегна към нея служебната си карта, но тя явно не беше в състояние да я фиксира. — Извинете за беспокойството, но се надявам да отговорите на няколко въпроса.

— Разбира се, няма проблеми. Не съм загазила, нали?

— Не, госпожице. Твърдо не сте. Бихте ли ми казали какво знаете за съседа си Фъргюс Макреди?

— Добре. Елате да пийнем кафе у нас.

Апартаментът на госпожица Адамсън беше по-малък от този на Макреди, но въпреки това достатъчно голям. Тя заобиколи иноксовия плот, който отделяше кухненския кът от всекидневната, и напълни кафемелачката. Скоро въздухът се насити с плътен аромат.

— Е, какво е сграфил този път Фъргюс, инспекторе? Винаги ми се е виждал малко съмнителен.

Маклейн се настани на един от високите столове, наредени по протежение на плота. Инстинктивно усещаше притеснението на застаналия зад гърба му Макбрайд.

— Не мога да кажа нищо конкретно, поне до момента, в който му се повдигнат обвинения. Но го спипахме на местопрестъпчието,

госпожице Адамсън.

— Моля, наричайте ме Ванеса. Само агентът ми ме нарича госпожица Адамсън.

— Добре, Ванеса. Кажете ми, отдавна ли познавате Фъргюс Макреди?

— Когато се нанесох, той вече живееше тук. Някъде преди около две години. Като се засечем в асансьора, се поздравяваме. Знаете как е.

— Тя взе каната и наля три големи чаши кафе, после се обрна и извади от огромния хладилник зад себе си кутия обезмаслено мляко. Маклейн нямаше как да не забележи, че освен няколкото бутилки шампанско, хладилникът бе каки-речи празен. — Няколко пъти се опита да ме сваля, но не е мой тип. Прилича на зубър, а акцентът му ми лази по нервите.

— Знаете ли с какво си изкарва прехраната? — Маклейн пое предложената му чаша и се зачуди защо Макбрайд не пристъпи напред да вземе своята.

— Май работи като компютърен спец по охранителни системи. Веднъж се опита да ми обясни. Така ми се пада, като го взех със себе си на парти. Пънеше се да се изкара много важен. Сякаш цял живот е обирал банки. Можел да покаже къде било слабото място в охраната им... Останах с впечатлението, че повечето време прекарва в седене пред монитора и гледане на числа.

На вратата леко се почука. Маклейн се обрна и видя полицай Кид в рамката на вратата. Погледът й се плъзна от него към Ванеса, а веждите ѝ се изстреляха нагоре. Той се обрна пак към домакинята, недоумяващ какво не е забелязал.

— Заповядайте, полицай. Има много кафе. — Госпожица Адамсън се наведе за още една чаша, а Маклейн отклони очи, тъй като разтворилият се пеньоар разкри малко повече от предвиденото.

— Много любезно от ваша страна — каза полицайката, без да помръдне от вратата. — Обаче господин инспекторът трябва да дойде да види какво намерихме.

— Нямам и минутка покой. — Маклейн се надигна от стола. — Детектив Макбрайд, останете тук и научете колкото се може повече подробности за нашия крадец. Ванеса, благодаря ви за помощта. Ако не възразявате, след малко ще се върна да си допия кафето.

— Разбира се, инспекторе. Това е най-вълнуващото събитие за цялото лято, а и кой знае, един ден може да ми се наложи да изиграя ролята на полицай. Това е чудесна възможност да навляза в нещата.

Обръщайки се към вратата, Маклейн видя, че устните на полицай Кид оформиха към Макбрайд едно беззвучно „Ванеса?“, но още преди да се увери напълно във видяното, на лицето й отново се изписа обичайното полусърдито изражение. Последва я през стълбищната площадка към апартамента на Макреди. Една от двете врати в дъното беше отворена.

— Пропускам ли нещо, полицай? — Маклейн зададе въпроса, докато прекосяваха огромното помещение.

— Не я ли познахте, сър? Ванеса Адамсън? Миналата година спечели наградата на Британската академия за филмово и телевизионно изкуство за ролята си в онзи драматичен сериал на Би Би Си. Получи номинация за „Оскар“ за участието си във фильм с Джони Деп.

Не беше гледал нито едното, нито другото, но след като се замисли, се сети, че я е виждал по новините. Усети как връхчетата на ушите му пламнаха. Ето защо му изглеждаше толкова позната.

— Наистина ли? Мислех, че е по-висока. — За да прикрие смущението си, влезе във вътрешната стая, която се оказа голям кабинет, осветен от огромен прозорец от пода до тавана. На широкото бюро със стъклен плот нямаше нищо друго, освен лаптоп и телефон. Седнал на директорски стол от черна кожа, Навъсения Боб се въртеше наляво-надясно. — Намери ли нещо, Боб?

— Мисля, че това ще ви хареса, сър. — Той се изправи и протегна ръка към книга върху последния рафт на библиотеката зад гърба си. Щом я дръпна, нещо изщрака, цялата библиотека се придвижи напред и по невидими релси се плъзна настрани. Зад нея имаше друга, само че стъклена, осветена отгоре и отдолу. Рафтовете ѝ бяха отрупани с впечатляващо количество всевъзможни бижута.

— По дяволите, как се натъкна на това? — Маклейн заобиколи бюрото, без да сваля очи от тайното съкровище.

— Оглеждах заглавията. Видях книга, написана от самия Макреди. Реших да проверя дали няма и биографични бележки. Само дето се оказа, че не той е авторът. Било си е негова шегичка.

— Браво. Шестица по наблюдателност. Шест плюс за късмета.

— О, става още по-интересно, сър. Намерих и това.

Боб се наведе и извади от кошчето два вестника. Броеве на „Скотсмън“ от миналата седмица. Разгъна ги и ги сложи един до друг. Първият беше отворен на страницата с обявите, а вторият — на некролозите. И на двета се виждаха карета, оградени с маркер. В зърнестата фотография Маклейн разпозна снимка на баба си, направена преди четиридесет години. Навъсения Боб пусна усмивчицата, която му бе спечелила прякора преди много години.

— Май това е нашият читател на некролози, сър.

26.

— Маклейн! Къде, по дяволите, беше вчера сутринта? Защо не си вдигаше телефона?

Старши инспектор Дъгит се носеше срещу него с пламнало лице и здраво стиснати юмруци. За момент Маклейн се зачуди какво е правил във въпросното време, толкова много неща се бяха случили напоследък. После всички спомени се подредиха в главата му.

— Беше почивният ми ден, сър, и погребах баба. Ако бяхте говорили с главен инспектор Макинтайър, тя несъмнено би ви казала. Вероятно щеше да ви каже и че дойдох на работа по-рано, за да довърша доклада за смъртта на чично ви и самоубийството на неговия убиец.

Лицето на Дъгит за секунда смени цвета си от яркочервено в мъртвешки бяло. Свинските му очички се облешиха, а ноздрите се разшириха като на бик, който рови земята с крак, готов да атакува.

— Да не си посмял да го споменаваш тук, Маклейн. — Изъска думите между стиснатите устни и нервно се озърна, за да разбере дали някой не го е чул. Наблизо неколцина униформени си говореха по работа, но явно всички притежаваха достатъчно чувство за самосъхранение, за да избегнат погледа на старши инспектора. Дори да бяха чули нещо, по нищо не пролича.

— Трябвам ли ви за нещо, сър? — Гласът на Маклейн остана нисък и спокоен. Последното, което искаше, беше Дъгит да му се ядоса. Не и днес, когато всичко бе започнало толкова добре.

— Да, мамка му! Някакъв откачалник на име Андрюс вчера сутринта влязъл в препълнена офис сграда и пред очите на всички си прерязал гърлото с бръснач. Искам да разбереш кой е той и защо го е направил.

— Няма ли друг на разположение? В момента съм претоварен.

— Ти никога не си бил претоварен, Маклейн, така че спри да мрънкаш и започни да вършиш работата, за която ти се плаща.

— Слушам, сър. — Маклейн прехапа език, за да не избухне. Нямаше никаква полза да вбесява Дъгит. — Кой е провел първоначалното разследване?

— Ти. — Дъгит погледна часовника си. — През следващия половин час, ако имаш някакъв мозък в главата си. На бюрото ти те чака докладът на сержанта, посетил мястото. Помниш къде е бюрото ти, нали, инспекторе? А кабинетът ти? — С тази саркастична забележка Дъгит тръгна по коридора, като продължаваше да мърмори нещо под носа си.

В този момент Навъсения Боб се показва от скривалището си зад копирната машина.

— По дяволите! Все едно някой му е изял десерта. Какво му има на тоя?

— Не знам, Боб. Сигурно е разбрали, че чично му е оставил наследството си на приют за животни или нещо от рода.

— Чично му ли? — Да, Боб явно не беше чул нищо от началото на разговора.

— Забрави, Боб. Да отидем да разследваме това самоубийство. На криминалистите и без това ще им трябва доста време, за да проучат всички тези бижута. Не можем да търсим общи черти с другите обири, преди да излязат със заключение.

— Ами Макреди? Ще му повдигнем ли обвинение?

— Трябва, макар че някой хитър адвокат ще го измъкне под гаранция още преди края на деня. Видя апартамента му, този е червив с пари. Може да си купи свободата и го знае.

После добави:

— Ние обаче ще забавим максимално процедурата, по-добре поговори със сержанта, който беше на смяна, когато доведохме Макреди.

Навъсения Боб пое бавно към дежурния, а Маклейн се отправи към кабинета си. И наистина, върху огромната купчина графици за извънреден труд, в тънка кафява папка се намираше листът с доклада относно скорошното самоубийство на господин Питър Андрюс. Изброени бяха имената и адресите на десетина свидетели, всичките служители във финансовата компания „Хогит Скоуша“. Самият Андрюс също работел там. Влязъл през главния вход с измачкани дрехи, сякаш последните два дни бил спал с тях, извадил от джоба си

бръснач и... ами, прерязал си гърлото. Всичко това се беше случило преди около двайсет и четири часа, а полицията не си беше мръднала пръста.

Маклейн въздъхна. Не само че разследването му вероятно щеше да излезе безрезултатно, но и щеше да се сблъска с враждебност и гняв заради досегашното бездействие на органите на реда. Направо екстра.

Взе телефона и се обади в мортата. От слушалката прозвуча звънливият глас на Трейси.

— Вчера да са ти докарали един самоубиец? Андрюс? — попита Маклейн, след като изслуша поредния й опит за флирт.

— Късно сутринта — потвърди тя. — Доктор Кадуоладър планира да го отвори днес следобед. Някъде към четири.

Маклейн й благодари, каза, че ще се видят в залата за аутопсии, и затвори. Отново погледна записките. Е, поне адресът не беше кой знае колко далеч и щеше да отиде пеша. Първо разпитите, после аутопсията. С малко късмет дотогава щеше да получи резултатите от проверката на намерените в апартамента на Макреди бижута. И щеше да започне веселата част опитите да намерят сред тях накити от описите на откраднатите вещи.

Вдигна папката, като игнорира графиците под нея, и тръгна да търси детектив Макбрайд.

— Цяла седмица не ни оставяш без работа, Тони.

Маклейн се ухили на патолога:

— Добър ден и на теб, Ангъс. Благодаря, че дойде вчера.

— Няма за какво. Баба ти ме научи на едно друго, най-малкото, което можех да направя за нея, е да я изпратя подобаващо. — Патологът вече бе облякъл престилката си, а дългите хирургически ръкавици прилепваха плътно по ръцете му. Влязоха в дисекционната зала, където Питър Андрюс безславно лежеше на стоманената маса. Като се изключеше кървавата пихтия в гърлото му, мъжът изглеждаше странно омиrottворен. Рошавата му коса бе посивяла, но в лицето младееше. Маклейн му даде около четиридесет години. Заради пепелявия цвят на кожата беше трудно да се определи по-точната възраст.

Кадуоладър започна с прецизен оглед на тялото, като потърси следи от насилие, прием на наркотици или болести. Маклейн наблюдаваше внимателно, но слушаше тихите коментари с половин ухо, защото се питаше какво би накарало човек да отнеме живота си по такъв жесток и кървав начин. Беше му напълно непонятен сърканият мисловен процес, който отдаваше предпочтение на смъртта пред живота. Неведнъж се беше сблъсквал с отчаянието, но винаги си представяше страданието на хората, които щяха да намерят трупа му, и белезите, които щяха да останат завинаги в съзнанието им. Може би това бе разликата между самоубиеца и депресириания човек — доколко ти пuka за чувствата на другите.

Ако горното беше вярно, Андрюс беше подходящ кандидат за самоубийство. Шефът му го описваше като безскрупулен бизнесмен. Маклейн не разбираше много от управление на финанси, обаче знаеше достатъчно, за да е наясно, че изваждайки определени акции от своето портфолио, Андрюс е можел да унищожи цяла компания. Но макар тази безскрупулност да го правеше потенциален самоубиец, останалото свидетелстваше, че е имал всички основания да се радва на живота. Неженен, без приятелка, която да го ограничава. Богат, преуспяващ, очевидно работил това, което му е било по сърце. Нито един от колегите му не беше казал лоша дума за него. Оставаше да разпита родителите му, които живееха в Лондон, но в момента пътуваха насам.

— О, това е нещо интересно. — Промяната в тона на Кадуоладър пресече мислите на Маклейн. Вдигна очи и видя, че патологът е започнал огледа на вътрешностите.

— Кое е интересно?

— Това. — Ангъс посочи лъскавата купчина. — Имал е рак. Навсякъде. Изглежда, е започнал в червата, но се е разпространил във всички органи. Ако не е било самоубийството, е щял да умре след месец-два. Знаем ли името на личния му лекар? Трябвало е да взема много силни лекарства.

— От химиотерапията човек не губи ли обикновено косата си? — попита Маклейн.

— Правилно, инспекторе. Явно затова ти си инспектор, а аз — обикновен патолог. — Кадуоладър се наведе над главата на мъртвеца и отскубна с пинсета няколко косъма. Сложи ги на стоманената

табличка, която му подаде асистентката, и каза: — Ще им направиш ли спектрографски анализ, Трейси? Обзялагам се, че не е пил нищо по-силно от ибуuproфен. — След това се обърна обратно към Маклейн: — Химиотерапията оставя и други, далеч по-сериозни следи в тялото, Тони. При този мъж не се наблюдава нито една от тях.

— Възможно ли е да е отказал лечение?

— Не виждам какво друго е можел да направи. Със сигурност е бил напълно наясно какво се случва с него. Иначе защо да се самоубива?

— Наистина защо, Ангъс? Защо?

27.

Когато Маклейн се прибра в участъка, Дъгит не се виждаше никакъв. Той каза наум благодарствена молитва и забърза към оперативната стая. През отворената врата изригваше горещина, плод на съвместните усилия на следобедното слънце и бълбукация радиатор, чийто термостат бе нагласен на максимум. Детектив Макбрайд и Навъсения Боб бяха свалили и саката, и вратовръзките си. Челото на надвесения над лаптопа младеж лъщеше от пот.

— Напомни ми да те попитам как успя да изкопчиш тази машинка за разследването, Стюарт. — Макбрайд вдигна очи от екрана.

— Майк Симпсън ми е братовчед, сър — каза той. — Просто го попитах дали не му се намира нещо свободно.

— Моля? Зубърът Симпсън? Компютърджията на криминалистите?

— Същият. И в действителност не е чак толкова загубен, сър. Само изглежда такъв.

— Така де, като говори, разбирам всяка една от думите поотделно, но взети заедно, губят смисъл. Значи, ти е братовчед? — Това можеше да им е от полза. Първият факт беше вече налице: хубавият лаптоп, на който работеше Макбрайд. Не беше изключено дори да е нов. — Помоли ли го да хвърли едно око на компютъра на Макреди?

— В момента се занимава с него. Мисля, че досега не съм го виждал по-въодушевен. Оказва се, че Макреди бил някакъв гуру в хакерския ъндърграунд на Единбург. Подвизавал се под ника Дюдю.

Маклейн си спомни дисковете с Розовата пантера във филмотеката на обирджията. Всички захабени от употреба, с изключение на последния.

— Учуден съм, че е изbral това име. Човек би предположил, че е по-вероятно да се асоциира с героя на Дейвид Нивън.

Изражението на Макбрайд красноречиво демонстрираше пълната липса на представа за какво става дума.

— Розовата пантера, детектив. Дейвид Нивън играе ролята на сър Чарлс Литън, джентълмена крадец. Специалист по обирите.

— Ясно. Помислих си, че става въпрос за друг анимационен герой.

Маклейн поклати глава и се обърна. Погледът му попадна върху снимките на мъртвото момиче, все още закачени на стената зад Навъсения Боб.

— Това ми напомня за друго. Да е изскочила някаква информация за безследно изчезнал строител?

Макбрайд написа нещо на лаптопа, преди да отговори:

— Съжалявам, сър. Говорих с отдела за изчезнали хора, но компютризираните им архиви са само до 60-те години. За по-стари данни трябва да сляза в другия архив. Мислех да го свърша следобед.

— Какъв строител? — попита Навъсения Боб.

— Идеята е на детектив Макбрайд. — Маклейн кимна към младежа, чиито бузи и уши незабавно поруменяха. — Убийците несъмнено са били образовани хора и не са умели да зидат и измазват. Така че някой друг е трябвало да скрие стенните ниши и да зазида вратата на онази стая. Нужен им е бил строител.

— Да, но никой строител не би си замълчал — рече Навъсения Боб. — Имам предвид, че сто на сто е видял тялото, както и стъклениците. Ако бях аз, щях да откажа и да вдигна страховта връва.

— Така е, само че ти не си строител, представител на работническата класа, роден в началото на ХХ век. Боб. По онова време Сайтхил не е бил обикновено село. Хората са почитали местния земевладелец като крал. Не бих отхвърлил вероятността да са заплашили семейството на нашия строител. Тези хора не са си поплювали.

— Земевладелец?

— Всичко тук е принадлежало на Мингис Фаркър, основател на едноименната банка.

— Значи, подозирате него? Притиснал е някакъв местен строител да прикрие следите, след което се е отървал от него? — Навъсения Боб беше, меко казано, силно скептичен, а докато слушаше теорията му, Маклейн не можеше да обвини стария си приятел в прекомерна недоверчивост. Това, което му се стори очевидно в потискащата атмосфера на местопрестъплението, в топлата стаичка в

участька изглеждаше като изсмукано от пръстите. Звучеше направо като нескопосано ученическо извинение. Само че това беше всичко, с което разполагаха.

— Не и Мингис Фаркър. Изключено. Виж, синът му Албърт е друго нещо. — Маклейн си припомни краткия разговор с Джонас Карстеърс. Нима отговорът беше толкова лесен? Не, нищо никога не беше лесно. — Всички улики до момента са само косвени. Нищо не знаем за семейството, а още по-малко пък за хора, които евентуално са работили за тях по време на войната. Слабо вероятно е да има някой, останал жив. Дори извършителят да е от фамилия Фаркър, всички са измрели, така че няма и кого да пъхнем зад решетките. Въпреки всичко обаче, най-малкото, което искам да направя, е да открия името на жертвата, а единствената ни нишка засега е търсенето на изчезнал строител. — Маклейн се обърна пак към младия детектив: — Стюарт, искам да изровиш всичко, до което можеш да се добереш, за Мингис и Албърт Фаркър. Щом приключиш, може да отидеш да помагаш на Боб в архива.

— Така ли? А аз какво ще правя там? — Старият сержант гледаше хитро, сякаш не знаеше каква ще е задачата му.

— Ще прегледаш досиетата на изчезналите хора и ще потърсиш добър строител, живял в района на Сайтхил. Според мен периодът 1945–1950 г. е достатъчен. Ако не попаднем на нищо, може да го разширим в една от двете посоки.

— От 1945-а? Сигурно се шегуваш. — Навъсения Боб изглеждаше ужасен.

— Знаеш, че има архиви за този период. Боб.

— Да. В мазето. В големи прашни кутии.

— Е, добре, вземи със себе си някого да ти помогне — каза Маклейн и като видя, че полицай Кид чука на отворената врата, добави: — Ето, виждаш ли, дори не се наложи да търсиш дълго.

— За какво става въпрос, сър? — Младата полицайка местеше поглед от Навъсения Боб към Маклейн и обратно, сърчила вежди от тревога.

— Няма значение — каза Маклейн. — С какво можем да ти помогнем?

Тя влезе в стаята, а зад себе си дърпаše цяла количка, натоварена с картонени кутии.

— Това е плячката от апартамента на Макреди, сър. Криминалистите я огледаха, но се оказа, че всичко е чисто като съвестта на полицай Портър. Каквото и да означава това.

— Той е от „Свидетелите на Йехова“, полицай. Не се ли е опитвал да те привлече за каузата?

— Не, сър, поне не помня. Имам и съобщение от дежурния постови. Звънил е в кабинета ви, но никой не вдигал, а на мобилния телефон веднага се включвала гласова поща.

Маклейн извади телефона си. Със сигурност го беше оставил цяла нощ да се зарежда. Сега обаче дисплеят му беше тъмен, а натискането на бутона за включване не предизвика никаква реакция.

— Скапаната батерия пак се е изтошила. А защо не е звъннал направо тук? Остави. — Той погледна към самотния телефон до лаптопа. Може и да работеше, макар че досега не беше видял някой да го ползва. — И какво гласи съобщението?

— Мъж на име Доналд Андрюс иска да ви види. Във връзка с разпознаването на сина му.

— По дяволите! — Маклейн хвърли телефона си на Макбрайд. — Дай ми радиостанцията си. Трябва да се върна в моргата.

Доналд Андрюс не приличаше много на сина си. Щловатата челюст и издължените нос изостряха чертите му, придаваха му вид на човек, прекарал твърде дълго време на ветровито място. Косата му бе късо подстригана, вече леко прошарена на слепоочията. Имаше пронизващи светлосини очи и говореше с акцент, типичен за районите близо до Лондон. Маклейн се разпореди и патрулна кола ги закара до моргата. Шофьорът остана в колата, надявайки се да не се забавят много.

Доктор Шарп бе подготвила тялото за оглед. Беше положено на маса в стаичка встрани от дисекционната зала и покрито с чаршаф. Когато пристигнаха, тя ги покани вътре, сетне внимателно повдигна чаршафа, като откри главата само до врата, за да не се види обезобразеното му гърло. Няколко минути Доналд Андрюс стоя безмълвен и неподвижен, вперил очи в бялото лице, после бавно се извърна към Маклейн.

— Какво е това? — попита той. — Какво, по дяволите, се е случило със сина ми?

— Съжалявам, сър. Това е синът ви, Питър Андрюс, нали? — Сякаш ледена ръка сграбчи вътрешностите на Маклейн.

— Аз... Да... Той е, поне така мисля. Но... Може ли да видя и останалата част от тялото? — Но не прозвуча като въпрос.

— Сър, не мисля, че идеята е добра. Той е...

— Аз съм хирург, по дяволите! Знам какво му се е случило.

— Извинете, сър. Не съобразих. — Маклейн кимна на Трейси, която отметна нацяло чаршафа. Най-вероятно тя беше зашила тялото, след като доктор Кадуоладър бе приключил с огледа. Маклейн бе впечатлен от уменията и прецизността ѝ, но нищо не можеше да скрие факта, че Питър Андрюс е бил жестоко нарязан. Докато други бащи биха се ужасили, Доналд Андрюс извади очилата си и се наведе, за да огледа отблизо сина си.

— Той е — потвърди след няколко минути. — Има родилно петно, както и няколко други белега, които бих разпознал веднага. Все още не разбирам обаче какво му се е случило. Как е стигнал дотук?

— В какъв смисъл, сър? Бил е в това състояние, когато е умрял.

— Маклейн прегърътна. — Информираха ви как е починал, нали?

— Да, това също не е за вярване. Питър си имаше слабости, но депресията не беше една от тях.

— Знаехте ли, че е бил в последна фаза на раково заболяване?

— Моля? Не, това е невъзможно!

— Кога за последно видяхте сина си, сър?

— През април. Дойде в Лондон за маратона. Всяка година участваше, а събраниите средства отиваха в полза на болница „Сик Кидс“.

Маклейн погледна обезобразеното голо тяло, което лежеше на масата. Беше наясно, че в маратона участваха всякакви хора, като някои просто вървяха, а не тичаха. Питър Андрюс изглеждаше така, сякаш би могъл да измине такова разстояние само с такси. Краката и гръбначният стълб бяха изкривени. Заради шевовете трудно можеше да се разбере в какво състояние е бил коремът преди аутопсията, но Маклейн помнеше огромната подутина.

— Явно болницата му е била много скъпа, за да полага тези усилия. Събираше ли големи суми?

— Не парите бяха важното, инспекторе. Правеше го заради тичането. За да те допуснат до Лондонския маратон, трябва да имаш някаква кауза.

— Съжалявам, сър, нима твърдите, че синът ви е бил редовен бегач?

Откакто навърши петнайсет години. Стана едва ли не професионалист. — Доналд Андрюс се пресегна и погали косата на мъртвия си син. Сълзи навлажниха обвиняващите му очи. — Последния път отбеляза отличен резултат — финишира за два часа и половина.

28.

Нетипичният звук на включена радиостанция се разнесе от джоба му, докато се връща към участъка.

Маклейн слуша — каза той, след като си припомни как действа уредът. Беше по-масивен и по-сложен от обикновен мобилен телефон, но батерията му поне държеше. Засега.

— Здравей, инспекторе. Вече се чудех дали изобщо ще успея да се свържа с теб. — Маклейн разпозна гласа на бабиния си адвокат.

— Господин Карстеърс, тъкмо се канех да ви позвъня във връзка с Албърт Фаркър.

Настъпи кратка пауза, сякаш адвокатът бе хванат натясно.

— Ясно, но аз се обаждам за нещо друго. Подредихме документите на баба ти, остава само да подпишеш няколко формуляра, за да започнем досадния процес по прехвърляне на собствеността и така нататък.

Маклейн погледна часовника си. Следобедът преваляше, а на бюрото го чакаше планина документи, които трябваше да прегледа, преди да се захване с трофеите на Макреди.

— Много съм зает в момента, господин Карстеърс.

— Знам, Тони, но дори инспекторите трябва да се хранят понякога. Дали ще те заинтересува поканата ми за вечеря? Около осем? Тогава може да подпишеш документите, а аз ще ти обясня останалото. Естер ме помоли да ти предам няколко лични съобщения след смъртта ѝ. Не ми се стори удачно да го направя по време на опелото. Ще ти кажа и всичко, което знам за Бърти Фаркър, макар че темата определено е доста неприятна.

Явно това беше най-доброто предложение за деня, което, освен всичко, беше по-привлекателно от това да се прибере среднощ с кутия храна за вкъщи, както се очертаваше. Пък и научаването на нещо повече за Фаркър си беше почти служебен ангажимент, нали така?

— Много любезно от твоя страна, Джонас.

— Значи, в осем?

— Да, чудесно.

Карстеърс му припомни адреса си и затвори телефона, а в това време Маклейн почти стигна до участъка. Все още се чудеше как да изключи радиостанцията, когато влезе през вратата.

— Гледай ти, чудесата нямат край — каза дежурният сержант. — Инспектор с радиостанция.

— Не е моя. Пийт. Взех я от един полицай. — Маклейн разклати радиостанцията, натисна подред всичките ѝ копчета, но резултат нямаше. — Как се изключва проклетата джаджа?

Вътре цареше хаос. Кутиите, които полицай Кид бе докарала с количката, бяха накамарени из цялата стая — някои отворени, други все още запечатани. В окото на урагана бе коленичил детектив Макбрайд със сноп листове в ръка, които прехвърляше ентузиазирано.

— Забавляващ ли се, детектив? — Маклейн погледна часовника си. — Не трябваше ли вече да си се прибрали вкъщи?

— Реших да започна отрано с идентификацията на предметите, сър. — Макбрайд вдигна найлоново пликче, в което имаше кичозно златно яйце, обсипано със скъпоценни камъни.

— Е, и аз имам един час за убиване, така че хвърли ми един лист да ти помогна. Някакъв напредък досега?

Макбрайд посочи купчинка предмети на бюрото.

— Тези са от описа на госпожа Дъглас. Според инвентарния лист са били на най-долния рафт, вдясно. Освен това всички са били един до друг. Изхождам от хипотезата, че Макреди е подреден човек. Все пак е компютърен експерт.

— Звучи ми като добра стратегия. — Маклейн огледа кутиите и сравни етикетите върху тях със своя списък. — Това тук би следвало да е от най-горния рафт, ако тръгнем оттук; първия му обир, майор Роналд Дюшайн.

Той отвори кутията с надеждата да намери обявени за откраднати вещи. Слабо вероятно беше всички да са налице, тъй като Макреди сигурно продаваше онова, което не му допадаше, а и жертвите често добавяха по нещичко към списъка с откраднатото. Не откри обаче нищо дори от части сходно. Маклейн бе извадил всички пликчета и ги беше разпръснал на пода около себе си. Тъкмо се канеше да ги върне в

кутията, когато видя, че в нея е останало едно пликче. Пресегна се и го вдигна срещу светлината.

По гръбнака му пропълзяха ледени тръпки.

На стената, уголемени и оградени с кръгчета, бяха закачени фотографиите на шестте предмета, намерени в стенните ниши заедно с консервираните органи на убитото момиче. Маклейн прикова поглед в снимката на златно копче за ръкавели с голям рубин. В найлоновото пликче за веществени доказателства беше неговият близнак.

29.

Не разбира какво става с нея. Всичко започна... кога? Не помни. Имаше крясъци, наоколо тичаха хора. Беше уплашена, дори малко ѝ се виеше свят. После върху всичко се спусна топло одеяло, дори върху разума ѝ.

Гласовете ѝ шепнат, успокояват я, напътстват я, подтикват я. Незнайно как е извървяла километри, ала не помни точното разстояние. Изпитва само тъпа болка в краката, гърба и празния стомах. Гладна е. Много гладна.

Носът ѝ надушва миризмата и тя поема към нея, сякаш следва въже. Безсилна е да се противопостави на зова ѝ, макар че усеща стъпалата си като живи рани. Около нея има хора, заети с делата си. Срамува се, задето я виждат в този вид, но те така или иначе не ѝ обръщат внимание, а просто се отдръпват, щом ги приближи с олюоляваща се походка. Поредната пропаднала пияница.

Ядосана им е, че я обвиняват в този порок. Иска да ги удари, да им причини болка, да им покаже какви нищожества са. Гласовете обаче я успокояват, отнемат гнева и го складират в съзнанието ѝ за по-късно. Тя не пита какво значи за по-късно, само върви към източника на миризмата.

Всичко е като в сън. Тя прескача от една сцена в друга, без да си губи времето в досадно придвижване между тях. Намира се на оживена улица. Намира се в малка безлюдна пресечка. Стои пред голяма къща далеч от улицата. Намира се в къщата.

Той я вижда срещу себе си, обръща се към нея. Стар е, но се приближава с младежка походка. Погледът му среща нейния и в този момент нещо в нея умира. Някаква аrogантност в позата му пак събужда гнева ѝ. Шепнещите гласове прерастват в същинска връва, яростта ѝ се отприщва. Забравени от памтивека спомени разцъфват като черни цветя, гниещи, вонящи. Върху нея се потят старци, обзема я старата болка. Спри я! Господи, моля те, спри я! Ала тя никога не спира. Отново и отново, нощ след нощ, нощ след нощ. Причиняваха ѝ

разни неща. Той ѝ причиняваше разни неща. Сега вече е сигурна, макар да е забравила онова, което е била преди.

В ръката си държи нещо студено, твърдо и остро. Няма представа как се е озовало там, няма представа нито къде е, нито коя е тя самата. Знае обаче защо е дошла и какво трябва да направи.

30.

— Къде е Макреди? В коя килия? — Маклейн нахлу като ураган през вратата на дежурния. Сержантът надигна поглед от чашата чай, а администраторът се обърна да види за какво е целият този шум.

— Макреди? Замина си преди няколко часа.

— Какво?

— Съжалявам, сър, отлагахме колкото можахме, но трябваше да му повдигнем обвинение. Щом го формулирахме за обир, адвокатът му долетя като стрела. Нямаше никаква причина да откажем пускане под гаранция.

— По дяволите! Трябваше да говоря с него.

— Не може ли да почака до утре, сър? Ако сега хукнете след него, тутакси ще се оплаче от полицейски тормоз. Надали искате да се измъкне с подобна процедурна хватка.

Маклейн се опита да се успокои. Така е, можеше да почака. Мъртвото момиче нямаше да стане по-мъртво.

— Прав си, Бил — каза той. — Съжалявам, че се развиах така.

— Няма проблем, сър, но така и така сте тук, ще може ли да се заемете с онази купчина на бюрото си? Крайт на месеца идва и трябва да уточним въпроса с извънредните смени.

— Ще оправя нещата — обеща Маклейн и се измъкна заднешком от дежурната стая. Но вместо да се запъти към кабинета си, тръгна към оперативната стаичка, стиснал здраво в юмрука си найлоновото пликче.

Детектив Макбрайд все още беше там и се ровеше в съдържанието на друга кутия.

— Намери ли го вече?

— Тук някъде трябва да е, сър. А, ето го. — Младежът се изправи с друго пликче за веществени доказателства в ръка. В него беше второто инкрустирано копче за ръкавели. Подаде го на Маклейн, който ги доближи едно до друго. Без капка съмнение бяха чифт, макар че намереното в нишата в мазето беше по-чисто и по-малко

надраскано, сякаш човекът, който го оставил там, след това бе продължил да носи другото. Поне до момента, в който то някак си се бе озовало в колекцията на господин Фъргюс Макреди.

Погледна часовника си. Осем без петнайсет. Никой от тях не трябваше да е в участъка по това време. Влудяващо чувство — да си тъй близо и въпреки това да си принуден да чакаш. Но дежурният сержант бе напълно прав, не можеше да се втурне след Макреди толкова скоро след пускането му под гаранция, без това да се възприеме като тормоз. Особено след като толкова се забавиха да повдигнат обвинение. Налагаше се да изчака до утрe.

— Братовчедът Майк как се справя с компютъра? — попита Маклейн.

— Като се чухме последния път, каза, че се надявал да разбие защитата до утрe.

— Добре. Сега се прибирай, Стюарт. Утрe ще продължим. И без това се чудя какво правиш толкова късно тук.

Младежът се изчерви под рошавата си руса коса и смотолеви, че изчаквал някого да свърши смяната си в девет.

— Е, тогава за разнообразие може да свършиш и една истинска полицейска работа.

— Така ли? — Лицето на Макбрайд светна като слънце.

— Така. Иди в кабинета ми и направи графиците за извънредните смени. Ще ги подпиша утрe, като дойда. — Маклейн не изчака да чуе благодарностите на детектива.

Разстоянието от участъка до богаташкото предградие Инвърлийт се вземаше много бързо, дори и пеша. Слънцето се беше скрило някъде на северозапад, зад сградите и смога, но все още бе светло. Истинският мрак щеше да настъпи не по-рано от два часа, поне по това време на годината. Сметката за това удоволствие щяха да плащат през зимата.

С приближаването към Ботаническата градина сградите по улиците от горната страна на Уотър ъф Лийт се променяха: редиците грегориански къщи отстъпваха пред големи самостоятелни постройки. На адреса, даден от Карстеърс, в тясна задънена уличка, за да не може простолюдието да минава напряко през нея, се издигаше внушителна

триетажна сграда. Тук беше приятно тихо и чисто, далече от главния път, и му напомняше за улицата, на която се намираше къщата на баба му, само че в другия край на града. Единбург бе осеня с такива острови на аристократизъм, закътани в квартали с недотам здравословна атмосфера.

Докато вървеше към къщата, Маклейн мърна млада жена, която очевидно се беше напила още преди да се свечери. Плетеше крака по отсрещния тротоар. Фестивалът на изкуствата беше в разгара си и купонджиите не бяха необичайна гледка по всяко време на деня, така че той игнорира жената. Тежкият и бавен камион, който боботеше в дъното на улицата, отвлече вниманието му и когато извърна поглед от него, жената вече бе изчезнала. Докато изкачваше каменните стъпала, водещи към верандата на Карстърс, Антъни се отърси от образа ѝ и вдигна ръка да дръпне верижката на старомодния звънец.

Вратата бе отворена.

Някъде в далечината часовник отмери точен час. Маклейн прекрачи прага с ясното съзнание, че Карстърс го очаква. Навсярно нарочно беше оставил вратата отворена. В малкото антре имаше стоика за чадъри с три чадъра, както и няколко бастуна за разходка. На закачалка от ковано желязо висяха цяла редица стари балтони. Друга отворена врата водеше към хола на къщата.

— Господин Карстърс? — Маклейн повиши глас, почти извика. Нямаше представа къде в тази голяма къща би могъл да бъде домакинът. Посрещна го мълчание, когато пристъпи по черно-белите плочки на пода. В коридора беше по-тъмно, защото светлината се процеждаше само през високия прозорец отзад, който се намираше на площадката между етажите и беше затулен от голямо дърво. — Господин Карстърс? Джонас? — Той се озърна, като не пропусна да забележи ламперията от тъмно дърво, камината, сега празна, но със сигурност любимо място на гостите през зимата. Огромни маслени портрети на мъже със сериозни изражения опасваха стените. От високия таван висеше богато украсен месингов полилей. Нещо миришеше странно.

С тази миризма се беше сблъскал наскоро и докато ровеше в паметта си, Антъни спря поглед на шахматния под. Дирия от тъмни петна лъкатушеше от антрето към полуотворена врата в лявата част на хола. Той я последва, като внимаваше да не стъпи отгоре.

— Джонас, тук ли си? — Маклейн зададе въпроса, но вече знаеше отговора. Бутна вратата с крак. Тя се отвори леко и безшумно на смазаните си панти и пропусна силна миризма на горещо желязо и фекалии. Наложи се да прикрие носа и устата си с кърпичка, за да не повърне.

Стаята бе малък кабинет със стени, целите в книги, а в средата му имаше подредено старинно бюро. Зад бюрото, с отметната назад глава, взрян в тавана, седеше Джонас Карстърс. За щастие долната част на тялото му бе скрита под бюрото. Горната представляваше кървава каша.

31.

Когато първата патрулна кола пристигна след пет минути, Маклейн седеше на каменните стъпала отвън и дишаше свежия градски въздух, като се опитваше да не мисли за видяното. Разпореди на двамата полицаи да проверят района. Беше се уверен, че задната врата на къщата е заключена. Докато те обикаляха, продължи да чака дежурния съдебен лекар. Скоро колата на оперативно-следствената група избоботи по улицата и от нея се изсипаха петима-шестима криминалисти. Сам се изненада, осъзнавайки, че се радва да види усмихнатото лице на госпожица-не-госпожа Ема Беърд, която вече бе успяла да извади цифровия фотоапарат от чантичката и да го окачи на врата си. След това се сети какво ще фотографира.

— Имали сте още един труп за нас, а, инспекторе? Нещо взе да ви става навик.

В отговор Маклейн се изсмя с половин уста, докато гледаше как криминалистите намъкват белите си хартиени гащериони и вадят куфарите от багажника на микробуса.

— Какво сте докосвали? — попита го шефът на екипа и подаде на Маклейн бял гащеризон и ръкавици.

— Входната, вътрешната и задната врата. Освен това използвах и телефона, за да ви повикам.

— Вече не раздават ли телефони на инспекторите?

— Батерията ми падна. — Маклейн извади виновника от джоба си и го размаха пред криминалиста, после го прибра и започна да нахлуза гащериона. Докато се пригответяха, стар очукан „Фолксваген Голф“ пристигна с гръм и трясък и паркира на сред улицата, а от него излезе огромен мъж в зле скроен костюм. Взе лекарска чанта от седалката до себе си и се заклатушка към тях. Доктор Бъкли бе истински симпатяга, поне до момента, в който започнеха да му задават глупави въпроси.

— Къде е трупът?

— Трябва да се преоблечете, докторе — каза Маклейн, знаейки, че с тази реплика ще си спечели намръщена физиономия, и не остана разочарован. Настъпи малка суматоха, докато намерят комплект, който да е по мярка на исполина, но накрая всички бяха готови да влязат в къщата. Маклейн ги поведе директно към кабинета. За разлика отпреди малко, сега миризмата беше още по-ужасна. Над тялото лениво кръжаха домашни муhi.

— Мъртъв е — заяви доктор Бъкли, без дори да влезе в стаята, и се обърна да си тръгне.

— Това ли е? Няма ли да го огледате? — попита Маклейн.

— Това не ми влиза в задълженията и вие го знаете, инспекторе. Оттук се вижда, че гърлото му е прерязано. Смъртта е настъпила почти мигновено. Доктор Кадуоладър ще ви даде повече подробности, когато пристигне. Довиждане.

Маклейн проследи с поглед дебелака, който напусна къщата, и се обърна към криминалистите:

— Добре, може да започнете с тази стая, но не докосвайте тялото, докато не дойде патологът.

Като малка, но високоефективна група работливи мравки специалистите се разпръснаха и се заловиха за работа. Светкавицата на Ема блесна в момента, в който в стаята влезе и Маклейн. Първото нещо, което забеляза, бяха дрехите, прилежно сгънати и провесени на гърба на креслото в ъгъла на стаята. Риза, сако, вратовръзка. Погледна към тялото и си даде сметка, че е голо до кръста. След като заобиколи бюрото, потръпна от гледката: вътрешностите на адвоката бяха извадени и се точеха от ската му до изльсканото дюшеме. Столът бе избутан на известно разстояние от бюрото. Трупът седеше изправен, нагласен като за снимка, ръцете висяха от двете страни на торса. Кървави струйки се бяха стекли по голите ръце, а сега кръвта капеше от върховете на пръстите му. На пода се бяха образували две локвички. На бюрото пред Карстеърс лежеше японски кухненски нож с късо острие, целият в кръв и съсиреци.

— Добър вечер, Тони. По дяволите, какво се е случило тук?

Маклейн се обърна и видя на прага доктор Кадуоладър. Вече бе облякъл белия гащеризон, а зад него нервно пристъпваше доктор Шарп.

— Да ти изглежда познато, Ангъс? — Маклейн се отдръпна встрани, за да направи място на патолога.

— На пръв поглед, да. Очевидно копие на убийствата на Смит и Стюарт. — Кадуоладър се наведе над тялото и опира раната на врата на Карстеърс. — На този етап не мога със сигурност да кажа кое е било първо — прерязването на гърлото или изкормянето. Също така е невъзможно да се каже дали нещо липсва. Я, какво е това? — възкликна той и отвори устата на трупа. — Трейси, моля те, плик за улики. И пинсета. Кадуоладър взе инструмента и започна да рови в устата. — Човек не би предположил, че ще се събере тук. Аха, ясно. Срязан е надве. Това обяснява всичко.

— Обяснява кое, Ангъс? — Маклейн потисна спазъма в стомаха си. Щеше направо да се изложи, ако повърнеше. Не беше някой новак, виждащ за пръв път труп. От друга страна, беше дошъл тук, за да вечеря с Карстеърс.

— Това, инспекторе, докторите наричат черен дроб.

С върха на пинсетата Кадуоладър вдигна слузеста кафяво лилава ивица плът и я пусна в разтворения плик.

— Убиецът е отрязал това дълго парче и го е натъпкал в устата на жертвата си. Не мога да установя дали дробът е на жертвата, но не виждам друга причина да го разпори така. — Той посочи пихтията, в която се бяха превърнали гърдите и стомахът на Карстеърс. — Да го откараме в моргата и да видим какво друго ще научим.

32.

— Съжалявам, Тони, но ще трябва да възложа този случай на старши инспектор Дъгит.

Маклейн стоеше пред бюрото на главен инспектор Макинтайър, ако не в стойка мирно, то не и в напълно свободно. Тя го повика в момента, в който се появи в участъка тази сутрин, след като бе прекарал нощта в накъсан сън и ужасни кошмари. Стисна зъби и преглътна отговора, който му беше на устата, насили се да се овладее. Да повишиш тон на шефа не беше най-добрата идея.

— Защо? — попита накрая.

— Защото сте били близки с Карстеърс.

— Няма такова нещо, едва го познавах.

— Бил е изпълнител на завещанието на баба ти, а доколкото знам, ти си единственият наследник. Присъствал е на погребението й. Щял си да вечеряш с него. С две думи, бил е семеен приятел. Не мога да допусна това да застраши такова важно разследване. Имаш ли представа колко неща е направил за града приживе Карстеърс?

— Аз... Не.

— Ами различни високопоставени особи ми звънят от пет часа сутринта. Началникът на градската полиция е играел голф с него; министър-председателят често го е канил на риболов; Карстеърс е помогнал да се напише уставът на новия парламент.

— Защо Дъгит? Не може ли да го поеме старши инспектор Пауъл? Или някой от другите инспектори?

— Чарлс е много опитен детектив, Тони. Освен това впечатли всички с разрешаването на случая „Смит“.

„Мен обаче не успя“, помисли си Маклейн, а на глас каза:

— Склонен е да оправдя нещата.

— Ти пък ненужно ги усложняваш. Много е жалко, че двамата не можете да работите — заедно. Щяхте да се допълвате взаимно.

— Така значи. И няма да имам нищо общо със случая?

— Не съвсем. Искам да помагаш, където е необходимо, но няма да ръководиш разследването. Освен това имам по-належаща работа за теб. Посетил си местопрестъплението в случая „Смит“ и пръв си видял Карстеърс убит. Как смяташ, доколко сходствата между двете убийства са случайни съвпадения?

— Знаем, че убиецът на Смит е мъртъв. Самоуби се след по-малко от двайсет и четири часа.

— Именно, а ние все още не сме разкрили на пресата детайли за убийството. В изявленietо посочихме само, че е жертва на брутално убийство. А това означава, че който и да е убил Карстеърс, е имал достъп до подробните полицейски доклади. Намирам подобно изтичане на информация за недопустимо. Намери кой е, Тони, и го спри.

— Хм, това не е ли работа на Вътрешния отдел?

Макинтайър потърка уморено с ръка слепоочието си.

— Наистина ли искаш да се разровят във всичко, което сте правили ти, Дъгит и целият участък през последните един господ знае колко месеца? Може и дотам да се стигне, но засега искам с това да се заеме някой, на когото мога да се доверя.

Гледа с благоговение изгряващото слънце. Огромна червена топка на източния хоризонт, която изльчва мощ, изпълва я с топлина. Гласовете ѝ напяват за велики дела и тя знае, че е техният инструмент, чрез който те въздават мъст. Чувстваше се добре, когато изпълняваше повелите им.

Поглежда ръцете си, окървавени, и още веднъж усеща топлината и влагата на кожата му. Спомня си как червената течност бликна, когато ножът разсече плътта и разкри пулсирация живот в нея. Беше го държала в ръцете си, беше го отрязала от него и го беше накарала да го изяде. Последното му ястие на тази земя, преди да изтръгне душата му и да я даде на гласовете да я погълнат.

Ала е уморена. Толкова уморена. Гладът раздира корема ѝ. Болката в краката не спира, гърбът ѝ агонизира при всяка стъпка. Гласовете все така я успокояват, все така я тласкат напред. Има още работа за вършене, още мъст. Не само той я беше осквернил, другите също трябва да си платят.

Но вече ѝ е трудно, толкова е трудно да изпълнява заръките на гласовете. Само ако можеше да се пресегне и да достигне слънцето. Да отчупи частица от силата му за себе си. Тогава би могла да се подчини по-лесно на гласовете. Копнене за възбудата, която ще ѝ донесе това подчинение. Не иска нищо повече от това. Цял живот си е мечтала да бъде отмъстителка.

Незнайно как се е озовала на върха на света. Ветровете свистят около нея досущ пищаща от ужас тълпа. Не им обръща внимание. Съществуват само тя, слънцето и гласовете, на които иска да служи.

Широко разперила ръце, полита в небесата.

33.

Гара Уейвърли беше особено натоварена. Фестивалът на изкуствата бе в разгара си и към гарата имаше кошмарен наплив от пътешественици с огромни раници на гърба, таксита с надути клаксони и загубили се туристи. Като се добавеха една линейка, няколко патрулни коли и спрени влакове — хаосът беше пълен.

Маклейн наблюдаваше гореописаното от тротоара, свързващ Принесес стрийт, която бе до хотел „Балморал“, с Маркет стрийт. Преди да построят релсите и гарата, на това място имаше застояло смрадливо езеро, в което се събираха отходните води на Стария град. Понякога му се искаше отново да го наводнят.

Този път доктор Бъкли го беше изпреварил на местопрестъплението. Масивният съдебен лекар се бе навел над релсите и изучаваше никаква пихтиеста маса. Щом се приближи, Маклейн осъзна, че това е било човешко същество, вероятно жена. След като беше паднала от Северния мост, минала през остькления покрив на гарата и рухнала на пътя на нощния влак, идващ от лондонската Кингс Крос, не беше останал много материал за оглед.

— Още един смъртен случай?

Докторът вдигна очи.

— А, инспекторе. Тъкмо си мислех, че може би ще се появите. Да, мъртва е. Вероятно още при удара в стъклото. Горкичката.

Маклейн се огледа за някой униформен, който да поеме част от задълженията по процедурата. Двама полицаи се мъчеха да държат зяпачите надалеч, но освен тях наоколо не се мяркаше никой друг.

— Кой ви повика? — попита той доктора.

— Сержант Хаусман беше тук допреди минута. Мисля, че е дошъл пръв.

— Къде е сега?

— Аз съм лекар, инспекторе, не детектив. Май отиде да поговори с началник-гарата.

— Извинете, докторе. Имах много тежка сутрин.

— И аз съм на същия хал. А, ето го и него.

Големия Анди си проправяше път през тълпата, следван по петите от Ема Беърд и нейния фотоапарат. И двамата скочиха от перона и пресякоха напряко релсите.

— Анди, дай да я покрием с платнище или нещо от сорта — каза Маклейн, докато около него присветваха светковици на мобилни телефони. — Не ми харесват всичките тези зяпащи наоколо.

— Вече съм се погрижил, сър. — Големия Анди посочи неколцина железнничари, които се бореха с преносим заслон. На лицата им се четеше нежелание да се приближат, така че в крайна сметка се наложи да го сглобят Маклейн и сержантът. Беърд започна да фотографира, а през главата на Антъни се стрелна обезпокоителна мисъл. Беърд беше официалният фотограф на криминалистите. Кой друг, ако не тя, би имал лесен достъп до снимките от убийството на Барнаби Смит?

Всъщност и всеки от стотината полицаи, които бе привлякъл Дъгит, както и човек от администрацията, който по някакъв повод бе влязъл в залата по време на краткото разследване. Изхвърли мисълта от главата си.

— Какви са подробностите? — попита.

— Не са много, сър. Случило се е преди около половин час. Двама полицаи горе на моста записват данните на очевидците, но малцина са готови да сътрудничат. Вероятно се е качила на парапета и е скочила. Имала е малшанса да уцели остькления участък и да мине през него. И още по-голям малшанс, тъй като в същия момент влакът е навлизал в гарата. Каква ли е вероятността всичко това да се случинакуп?

— Мен ако питаш, дяволски малка. А свидетели от перона?

— Ами като начало, машинистът на влака. На перона е имало малко хора, но хаосът е пълен. Колкото са избягали, толкова са и дошли да гледат сеир.

— Да, знам. Постарај се максимално, става ли? Опитай се да намериш някаква стая, където да се проведат разпитите. Не мисля, че има какво толкова да научим, но трябва да спазим процедурата.

— Началник-гарата в момента ни освобождава един от офисите, сър. Ще ми се да имам на разположение още двама-трима полицаи.

— Обади се в участъка и им кажи да ти изпратят някой, който е бил достатъчно глупав все още да се мотае там. Аз ще поема отговорността. Трябва да преместим трупа, преди целият град да е блокиран.

Маклейн приклекна до пихтиестите останки. Жената бе облечена в делови костюм — бежова памучна пола до коленете, блузка, някога бяла. Изпод дантелата ѝ се виждаше ръбчето на сutiена. Сакото имаше големи подплънки на раменете, разнищени от падането, от които висяха дълги конци. Краката ѝ бяха разголени, потрошени и нарязани, но наскоро избръснати. Обута бе със стигащи до глезените боти на висок ток от черна кожа, които бяха актуални през 80-те години на миналия век, но пак излизаха на мода. Невъзможно беше да се каже как е изглеждало лицето ѝ, гръбнакът бе неестествено извит, а главата ѝ — размазана в чакъла между траверсите. Дългите кестеняви коси, както и ръцете, бяха потънали в кръв.

— Бога ми, мразя този тип самоубийци.

Маклейн вдигна глава и видя клекналия до него Кадуоладър. Патологът изглеждаше уморен. Наведе се над мъртвата и започна да опипва кожата ѝ с облечената си в ръкавица ръка. Наведе се още понико и надникна под арката на пречупения ѝ гръбнак.

— Може ли да я преместим? — попита Маклейн. Кадуоладър се изправи и изви гръб като котка.

— Разбира се. Тук не мога да кажа нищо повече от това, че е получила почти всички контузии след смъртта си. Няма сериозна кръвозагуба. Повечето хора загиват още преди да се ударят в земята.
— Той погледна нагоре. — В нашия случай — в покрива. Ако е имала късмет, и с нея е станало така.

Инспекторът се обърна и кимна на чакащия шофьор на линейката. Той скочи и донесе носилка заедно със санитаря. Двамата вдигнаха мъртвата жена. Маклейн с облекчение видя, че нищо не се откъсна и не падна от нея, докато я слагаха в черния чувал и дърпаха ципа. Ема Бърд се зае да снима от близък план вдълбнатините в чакъла, светкавицата ѝ къпеше в светлина камъчетата. Патологът беше прав — по земята нямаше петна от кръв, само от масло. По средата стърчеше никакво растение с жълто цветче.

— Къде е влакът? — попита той, без да се обръща към конкретен човек.

Нисък мъж се приближи. Оредяващата му коса бе зализана назад с гел, а на мустасите им липсваха само няколко милиметра, за да бъдат идентични с тези на Хитлер. Носеше оранжева светлоотразителна жилетка и стискаше уоки-токи.

— Казвам се Брайън Алегзандър, сър. — Мъжът протегна пълната си ръка и се здрависа с Маклейн. — Аз съм мениджър по експлоатацията. Дали ще отнеме много време, сър?

— Имаме мъртва жена, господин Алегзандър.

— Да, знам. — Мъжът прояви поне малко благоприлиchie и се позасрами. — Има обаче още десет хиляди други живи, които чакат влаковете си.

— Покажете ми влака, който я е бълснал.

— Ето го, инспекторе. — Господин Алегзандър посочи лъскав червен междуградски влак, леко килнат на една страна, който беше спрял на двайсетина метра по-нататък, в посока Англия. Вагоните му се бяха усукали, а погледнато от този ъгъл, се създаваше абсурдното впечатление, че влакът е спукал гума. — Наложи се да изтеглим композицията малко назад. За късмет вече бе почти спряла. От трийсет години работя в железниците и мога да ви кажа, че ако движещ се влак удари някого, от тялото обикновено не остава много.

Маклейн се приближи до локомотива. Досега не си беше давал сметка колко големи са тези машини. Извисяващо се над него като великан и изльчваше топлина и мириз на дизелово гориво. Тясно петно размазана кръв по предното стъкло маркираше мястото, където жената се бе ударила с пълна сила в него. Най-вероятно тогава трупът бе отскочил и паднал на релсите, а влакът го беше избутал дотам, където бе намерен. Той се обърна и извика:

— Госпожице Беърд!

Тя дотича.

— Моля ви, направете няколко снимки. — И посочи релсите пред влака. — Опитайте се да хванете и мястото на удара.

Докато криминалистката си вършеше работата, Маклейн забеляза, че господин Алегзандър хвърли едно око на часовника си. В същото време се приближи Кадуоладър, който оглеждаше преценявашо влака.

— И тук няма много кръв. — После вдигна глава към остькления покрив и дупката в него. — Може ли да се качим там?

— Разбира се. Последвайте ме. — Отговорникът по експлоатацията ги поведе към края на перона, а оттам — към централната сграда. Ема Беърд направи още няколко снимки и се затича да ги догони. Настигна ги тъкмо когато влизаха през врата с табелка *Вход за външни лица забранен*. Изкачиха се по тясно стълбище и на последната площадка спряха пред друга заключена врата, а господин Алегзандър взе да търси ключа.

Излизането на покрива на гарата бе необикновено изживяване. Пред тях се откри изцяло нова панорама — гледка към Северния мост и основите на хотел „Норт Бритиш“. За Маклейн той си оставаше с това име, а не с новото „Балморал“. Ако питаха него, Балморал беше замък в Абърдийншър.

Железни перила обаждаха пътеката, която пресичаше стъкления покрив. Той приличаше на огромна оранжерия от викторианска епоха, само дето стъклото беше дебело, матово и армирано. Счупеният участък бе досами пътеката, за радост на Маклейн. Не беше въодушевен от идеята да повери тежестта на тялото си на стъклото, макар че уж било по-здраво от необходимото. Веднъж вече не беше издържало и това му стигаше.

Кадуоладър клекна до дупката и погледна надолу към релсите.

— И тук няма кръв — заяви накрая, докато Беърд правеше поредните снимки. Момичето беше всичко, но не и небрежно. Маклейн погледна нагоре към парапета на моста над тях, като се опитваше да прецени височината.

— Приключи ли вече тук? — попита господин Алегзандър.

Маклейн окончателно реши, че не го харесва, макар да беше наясно, че работата на гарата трябваше да се възстанови възможно най-бързо. Не му се слушаше конско от Макинтайър, ако железнниците подадяха оплакване.

— Ангъс? — Той погледна към патолога.

— Допускам, че е умряла от удара. Вероятно си е счупила врата. Раните са по-скоро от влака. Ако е била жива при удара, това би обяснило малкото количество кръв по земята.

— Усещам, че ще продължиш с „но“, нали? — каза Маклейн.

— Ами, ако не е кървяла обилно след удара с влака, а и почти не се забелязват следи от кожа тук, защо косата и ръцете ѝ са целите в кръв?

34.

Маклейн остави Навъсения Боб да координира огледа и тръгна към участъка. Докато си проправяше път през тълпата туристи и купувачи на гарата, живеещи в щастливо неведение, размишляваше върху разследванията, с които жонглираше в момента. Всички бяха важни, но лъвският пай от вниманието му все пак бе зает с мъртвото момиче, намерено в мазето. В това нямаше никакъв смисъл — та нали беше стар и студен случай. Вероятността да открие виновника за смъртта ѝ и да го накара да си плати беше нищожна. От друга страна, самият факт, че извършената несправедливост е останала толкова време ненаказана, още повече влошаваше нещата. Или може би защото никой друг не се интересуваше от вътрешната му необходимост да се нагърби с този допълнителен товар?

— Трябва да се срещна с Макреди и да разбера откъде е задигнал онова копче за ръкавели. Обади се за кола и да отидем на гости на нашия обирджия.

Детектив Макбрайд усърдно чукаше по клавишите на лъскавия лаптоп. Спра, затвори папката, която обработваше, и направи кратка пауза, преди да отговори:

— Не ми се вижда разумно, сър.

— Защо, детектив?

— Защото адвокатът на господин Макреди вече е подал официално оплакване, че при ареста на довереника му е използвана прекомерна сила, както и че е бил задържан по-дълго от необходимото без предявено обвинение.

— Моля? — Маклейн побесня. — Това копеленце влиза в къщата на баба ми в деня на погребението ѝ и си въобразява, че може да извърти подобен номер?

— Да, сър, разбирам ви. Няма да му се размине, но по-добре известно време да стоите настрана от него.

— Аз разследвам убийство, детектив. Той разполага с информация, която може да ме отведе до убиеца. — Маклейн погледна

Макбрайд, на чието лице ясно бе изписано неудобство. — Между другото, кой ти каза това?

— Главен инспектор Макинтайър, сър. Каза да стоите на страна от Макреди, ако не искате да си навлечете неприятности. — Вдигна ръце в знак на защита. — Това са нейни думи, сър, не мои.

Маклейн уморено потърка слепоочията си.

— Страхотно, направо страхотно. Копчетата за ръкавели тук ли са?

Макбрайд се разрови из някакви книжа на масата, после му подаде двете пликчета. Маклейн ги пъхна в джоба на сакото си и се запъти към вратата.

— Хайде, идваш ли? — попита той.

— Но аз си помислих, че... Макреди...

— Няма да ходим при Фъргюс Макреди, детектив. Поне не сега. Просто ще подходим от различен ъгъл.

„Дъглас и Футс“, бижутерите на Нейно Величество кралицата, заемаха непривлекателно магазинче в западния край на Джордж Стрийт. Изглеждаше така, сякаш си стоеше там още преди Джеймс Крейг^[1] да е начертал плановете за Новия град. Несъобразяването му със съвремието се изразяваше и в липсата на табелка „Отворено“. Вратата беше заключена и човек трябваше да натисне звънела, за да му отворят. Маклейн показа служебната си карта и ги въведоха в задно помещение, което наподобяваше стаичка на иконом в провинциално имение през XIX век. Почакаха няколко минути в тишина, след което ги поздрави старец в раиран черен костюм, прилизително на същата възраст. На кръста му бе завързана тънка кожена престилка.

— Инспектор Маклейн, толкова се радвам да ви видя. Моите съболезнования за баба ви. Толкова интелигентна дама, благословена с добър вкус.

— Благодаря ви, господин Тедър. Много мило от ваша страна. — Маклейн пое протегнатата ръка на мъжа. — Мисля, че тя с удоволствие идваше тук. Често се оплакваше, че магазините в града не са това, което са били едно време, но че човек винаги може да разчита на добро обслужване в „Дъглас и Футс“.

— Стaraем се да дадем най-доброто от себе си, инспекторе. Допускам обаче, че надали сте дошли тук само за размяна на любезности.

— Така е, прав сте. Надявах се да mi кажете мнението си за това.

— Той извади пликчетата от джоба си и ги подаде на бижутера.

Господин Тедър погледна копчетата за ръкавели през найлона, сетне се пресегна през тезяха и включи голяма настолна лампа.

— Може ли да ги извадя?

— Разбира се. Моля ви, само внимавайте да не ги размените.

— Няма такава опасност. Разликите помежду им са големи.

— Искате да кажете, че не са от един и същ чифт?

Господин Тедър извади от джоба си малък монокъл, закрепи го на окото си и се наведе над първото копче. Около минута го търкаля между пръстите си. След това го върна в пликчето и повтори процеса с второто копче.

— Чифт са — каза накрая, — но едното с било използвано редовно, а другото е почти като ново.

— Как разбрахте, че са чифт, сър? — попита Макбрайд.

— И двете имат еднакви щемпели, при това поставени от нас през 1932 г. Изключително качество, изработени по поръчка. Вероятно са част от комплект за млад мъж, включващ и копчета за риза и пръстен с печат.

— Имате ли идея на кого са принадлежали?

— Момент да проверя... 1932-а... — Господин Тедър се пресегна към прашен рафт, пълен с дневници с кожени подвързии. Бавно прокара пръсти по тях, докато стигне до търсения, и го извади. Беше доста тънък. — В началото на 30-те са направени малко поръчки. Заради Голямата депресия, както можете да се досетите. — Той оставил дневника на тезяха, внимателно го отвори на последната страница и прегледа съдържанието, изписано с красиви калиграфски букви и произведено от времето мастило. Пръстът му проследяваше редовете по-бързо, отколкото Маклейн успяваше да разчете думите, написани с тесен наклонен почерк. След малко спря и запрелиства страниците една по една, докато накрая намери търсената. — Ето, да. Това е. Златен пръстен с печат. Чифт златни копчета за ръкавели, инкрустирани с кръгли рубини. Прилягащ комплект копчета за риза, шест броя, отново златни, инкрустирани с рубини. Продадени на

господин Мингис Фаркър от Сайтхил. Аха, разбира се, банка „Фаркър“. Те не изпитваха затруднения между войните. Ако си спомням правилно, спечелиха цяло състояние от превъоръжаването.

— Значи, ако съм разбрал правилно, копчетата са принадлежали на Мингис Фаркър, така ли? — Маклейн вдигна пликчетата.

— Той ги е купил, но тук е записано, че е поръчал на кутията да се гравира надпис: „На Албърт Мингис Фаркър по случай пълнолетието му. 13 август 1932 г.“.

— Маклейн, трябва да си поговорим. Ела в кабинета ми.

Маклейн се закова намясто. Дъгит се показва от кабинета на Макинтайър в момента, в който с детектив Макбрайд минаваха покрай него. Бавно се обърна, за да се изправи лице в лице с дразнителя си.

— Спешно ли е? Имам важна следа в случая с ритуалното убийство.

— Сигурен съм, че човек, мъртъв от шейсет години, може да почака още ден-два, инспекторе. — Лицето на Дъгит беше червено като домат, което бе лош знак.

— Така е, но и убийците не стават по-млади с времето. Искам да заловя поне един от тях жив.

— Както и да е, това е важно.

— Добре, сър. — Маклейн се обърна към Макбрайд и му подаде пликчетата: — Детектив, занеси ги в оперативната стая и се постараи да изровиш колкото може повече сведения за Албърт Фаркър. Трябва да има доклад за смъртта му.

Макбрайд взе пликчетата и забърза по коридора. Маклейн го изпрати с поглед — достатъчно дълго, за да подчертава важността на задачата пред Дъгит, сетне го последна до кабинета му. Беше по-голям от неговата стаичка, имаше място дори за два фотьойла и ниска масичка. Дъгит затвори вратата към безлюдния и тих коридор, но не седна.

— Искам да знам какви точно са били отношенията ти е Джонас Карстеърс — каза той.

— В какъв смисъл? — Стаята сякаш се смили и изтръпнал, Маклейн се подпра на вратата.

— Знаеш какво имам предвид, Маклейн. Бил си пръв на местопрестъплението, открил си трупа. Защо Карстеърс те е поканил в дома си?

— Откъде знаете, че го е направил, сър?

Дъгит вдигна от бюрото си лист хартия.

— Защото в ръката си държа разпечатка на телефонен разговор между вас. Проведен, бих добавил, само няколко часа преди смъртта му.

Маклейн се зачуди как Дъгит се е добрал до разпечатката, но се досети, че обаждането на Карстеърс беше пренасочено от участъка към радиостанцията на Макбрайд. Разбира се, че е било записано.

— След като сте прочели разпечатката, сър, би трябало да знаете, че Карстеърс искаше да подпиша някакви документи, засягащи имота на починалата ми баба. Покани ме на вечеря, предполагам, вероятно защото е разбрал, че ми е невъзможно да го посетя в кантората през деня.

— Това изглежда ли ти като обичайно поведение на адвокат? Можеше просто да ти изпрати документите по куриер.

— Дали е обичайно за старши съдружник в престижна адвокатска кантара да се занимае лично с изпълнението на нечие завещание? Или да присъства на нечие погребение? Господин Карстеърс беше стар приятел на баба ми. Предполагам, че е приел за свой личен дълг да се погрижи за коректното ureждане на делата ѝ.

— Ами тези поверителни съобщения, които баба ти му е поръчала да ги предаде? — Дъгит четеше от листа. — За какво се отнасят?

— На официален разпит ли съм подложен, сър? Ако е така, не трябва ли да го записваме? Освен това да го водите в присъствието на още един полицейски служител?

— Разбира се, че не е официален разпит, човече! Не си заподозрян. Само искам да разбера обстоятелствата около откриването на трупа. — Лицето на Дъгит почервя още повече.

— Не виждам каква връзка има завещанието на баба ми.

— Не виждаш ли? Добре, тогава ми обясни защо преди няколко дни самият Карстеърс е променил собственото си завещание.

— Нямам представа за какво говорите, сър. Запознах се с него едва преди седмица. Дори не бих казал, че го познавам.

Дъгит остави разпечатката на бюрото си и вдигна друг лист. Okaza се копие на заглавната страница от някакъв документ с букви, размазани по обичайния за факсовете начин. Най-отгоре бяха телефонният номер и името на изпраща — кантора „Карстеърс Уедъл“.

— Според теб каква е причината да завещае цялото си състояние на теб?

[1] Шотландски архитект, спечелил състезанието за най-добър благоустройствен план на Единбург през 1766 г. — Б.пр. ↑

35.

Навъсения Боб четеше вестника си, вдигнал крака на масата с веществените доказателства, когато Маклейн най-накрая се добра до стаята.

— Всичко наред ли е, сър? Имате вид на човек, намерил червей в ябълката си.

— Какво? А, не. Добре съм. Боб. Малко съм шокиран. — Той съобщи на сержанта новините.

— Мамка му! Ударихте джакпота. Какво ще кажете да ми заемете някоя и друга десетачка?

— Не е смешно, Боб. Оставил ми е всичко, освен активите на фирмата. Защо, по дяволите, му е било да го прави?

— Нямам представа. Може да няма наследници. Може да си е падал по баба ви и да е решил, че е по-добре да остави всичко на вас, отколкото на някой приют за бездомни животни.

„Да си е падал по баба ви“. Думите на Боб събудиха спомен, потиснат от пороя скорошни събития. Няколко снимки в пустата ѝ спалня. Мъж, който не е дядо му, но прилича на баща му. Който прилича и на него самия. Възможно ли е да е бил младият Карстърс? Дали? Не. Баба му никога не би направила такова нещо. Или пък...?

— Променил го е едва миналата седмица — отговори Маклейн на въпроса на Боб, както всъщност и на своя. Опита се да възстанови в съзнанието си малкото разговори, които бе провел със стария адвокат след смъртта на баба си. Беше се държал любезно, на моменти почти фамилиарно. На погребението обаче беше разсеян и явно чакаше някой да се появи. После дойде странният разговор следобеда, преди да бъде убит. За какво ставаше дума? Какво послание от баба му трябваше да му предаде? Дали не беше нещо, което самият Карстърс е искал да му каже? Нещо бе смущило стареца. Само дето никога нямаше да научи какво.

— Не знам от какво се оплаквате, сър. Не е често срещано явление адвокат да дава пари.

Маклейн се опита да се усмихне на шегата, но установи, че му е трудно да го направи, затова попита:

— Къде е детектив Макбрайд?

— Отиде до вестник „Скотсмън“. Спомена нещо за ровене в архивите им.

— Ще търси информация за Албърт Фаркър. Добре. Докъде стигнахме с Макреди?

Навъсения Боб оставил вестника си, свали крака от масата и се поизправи на стола.

— Идентифицирахме предмети от пет обира. Не всичко, обявено за откраднато, е тук, но имаме достатъчно, за да пъхнем Макреди задълго зад решетките. От компютърния отдел също докладваха, че са почти готови с компютъра му. Съмнявам се, че този път ще се отърве, колкото и хитър адвокат да си наеме.

— Добре. Ами копчето за ръкавели? В компютъра му има ли информация или адрес, свързани с него?

Навъсения Боб разрови купчината пликачета на бюрото си, измъкна тънко снопче листове и взе да ги разгръща, докато накрая попадна на това, което търсеше.

— Преди седем години е било откраднато от някакъв адрес в Пеникук. Госпожица Луиза Емерсън.

— Кражбата регистрирана ли е в полицията?

— Ще проверя, сър. — Навъсения Боб се премести на лаптопа и чукна няколко клавиша. — В базата данни няма нищо за този адрес или това име.

— Не съм се и надявал. Докарай една кола, Боб. Отиваме на разходка.

Градчето Пеникук се беше сгущило в малка долина на петнайсет километра южно от Единбург, а криволичещата река Еск го пресичаше по средата. Маклейн имаше полуизбледнели спомени за семейни екскурзии през уикенда до Бордърс, със спиране за сладолед в „Джапети“ по пътя към историческите забележителности. Отегчаваше се до смърт от студените древни постройки, но обичаше да седи на задната седалка в колата на баща си, да гледа как пустата и дива местност отвън профучава покрай тях, да заспива от ритмичния звук на гумите по шосето и шума на двигателя. Обичаше и сладолед. Оттогава досега градът се беше разраснал по хълмовете, както и на

север, в посока към казармите. Главната улица бе превърната в пешеходна зона, „Джапети“ отдавна го нямаше, а на негово място се издигаше безличен супермаркет.

Къщата, която търсеха, бе горе-долу извън границите на града, накрай шосето за Пентланд Хилс. Отделена от пътя с голяма градина и заобиколена от големи дървета, къщата бе построена от тъмночервен пясъчник, имаше високи тесни прозорци и островърх покрив. Най-вероятно бивш дом на духовник от времената, когато от свещениците се очаквало да имат дузина деца. Колата пое по дългата чакълена алея и когато спря пред каменната веранда, тумба кутрета изхвърча през вратата с възбуден писклив лай.

— Мислиш ли, че е безопасно да слезем? — попита Навъсения Боб, когато Маклейн поsegна да отвори вратата. Посрещна го море от мокри носове и развълнувано джафкане.

— Куче, което лае, не хапе. Боб. — Той се наведе и жертвоготовно подаде ръката си да я подушат и олижат. Сержантът остана на мястото си с неразкопчан колан и затворена врата.

— Не се беспокойте. Хапят само когато са гладни.

Маклейн вдигна поглед от навалицата около ръката си и видя едра жена с гумени ботуши и пола от туид. Сигурно наблизаваше шейсет, в едната ръка държеше градинарски ножици, а в другата носеше плитка градинска кошница.

— Териер „Денди Динмънт“, нали? — Той потупа едно от зверчетата по главата.

— Точно така. Приятно е за разнообразие да срещнеш образован човек. С какво мога да ви помогна?

— Инспектор Маклейн, единбургска полиция. — Показва служебната си карта и изчака, докато жената вдигна очилата, висящи на верижка около врата ѝ, и ги сложи на носа си. Вгледа се първо в малката снимка, после в него. — От много време ли живеете тук, госпожо...?

— Джонсън, Емили Джонсън. Не се учудвам, че не ме познахте, инспекторе. Все пак са минали повече от трийсет години, откакто се видяхме за последно.

Ако трябваше да бъде по-точен, годините бяха трийсет и три, а по онова време той още нямаше навършени пет. Мястото беше кът от

гробищата „Мортънхол“, където погребаха майка му и баща му. Боже, понякога светът беше толкова малък.

— Мислех, че след самолетната катастрофа сте се преместили в Лондон.

Това бе късче от сведенията, до които се беше добрал преди много години, като тийнейджър, когато бе обсебен от мъртвите си родители и събираще всяко зърнце информация, до която можеше да се докопа. За тях и за останалите хора, които бяха загинали в същия самолет.

— Прав сте, така беше, но преди около седем години наследих тази къща. Уморих се от Лондон и това се оказа идеалното място да се оттегля.

— Не се ли омъжихте повторно? След... сещате се.

— След като свекър ми уби съпруга ми и вашите родители в онзи проклет самолет? Не. Не намерих смелост да мина отново през същото. — Лицето на жената се сгърчи в гримаса. — Но вие надали сте дошли, за да се отдадем на спомени, инспекторе. Изобщо не очаквахте да ме заварите тук, така че споделете какво ви води насам.

— Един обир, госпожо Джонсън, извършен в тази къща непосредствено след смъртта на госпожица Луиза Емерсън.

— Луиза беше братовчедка на Тоби. Беше омъжена за Бърти Фаркър. Старият Мингис им подари тази къща за сватбата. Представяте ли си? Луиза си върна моминското име след смъртта на Бърти. Май че беше в началото на 60-те години, поне така мисля. Беше голям ужас. Той се напи като свиня и се заби в автобусна спирка. Тя живя тук до смъртта си. Чак след това разбрах, че ми е завещала къщата. Предполагам, че не е имало на кого другого от семейството да я остави.

— Да разбирам ли, че тук е имало вещи на Албърт Фаркър?

— Естествено. Повечето от тях дори са още тук. Членовете на фамилия Фаркър никога не са били принудени да продават нещо, за да посрещнат нуждите си, ако ме разбирате.

Маклейн погледна към огромната къща, а след това и към по-малката постройка наблизо, която всъщност беше преустроено едновременно помещение за коли. До нея имаше съвременен гараж, от който се подаваше носът на чисто нов „Рейндж Роувър“. Някои хора привличаха парите като с магнит; те бяха толкова богати, та дори не

забелязваха, ако са били ограбени. Той такъв ли беше? Такъв ли щеше да стане?

— Знаехте ли, че тук е имало обир, госпожо Джонсън?

— Не, за бога. Кога казахте, че е станало?

— Преди седем години, на 14 март. В деня на погребението на госпожица Емерсън.

— За пръв път чувам. Влязох във владение на къщата чак през юли същата година, защото трябваше да се уредят куп формалности. Всъщност затова се върнах в Шотландия, а след като вече бях тук, осъзнах колко съм намразила Лондон. — Госпожа Джонсън се спря да си поеме дъх и присви очи. — А вие откъде знаете, че е имало обир, инспекторе?

— Заловихме крадеца по време на опит за обир в друга къща. Водел си е бележки къде е бил, както и подробности за всеки случай.

— Колко глупаво от негова страна. Какво е взел оттук?

— Няколко дребни предмета, включително златно копче за ръкавели, за което успяхме да установим, че е било собственост на Албърт Фаркър.

— И това важно ли е?

— Може да се окаже улика при разследването на особено жестоко убийство.

— Явно и преди сте се срещали. Научихте ли това, за което дойдохте?

Маклейн замислено гледаше пътя, докато шофираше обратно към града. Навъсения Боб не слезе от колата по време на целия разговор.

— Госпожа Емили Джонсън беше омъжена за Андрю Джонсън, а през 1974 г. баща му Тобаяс пилотира самолета, който се разби в склона на Бен Макдуй по пътя от Инвърнес за Единбург, и уби себе си, сина си и родителите ми. — Той безстрастно изложи фактите и се запита как се случваше така, че нещо все му ги напомняше. — За последен път я видях на погребението им.

— Боже мой! Помислете си само колко нищожна е вероятността да излезе нещо от това?

— По-голяма, отколкото си мислиш, Боб. — Маклейн му разясни заплетените обстоятелства, които свързваха настоящия собственик с Бърти Фаркър.

— Значи, смятате, че Фаркър е вашият човек, а?

— Един от тях. Попитах госпожа Джонсън дали прякорът *Гуляйджия* ѝ говори нещо, но тя отрече. Все пак обеща да потърси на тавана стари снимки и лични вещи. Освен това ми каза и още нещо интересно.

— Така ли? Какво?

— Че Фаркър и Тобаяс Джонсън са били стари приятели. По време на Втората световна война са служили заедно в някакви специални части в Западна Африка.

След това помежду им се възцари мълчание. Маклейн зави към Рослин и загадъчната църква на селцето, покрай Лоунхед и синия склад на „Икеа“, чийто паркинг гъмжеше от нетърпеливи купувачи. Минаха през подлеза и пресякоха Бърдихаус, а накрая се изкачиха по хълма в посока гробищата „Мортънхол“, квартала Либъртън Брей и центъра на града. На минаване покрай входа на крематориума Маклейн натисна спирачките и сви през портала, а подире му се разнесе яростният клаксон на задната кола. Навъсения Боб опря ръце в таблото и заби крака в пода.

— Господи! Предупреждавайте, като решите да правите така.

— Извинявай, Боб. — Маклейн спря на паркинга, угаси двигателя и хвърли ключовете на спътника си. — Откарай колата в участъка. Аз имам да свърша нещо тук.

36.

Маклейн проследи с поглед отдалечаващата се кола и отиде да намери управителя. Броени минути по-късно се отдалечи от сградата на крематориума и пое през градината околовръст, стиснал в ръце обикновена, малка керамична урна. Не му отне много време, за да стигне до търсеното място. Почувства леко угрizение на съвестта, задето не беше идвал поне три години. Надгробната плоча беше килната, вероятно под натиска на корените на дърветата. Най-отгоре бяха името и датите на дядо му, а под тях бе оставено място. По-долу бяха имената на майка му и баща му. Разликата в рождените им дати бе две години, но датата на смъртта една и съща — денят, в който самолетът им се беше разбил в планинския склон южно от Инвърнес. Искаше му се да вярва, че в този момент са се държали за ръце, но в действителност не знаеше почти нищо.

Някой бе изкопал малка дупка в основата на надгробната плоча и за миг-два Маклейн се възмути, че са осквернили последното ложе на родителите му. След това осъзна защо всъщност е тук. Какво трябва да направи. Погледна урната. Беше sempла, функционална, без каквito и да било орнаменти. Също като жената, чиито останки се намираха в нея. Потисна импулса си да отвори капака и да надникне вътре. Това беше баба му. Макар и само купчинка пепел, но все пак баба му. Жената, която го бе отгледала, хранила, обгрижвала, обичала. Мислеше, че се е примирил със смъртта ѝ преди много време, още когато прие, че тя няма да се възстанови след инсулта, но едва сега, когато видя семейния гроб с гравираните имена и мястото, оставено за нейното, си даде сметка, че вече я няма.

Маклейн приклекна на сухата земя под дърветата и поставил урната в дупката. Изкопаната пръст беше струпана на купчина отстрани и покрита с парче брезент, за да не разстройва опечалените. Без съмнение някой щеше да дойде по-късно и да запълни дупката, но това му се стори нередно. Като проява на неуважение. Огледа се наоколо за лопата, само че който и да беше изкопал дупката, бе

отнесъл сечивата със себе си. Внимателно махна брезента, коленичи пред праха на починалите си родители и с голи ръце запълни пространството около урната със суха пръст.

— Естер Морисън беше прекрасна жена.

Маклейн мигновено се изправи и се обърна. От рязкото движение по гръбнака му премина вълна от болка, стигаща до врата. Зад него стоеше възрастен господин, облечен в дълго черно палто въпреки августовската жега. В едната си възлеста ръка държеше тъмна широкопола шапка, а с другата се подпираше на бастун. Бялата му коса бе гъста и дълга, но вниманието на Маклейн бе приковано от лицето. То носеше следите на горди, строги черти, обезобразени от някакъв ужасен инцидент, който го бе превърнал в смесица от белези и зле присадена нова кожа. Лице, което беше невъзможно да забравиш, след като си го видял — ала не по-малко въздействащи бяха пронизващите очи. Обаче въпреки усещането за нещо познато, дори да го убиеха, Антъни не можеше да свърже лицето с име.

— Познавахте ли я, господин...? — попита той.

— Спенсър. — Мъжът свали кожената си ръкавица и му протегна ръка. — Гавин Спенсър. Да, познавах Естер. Преди много време. Дори поисках ръката ѝ, но Бил ме победи в това съперничество.

— Май за пръв път в живота си чувам някой да нарича дядо ми Бил. — Маклейн изтри ръка в сакото си и пое десницата на господин Спенсър. После добави: — Антъни Маклейн.

— Полицаят. Да, чувал съм за вас.

— Не бяхте на погребението.

— Не, не бях. От доста години живея зад граница, предимно в Америка. Едва завчера научих за кончината ѝ.

— Как се запознахте с баба?

— СреЩнахме се в университета през... чакай да видим... трябва да беше 1933-а. Естер беше отлична студентка по медицина и всеки искаше да е с нея. Разби сърцето ми, когато предпочете Бил, но това са стари неща.

— И въпреки всичко сте дошли чак дотук, за да ѝ отدادете почит?

— Да, така е. Личи, че сте детектив. — Спенсър се усмихна, а белязаното му лице се изкриви в невъобразима гримаса. — Всъщност трябваше да уредя и някои делови въпроси. Знаете как е, когато

възлагате работа на друг. После ви отнема двойно повече време да оправите бъркотията.

— Е, познавам и такива хора, но на повечето ми колеги може да се разчита.

— Значи, сте късметлия, инспекторе. Напоследък повечето ми време отива в отстраняване на чужди грешки. — Спенсър се захили, бръкна в джоба на палтото си и извади тънка сребърна кутийка. Вътре бяха визитните му картички и той подаде една на Маклейн. — Това е адресът ми в Единбург. Ще остана тук само седмица-две. Обадете се и ще си поговорим за баба ви. Кой би предположил...

— С удоволствие, сър — каза Антъни и отново се ръкува с мъжа.

— Е, аз ще потеглям. — Спенсър сложи шапката на главата си.

— Имам работа за вършене, а и вие положително бихте искали да останете известно време сам. — Мъжът се отдалечи с изненадващо пъргава походка за годините си, като размахваше бастуна в такта на беззвучна мелодия.

В града се върна с патрулна кола на местния участък. Полицаят, който шофираше, му предложи да го закара до центъра, но Маклейн знаеше, че в кабинета го чакат само графиците за извънредните дежурства. А затварянето на гара Уейвърли сутринта допълнително влошаваше ситуацията. Трябваше му време за размисъл, трябваше му малко спокойствие, затова накара полицията да го остави в Грейндж и извървя пътя до къщата на баба си. Тъй като батерията на телефона му отказваше да работи по-дълго от половин час, имаше голям шанс да го оставят за известно време на мира. По-късно щеше да си плати, но нима не беше така с всичко в този живот?

В момента, в който отвори задната врата, усети, че има нещо различно. Косъмчетата на врата му настръхнаха. Наоколо се носеше миризма, която не можеше да идентифицира, може би лек полъх на парфюм или просто раздвижване на въздуха — като от нас скоро минал през къщата човек. Само дето никой не би трябало да е идвал, след като оперативната група откара Макреди в участъка. Антъни заключи след тях и не намери време да се отбие по-късно. Не намери време и да смени ключалките, а Макреди беше вече на свобода. На свобода и имаше причина да е ядосан. По дяволите! Той застина и се послуша, за

да долови най-слабия звук от чуждо присъствие в къщата, но тишината бе пълна.

Последва едва осезаемия аромат, като внимателно го вдъхваше. В хола бе по-сilen, а в библиотеката и трапезарията напълно отсъстваше. Безшумно обходи и горния етаж на празната къща, огледа стаите, които бяха непроменени от последното му идване и все пак коренно различни. Неговата спалня, мястото, където бе отраснал, беше същата, каквато я помнеше. Леглото изглеждаше прекалено тясно за комфортен сън, а избелелите плакати на стената, макар и в големи стъклени рамки, си бяха чиста излагация. Масивните мебели, гардеробът, скринът, големият шкаф — всичко беше на мястото си, но дървеният стол, който трябваше да е пъхнат под бюрото, бе леко издърпанnakриво. Така ли го беше оставил? Всъщност кога беше влизал за последно в стаята?

В банята миришеше най-силно. Макар и слаб, ароматът все пак беше достатъчен, за да пробуди далечен спомен. Маклейн инстинктивно посегна към джобовете на сакото си за чифт латексови ръкавици, които да нахлузи, преди да е пипнал каквото и да било. Okaza се, че няма, затова използва носната си кърпичка и докосна внимателно предметите, за да не повреди евентуалните отпечатъци. В шкафа в банята имаше всичко необходимо за преспиване, въпреки че не се знаеше от колко време е четката за зъби. Шишенце обезболяващи хапчета отпреди няколко години му припомни периода, в който бе останал при баба си, за да се възстанови от огнестрелната рана, осигурила му сержантските нашивки. Нямаше нищо друго. Само миризмата.

Повдигна капака на тоалетната чиния, но освен малко застояла вода, вътре нямаше нищо. Пръстени от котлен камък показваха нивото на водата, преди да се изпари през изминалите месеци. Инстинктивно посегна да пусне водата, но внезапно се спря, изтръпнал от ужасяваща мисъл. Ръбовете на ваната и тоалетната чиния бяха покрити с тънък слой прах, но капакът на казанчето беше абсолютно чист. Върна се в спалнята и взе нова кърпичка от едно от чекмеджетата, а миризмата на кедрово дърво и нафталин изцяло заличи аромата във въздуха. С помощта на двете кърпички внимателно вдигна капака и го остави на пода, след което погледна вътре.

Нищо. Какво си беше въобразил? Че някой ще си направи труда да подхвърли нещо изобличаващо в къщата на баба му? Ще се опита да го натопи? Всичко идваше от многото работа. Параноя, породена от преумората.

Чак когато понечи отново да вдигне порцелановия капак, забеляза, че не е прилегнал плътно на пода. Бавно го обърна.

От вътрешната му страна бе здраво залепен кафяв найлонов пакет.

37.

— Еха, та вие си имате цял дворец, сър.

Детектив Макбрайд стоеше на широкото стълбище във вестибюла и гледаше към стъкления купол на покрива, два етажа понагоре. Маклейн го оставил да позяпа малко и се обърна шепнешком към Навъсения Боб:

— Сигурен ли си, че е удачно да го въвлечем в това?

— Смятате, че не може да му се има доверие ли, сър? Той е добро момче.

— Не съм казал обратното — отговори Маклейн, макар че имаше своите резерви. Можеше да повика Отдела за борба с наркотиците, да информира шефката и кого ли още не, но ако тръгнеше по каналния ред, най-малкото щяха да го отстраният от активните разследвания. Докато не изчистеха името му. Дори и тогава случката щеше да му тежи като воденичен камък до края на кариерата — инспекторът с кило кокаин в тоалетното казанче. Най-доброто решение беше да сподели с колкото се може по-малко хора, да проведе свое разследване, макар да подозираше кой стои зад всичко. — Повече се притеснявам за бъдещето му в полицията, ако се разбере, че е бил замесен.

— Значи, за мен не се притеснявате, така ли? — Навъсения Боб се престори на обиден. — Не се беспокойте за него, сам пожела да участва.

Маклейн погледна младия детектив, като се зачуди с какво бе спечелил лоялността му.

— Ако мога, ще му се реванширам. И на двама ви — каза той. Навъсения Боб само се изсмя и го сръга в ребрата.

— Добре, сър. Къде е? Хайде, че губим ценно време за пиене.

— На горния етаж.

Антьни им показа пътя. Минаха през спалнята му и влязоха в банята. Капакът на казанчето стоеше недокоснат на пода заедно с подозрителния пакет.

— Успя ли да вземеш набора за снемане на отпечатъци? — попита Маклейн, докато Навъсения Боб раздаваше латексовите ръкавици.

— Всеки момент ще пристигне — отговори Боб. В този момент на вратата се позвъни.

— Кой?

— Това трябва да е Ема — обясни Навъсения Боб.

— Ема? Ема Беърд? Да не си й казал?

— Тя е експерт по дактилоскопия и може да носи със себе си набор, без да предизвика подозрение. И нещо повече, ако намери отпечатъци, може да ги пусне в базата данни. Освен това е новобранка — няма врагове, нито на кого да се подмазва. Е, поне засега.

Отново се звънна и макар и същият, този път звукът беше някак по-настоятелен, сякаш изискваше отговор. Маклейн одобряваше включването на Ема още по-малко, отколкото на Макбрайд, но пък имаше доверие на Навъсения Боб. Като се изключеше очевадната грешка с бившата госпожа Боб, преценката му за хората като цяло бе правилна. Освен това си беше истина, че имаха нужда от квалифициран криминалист. Изправи се и отиде да отвори вратата.

— Не знаех, че заплатите на инспекторите са толкова високи. Може ли да вляза? — Ема беше с всекидневно облекло — избелели джинси и широка тениска. Провесен на едното ѝ рамо, се поклащаше фотоапаратът, който не успяваше да уравновеси с тежестта си теглото на очуканото алуминиево куфарче с набор за отпечатъци.

— Благодаря ти, че дойде. Оценявам го. Дай да ти помогна. — Маклейн взе куфарчето и я поведе към стълбите. Тя го последва, а стъпките ѝ отекваха по плочките. Антъни се обърна и видя, че е с черни каубойски ботуши с шпори. Определено извън регламентираното служебно облекло.

— Боб каза, че е спешно. Трябваше ли да се преоблека?

— Няма проблем, добре си си така. Просто не съм си те представял в такъв вид. — Маклейн усети как върховете на ушите му се зачервяват. — Насам — каза и тръгна нагоре по стълбите.

— Направо в спалнята. Харесвам директните мъже. — Ема погледна леглото, когато минаваха покрай него. — Малко е тясно за вкуса ми.

В банята Навъсения Боб бе отворил пакета и оглеждаше съдържанието му с намръщено лице.

— Прилича на кокаин, сър. Няма как да съм сигурен без тест, но най-вероятно е наркотик, освен ако имате навик да държите талк в тоалетната. И струва доста пари, бих казал, десетки хиляди. Кой би пожертввал такава сума, само и само да ви натопи?

— Не правя предположение, обаче бих допуснал, че е човек, който може да си позволи скъпо преустройство на товарен склад в Лийт.

— Добре казано. Трябва да разберем откъде е дошъл, но това означава, че трябва да сме го намерили някъде.

— Не е задължително — каза Ема. — Мога да извърша теста, без да го регистрирам в системата. Едни хора от лабораторията ми дължат разни услуги, така че може да го минем като стандартен тест.

— Ще ми направиш ли тази услуга? — Маклейн не беше сигурен защо го подкрепя, но ѝ беше благодарен.

— То се знае, ама няма да ти излезе евтино.

— Какво имаш предвид? — Той погледна пакета на пода до тоалетната чиния. Имаше неща, които никога не би направил, дори от тях да зависеше работата му. Дори да беше заложена на карта свободата му. Ема проследи погледа му и се засмя.

— Вечеря.

На Антъни толкова му олекна, задето Ема нямаше предвид наркотиците, че му отне известно време да осъзнае какво всъщност е поискала. Навъсения Боб сподави кикота си, а Макбрайд определено изглеждаше смутен. Със сигурност не си беше представлял така детективската работа.

— Добре, но се опасявам, че няма да е днес, освен ако броим за вечеря пица и бира заедно с тези двама загубеняци.

— Категорично нямах това предвид.

— И аз така си мисля.

Вече минаваше полунощ, когато най-сетне приключиха с пълния оглед на къщата. Явно за да се подсигури, освен кокаина в тоалетната, неизвестният благодетел на Маклейн беше скрил в резервоара със

студена вода на тавана и пакет с пари — няколко хиляди в употребявани банкноти от десет и двайсет паунда.

Ема намери пет-шест частични отпечатъка, повечето по задната врата и в банята. Един полуразмазан свали от лъскавата каса на вратата за тавана. Беше близо до подаващата се главичка на недозабит пирон, която вероятно беше скъсала латексовата ръкавица. Някой очевидно се бе опитал да го зачисти с груб парцал, което породи известни подозрения. Иначе къщата бе пълна е отпечатъци, основно на Маклейн.

— Къщата има аларма, нали? — попита Ема, докато хапваха пица и пийваха бира, насядали около кухненската маса. Като всичко останало в къщата, и последните бутилки от мазето бяха на година и половина, но явно на никого не му пушкаше.

— Да, обаче не съм убеден, че изобщо върши работа. Последно чух, че „Пенстемин“ се опитвали да разберат точно какво е направил Макреди на системата им. Взех да съжалявам, че залових това копеле.

Навъсения Боб се облегна назад и въздъхна тежко.

— Мислите, че ви е намразил толкова, че да ви спретне това? Човекът изобщо не е бедняк, но чак пък толкова?

— Сещаш ли се за друг?

Спусналата се над масата тишина бе достатъчна като отговор.

— Е. утре още рано сутринта ще проверя отпечатъците. — Ема погледна часовника си. — Тоест днес. Наистина трябва да тръгвам. — Тя избута назад стола си и се изправи. Маклейн я изпрати до вратата.

— Благодаря ти, Ема. Знам какъв риск поемаш, задето ми помагаш.

— Така си е, но познавам наркоманите и ти не си от този тип хора. Що се отнася до парите, собственик си на такъв имот, тъй че за какво са ти?

— Дано не се наложи да го доказвам на другого. Убеден съм, че си наясно колко неприятно ще стане, ако се разчуе. За всички нас.

Тя се усмихна и около ъгълчетата на очите й се образуваха бръчици.

— Не се притеснявай, гроб съм. Дължиш ми обаче вечеря, предпочитам на свещи.

Навъсения Боб и детектив Макбрайд застанаха на вратата до него, когато Ема потегли.

— По-добре внимавайте с нея — каза Боб. — Носи ѝ се славата, да знаете.

— Ти я доведе — поде Маклейн, но видя усмивката на Боб и спря. — Изчезвайте. Прибирайте се вкъщи.

Проследи с поглед как се отдалечиха в нощта, после се върна в кухнята. Кокаинът и парите лежаха на масата до остатъците от пицата. На сутринта, макар и студена, пицата все още щеше да става за ядене, но наркотиците и парите си бяха проблем. Маклейн погледна часовника на стената. Беше късно, но не прекалено късно. Не и за това. А и що за приятел ти е човек, когото не можеш да събудиш посред нощ?

Телефонът иззвъня три пъти, преди Фил да вдигне. Звучеше леко задъхан. Антъни не искаше да гадае за причината, имайки предвид всеизвестната неприязън на бившия му съквартирант към физическите упражнения.

— Фил, извинявай, че звъня по това време, но имам нужда от услуга — каза Маклейн със стегнатия във фолио пакет кокаин в ръка. — Чудех се дали може да ползвам пещта, която имаш в прекрасната си лаборатория.

Рейчъл беше с Фил, когато се срещнаха пред задната врата на научния комплекс, което изненада Маклейн. Нямаше никакво съмнение, че е била с приятеля му, когато се обади, но за какво ѝ беше да идва с него? В този предутринен час щеше да е доста по-приятно да се излежава, макар и сама.

— Благодаря ти, Фил. — Маклейн преметна торбата през рамо. Беше изненадан колко тежат килограм кокаин и петдесет хиляди паунда в небелязани банкноти. Особено когато ги носиш по улиците в малките часове. Мислеше си да хване такси, но реши, че колкото по-малко свидетели има, толкова по-добре.

— Дори не знам какво е това — каза Фил, — но главите ни са на дръвника заради теб, Тони.

— Ще влезем ли? — Маклейн кимна към вратата, нетърпелив да се отдалечи от всевиждащите очи на охранителните камери.

— Разбира се. — Фил въведе кода си на панела до вратата, който любезно избипка и отключи. Дъното на коридора и складовите помещения тънха в сумрак. Безмълвно изкачиха две стълбища и пресякоха стая, пълна със скъпа апаратура, която жужеше и бръмчеше, а накрая стигнаха до кабинета на Фил. Чак след като вратата се затвори зад него, Антъни въздъхна с облекчение. Остави торбата на бюрото и им разказа за случилото се.

— Не трябва ли да докладваш за това в полицията? — наруши Рейчъл неловката тишина, в която потънаха след края на разказа.

— В най-добрия случай ще ме отстраният за шест месеца, докато ме разследва Вътрешният отдел. Дори и да не намерят нищо, до края на кариерата си ще остана ченгето с килото кока и петдесетте bona.

— Със сигурност няма да е толкова зле, нали? — попита приятелят му.

— Фил, не познаваш ченгетата. Независимо от заключенията, тези неща остават завинаги в досието ти. Нямам никакви мръсни тайни за криене, но това не означава, че вътрешните няма да изровят нещо. След като това е оставено в къщата на баба, сто на сто има и в апартамента ми. Ще се намерят и достатъчно информатори от криминалния контингент, които на драго сърце ще потвърдят какво ли не, дори накрая да се докаже, че лъжат.

— Защо? — Рейчъл се отгласна от стената, на която се бе подпряла, отвори торбата и извади пакета с банкноти.

— Да пукна, ако знам. — Маклейн сви рамене, може би дори малко прекалено театрално. — Сигурно съм вбесил някого.

— Значи, искаш да ги изгорим? — попита Фил. — Искаш да изгорим петдесет bona немаркирани банкноти?

— Искам да унищожа дрогата. Това със сигурност. Бих предпочел и парите да заминат с нея. Честно казано, нямам представа дали са крадени и откъде са изобщо. Не са маркирани, но може да има друга уловка.

— На мен ми се струва чиста загуба. Ами ако наистина няма никакъв начин да се проследят? Това със сигурност ще вбеси человека, който ти ги е подхвърлил, защото полицията няма да ги намери и ти няма да бъдеш злепоставен.

Маклейн погледна парите в ръцете на Рейчъл. Беше дошъл тук с намерението да унищожи всичко, защото той самият не се нуждаеше

от тях. По ирония на съдбата обаче парите можеха да се използват за нещо добро.

— Добре. Дай си шепата. — Пакетът беше добре стегнат и все още посипан със сив прах там, където Ема бе търсила отпечатъци. Той внимателно го разви и извади първата пачка. — Рейчъл, ще запишеш ли серийните номера, които ще ти продиктувам?

Отне им десетина минути, преди Маклейн да реши, че е достатъчно. Беше извадил достатъчно банкноти на случаен принцип, за да ги провери дали не са фалшиви. Върна ги при останалите, стегна отново пакета и го връчи на Фил. Рейчъл, на свой ред, му даде листа със серийните номера.

— Ще видя дали не съвпадат с номерата на банкноти от скорошни обири — каза Антъни. — Ще проверя и дали са истински. Дотогава никой да не ги пипа. Скрий ги някъде, където няма да ги откроят случайно. Положително не държиш да те заловят с мръсни пари, нали? Ако се окажат чисти, използвайте ги за сватбата си.

— Ти не ги ли искаш? — попита Фил.

— Не. Между другото, поздравления.

— Моля?

— За годежа ви. Забелязах, че не отрекохте, когато споменах за сватба.

— Нали щяхме да го запазим в тайна, докато взема магистърската си степен? — Лицето на Рейчъл пламна и тя тупна Фил силно по гърба.

— Не се притеснявай, Рейчъл. Докато не го обявите официално, съм гроб. — Маклейн се ухили, за пръв път се почувства в добро настроение от денонощие насам. — А сега хайде да изгорим малко наркотики.

38.

Зората вече бе пропълзяла по небето, когато Маклейн влезе в блока си. Очите го смъдяха от недоспиване и се чувстваше направо разнебитен. Изгарянето на килограм кокаин, дори и в пещ, предназначена за безопасно унищожаване на вредни биологични отпадъци, бе отнело изненадващо много време. Докато намерят и подходящо място за скривалище на парите, поне до момента, в който щеше да приключи проверката на номерата им, времето за сън безвъзвратно отлетя. Надяваше се разходката през града да го освежи, но се оказа, че положението даже се влоши.

— Намери ли те приятелят ти?

Маклейн се стресна, обърна се и видя старата госпожа Маккъчън, застанала на полуотворената си врата в дъното на каменните стълби, които водеха към останалите апартаменти. Наистина не беше в настроение за клюки, искаше само да се изкъпе и по възможност да дремне, преди да тръгне за работа. Машинално й се усмихна, кимна и леко гузен, се насочи към стълбите. Чак в този момент въпросът ѝ стигна до съзнанието му.

— Приятелят ми?

— По-миналата нощ, ако не греша. Беше доста късно, но вие, полицайите, тръгвате и се прибирате по никое време.

По-миналата нощ. Точно когато някой бе подхвърлил дрогата и парите в къщата на баба му. Скоро след като бяха пуснали Фъргюс Макреди под гаранция. Скоро след като бяха убили Джонас Карстърс.

— Говорихте ли с него, госпожо Маккъчън? Каза ли си името?

— Не, миличък. Седях си в предната стая и плетях. Знаеш как е, като отаре човек. Сънят е за младите. Не знам колко беше часът, но автобусите вече не се движеха, значи, трябва да е било след полунощ. Младежът дойде пеша и натисна твоя звънец.

— Откъде знаете, че е бил моят звънец?

— Всеки звънец звъни различно. Както и да е, влезе веднага и пое към стълбите. Видя ми се странно, защото не чух да му отваряш

вратата. След това се сетих, че студентите я подпират с камък, когато отиват в кръчмата, но те вече се бяха прибрали и съм сигурна, че я бяха затворили както трябва. Ох, не знам вече.

— Той дълго ли остана?

— Не. Беше стигнал до средата на стълбите, когато един от студентите излезе и му се разкрещя. Нали ги знаеш, като пийнат.

Маклейн знаеше. Много често му се налагаше да напомня на побуйните си съседи, че на последния етаж живее полицай, който не обича да смущават съня му.

— Като стана така, мъжът си плю на петите. Толкова бързаше, че май дори не ме видя. Тъкмо пусках навън една от котките. Направо ми изкара акъла.

Маклейн погледна старицата. Живееше на първия етаж, откакто се бе нанесъл. Сигурно бе живяла там през целия си живот. Никога не беше срещал господин Маккъчън и бе решил, че мъжът е починал рано. Но истината беше, че не знаеше почти нищо за нея, освен че е стара, обича да е в течение на ставащото в блока и вече изглежда крехка като птичка.

— Не се притеснявайте, госпожо Маккъчън — каза, за да я успокои. — Важното е само, че някой е идвал късно през нощта. Това искахте да кажете, нали?

Старицата кимна.

— И вие го видяхте. Видяхте лицето му, нали?

Повторно кимване.

— Дали бихте го разпознали на снимка?

Госпожа Маккъчън се замисли, обичайното ѝ ведро и позитивно изражение бе заменено от неувереност.

— Не съм сигурна, че мога да изляза задълго от къщи — каза след малко. — Котките ми...

Антъни знаеше, че котките могат да се грижат идеално за себе си, но нямаше намерение да го казва на глас.

— Мога да донеса снимките тук, госпожо Маккъчън. Наистина ще ми помогнете, ако успеете да го разпознаете.

— Не мога да ти позволя да разпитваш отново Макреди. Поне докато не ми представиш някакво конкретно основание за повдигане

на обвинение.

Маклейн стоеше на прага на кабинета на Джейн Макинтайър и не се престрашаваше да влезе. Първата му работа, щом пристигна в участъка, беше да говори с дежурния сержант. Поиска от него да привика Макреди на разпит. Май не биваше да се развикува на Пийт, когато му отказа, тъй като горкият просто изпълняваше заповедите на началничката.

— Откраднал е копчето за ръкавели на Бърти Фаркър. Трябва да знам какво още е взел оттам.

— Не, Тони, не трябва. — Макинтайър остана седнала зад бюрото си. Беше дразнещо спокойна и звучеше напълно логично, дяволите да я вземат. — Знаеш откъде го е взел, а и доколкото съм осведомена, вече си научил и на кого е принадлежало. Идеята ти да отидеш при бижутер е блестяща.

— Обикалял е около апартамента ми.

— Не си сигурен. Имаш само твърдението на стара, объркана жена, че някой, който може да е бил, но може и да не е бил Макреди, те е търсил.

— Но аз трябва... — Трябваше да го попита дали е подхвърлил един килограм кокаин в къщата на баба му. И какво е оставил в апартамента му, което той, Маклейн, не е успял да намери.

— Трябва да го оставиш на мира, това трябва. — Макинтайър свали очилата за четене от носа си и потърка очи. Вероятно не си беше доспала. — В момента сме го хванали с ръце в кацата с меда — и на местопрестъплението, и с крадени предмети в дома му. Но вече е подал официално оплакване срещу теб за използване на прекомерна сила при задържането, пък и адвокатът му търси слаби места в заповедта за обиск.

— Той... — В момента, в който отвори уста, Маклейн осъзна думите ѝ. — Той какво?

— Ако едно от двете mine, позицията ни сериозно ще се разклати. Току-виж прокуратурата дори решила да излезе с обвинение за съхраняване на крадени вещи. С неговите пари и възможности... ще се отърве с условна присъда.

— Това е изключено. Копелето влезе с взлом в къщата на баба ми.

— Знам, Тони. Ако зависеше от мен, щеше да си стои в ареста до началото на процеса, но той има пари, може да си позволи добър адвокат, а най-лошото е, че има дебели връзки. Дори не можеш да си представиш от колко високо ме натискат.

— Не бива да му се размине. Не бива да се споразумявате с него. Макинтайър се намръщи.

— Няма никакъв шанс. Не обичам да ме командват цивилни, но не мога да ти позволя грубо отношение към него само защото те е вбесил. Той цели именно това, а аз няма да му доставя удоволствието.

— Но...

— Няма „но“, Тони. Отнемам ти случая. За бога, не може да си и потърпевш, и да работиш по него. Гледай си другите случаи. Дори не си отишъл още да видиш онази специалистка по окултното, за която ти споменах, нали?

По дяволите! Най-лошото бе, че е права. Маклейн прекрасно знаеше, че не биваше да разпитва Макреди още първия път. Трябаше да дадат случая на някого, който не бе пряко засегнат.

— Моля ви, не ми казвайте, че ще го възложите на Дъгит.

— Прозвуча като жалък и злобен кретен.

— Всъщност си мислех, че по-подходящ е Боб Леърд.

— С лека усмивка Макинтайър плъзна очилата обратно на носа си. — Можеш да му го съобщиши лично.

На път за оперативната стая Маклейн срещна полицай Кид, понесла кутия с досиета. Явно я измъчваше тежестта на кутията, но още повече страхът, изписан на лицето й. Беше се насочила към голямата оперативна стая, доскоро определена за случая *Барнаби Смит*, която отново се пълнеше бързо с народ, тъй като старши инспектор Чарлс Дъгит за пореден път бе получил възможността да прецака с лека ръка едно разследване.

— Нека позная — Дървеняка е ангажирал със случая си цялата полиция, така ли?

Полицай Кид кимна утвърдително с нещастна физиономия.

— Отгоре оказват силен натиск.

— Отгоре винаги оказват силен натиск.

В действителност приоритетни бяха убийствата само на хора като Карстеърс. И като Барнаби Смит. Важните клечки имаха важни приятели. Жалко, че обикновените хорица не получаваха подобно специално отношение. Като бедното момиче, жертва на извратен ритуал в мазето на богат и влиятелен мъж.

— Преминала си обучение по фотография, нали, полицай? — попита Маклейн, изравяйки въпросната информация от предишен, почти забравен разговор.

— Да, така е — потвърди с огромна неохота Кид.

— Какво ще кажеш за разнообразие да свършиш малко полицейска работа? Чух, че учиш за изпити. — Макинтайър не би му позволила да разпита Макреди без основателна причина. А какво по-добро основание, ако не доказателството, че мъжът е обикалял блока на Маклейн часове след като е бил пуснат под гаранция?

— Малко съм заета, сър. — Кид вдигна кутията с досиетата, а на лицето ѝ се изписа мрачно изражение.

— Не се притеснявай. Ще се оправя с Дървеняка. И аз имам друга работа за вършене, но това е по-важно. Опитай се да вземеш един лаптоп със софтуер за фотоработи, качи и малко снимки на заподозрени. Към тях добави и снимките от задържането на Макреди онази нощ. Аз ще уредя кола за два часа.

— Аз...

— Знам, шефката е казала да не го тормозя. — Боже мой, на всички в участъка ли беше казала? За толкова импулсивен ли го мислеше? — Няма да се доближа до него, повярвай ми.

39.

Табелата на вратата гласеше: ГЛЕДАМ НА РЪКА, НА КАРТИ ТАРО, ПРЕДСКАЗВАМ БЪДЕЩЕТО. Маклейн открай време си мислеше, че зад нея се крие нещо друго, най-вероятно публичен дом, но това беше адресът, който му даде Макинтайър. Поразпита тук-там и общото мнение беше, че мадам Роуз е почтена, тоест прави това, което твърди, че прави. Всичко останало, разбира се, бе лъжа, стръв за лековерните. В Единбург нямаше голям пазар за подобни измишльотини, но явно достатъчно хора бяха готови да им повярват, след като тази предприемчива особа успяваше да си вади хляба с това.

— Защо сме тук, сър? — Детектив Макбрайд изтегли късата сламка и му се падна да изтърпи тази доникъде неводеща следа от нарастващия брой текущи случаи. Навъсения Боб имаше далеч по-забавна задача: да установи самоличността на самоубийцата от моста и същевременно да събере всички възможни улики срещу Фъргюс Макреди, за да ги представи на прокуратурата. Разследването клонеше към версията, че най-вероятното обяснение за сходствата между убийствата на Джонас Карстърс и Барнаби Смит оставаше изтичане на оперативно-следствена информация. И като капак, естествено, мъртвото момиче. Всичко това наведнъж.

— Тук сме, за да научим повече за човешките жертвоприношения и демоничните ритуали. Както изглежда, мадам Роуз е своеобразен експерт в окултната сфера. Всички тези магьоснически принадлежности са само за прикритие. Или поне така ми казаха. — Маклейн отвори вратата към тесния коридор, в който имаше стълби, водещи нагоре. Разнищеният килим, по който петната бяха повече от оригиналните шарки, миришеше на гранясала мазнина и плесен. На безнадеждност. След като изкачиха стълбите и минаха през завесата от мъниста, в миналото може би лъскава, но сега цялата мазна и съдрана, двамата се озоваха в стаичка, която отчаяно искаше да бъде наречена будоар, но в действителност не заслужаваше дори името чакалня. Килим, подобен на този от стълбището, заемаше целия

под от стена до стена, а петната по него преливаха едно в друго. На места дори бяха тръгнали да колонизират и стените, като се конкурираха с отвратителните релефни тапети и евтините фотокопия на картини, изобразяващи ориенталски и мистични сцени. Поглеждайки нагоре, Маклейн не се изненада да открие петна и по тавана. Явно тук рядко влизаше чист въздух, а миризмата на готвено и влагата принуждаваха човек да диша през устата, но дори и тогава вонята трудно се понасяше. И хората идваха тук доброволно?

На стената под единствения прозорец в стаята беше опряно ниско диванче. Сядането на него със сигурност не беше добра идея. От двете страни на ниската маса бяха разположени два разнебитени дървени стола, а тя самата бе покрита със стари броеве на „Рийдърс Дайджест“ и „Таро Монтли“. Някой, очевидно с две леви ръце, беше сковал нещо като тесен тезгях, зад който имаше затворена врата. Ценоразписът на предлаганите услуги се кипреше закован на стената под формата на мърляв лист хартия. Десет паунда за гледане на ръка, двайсет за гледане на карти. Някои пристрастени клиенти щяха да се бръкнат дори по-дълбоко — над сто паунда за нещо, носещо името *Пълно разчитане на кармата*.

— Ох, знаех си, че съм усетила нещо в ефира. Великолепно — разнесе се дълбок дрезгав глас, резултат от големи количества цигари и уиски.

Думите се чуха още преди Маклейн да види, че вратата се отваря. През нея се промуши огромна жена и запълни половината от чакалнята. Беше облечена, по-скоро увита, с червена кадифена палатка, така че приличаше на дебела мумия. Ръцете ѝ наподобяваха смачкани и отрупани със златни гривни розови балони, месестите пръсти бяха стегнати в евтини пръстени, а ноктите — лакирани в малко по-различен нюанс на червеното от дрехата ѝ.

— Трябва да разгледам дланите ви. — Мадам Роуз сграбчи ръцете на Маклейн с изненадваща скорост, обърна едната и проследи линиите с нежно докосване. Той се опита да я издърпа, но жената имаше желязна хватка. — Ах, колко нещастен живот сте имали! А още колко има да страдате! Ох, горкото момче! Какво е това? — После пусна ръката му също толкова внезапно. Театрално отстъпи назад с ръка, вдигната до пищната си гръд, и вдигна пръсти към увисналата си гуша. — Белязан сте. За велики дела. За ужасни дела.

— Стига с циркаджилъците. — Маклейн извади служебната си карта. — Не съм дошъл за празни приказки.

— Уверявам ви, инспекторе, думите ми не са празни приказки. Та аз усетих аурата ви в момента, в който престъпихте прага ми.

— Значи, знаете за какво сме дошли? — Въпросът бе зададен от Макбрайд, но само защото успя да изпревари Маклейн, който се готвеше да попита същото.

— Разбира се, разбира се. Искате да научите повече за ритуалните убийства. Гадна работа. Нищо не се постига чрез тях, поне не и според наблюденията ми, но е по-ужасен начин да извадиш на показ дявола в човека, отколкото е алкохолът, ако ме разбирате.

— Откъде...? — Макбрайд остана със зяпнала уста по средата на въпроса.

Мадам Роуз се изсмя с доста грубовато изгрухтяване.

— Духовете ми говорят, детектив. А чат-пат и Джейн Макинтайър.

— Не разполагам с много време, а търпението ми е дори още по-малко. — Маклейн прибра служебната си карта в джоба. — Казаха ми, че сте запозната с окултните обреди. Ако не е така, няма да ви задържам повече.

— Ay, че е докачлив! — Мадам Роуз намигна на Макбрайд, лицето и ушите му пламнаха. След това се обърна пак към Маклейн: — Заповядайте в офиса ми. И бездруго днес е мъртвило.

Офисът се оказа порядъчно голяма стая в задната част на сградата, с голям прозорец, гледащ към прашен двор, където на увиснали въжета беше простирано огромно количество пране. Контрастът с чакалнята и приемната, през които бяха минали, нямаше как да е по-голям. Колкото те бяха претрупани с кичозни джунджурии, които човек очакваше да види у някая стара циганка гледачка, толкова малкото предмети в тази стая изглеждаха и автентични, и смущаващи.

И четирите стени бяха опасани с лавици, които стигаха чак до високия таван, а книгите по тях бяха уж случайна подборка от древни и съвременни заглавия. На рафтовете от двете страни на голямото старинно бюро бяха поставени стъклени витрини, а в тях имаше рис и полярна сова, с които би се гордял всеки препаратор. И двете животни бяха пресъздадени в момента, в който убиваха жертвите си. Поставката за четене на книги върху тъмен дървен щит подозително приличаше

на изсъхнала човешка ръка. От тъмните ъгли надничаха и други смущаващи вещи, които при по- внимателен оглед се оказаха напълно невинни. Дебнешият убиец беше закачалка с шапка, палто и чадър. Шалът, артистично метнат върху облегалката на полуизяденото от молци кожено кресло, беше жива лисица, която го фиксираше със злобния поглед на магьоснически чирак. Маклейн примигна и лисицата примигна в отговор, след което се прозя и откри острите си зъби, протегна се и скочи на пода. В крайна сметка се оказа не лисица, а котка, мършава като чироз, извила опашката си в рунтав въпросителен знак, докато пресичаше стаята, за да огледа неканените гости.

— Е, инспектор Маклейн, детектив Макбрайд. Искате да научите повече за човешките жертвоприношения и защо хората ги правят, така ли? — Мадам Роуз издърпа от деколтето си пенсне на сребърна верижка и го намести на носа си.

— В общи линии — да. Опитвам се да разбера един конкретен ритуал. Предполагаме, че в него са участвали повече хора.

— О, обикновено е така. В противен случай е само търсене на чуждо внимание.

— Исках да кажа, повече от един убиец. Вероятно шестима. — Маклейн описа в общи черти какво бяха открили в зазиданото мазе, като се постара да сподели съвсем малко детайли.

— Шестима? — Мадам Роуз се наведе напред в стола си. — Това е... необичайно. Най-често се прави в уединение. Двама души: извършителят и жертвата. Хората, които извършват ритуални убийства, обикновено са необщителни, знаете това.

— А защо ги извършват? — попита Макбрайд. Маклейн не бе наредил на полицая да мълчи, така че се опита да прикрие раздразнението си.

— Много уместен въпрос, младежо — каза мадам Роуз. — Някои допускат, че това им придава усещане за значимост, което липсва в ежедневието им. Други предполагат, че преживявания в детството, най-често свързани с насилие, упражнено върху тях от членове на семейството, карат въпросния индивид да смесва вниманието с любовта и така да демонстрира своята привързаност. Мнозина произхождат от строга религиозна среда, където на децата не са били спестявани физическите наказания. Ритуалността е важна за тях, както

и нейното нарушаване. Според мен повечето чисто и просто са откачени.

— Да разбирам ли, че не вярвате в това? — попита Маклейн.

— Разбира се, че вярвам. Вярвали са и вашите шестима откачалки. Е, поне би трябвало, иначе нямаше да убият момичето. Най-малкото един от тях е вярвал, а другите петима са били изцяло под негово влияние.

— Смятате ли, че е възможно? Че хора биха отнели живот по този начин само защото някой им е наредил?

— Разбира се, ако лидерът е достатъчно харизматичен. Вземете например Уейко^[1] или Джоунстон^[2], или Ал Кайда. Повечето последователи на култове не вярват, че са манипулирани. Те просто искат да им се казва какво да правят. Така е по-лесно.

— М-да. — Очакванията на Маклейн от идването му тук не се оправдаха. — Значи, този ритуал не е нищо особено, така ли? Просто поредната откачалка с мания за величие?

— Не съм казала това, инспекторе. — Мадам Роуз се пресегна и взе от бюрото книга, сякаш току-що свалена от рафта. Отгърна я на отбелязана страница. — Шест органа, шест предмета, шест имена. Разположени съобразно главните части на тялото. Кажете ми, на пода имаше ли никакви фигури? Някакъв защищен кръг може би?

Тя завъртя книгата към Маклейн и му показва страницата. На нея имаше груба черно-бяла рисунка в средновековен стил: женска фигура, лежаща по гръб, с разперени ръце и крака. Торсът ѝ беше разпорен, но пространството вътре бе запълнено с черно мастило. Тялото бе оградено с усукани и преплитащи се лозови клонки при стъпалата, дланите, главата и средоточието между бедрата. Под картината бяха изписани думите *Opus Diaboli*. Маклейн притегли книгата към себе си, но мадам Роуз я издърпа.

— От XVII век е. Вероятно струва повече от годишната заплата на младия ви помощник.

— Откъде я имате? — попита Маклейн.

— Странен въпрос, инспекторе. — Мадам Роуз погали страницата с пръст. — Преди много, много години я купих от един антиквар на Ройъл Майл стрийт. Доколкото си спомням, сдобил се с нея и няколко други от имението на починалия Албърт Фаркър. Бърти бил голям почитател на окултното, поне така съм чувала.

Още едно парче от мозайката.

— И каква е предполагаемата цел на този ритуал?

— Тук вече става интересно.

Мадам Роуз приплъзна пръст под страницата и внимателно прелисти, преди да върне книгата пред Маклейн. Той погледна новата глава и за момент се стъписа, виждайки изящно изписаната първа главна буква. След това забеляза разръфания остатък от откъснат лист. Ръбчетата подсказваха, че се е случило доста отдавна.

— Ако се чудите, така я купих. — Мадам Роуз взе книгата, внимателно я затвори и сложи обратно на бюрото, сетне я погали като домашен любимец. — От двайсет години търся друг екземпляр.

— Значи, нямате никаква идея... — Маклейн посочи книгата със зловещата илюстрация. — ... каква е целта на това?

— Инспекторе, *Opus Diaboli* означава „делото на дявола“.

Едва когато излезе на улицата, Маклейн осъзна, че в кабинета на мадам Роуз е било студено. Може би защото беше в северната част на сградата, ала сякаш имаше и нещо друго. Сякаш жилището се намираше в свое собствено измерение. Погледна отново към вратата, но на табелката все още пишеше ГЛЕДАМ НА РЪКА, НА КАРТИ ТАРО, ПРЕДСКАЗВАМ БЪДЕЩЕТО. Зидът все още беше мръсен, а первазът на прозореца все още се нуждаеше от боядисване. Той тръсна глава, а през тялото му преминаха тръпки, докато се аклиматизира към топлината на слънцето.

— Пада си малко чудачка — констатира Макбрайд очевидното.

— Спор няма. — Маклейн пъхна ръце в джобовете на панталоните си. Запътиха се към участъка. — Макар че ще е по-точно, ако кажем „чудак“ — допълни.

— Чудак ли? — Макбрайд направи още три крачки. Дори май бяха четири, след което се обрна към Маклейн: — Искате да кажете, че тя е... той?

— Жените с адамова ябълка са рядкост, Стюарт. Или с толкова едри ръце. Готов съм да се обзаложа, че за този пищен бюст по-голям принос имат подпънките, отколкото природата.

— Значи, мадам Роуз е шарлатанка. Тоест шарлатанин. При това в много отношения.

— Е, не бих отписал така лесно гледането на ръка. Всеки, който е достатъчно глупав, за да се раздели доброволно с парите си за подобно нещо, заслужава да му ги вземат. Поне така мисля. А тя... той всъщност ни беше от полза.

Макбрайд притискаше към гърдите си пакета с книгата, грижливо опакована от мадам Роуз. Настоя да получи разписка, че им я е дала, когато Маклейн попита дали би могъл да я вземе като веществено доказателство. Петцифрената сума, която обяви за нейна стойност, беше може би преувеличена, но младият детектив реши да не спори.

— Вече имаме копчето за ръкавели — каза той. — Трябва ли ни и книгата? Знаем, че го е извършил Бърти Фаркър.

— Винаги е добре да има допълнително потвърждение.

Освен това в книгата имаше нещо. Искаше му се да я разгледа по-обстойно, макар онази важна страница да липсваше.

— Едно нещо ме притеснява, сър.

— Само едно?

— Добре де. — Макбрайд направи кратка пауза, сякаш си събираще мислите или просто не беше сигурен в това, което искаше да каже. — Книгата. Мадам Роуз. Все едно дали е тя или той, книгата вече бе извадена и оставена на бюрото. Дори страницата беше отбелязана.

— Направи ми впечатление.

— Откъде знаеше какво ще попитаме?

[1] Град в Тексас, където е било седалището на протестантската секта „Клонка Давидова“, основана през 30-те години на ХХ в. от българския емигрант Виктор Хутев. През 1993 г. американските власти предприемат въоръжена атака срещу имението по редица подозрения, като сред близо стотината жертви има и двайсет деца. — Б.пр. ↑

[2] Селище в Северозападна Гаяна, основано от Джим Джоунс, където на 18 ноември 1978 г. 918 души извършват ритуално самоубийство чрез отравяне с цианид. — Б.пр. ↑

40.

— Горе-долу прилича на него, но май беше малко по-тъмен. Не, този. Или може би този?

Маклейн никога не бе влизал в светая светих на госпожа Маккъчън, макар повече от петнайсет години да живееха в един и същи блок. Въпреки това, нищо в апартамента ѝ не го изненада. Всичко беше точно такова, каквото си го бе представял. Разположението на всекидневната бе като неговото три етажа по-горе, но с това приликите свършваха. Пълно беше с дрънкулки, най-вече красиви викториански кутии за шоколадови бонбони и шотландски национални знаменца. Голямото помещение беше буквално отесняло. Плюс котките. След десет се отказа да ги брои, защото не беше сигурен дали не е повторил някоя. Взираха се в него от рафтовете, от столовете, усукваха се около краката му, докато накрая вече не смееше да помръдне. За сядане не можеше да става и въпрос.

— Не знам, миличка. Всичките изглеждат доста зловещо, не мислиш ли? Няма ли някой усмихнат? Тоя, дето го видях, беше ухилен до уши.

Полицай Алисън Кид беше седнала до старицата на дивана, като нищо по-стар и от двете, взети заедно. На облегалката му беше метната фина дантелена покривка, а други две красяха дълбоките фтьойли, от които в момента ги наблюдаваха множество подозителни котешки очички и потрепваха тънки мустаци. Въпреки котките, всичко в претъпканата стая бе чисто и подредено, просто въпросното всичко бе твърде много. За негова изненада, вътре миришеше само на лак за дърво и старост. Съдейки обаче по миризмата във входа и по стълбището, госпожа Маккъчън определено бе приучила котките да си вършат работата извън апартамента.

— Този. Мисля, че е този. — Старицата се взираше през очилата си в лаптопа, донесен от полицай Кид. Беше пълен със снимки на заподозрени, имаше и софтуер за фотороботи. Досега бяха разглеждали само готови снимки, като сред тях бяха сложили и

няколко на Макреди. Освен това се стараеха да не пият от предложения им чай. Когато дойдоха, Маклейн видя как го приготвя госпожа Маккъчън — по едно пакетче във всяка чаша и едно в чайника. Жалко, че чайникът събираще само около половин литър. — Да, вече съм сигурна. Имаше същите особени очи. Прекалено сближени. С тях изглеждаше някак... хм, смахнат.

Маклейн се усмихна на избраната дума и се приближи до лаптопа, за да погледне. Алисън леко го извъртя към него, а на лицето й бе изписано триумфално изражение.

— Той е — каза тя, но Маклейн нямаше нужда от потвърждение. От екрана го гледаше снимката, която искаше да види. Фъргюс Макреди.

— Трябва да се приберем в участъка. Искам час по-скоро да задържим Макреди. Този път копелдакът няма да се отърве с пускане под гаранция.

Вървяха към центъра. Беше им отнело по-дълго, отколкото му се искаше на Маклейн, докато се откопчат от старата госпожа Маккъчън. А той през цялото време се мъчеше да потисне мисълта, че Фъргюс Макреди лети с беемвето си към някое местенце със слънчеви плажове и липса на споразумение за екстрадиция.

— Да се обадя ли, сър? — Полицай Кид се засути с чантата за лаптопа, провесена на рамото й, опита се да я премести, за да стигне до радиостанцията си. Маклейн я спря:

— Дай на мен. Не това, дай ми лаптопа. Нямам представа как работи другото. — Взе чантата и я преметна през рамо. Алисън извади радиостанцията, натисна някакви бутони и я вдигна до ухото си.

— Централа? Тук две-три-девет... Боже мой! Внимавайте!

Всичко се случи прекалено бързо, за да го осмисли. Кид метна настрани радиостанцията, хвърли се върху Маклейн, удари го с рамо в корема и го изблъска встрани. Той се спъна в каменните стъпала, водещи към отворения вход на съседната сграда. Докато размахваше ръце в неуспешен опит да запази равновесие, коленете му поддадоха и Антъни падна възнак. Толкова силно удари гръбнака си в плочките, че си изкара въздуха.

— Какво стана? — понечи да попита, но отговорът дойде, преди да е довършил.

Бял „Форд Транзит“ се качи на тротоара и буквально вдигна във въздуха едно кошче за боклук. Полицай Кид се оказа на пътя му, също като заек в лъча от фаровете на връхлиташа кола. Мигът продължи цяла вечност: полууведена, Алисън се помъчи да възстанови равновесието си, широко разтворила очи по-скоро от изненада, отколкото от страх. После колата я удари, повдигна я и я запрати във въздуха като парцалена кукла. Чак след това Маклейн чу форсирания рев на двигателя, тупването на тялото на земята, звука на счупено стъкло. Воят на спирачки.

Борейки се за гълтка въздух, той се изправи с усилие и излезе от входа, който му спаси живота. Фордът се наклони, докато се връща на платното, сетне си проби път през трафика като пиян боксьор. Регистрационният му номер не се виждаше, а секунди по-късно вече бе свил зад ъгъла в посока Холируд Парк.

На пет-шест метра от вратата на въпросния вход лежеше полицай Кид с жестоко усукано тяло. Маклейн се озърна за радиостанцията, но на земята се виждаха само парчета от разпиляната й електроника. Мобилният му телефон бе напълно безполезен. По дяволите, защо батерията му не държеше? Извади служебната си карта, изтича пред най-близката кола и удари по предния капак.

— Имате ли телефон?

Изуменият шофьор посочи поставката, закрепена на таблото до предното стъкло.

— Не съм говорил, докато шофирах. Честна дума.

— Изобщо не ми дреме за това. Дайте го!

Маклейн сграбчи апарата още преди шофьорът да го е промушил през отворения прозорец. Набра номера на участъка. Не изчака дежурният да се представи.

— Пийт? Обажда се Маклейн. Намирам се точно пред „Плезънс“. Една кола удари полицай Кид и избяга от местопроизшествието. Спешно изпратете линейка. Обявете за издирване бял „Форд Транзит“, неизвестен регистрационен номер. Предният му капак е окървавен и огънат. Вероятно има и счупено предно стъкло. Последно е забелязан да кара по „Кенънгейт“ в посока Холируд.

Все още стискайки телефона, Маклейн се затича към лежащата на земята полицайка. От устата и носа ѝ течеше кръв, светла и на

мехурчета. Ханшът й беше усукан под невъзможен ъгъл, а за краката й направо не му се мислеше. Очите й все още бяха широко отворени, изцъклени от шока.

— Дръж се, Алисън. Линейката идва. — Маклейн взе порязаната й ръка в своята, като внимаваше да не мести ранената, макар и да се съмняваше, че някога ще проходи отново. Дори и да останеше жива следващите пет минути.

В далечината се чу вой на сирена.

41.

Евтиният пластмасов стол бе изключително неудобен, но Маклейн изобщо не усещаше изтръпналото си седалище, докато се взираше с празен поглед в таблото с обяви и бележките по него. Дори и сега пътуването през града в линейката не бе нищо повече от серия проблясъци в съзнанието му. Парамедикът му говори нещо, а той не го чува. Нечии ръце нежно, но енергично разтварят пръстите му около дланта на полицай Кид. Обучени професионалисти правят малкото, на което са способни в момента: слагат ортопедична яка на врата ѝ, обездвижват гърба ѝ, вдигат изкривеното тяло и го натоварват в линейката — толкова дребно, толкова младо. Пътуването през града до болницата, която се е надявал никога повече да не види. Сериозни лица изговарят сериозни думи като операция, спешна хирургическа намеса, парализа. И сега това безкрайно чакане на новини, които — знаеше това — щяха просто да съответстват на различни степени на ужаса.

Въздухът леко се раздвижи, когато някой седна до него. Нямаше нужда да се обръща, за да разбере кой е, тъй като би разпознал аромата навсякъде и по всяко време: смесица от миризма на канцелария, притеснение и капка „Шанел“.

— Как е Алисън? — Гласът на главен инспектор Макинтайър прозвуча уморено. Маклейн знаеше как се чувства тя.

— Докторите се чудят как е пристигнала тук жива. В момента я оперират.

— Какво се случи, Тони?

— Шофьор беглец. Умишлен удар. Мисля, че аз бях целта. — Ето, каза го на глас. Официално обяви параноята си.

Макинтайър пое дълбоко въздух, задържа го за момент, сякаш да насибере смелост за въпроса:

— Сигурен ли си?

— Сигурен? Не. Вече не знам в какво мога да бъда сигурен. — Антъни потърка сухите си очи. Почуди се дали би изтълкувала сълзите му погрешно. — Тя видя идващата кола. Говоря за полицай Кид.

Изблъска ме встриди. Можеше да спаси себе си, но инстинктивно помогна първо на мен.

— Тя е добро ченге.

На Маклейн му направи впечатление, че Макинтайър не добави „и ще стигне далеч“. По-вероятно беше никога да не отиде никъде. Не и без инвалидна количка.

— Впрочем какво правехте там?

Това беше трудната част.

— Връщахме се в участъка. Полицай Кид ми помогна да идентифицирам лицето, което преди няколко нощи се е навъртало около апартамента ми в мое отсъствие. Една съседка го видяла и решила, че изглежда подозрително. — Прозвуча направо жалко.

— Макреди? — Макинтайър го каза с едваоловима въпросителна интонация, но Маклейн усети, че не очаква отговор.

Въпреки това кимна.

— И защо сержант Леърд не е провел разпознаването? Тони, казах ти да стоиш далеч от Макреди. Той си играе с теб.

— Той се опитва да ме убие. Това прави.

— Сигурен ли си? Не преувеличаваш ли малко?

„Не, защото копелето подхвърли петдесет бона и кило кокаин в къщата на баба ми, за да ме натопи, но аз не реагирах, както е очаквал, затова е решил да действа по-директно.“ Маклейн си го каза наум, а на глас изрече:

— Ще ми бъде доста трудно да свидетелствам срещу него, ако съм мъртъв.

— Успокой се, Тони. Не ти отива да драматизираш. Освен това, според дежурния сержант, в четири следобед, когато си се обадил да съобщиш за инцидента. Фъргюс Макреди е давал показания в участъка заедно с изступания си скъпоплатен адвокат.

— Той никога не би го извършил лично, а би платил на друг. Хващам се на бас, че сам е предложил да дойде точно днес следобед. Така си осигурява идеалното алиби.

Макинтайър бавно издиша и облегна глава на стената.

— Много ме затрудняващ, Тони.

— Аз? — Той завъртя глава към шефката си, но тя не отвърна на погледа му. Вместо това заговори на празното пространство:

— Прибери се. Наспи се. Тук с нищо не можеш да помогнеш.

— Но аз трябва...

— Трябва да се прибереш. Дори в момента да не осъзнаваш шока, съвсем скоро това ще се случи. Трябва ли да го формулирам като заповед?

Маклейн се отпусна на стола и се призна за победен. Мразеше, когато шефката е права.

— Не, не трябва — каза той.

— Добре, защото това, което следва, е заповед. Не искам да идваш на работа до другата седмица.

— Моля? Та днес е едва четвъртък.

— До другата седмица, Тони. — Макинтайър най-сетне го погледна. — Можеш да ми напишеш подробен доклад за случилото се този следобед. След което не искам да чувам за теб до идния понеделник.

— Ами Макреди?

— Не се тревожи за него. Имаш свидетел, който твърди, че го е видял да се навърта около апартамента ти, което си е чиста проба нарушение на условията за пускане под гаранция. — Макинтайър извади телефона си, но не се обади на никого. — Известно време няма да ви създава проблеми.

— Благодаря. — Маклейн облегна глава назад и лекичко я чукна в стената. — Сигурна ли сте, че...

— Стой настрана от това. Ако си прав и някой те е взел на мушка, не може да продължиш участието си в разследването. Не може и да тормозиш Макреди на всяка крачка. Всичко трябва да е по правилата, Тони. Остави го на мен. Оттук нататък поемам лично разследването, така че веднага ще науча, ако си наврещ носа, където не му е работата.

— Аз...

— Върви си, инспекторе. Да не съм чула и дума повече. — Макинтайър се изправи, а ръцете й несъзнателно пригладиха гънките по униформата, когато се обърна и си тръгна. Маклейн я проследи с поглед и отново се вторачи в стената.

Полицай Алисън Кид бе преместена от операционната в интензивното отделение към един и петнайсет през нощта. Лекарите се

надяваха, че осемчасовата операция е спасила живота и, но за всеки случай я поставиха в изкуствена кома. Със сигурност нямаше да проходи отново, освен ако някой измислеше начин за регенериране на прекъснати нерви в гръбначния мозък. Само времето щеше да покаже дали щеше да използва ръцете си и да контролира пикочния си мехур. Освен това имаше и риск да не излезе от комата.

Лекарката, която съобщи всичко това на Маклейн, изглеждаше прекалено млада, за да е завършила отдавна медицина, но явно бе наясно с това, което правеше. Беше умерена оптимистка. Точните й думи бяха — шансове, подобри от петдесет на петдесет. Начинът, по който го изрече, предполагаше, че новината е добра, а на лицето й се изписа уморена усмивка в подкрепа на прогнозата. Казаното от нея не му даде покой в таксито по целия път към къщи. Дъждът се изливаше, а думите и усмивката й не излизаха от ума му. Останаха там и когато започна да пише доклада за шефката, и когато отвори бутилка малцовски уиски. Утрото настъпи, когато приключи с първото и разбра, че второто не помага. Да се напива сам не беше типично за него, обикновено го правеше с шепа приятели. През цялото време си повтаряше, че вината не е негова. Ако го повтореше достатъчно пъти, може би накрая щеше да си повярва.

В шест часа се обади в болницата и научи, че не е настъпила никаква промяна и такава не се очаква в близко бъдеще. Сестрата от другия край на линията не го каза изрично, но Маклейн усети по тона й, че няма да е толкова учтива, ако скоро се обади пак. Би трябвало да се чувства уморен, тъй като не беше мигнал от двайсет и четири часа, но вината и гневът не му позволяваха да заспи. Вместо това си взе душ, прегледа отново доклада, нанесе няколко поправки и го изпрати по имейла. Не носеше вина. Нямаше как да предвиди случилото се.

Само дето вината беше негова. Както каза и Макинтайър, не той, а Навъсения Боб трябваше да заведе полицай Кид при госпожа Маккъчън. Тогава наетият от Макреди килър може би щеше да прегази Маклейн някъде другаде, където нямаше да има кой да се жертва, за да го спаси. По дяволите, за какво бе всичко това? Защо този скапан...?

Юмрукът му доближи стъклото още преди Антъни да осъзнае, че го е свил и е замахнал. Отклони посоката и удари с отворена длан черчевето. По лицето му потече гореща вадичка сълзи, които нямаха

нищо общо с болката. Поне не и с физическата болка. Тя изчезна за секунди. Защо не ставаше така и с другата?

Понякога беше направо непоносим. Може би, ако се вслушваше в думите на хората, ако не се опитваше да върши всичко сам, това нямаше да се случи. А сега до края на седмицата щеше да изперква вкъщи, защото му бяха казали да стои настрана, а той не се беше подчинил. Господи, каква каша!

Толкова неща му висяха на главата, толкова случаи изискваха вниманието му. Макинтайър надали очакващ от него напълно да бездейства до понеделник, нали така? Всичко щеше да бъде наред, ако не се вясваше в участъка и не се занимаваше с Макреди или автомобила, който удари Алисън. Оставаха му мъртвото момиче и двете самоубийства, без да се брои изтичането на оперативна информация за местопрестъпленията.

Излизането от апартамента не му се струваше престъпване на забраната — все едно да се скрие зад ъгъла да изпуши една цигара, но все пак трябваше да отскочи до гастронома. Освен това една хубава разходка винаги помагаше за избистряне на мислите.

— Инспекторе, каква приятна изненада.

Маклейн се обърна и видя как по улицата се плъзгаше блестящо черно бентли със свален наполовина прозорец, все едно среднощен поклонник на платената любов си търсеще момиче. В този квартал не се срещаха тротоарни жрици, но не би се изненадал, ако в някоя от елегантните големи къщи се осигуряваха по-луксозни компаньонки. Антъни се понаведе и мярна ръка в ръкавица, тъмен шлифер и белязано лице. В същия миг колата спря безшумно. Вратата щракна и се отвори широко, откривайки салон от мека червена кожа, от която Фройд би изпаднал в криза. Отвътре му помаха Гавин Спенсър.

— Да ви откарам донякъде?

Маклейн хвърли поглед към пустата улица, а после назад, откъдето идваше. Половинчасовата разходка не бе успяла да се преобри с вината и самосъжалението. Както и с отчаянието.

— Нямам конкретна цел.

— В такъв случай да ви поканя на кафе? Не е далеч.

Зашо не, по дяволите? И без това нямаше друга работа. Качи се в колата, кимна на огромния шофьор, който се беше сместил в пространството зад волана, и потъна в меката кожа до Спенсър. На такава кола не прилягаха кичозни обикновени седалки. Потеглиха с едваоловимото мъркане на двигателя, а от улицата не се чуваше никакъв шум. Ето как живеели някои хора.

— Хубава кола. — Това бе единственото, което успя да измисли.

— Вече не мога да шофирам, затова предпочетох комфорта пред мощта. — Спенсър кимна към бръснатия тил на шофьора. — Подозирам обаче, че Джетро тайничко я пришпорва от време на време.

Маклейн погледна към шофьора и видя как в ъгълчето на устата му трепна почти невидима усмивка. Не ги разделяше шумоизолиращо стъкло, така че Спенсър явно му имаше пълно доверие.

— При последната ни среща с баба ти тя караше онази ужасна италианска бричка. Нали не бъркам?

— „Алфа Ромео“-то ли? — Маклейн не се беше сещал от много време за нея. Най-вероятно още стоеше паркирана в дъното на гаража, неизползвана, откакто баба му най-накрая реши, че е твърде стара и недовижда, за да шофира. Никога не би продала колата, а той не помнеше кога я беше видял за последно. — Беше на баща ми. Баба изхарчи цяло състояние, за да я поддържа в движение. Нов двигател, толкова преобоядисвания и сменени калници през всичките тези години, че понякога се питаше дали е останала оригинална част от автомобила.

— Да, прословутата пестеливост на семейство Маклейн. Естер беше пример за нея. Ето че пристигнахме.

Бентлито влезе през каменна порта и измина късия път до едно от онези изненадващо огромни имения, които се спотайваха в неподозирани кътчета на Единбург. Намираше се в парцел, за който някой строителен предприемач буквално би убил човек. Тук можеха да се построят поне двайсет стандартни къщи, всяка с двор и градина. Самата сграда бе в едуардиански стил — голяма, но с приятни за окото пропорции, като височината й осигуряваше възхитителна гледка към града, замъка, хълма Артърс Сийт и морето от покриви помежду им. Джетро откопча колана си, излезе и отвори вратата на Спенсър още преди Маклейн да се усети, че са спрели. Старецът слезе с неочеквана за външността му пъргавина. Нямаше пукащи стави, нямаше трудно

изправяне. Антъни почти му завида, когато на свой ред се измъкна от колата, стъпи на хрущищия чакъл и се протегна, за да изпука гръбнака си.

— Елате — покани го старецът. — Отзад е малко по-закътано.

Докато заобикаляха къщата, Спенсър му показа интересни неща. Отзад имаше огромна оранжерия, заобиколена от издигнат вътрешен двор, най-вероятно изграден допълнително през 70-те години на миналия век. Павираната площадка имаше безупречен вид, колкото и досадна да бе поддръжката ѝ, а в средата ги очакваха маса и няколко стола. Липсваше само басейн... а, не, ето го и него — сгущен между тенис корта и идеално гладката площадка за крокет. За поддръжката на имота явно се хвърляха огромни усилия, но пък Спенсър не е като да не можеше да си го позволи.

Мълчалив иконом им сервира кафето. Маклейн изчака да му налеят и отказа мляко и захар. Още с първата гълтка установи, че пие най-доброто кафе от доста време насам. Вдиша великолепния аромат на перфектно изпечената арабика. Ето как живеели някои хора.

— Казахте, че познавате баба още от университета. Не се обиждайте, но това е било преди много време.

— Мисля, че се запознахме през трийсет и трета. — Спенсър сбръчка лице в усилие да си спомни и някои от белезите по лицето му почервенияха, а други изсветляха. — Дали пък не беше трийсет и първа? Спомените избледняват с времето.

Маклейн дълбоко се съмняваше в това по отношение на Спенсър. Умът му щракаше като вълчи капан.

— Тя...? Вие...? — Защо бе толкова трудно да зададе въпроса си?

— Дали сме ходили? Нали вие, младоците, така го наричате? — Спенсър се ухили и кожата на лицето му се спаружи от нови бръчки. — Искаше ми се, но бяхме само добри приятели. Много близки. Естер обаче не беше момиче за флирт, пък и трябваше да полага два пъти повече усилия от останалите.

— Защо така? Винаги съм смятал, че е много интелигентна.

— Така беше. Един от най-блестящите умове, които някога съм срещал. Сечеше като бръснач и Естер усвояваше всичко с лекота, но имаше една голяма пречка: беше жена.

— През трийсетте е имало жени лекари.

— Така беше. Малко на брой смели дами. Но не беше лесно да се постигне. Не беше достатъчно да е добра колкото мъжете, трябваше да е по-добра. Естер прие предизвикателството, но нищо друго нямаше значение за нея. Въпреки целия ми чар, не можех да се състезавам с нейните цели.

— Тогава трябва да сте приели много тежко появата на дядо.

— Бил ли? — Спенсър потръпна. — Отдавна се познавахме, но понеже той също следваше медицина, имаше възможност да прекарва с Естер много повече време от нас, останалите.

— Останалите?

— Разпитвате ли ме, инспекторе? — Спенсър се усмихна. — Може ли да ви наричам Тони?

— Разбира се. Извинете ме. Трябваше да ви предупредя. Опасявам се, че ми е станало навик. Професионална деформация.

— Изненадах се, когато научих. — Спенсър допи кафето си и остави чашката на масата.

— Че съм станал полицай? Защо?

— Странен избор. Имам предвид, че дядо ти беше лекар, а баща ти — адвокат. И ти би трябвало да избереш подобна професия. Защо реши да станеш полицай?

— Ами, като за начало, мисля, че не съм достатъчно умен, за да стана лекар. — Маклейн помнеше разочарованието, изписано на лицето на баба му, щом донесеше вкъщи поредната слаба оценка по някоя от точните науки. — А що се отнася до адвокатстването, никога не ми е минавало през ума. Не бих казал, че татко ми е оказал голямо влияние.

По лицето на Спенсър пробяга нещо като тъга, макар че беше трудно да се определи какво точно заради множеството пластични операции.

— Баща ти. Да, Джон беше умно момче. Добре си го спомням. Много ми допадаше.

— Очевидно знаете за семейството ми повече от мен самия, господин Спенсър.

— Моля те, наричай ме Гавин. Само служителите ми ме наричат господин Спенсър, но дори и те го правят само когато мога да ги чуя.

Гавин. Някак си не звучеше правилно. Все едно да нарича баба си Естер или дядо си — Бил. Маклейн разклати утайката на дъното на

чашата си и погледна каничката с надеждата да му налеят допълнително, питайки се дали кафето беше толкова добро, или той просто се нуждаеше от средство да прикрие смущението си. В това беше проблемът. Защо се чувстваше толкова неудобно в присъствието на този старец? Като изключим обезобразеното му лице — а това категорично не бе причината — Спенсър беше олицетворение на перфектния джентълмен. Стар семеен приятел помага в тежък момент. Защо тогава Антъни имаше чувството, че нещо не е наред?

— Всъщност това ме подсеща за нещо — каза Спенсър.

— Какво ще кажеш да дойдеш да работиш за мен?

Маклейн едва не изпусна чашата си.

— Моля?

— Сериозно говоря. Похабяваш качествата си в полицията, а ако това, което чух, е вярно, няма да се изкачиш по-нагоре по стълбицата. Не си особено тактичен, така ли е?

Маклейн кимна. Не знаеше какво да отговори. Явно в момента не само той си играеше на детектив.

— Лично аз пет пари не давам за това. За мен са важни личните качества. Да вземем например Джетро. Повечето хора не биха му дали шанс да се докаже заради вида и говора му. Не го бива в приказките, обаче е по-умен, отколкото изглежда, и винаги докарва нещата докрай. Ти също винаги докарваш нещата докрай, Тони. Това разбрах за теб. Имам нужда от човек с твоите умения. А и да не забравяме образованietо ти.

— Не знам какво да кажа. — Освен че Навъсения Боб щеше да го убие, ако напуснеше полицията. Защо изобщо мислеше за това? Обичаше полицейската работа, винаги я бе обичал. Да бъдеш инспектор обаче се оказа не толкова забавно, колкото си беше представлял като сержант. Е, вярно, непрекъснатият поток от помия понякога скапваше. Хубаво би било да работиш някъде, където можеш за момент да спреш и с гордост да огледаш постиженията си. В наши дни рядко оставаше време да поемеш дъх, преди отново да се гмурнеш в нечистотиите.

— Работата ти ще е свързана главно с разрешаването на трудни ситуации. Развиваме дейност в цял свят и понякога се нуждаем от външен човек, който да отиде и да посръчка хората на място. Особено когато приходите вземат да намаляват.

— Звучи... интересно.

— Ще си помислиш, нали? — Спенсър отново се усмихна и по обезобразеното му лице пробяга нещо познато. В тъмните му очи имаше нещо, което ги правеше още по-дълбоки на фона на розовите и бледите белези. Какъв ли ужасен инцидент му бе причинил това? Какво ли беше да работиш за човек, носещ такова бреме? А и какво толкова му струваше да обмисли предложението? Не че щеше да го приеме.

— Добре, Гавин. Ще си помисля.

42.

Колата все още беше там и надничаше от преустроения гараж. Тръгна насам направо от къщата на Гавин Спенсър, като по пътя размишляваше върху предложението на стареца. Това все още бяха само хипотетични разсъждения. В никакъв случай не би напуснал полицията, но беше интересно да си представи как пътува по света, за да разрешава проблемите на разрасналата се империя „Спенсър Индъстрис“. Само че нямаше и бегла представа за дейността на компанията, с изключение на беглия спомен за логото й върху някакво компютърно оборудване, както и откъслечната информация от вестниците или телевизията, незнайно защо загнездила се в мозъка му.

Маклейн тръсна глава и насочи вниманието си към другата мистерия, за която се загатна в разговора им. Наложи се да премести старата градинска косачка и няколко кашона, преди да се приближи достатъчно до колата, за да свали от нея шитото по поръчка чергило. А после го връхлетяха толкова спомени.

Беше по-тъмночервена, отколкото я помнеше, и сякаш наскоро боядисана. Малки странични огледала, сърцевидна решетка, хромирани тасове, макар лугата, разпръсквана през зимата, да бе разяла тук-там метала. Прокара длан по покрива, хвана дръжката на вратата. Колата бе заключена, но ключовете висяха на кукичка в завинтена към стената кутия, близо до вратата към старото помещение за седла и юзди. Заялата ключалка се противи секунда-две, след което се предаде със звук, обещаващ пристигане на високи сметки за ремонт. Маклейн осъзна, че също като баба си ще поддържа тази кола в движение. Последен спомен от отдавна починалия му баща. Какво беше казал Макбрайд, когато посетиха „Пенстемин Алармс“? „Говори се, че дори нямате кола“. Е, сега вече имаше.

Черните кожени седалки изглеждаха невероятно малки и тънки, сравнени със седалките в патрулните коли, които караше ежедневно — големи и с дебела тапицерия. Воланът бе малък и той потъна зад него. Металните му спици сочеха към малка емблема в центъра,

проектирана във времена, когато въздушните възглавници са били само във фантазиите на хората, а списъците с чакащи за трансплантиация — далеч по-къси. Дори предпазните колани са били екстра. Тези думи на баща си помнеше. Спомен, за които не се беше сещал от десетилетия. Уикенди през детството, когато родителите му го водеха на излети в областта Бордърс. Безкрайно нежещите се полуразрушени замъци и абатства го отегчаваха неимоверно, но обичаше миризмата на тези седалки и шума на двигателя.

Пое дълбоко въздух. Миришеше точно както си спомняше. Пъхна ключа в контакта и го завъртя. Чу се едно прищракване, но нищо не се случи. Е, не се изненада — колата не беше ползвана близо две години. Трябваше да намери номера на онзи сервиз в Лоунхед, където обикновено ходеха при проблеми. Трябваше отново да мине технически преглед или каквото там се правеше със старите коли. Да се проверят спирачките, да се сложат нови гуми, ей такива неща. С неохота Антъни се измъкна от колата, остави всичко на мястото му и заключи гаража.

Талонът на колата беше в шкафа, точно където трябваше да бъде. Маклейн се учуди, че всички данъци и застраховки са платени по времето, когато баба му получи удара. Зачуди се дали от кантората се бяха погрижили за това. Вероятно в някакъв момент му бяха изпратили съобщение, а той го беше добавил към купчината със задачи. В нея имаше много неща, така че рано или късно щеше да му се наложи да запретне ръкави. Да не говорим за подобната купчина в кабинета му. Наистина ли трябваше да върши същото и вкъщи? Разбира се, че трябваше. Такъв бе животът — нямаше отърване от тези неща.

Телефонният звън го разтресе целия, сякаш го удари ток. В гаража бе толкова тихо. Тихо бе и в къщата. Кой ли му звънеше тук? Малцина имаха номера. Бързо вдигна слушалката и изляя в нея по-силно, отколкото възнамеряваше:

— Маклейн слуша.

— Доста сте рязък по телефона, инспекторе. — Веднага разпозна гласа.

— Извинявай, Ема. Денят беше дълъг и тежък.

— На мен ли го казваш? Някои от нас цял ден трябваше да сравняват кокаинови проби с образци от известни източници. Имаш ли представа колко различни боклуци се смесват тия дни?

Миналата година имаше инструктаж по темата. От отдел „Наркотици“ се опитаха да обяснят на простите инспектори колко важна и по-трудна е тяхната работа. Беше си истинска война, между другото. Маклейн бегло си спомняше разясняваната техника за производство на кокаин, както и с какво го смесваха по пътя от колумбийските гори до крайния потребител, нетърпеливо свил на руло банкнота.

— Не си мисли, че не съм ти благодарен. Откри ли нещо?

— Не. Е, не точно. Не съвпада с нито един образец от Великобритания, но това изобщо не е изненада, тъй като е чист.

— Неразреден?

— Абсолютно. Досега не съм виждала нещо подобно. Спокойно може да удвоиш предполагаемата стойност на кокаина в пакета. А и добре че не си пристрастен. Две-три смъркания биха те убили.

Много успокоително.

— Ами отпечатъците? При тях изскочи ли нещо?

— Не, за съжаление. Прекалено са увредени. Първо ги сравних с тези на Макреди, обаче няма достатъчно запазени детайли, за да сме сигурни. Мен ако питаш, негови са, само че никога не бих го заявила пред съда.

Маклейн разлисти папката на бюрото пред себе си, но след миг-два се усети, че това са документите на колата.

— Е, добре, поне опита. Благодаря ти за това. Дължник съм ти.

— Така си е, инспекторе. Ако не се лъжа, една вечеря. Доколкото разбирам, точно в момента си свободен.

Директна. Тази дума бе използвал Навъсения Боб, за да опише Ема. Е, не можеше да отрече точното описание, както и не можеше да се отметне от обещанието си. Погледна часовника си. Часът бе седем и той се зачуди къде бе отлетял денят.

— Къде си сега? В управлението?

— Не, в участъка. Тъкмо донесох разни неща в хранилището. Отбих се в кабинета ти и ми казаха, че... тъй де.

Полицайте са големи клюкари. Несъмнено всички в полицията знаеха за временното му отстраняване. Направо супер.

— Добре, да се видим след час? — Предложи ѝ удобен ресторант, после затвори и известно време се взира в стената. Целият град навън се стягаше за поредната фестивална нощ. Малко разходки, малко забавления. Не беше сигурен дали в това настроение би издържал дълго в подобна атмосфера. Неговият приятен, удобен, скучен и безопасен живот бавно изчезваше в небитието, а той не можеше да направи нищо по въпроса. Инстинктът му каза да се покрие и да изчака бурята да отмине. Той му се възпротиви. Правилният отговор бе да поеме контрол над ситуацията.

Папката все още лежеше отворена на бюрото пред него. Е, и утре е ден, тогава щеше да се заеме с колата. Започна да събира листовете на купчинка, когато забеляза снимката. Сигурно беше направена по времето, когато колата е била чисто нова. Цветовете бяха малко неестествени, прекалено ярки, сякаш с годините светът бе избледнял до това, което виждаше сега. Майка му и баща му стояха пред алфата, паркирана пред старомоден гараж. И той беше на снимката. Носеше къси панталонки и чисто яке. В едната си ръка стискаше плющено мече, а другата бе скрита в дланта на майка му. Обърна снимката, но отзад нямаше нищо, освен водния знак на производителя на фотохартията. Пак я обърна и докато я гледаше, в съзнанието му изплува смътен спомен. Дали беше възможно да помни този ден, този час, тази секунда? Или просто си конструираше възможен сценарий въз основа на снимката?

Сложи я върху останалите документи и затвори папката. Не познаваше тези хора и вече не изпитваше нищо при вида им. Изправи се, върна папката в шкафа и затвори чекмеджето, ала не можа да се отърси от образите им, от усмивката в тъмните очи на баща си.

43.

Отидоха в тайландския ресторант близо до участъка. Маклейн често хапваше там, но обикновено в голяма компания гладни колеги.

— Кое от тези неща е вкусно? Май никога не съм яла тайландска храна. — Ема отпи от бирата си. Направи му впечатление, че си поръча направо половинлитрова халба.

— Зависи дали харесваш по-лютиво или не.

— Задължително. Колкото повече, толкова по-добре.

Маклейн се усмихна, защото предизвикателството му допадна.

— Добре. Тогава предлагам да започнем с ганг донг^[1] и да продължим с пананг^[2]. След това ще видим дали ти е останало място за кокосовия им крем.

— За всичко ли сте толкова начетен, инспекторе? — Ема повдигна въпросително вежди и отметна късата коса от лицето си. Маклейн знаеше, че го занася, но не устоя и захапа примамката.

— Дори и ние, инспекторите, от време на време трябва да разпускаме. Между другото, свободен съм до понеделник. Освен това можеш да ме наричаш Тони.

— И какво прави един инспектор, когато не е на работа, Тони?

Посещава в болницата изпадналата си в кома баба, откакто преди осемнайсет месеца я е намерил в безсъзнание в любимото й кресло. Или ходи на работа. Или спи вкъщи. Маклейн не можа да се сети кога за последно е бил на кино. Нито една от отпуските му не беше по-дълга от два-три дни, като през това време единственото, което правеше, бе да яхне старото колело и да повърти педалите нагоре по Пентланд Хилс, чудейки се как така хълмовете стават все по-стръмни с годините.

— Обикновено ходя в кръчмата или в тайландски ресторани.

— Надявам се, не сам — засмя се Ема. — Би било тъжно.

Маклейн не каза нищо, а смехът на Ема замря в неловката тишина. От много време не бе изпадал в подобна ситуация и не знаеше какво да каже.

— Веднъж доведох тук баба — смотолеви накрая. — Преди да получи инсулт.

— Била е много важна за теб, нали?

— Може и така да се каже. Когато бях на четири години, родителите ми загинаха в самолетна катастрофа южно от Инвърнес. Баба ме отгледа като собствено дете.

— О, Тони, ужасно съжалявам. Не знаех.

— Няма проблеми. Отдавна съм го преодолял. Когато си на четири, бързо свикваш. Но смъртта на баба преживях по-тежко от загубата на родител. Освен това тя твърде дълго лежа в кома. Ужасно беше да я гледам как бавно гасне.

— Баща ми почина преди няколко години — каза Ема. — Напи се до смърт. Нито аз, нито мама скърбихме кой знае колко. Нередно ли ти звучи?

— Не знам. Не мисля. Жесток ли беше?

— Не, просто безответорен.

— Имаш ли братя или сестри? — Маклейн се опита да извади разговора от сантименталното русло, в което бе потекъл.

— Не.

— А какво прави един криминалист през свободното си време? Тъй де, ако допуснем, че има изобщо някакво.

Ема се засмя.

— Не е повече от това на инспекторите. Много е лесно да затънеш в работата, а обстоятелството, че си двайсет и четири часа на разположение, се отразява доста зле на социалния ти живот.

— Звучиш, сякаш си се опарила няколко пъти.

— Не е ли така с всички ни?

— Значи, в момента нямаш приятел?

— Срамота, Тони. Пък уж си детектив. Щях ли да си пия бирата и да хапвам къри с теб, ако имах?

— Извинявай, тъп въпрос. Разкажи ми за кокаина и странните субстанции, с които го размесват дилърите.

Жалко, че му бе по-лесно да говори за работа, отколкото за каквото и да било друго. Ема очевидно също изпита облекчение от смяната на темата и той заподозря, че баща ѝ е бил нещо повече от безответорен към нея. Животът се формира от безкрайни малки трагедии.

Когато яденето пристигна, бяха потънали в разговор относно нуждата от абсолютна стерилност в лабораториите. Вечерята премина в низ от анекдоти и клюки за колегите и неусетно дойде моментът, в който той плати сметката и излязоха в нощта.

— Кремът беше превъзходен. Как се казваше? — Ема го хвана под ръка и се облегна на него. Бавно поеха нагоре по улицата.

— Каном бляк бън. Или поне така мисля. — Маклейн нямаше никаква представа накъде вървяха. Беше подходил към вечерята като към задължение, отплата за направена услуга, но остана изненадан, че компанията на Ема му се видя толкова приятна. Не беше планирал нищо друго. Нощта беше не просто хладна от североизточния бриз, духаш откъм морето, а направо ледена. Топлото й тяло се допираше до неговото. Годините самота му диктуваха да я отблъсне, но за пръв път, откакто се помнеше, реши да не се подчини на импулса. — Какво ще кажеш за едно питие?

Започнаха в „Гилфърд Армс“, защото бе наблизо и имаха сносна бира. След това Ема предложи да гледат някоя от комедийните шоу програми, за която билетите не били разпродадени. Маклейн я заподозря, че вече има нещо наум, но му беше приятно да й остави инициативата. Барът, в който успяха да влязат, беше тесен и претъпкан с потни хора. Имаше вечер на талантите и всеки кандидат комик вземаше микрофона и се изправяше срещу враждебната пияна публика за своите петнайсет минути слава. Някои бяха доста добри, а други — толкова зле, че предизвикваха по-скоро насмешка. Времето напредна, свърши и последният скеч, а барът се изпразни. Часът бе два. По улиците не се виждаха никакви таксита. Маклейн бръкна в джоба си за мобилния телефон, извади го и с ужас погледна екранчето.

— Проклетата батерия пак е паднала. Ей богу, над мен тегне никакво проклятие.

— Поговори с Малки Уот от криминалистите. Той си има теория за човешката аура и как някои хора са способни да изсмукват енергията на електронните устройства. Особено ако човек, притежаващ огромна мощ, ти мисли злото.

— Звучи ми като пълна откачалка.

— Не си далеч от истината.

— Досега не ми се беше случвало. Започна се преди около месец. Какво ли не изprobвах — сменях телефони, купувах нови

батерии. Нищо. Проклетата джаджа работи само като е включена в контакта, което обезсмисля всичко.

— Разбирам, какво имаш предвид. — Ема погледна черния дисплей на телефона. — Няма значение. Живея на пет минути оттук. Можеш да се обадиш за такси от нас.

— Добре. Мислех да повикам такси за теб, не за себе си. Аз спокойно ще се прибера пеша до Нюингтън. Ще си припомня годините, когато патрулирах по улиците. Хайде да те изпратя до вас. — Маклейн протегна ръка и Ема отново я пое.

Апартаментът ѝ бе в една от редиците каменни къщи в Уористън, всичките с гръб към реката. Антъни потрепери, когато наблизиха края на улицата.

— Студено ли ти стана, инспекторе? — Ема протегна ръка, прегърна го и го притегли към себе си. Той се стегна.

— Не, не е от студ. Нещо друго е. По-добре да не говоря за това.

Тя го погледна учудено и каза:

— Добре. — И продължи напред. Маклейн я настигна, но моментът беше отлетял. Не можеше да откъсне очи от моста, където преди години бе намерил безжизненото тяло на Кърсти.

След стотина метра стигнаха до нейната врата. Ема взе да рови в чантата си за ключовете.

— Ще влезеш ли за едно кафе?

Изкушението беше огромно. Тя се държеше топло и приветливо, миришеше на безгрижие и усмивки. През цялата вечер прогонваше призраците от съзнанието му, ала ето че сега те се завърнаха. Ако живееше на друга улица, със сигурност щеше да приеме поканата.

— Не мога. — Демонстративно погледна часовника си. — Трябва да се връщам. Днес беше дълъг ден, а както изглежда, утре ще е още по-зле.

— Лъжец такъв, нали уж не беше на работа? Утре можеш да се излежаваш, докогато си поискаш. Нямаш представа колко ти завиждам.

— Ема шаговито го перна по гърдите. — Няма проблем, аз пък в осем трябва да съм в лабораторията. Въпреки всичко си прекарах приятно.

— И аз. Трябва да го повторим.

— Това покана за среща ли е, инспектор Маклейн?

— Не съм сигурен. Ако ще е среща, ще се наложи да ти готвя.

— Добре, тогава аз ще донеса виното. — Ема пристъпи към него, наклони се напред и леко го целуна по устните, после се втурна нагоре по стълбите, като не му даде никаква възможност да реагира. — Лека нощ, Тони — извика, докато отключваше вратата, и изчезна във входа.

Чак по средата на пътя до Принсес стрийт Маклейн си даде сметка, че цяла вечер не се беше сещал за полицай Кид.

[1] Кисела пилешка супа с бамбук и лимонова трева. — Б.пр. ↑

[2] Не много лютиво къри с телешко или пилешко. — Б.пр. ↑

44.

Пронизителен звън си проправи път през сънищата му и върна Антъни в света на живите. Той отвори едно око и го впери в будилника. Беше шест часът, а се чувстваше като труп. Изобщо не беше честно след прекараната приятна вечер, освен това е такова нетърпение очакваше да се поизлежава сутринта.

Пресегна се и натисна бутона за изключване на алармата. Звукът обаче не спря и той осъзна, че идва от скрина в другия край на стаята. Стана от леглото и залитайки, стигна до сакото си в момента, в който звъненето престана. Под него включението в зарядното телефон показваше есемес от участъка. Тъкмо щеше да набере номера, когато стационарният телефон в хола зазвъня.

Навличайки в движение боксерките си, Маклейн грабна слушалката и в същия миг и този апарат замълкна. Все още не бе сложил касета в секретаря. Май трябваше да отскочи да купи нов. Може би нещо дигитално, което не съхранява гласовете на мъртвите. Прегледа съобщението на телефона в ръката си, избра бързо набиране и помоли да го свържат. След десет минути беше вече изкъпан, облечен и застанал на входната врата. Закуската трябваше да почака.

На тясната уличка духаше студен утринен вятър, който се усилваше по ъглите на високите сгради от двете ѝ страни. Баба му го наричаше „мързелив вятър“, защото сякаш го мързеше да те заобиколи и духаше направо през теб. Маклейн потрепери в тънкия си летен костюм. Студено му беше заради липсата на закуска, недостатъчния сън и грубото събуждане, което му донесе новини, без които спокойно можеше да мине. Понякога животът на обикновения офис служител изглеждаше наистина много привлекателен — работното време свършва и отпращаш нанякъде. Прибираш се вкъщи спокоен, че няма да ти позвънят в дванайсет през нощта с молба да се върнеш на работа

и да обработиш още няколко доклада, или нещо друго, което правят нормалните хора с нормални професии.

Детектив Макбрайд го очакваше на входа на градската морга, нервно сновейки по улицата като голобрад първокурсник, който се чуди дали ще събере смелост да влезе в някоя от прословутите кръчми на Каугейт. Изглеждаше по-премързнал от Маклейн, ако това изобщо беше възможно.

— За какво става дума, Макбрайд? — попита Маклейн и показва служебната си карта на младия униформен полицай, който внимателно развиваше полицейската лента около входа за коли на мортата.

— Младото момиче, сър. Онова от къщата в Сайтхил. Тя е... подобре говорете с доктор Шарп.

В сградата цареше необичайна суматоха. Криминалистите обработваха с четчиците си всяка налична повърхност в търсене на отпечатъци и други следи, наблюдавани от нервната помощничка на патолога.

— Какво става, Трейси? — попита Маклейн. Тя се обърна с облекчение към него, виждайки познато лице в царящия наоколо хаос.

— Някой е влязъл тук и с отнесъл едно от телата. На осакатеното момиче. Взел е и извадените органи.

— Нещо друго липсва ли?

— Нищо, обаче е ровено и в компютрите. Имаме пароли за достъп, но като дойдох, заварих моя включен. Мога да се закълна, че снощи преди тръгване го изключих. Не се замислих за това, докато не открихме, че тялото липсва. Доколкото мога да преценя, нищо не е изтрито, обаче спокойно са могли да копират всичко.

— А другите трупове? — Маклейн погледна през стъклена преграда, която отделяше кабинета от дисекционната зала. Ема нравеше снимки. Щом го видя, спря и жизнерадостно му помаха.

— Не личи да са били пипани. Който го е направил, е знал какво търси.

— В такъв случай шансовете на криминалистите да открият нещо са нищожни. Изглежда ми много добре планирано. Сигурна ли си, че се е случило тази нощ?

— Не съм стопроцентово сигурна. Не я вадим за оглед всеки ден. Стъклениците с органите обаче бяха в онази заключена стая. — Трейси посочи масивна дървена врата с прозорче от закалено стъкло на

височината на лицето. — Снощи бяха там, когато прибрах дрехите на самоубийцата. Сутринта влязох за друга кутия с веществени доказателства и ги нямаше. Щом го установих, веднага отидох да проверя тялото, но беше изчезнало.

— Снощи кога си тръгна?

— Май към осем. Тук обаче винаги има дежурен. Никой не знае кога може да докарат нов труп.

— Предполагам, че не всеки може да влезе, нали? — Маклейн вече бе запознат с мерките за сигурност в мортата. Не бяха безупречни, но допреди днешния случай изглеждаха напълно достатъчни. Неоторизираните лица нямаха достъп. — Според теб как може да се изнесе тяло оттук? Имам предвид, че не става чисто и просто да го метнеш на рамо и да излезеш на улицата.

— Повечето трупове идват с линейки или коли на погребални агенции. Възможно е да са изнесли трупа в някоя от тях.

— Има логика. Колко тела са постъпили миналата нощ?

— Момент да проверя. — Тя се обърна към компютъра си, но застинава. — Може ли да го ползвам?

Маклейн спря минаващия наблизо криминалист и му зададе същия въпрос.

— Проверихме го за отпечатъци, но надали ще излезе нещо. По панела на алармата няма нищо, както и по вратите на фризера. Според мен извършителят е носил ръкавици.

— Давай тогава — кимна Маклейн на Трейси. Тя затрака по клавиатурата.

— В един и половина сме регистрирали самоубийство. В осем вечерта предполагаема жертва на сърден удар. Помня, като го докараха. След това няма нищо. Очевидно спокойна нощ.

— Дежурният може ли да го потвърди?

— Ще попитам. — Трейси вдигна телефона, този път, без да попита криминалиста. Разговаря кратко, записа си някакъв телефонен номер, след това затвори и го набра. Дълго време отсреша не вдигаха, но накрая тя заговори: — Пийт? Здрави, Трейси се обажда. Да, съжалявам, знам, че беше нощна смяна, само че някой е проникнал тук. Полицията е навсякъде... Не, не се шегувам. Искат да говорят с теб. Слушай сега, снощи да си регистрирал друг труп след господин Лентин? — Пауза. — Какво? Сигурен ли си?... Добре. Ясно. Благодаря

ти. — Трейси затвори телефона. — В два през нощта е пристигнала линейка. Пийт се кълне, че е въвел данните, но в системата няма нищо.

— Това навсярно е програмата, която си намерила включена сутринта. — Маклейн трябваше да признае качествата на крадеца. От началото до края си беше работил на професионалист. Защо обаче някой ще краде шейсетгодишен труп, който дори още не е идентифициран?

— Прав беше.

— Така ли? За кое? — Маклейн стоеше на прага на кабинета на главен инспектор Макинтайър. Както всички знаеха, вратата ѝ бе винаги отворена, но той не изпитваше особено желание да влезе. Тихата ѝ примирена въздишка при вида му даде да разбере, че насиљва късмета си.

— За Макреди. Разпитът му бил насрочен за друг ден, но адвокатът се обадил и убедил Чарлс да го изтегли във въпросния следобед. Затова е бил в участъка, когато са ударили полицай Кид. Няма да му помогне. В момента пътува към градския затвор.

Това надали щеше да донесе някаква утеха на горката Алисън.

— Звъних в болницата.

— И аз, Тони. Няма промяна в състоянието ѝ, знам вече. Тя е кораво момиче, но почти я бяха изпуснали на операционната маса. Няма нужда да ти казвам колко нищожни са шансовете ѝ. Или на какво ще заприлича животът ѝ, дори да прескочи трапа. — Макинтайър потърка уморено лицето си. Маклейн се загледа в нея и изчака да продължи мисълта си. — За какво си тук? Трябваше да си почиваш до понеделник.

Разказа ѝ за изчезналото тяло.

— Знаем, че Бърти Фаркър е бил един от убийците, но лично аз смяtam, че поне още един от тях е все още жив.

— Мислиш, че той е взел трупа?

— Или поне го е организирал. Ако не беше катастрофирал навремето, Фаркър щеше да е надхвърлил деветдесетте. Допускам, че и всеки друг замесен сега е на горе-долу същата възраст и надали е в състояние да проникне с взлом в градската морга.

— По-вероятно е да влезе в нея с краката напред. — Макинтайър се опита да се усмихне без особен успех.

— Който и да е, очевидно е влиятелен. Или богат. Или и двете. Досега не сме разгласили историята за момичето, някой обаче е узнал,

че сме я намерили, както и къде я държим. Предполагам, че се опитват да заличат следите си.

— Нали си спомняш, че казах „до понеделник“? Не трябва да си тук.

— Знам, но не мога да оставя това на сержант Леърд. Не и при положение че е толкова зает. А и ще откача, ако си стоя вкъщи, знайки, че убиецът унищожава всичките ни улики и веществени доказателства.

Главен инспектор Макинтайър не каза нищо, облегна се назад и се вторачи в него. Маклейн реши да ѝ остави достатъчно време за размисъл.

— И какво възнамеряваш да правиш? — попита тя накрая.

— Ще се опитам да намеря приятелите на Бърти Фаркър. Детектив Макбрайд вече прегледа архивите, освен това поискахме от военното окръжие армейското му досие. Ще проверя и дали Емили Джонсън е намерила още нещо. Обеща да потърси някой стар албум във вещите на Фаркър, които са на нейния таван.

— Защо ли имам чувството, че и без друго си решил днес да посетиш госпожа Джонсън? — Макинтайър махна с ръка, когато Маклейн понечи да се оправдае. — Отивай, Тони. Намери изчезналото си мъртво момиче и дъртия ѝ убиец. Обаче стой надалеч от Макреди. Чуя ли, че си се доближил до него, ще те предам на „Вътрешни разследвания“, ясно ли е?

45.

Навъсения Боб направо сияеше от щастие, както се бе разположил на стария, покрит с косми диван. Всички кучета бяха заключени в кухнята, а той бе почерпен с чай с бисквити. Маклейн знаеше, че по това време на деня сержантът не искаше нищо друго от живота.

Емили Джонсън ги прие и ги информира, че е преровила всички стари сандъци на тавана. Сега и тримата се бяха събрали във всекидневната и се ровеха в купищата черно-бели снимки.

— Мисля да повикам професионален оценител — каза тя. — Горе има толкова вещи, които просто си мухляват. Може да организирам благотворителен търг. Да дам приходите за болните деца. На мен пари не ми трябват, а и никой от предметите няма сантиментална стойност за мен.

Маклейн се замисли за собственото си положение. И той бе получил изненадващо огромно семейно наследство, което не харесваше и нямаше желание да запази. Може би това беше начинът — да разпродаде всичко и да основе благотворителна фондация.

— Госпожо Джонсън, ще ви бъда благодарен, ако ни дадете време да разгледаме всички вещи на Албърт, преди да започнете разпродажбата. — Последното, което желаеше, бе да загуби някоя важна улика по време на търга.

— Не се беспокойте за това, инспекторе. Години ще ми отнеме да подредя всичко. Между другото, намерих ето това.

Госпожа Джонсън се изправи, извади нещо от китайската купичка на камината и го подаде на Маклейн. В ръката си държеше облицована с кожа кутийка за бижута със силно захабени ръбчета. От обратната й страна с полуизтрити златни букви пишеше „Дъглас и Футс, бижутери“. Отвътре бе подплатена с драпирано тъмнозелено кадифе, а на капачето имаше посвещение: „На Албърт Мингис Фаркър по случай пълнолетието му. 13 август 1932 г.“. Забити в дупчиците си в кадифето, вътре се намираха четири малки копчета за риза, всяко с по

един блестящ рубин, приличен на кървава сълзичка. Други две копчета бяха без скъпоценнния си камък, а мястото за пръстена бе празно.

— Вие сте намерили копчетата за ръкавели, които допълват комплекта.

— Така е, а това потвърждава подозренията ми. — Маклейн затвори кутийката и я върна на жената. — Формално погледнато, откраднатите копчета за ръкавели ви принадлежат. Боб, изготви разписка, съгласно която след края на разследването копчетата да бъдат върнати на госпожа Джонсън.

— Няма нужда, инспекторе. Не искам тези ужасни неща. Не понасях Бърти. Честно казано, изобщо не се учудвам, че може да е убил някого. Все пак връхлетя върху автобусната спирка.

— Добре ли го познавахте?

— Не, за щастие. Беше връстник на Тоби, поне така мисля, и много харесваше Андрю, съпруга ми. Направо тръпки ме побиваха, като ме погледнеше изпод надвисналите си вежди. Чувствах се омърсена само от присъствието му в стаята.

— Ами къщата в Сайтхил? Някога ходили ли сте там?

— О, боже. Наричахме я „резиденцията на император Мин“. Убедена съм, че някога е била великолепно място, но изглеждаше толкова нелепо сред околните общински къщи. Освен това се намира много близо до затвора. Недоумявах защо старият Фаркър не вземе да я събори и да се приключи. Не че не можеше да си го позволи.

— По-скоро си мисля, че се е опитвал да запази някаква тайна.

Маклейн се пресегна към един от дебелите кожени албуми, които госпожа Джонсън бе оставила на масичката за кафе. Срещу него Навъсения Боб си взе още една бисквитка и продължи да разглежда албума, който вече бе започнал.

— Знаел е какво е извършил синът му и се е постарал да го прикрие. Дори след смъртта му от банка „Фаркър“ са задържали празната къща. Продали са останалата част от имението. За какво им е било да запазват нея? Стара и уважавана компания като тяхната е зачела последната воля на своя основател, но след като е била изкупена от „Мидийстърн Файнанс“, всякакви предишни уговорки са отпаднали.

— Намерили сте труп в къщата? — Госпожа Джонсън обхвани с ръка гърлото си, а цялото ѝ тяло се вцепени.

— Съжалявам, че не ви казах по-рано. Да, така е. Тялото на момиче, скрито в мазето. Смятаме, че е била убита след края на войната.

— Боже мой, през цялото това време! Била съм на толкова много проклети партита в тази къща, без да знам. Как е умряла?

— Да кажем само, че е била убита, госпожо Джонсън. По-скоро ме интересува кой може да е помогнал на Албърт Фаркър и дали някой от замесените все още е жив.

— О, разбира се, доколкото зная, той имаше приятели. Искам да кажа, че с Тоби бяха... Нали не мислите, че Тоби е замесен?

— В момента съм склонен да допускам всичко. Знам, че Фаркър е виновен. Свекър ви е починал отдавна, а за мъртвото момиче не може да се направи кой знае колко. Има обаче и друг съучастник, който е жив. И аз няма да се откажа, докато не го изправя пред правосъдието.

— Вижте това. — Навъсения Боб се намеси в разговора с триумфална нотка в гласа. Завъртя отворения албум и го сложи върху останалите на масичката. Маклейн се наведе напред, за да види подобре, и бе възнаграден с черно-белите образи на петима мъже в бели панталони и пуловери. Всички бяха млади, около двайсетгодишни, с еднакви прически, модерни точно преди началото на войната. Четирима стояха рамо до рамо и държаха трофей — плакет във формата на дървен щит. Петият се бе изтегнал в краката им на земята, а зад младежите се виждаха лъскава спортна лодка, гребла и река. Под фотографията бе залепено пояснение: „Единбургски университет, четворка скул с кормчия. Регата «Хенли», юни 1938 г.“, но онова, което го заинтересува повече, бяха подписите на самата снимка.

Тобаяс Джонсън
Албърт Фаркър
Барнаби Смит
Бакън Стюарт
Джонас Карстеърс

46.

— Имате ли минутка, сър?

Маклейн стоеше на вратата на най-голямата оперативна стая в сградата. Всичко изглеждаше като копие на разследването на смъртта на Барнаби Смит, само дето вместо снимката на банкера сега на стената бе закачена тази на Джонас Карстърс. За пореден път Дъгит бе успял да притисне, приласкае и изкомандва по-гол ямата част от свободния личен състав да вземе участие в разследването му, като подхадът му пак се свеждаше до непрестанни разпити, отново и отново, докато отнякъде не изскочеше следа. Той самият бе застанал на няколко крачки встрани, с ръце на хълбоците, и наблюдаваше действията на хората си, сякаш активността сама по себе си беше знак, че ще стигнат до положителен резултат. По всяка вероятност искрено вярваше в това. По природа си беше чиновник.

— Мисля, че беше в принудителен отпуск до понеделник, нали?

— Старши инспекторът не изглеждаше особено очарован да го види.

— Изскочи нещо. Разбрах се с шефката.

— Не се и съмнявам.

Маклейн игнорира заядливата забележка. Случаят бе по-важен.

— Чудех се докъде е стигнало разследването за Карстърс.

— Дойде да злорадстваш ли? — На слепоочието на Дъгит се изду вена, а бузите му се зачервиха.

— В никакъв случай, сър. Просто името му изскочи в едно от моите разследвания. Ритуалното убийство.

— А, да. Безнадеждният случай. Джейн ти го възложи само защото смяташе, че занимавайки се с него, няма да създаваш много проблеми. Бас ловя, че вече съжалява за решението си.

— Всъщност вече установихме кой е един от извършителите.

— Арестува ли го?

— Мъртъв е от близо петдесет години.

— Значи, си установил грънци.

— Не бих казал, сър. — Маклейн устоя на изкушението да цапардоса началника си в лицето. Щеше да е забавно, но с повече от сериозни последствия. — Открих връзка между него, Джонас Карстърс, Барнаби Смит и чичо ви.

Е, добре, последното подмятане може и да не беше умен ход, ама тоя тип си го просеше. Маклейн неволно отстъпи една крачка, когато старши инспекторът настръхна и несъзнателно сви ръце в юмруци.

— Да не си посмял да споменаваш това тук. — Гласът на Дъгит се снижи до застрашително ръмжене. — Следващото нещо, което сигурно ще кажеш, е, че е заподозрян, нали? Пълни глупости.

— Точно така мисля. Той, Карстърс, Смит и още двама. Освен това според мен е замесен и шести човек. Някой, който все още е жив и прави всичко възможно да не се доберем до него.

— Включително като убива съучастниците си? — Дъгит се засмя на глас, което поне поуталожи гнева му. — Знаем кой е убил Смит и Бакън Стюарт. Въпрос на време е да золовим и болното копеле, което е видяло сметката на твоя приятел, адвоката.

Боже мой, как така е станал старши инспектор?

— Следователно сте близо до разрешаването на случая? Имате ли заподозрян?

— В тази връзка исках да ти задам няколко въпроса относно взаимоотношенията ти с Карстърс.

— Това не го ли изяснихме вече? Едва го познавах.

— И все пак си имал вземане-даване с кантората му през изминалата година и половина.

Маклейн потисна въздишката си. Колко пъти трябваше да го повтори, докато най-сетне го набие в оплешивящата глава на старши инспектора?

— Беше приятел на баба. Кантората му се грижеше за делата ѝ години наред. Чисто и просто оставил нещата постарому и след като тя получи инсулт. Така ми се стори най-лесно. Никога не се бях срещал с Карстърс, контактувах със служител на име Стивънсън.

— И за цялата тази година и половина нито веднъж не си виждал Карстърс? Нито веднъж не си говорил с човека, който е бил толкова стар и близък семеен приятел, че баба ти му е доверила да управлява немалкото ѝ имущество? С човека, който толкова те е харесвал, че ти е оставил в наследство собственото си имущество?

— Не. А и за пръв път чух за това от вас на сутринта след убийството му. — Маклейн знаеше, че в този момент трябва да спре, само да отговори на въпроса и да замълчи, но нещо го накара да развее червения плащ пред Дъгит. Просто не се сдържа. — Не знам дали сте наясно, сър, но когато си инспектор, не ти остава много свободно време. Бях страшно доволен, че има кой да се занимава с тези неща, след като баба получи удара. Така не ми се наложи да добавя управлението на имуществото й към планината от документи, които ме затрупват всекидневно. Предпочитам да съм на улицата и да ловя лошите.

— Не ми допада тонът ти, Маклейн.

— На мен пък не ми пука, сър. Дойдох тук, за да разбера дали няма напредък по убийството на Карстърс, но тъй като очевидно не сте постигнали такъв, няма да ви губя повече времето.

Маклейн понечи да се обърне, за да не даде на Дъгит възможност да му отговори, обаче си помисли: „По дяволите, защо пък не? Така и така съм започнал, дай да карам докрай.“

— А, и още нещо. Определено трябва да отворите отново случайте на Смит и Стюарт, сър. Да огледате резултатите от анализите с непредубедено око, да прочетете още веднъж свидетелските показания, ей такива неща.

— Не си позволявай да ми казваш как да си водя разследванията.

— Дъгит сграбчи Маклейн за ръката, но той се освободи от хватката му.

— Всички са се познавали, сър: Карстърс, Смит, проклетият ви чичо. Следвали са заедно в университета, служили са заедно в армията. Подозирам, че заедно са изнасили и убили момичето. Сега пък измират по забележително сходен начин. Не смятате ли, че това заслужава поне една бегла допълнителна проверка?

Не изчака отговор и остави Дъгит да се пържи в собствения си сос. Старши инспекторът или щеше да изкреши на някого да провери въпросната информация, или да притича да се оплаче на шефката. Никое от двете не му даваше повод за беспокойство, докато вървеше по коридора към оперативната си стая. Безпокоеше го предчувствието, че тримата са замесени в ритуалното убийство, както и че има връзка между смъртта им. По един орган за всеки от убийците на момичето, по един орган, изтръгнат от тях самите и натикан в устите им. Само че

съвпаденията се нуждаеха от сериозно потвърждение, за да издържат на по-сериозна атака. В момента малко им трябваше, за да бъдат разбити на пух и прах.

— Ами ако е още жив?

Лица с изписана на тях почуда се вдигнаха към Маклейн, когато влезе в стаята. Навъсения Боб дори свали за миг вестника си, макар краката му да останаха на масата, което означаваше, че може и да си е дремвал. Макбрайд се беше прегърбил над лаптопа и се взираше в иконките. Когато отмести поглед от екрана, Маклейн с изненада установи, че младият детектив е блед като платно и със зачервени очи, сякаш не е спал с дни. Костюмът му не беше изгладен, както обикновено, а косата отдавна не беше виждала гребен.

— Шестият мъж. Който не е тук. — Маклейн посочи фотографията с отбора млади гребци, която бе закачена на стената. — Ами ако е жив и е узнал, че сме намерили трупа, и се опитва да прикрие следите си?

Навъсения Боб продължаваше да го гледа с празния поглед на току-що събудил се човек.

— Вижте сега. Тялото е изчезнало, както и всичките извадени органи и стъкленици. Останали са единствено другите предмети. Знаем, че по тях липсват отпечатъци от пръсти или следи от ДНК, така че от предметите особена полза няма. Дори и да се натъкнем на някое име, ще ни е изключително трудно да го заковем за нещо. Бръзката с Бърти Фаркър не е достатъчно основание. Тъй де, баба е познавала трима от тях, но не мисля, че е имала нещо общо със случая. Да не забравяме обаче, че допреди месец трима от петимата бяха още живи.

Макбрайд бе първият, който успя да догони мисълта на Маклейн.

— Но нали знаем, че Джонатан Около е убил Барнаби Смит, а Бакън Стюарт е убит от ревнивия си любовник.

— Сигурен ли си, детектив? Аз лично не съм. Според мен това разследване беше претупано, за да не изпадне старши инспекторът в неудобно положение. По същия начин разследването на убийството на Смит бе прекратено, след като заловихме Около. Дъгит няма никаква идея кой е убил Джонас Карстърс. Вече знаем, че всички са свързани

с ритуалното убийство и някой е извадил техни органи. Три сходни убийства са повече от съвпадение.

— Всъщност има нещо, което може да обясни това, сър. — Макбрайд завъртя лаптопа към Маклейн. — Опитах се да проследя изтичането на информация, за да си изясним как имитаторът е разбрал толкова подробности за убийството на Смит, след като не бяхме съобщили нищо на пресата. Сетих се, че всички фотографии на криминалистите са цифрови. Копирането им е изключително лесно. Хиляди снимки се събират във флашка с размерите на пощенска марка. Не мога обаче да тръгна по кабинетите им и да ги разпитвам, пък и не се сещам защо му са на някого копия, освен, за да ги продаде на вестниците.

— В Бразилия щеше да им вземе добри пари.

— Моля?

— Смъртта е неразделна част от тяхната култура. Имат специализирани вестници, в които се публикуват снимки от фатални инциденти. Понякога фотографите пристигат на местопроизшествието преди полицията и линейките. Въпросните вестници се продават направо на улицата. Снимки като тези щяха да си спечелят голяма популярност.

Макбрайд потръпна.

— Откъде знаете всичко това, сър?

— Ползата от скъпото образование. Знам по нещо за много неща. Освен това гледам „Дискавъри“. Та какво казваш за Смит и снимките?

— А, да. Ами, предположих, че след като някой ги е продал, сигурно е било онлайн. Затова започнах да търся нерегламентирани снимки.

— От наблюдаван компютър в участъка? На това му се вика смелост.

— Не, сър. Майк ми услужи с лаптопа си. Той е извън системата. В противен случай трябваше да поискам писмено разрешение от Дървеняка, а вие го знаете що за птица е.

— Детектив, говорехме за снимките. — Маклейн посочи экрана.

— Да, сър. Ами... попаднах на доста. От местопрестъпления, автомобилни катастрофи. Предполагам, че има доста от Бразилия, както споменахте току-що, само че не знам езика. Като испански е, но малко по-различен.

— Защото в Бразилия се говори португалски.

— Португалски, ясно. Както и да е, попаднах на нюзгруппа, скрита зад сериозна защита. Имаше информация за Смит, Бакън Стюарт, Джонас Карстеърс. Дори и за двете самоубийства. Имаше и много други неща, но снимките, които разпознах, бяха качени от потребител с псевдоним ЕБ.

Маклейн кликна на страницата. Придвижи мишката надолу и преброи над сто снимки, а освен нея имаше още десетки страници.

— Който и да е, трябва да има достъп до всяка снимка в участъка — каза той. — Колко фотографи има сред криминалистите?

— Десетина, оторизирани да снимат. Предполагам, че техниците и помощният персонал също имат достъп. Но спокойно може да е и някой от офицерите, сър. Всички ние имаме достъп до тези снимки.

— Има ли начин да проследим този ЕБ?

— Съмнявам се, сър. Утре Майк ще хвърли един поглед, но сървърите са анонимни, а до тях се стига през чуждестранни акаунти. Това е далеч над възможностите ми, обаче изяснява как външен човек може да се е запознал с детайлите по убийството на Смит. И си мисля, че ако някой изпитва удоволствие да гледа подобни снимки, е само въпрос на време да направи и следващата стъпка.

По дяволите! Допреди малко беше толкова сигурен. Все още беше, но не можеше да пренебрегне тази хипотеза.

— Чудесна работа, Стюарт. Изготви възможно най-бързо писмен доклад, а аз ще се постараю шефката да разбере кой е авторът му. В това време ще поработя върху теорията за шестия мъж, който полага всички усилия да не го разкрием.

— Името си ли чух?

Маклейн се обърна и видя на прага шефката. Макбрайд скочи от мястото си като ударен от ток. Навъсения Боб кимна и свали краката си от бюрото.

— Наредих на детектив Макбрайд да разследва изтичането на вътрешна информация за местопрестъплението. Мисля, че е разрешил загадката. — Маклейн набързо й препредаде току-що наученото. През цялото това време Макинтайър нервничеше като момиченце, на което му се ходи до тоалетната, но не знае как да помоли.

— Страхотна работа, детектив — каза тя накрая. — Бог ми е свидетел, нуждаехме се от добри новини.

Маклейн усети накъде вървят нещата. Беше изписано на лицето й.

— Искате ли да...? — И се запъти към вратата.

— Не, няма проблем, Тони. Това е мое задължение. Сметнах, че е правилно аз да ти го кажа. Да го кажа на всички вас. — Макинтайър изпъна униформата си, сякаш не знаеше как да продължи. — Става въпрос за полицай Кид. Състоянието ѝ се е влошило. Лекарите са направили всичко по силите си, но травмите са били прекалено тежки. Преди около час е починала.

47.

Не бяха много местата, където можеше да отиде в труден момент. Разбира се, едната възможност беше Фил, само че за него проблемите неизменно се решаваха с помощта на бутилка, а на Маклейн не му беше до пиене. Винаги можеше да разчита на Навъсения Боб, който не би му позволил да изпадне в тежка депресия, но и старият сержант явно харесваше по бащински полицай Кид и прие вестта за смъртта ѝ по необичаен за него начин — разплака се. Макинтайър го освободи до края на деня. Въсъщност с типичния си покровителствен тон заяви на всички, че не желае да ги вижда в следващите двайсет и четири часа. Тя си имаше достатъчно проблеми, за да ѝ досажда и той със своето чувство за вина. Доскоро негов слушател бе баба му. Дори и в кома беше добър слушател, но вече я нямаше. Ето защо по-малко от час след като научи за смъртта на Алисън, все още донякъде вцепенен, Маклейн се озова в моргата. Толкова за широкия му социален кръг.

— Има си термин за това нещо, Тони. Нарича се „вината на оцелелия“. — Ангъс Кадуоладър още не бе свалил престиликата от последната си аутопсия.

— Знам, Ангъс. Психология. В университета. Изучавал съм я. Само дето да знаеш нещо, не означава, че ще ти помогне. Тя ме изблъска настани от колата. Размени своя живот за моя. Това честно ли е?

— Честността е нещо, за което говорим на децата, за да ги държим под контрол.

— Хм, май не ми помагаш.

— Давам всичко от себе си. — Кадуоладър свали гumenите ръкавици и ги хвърли в кошчето за биологични отпадъци. Маклейн огледа моргата и си даде сметка, че за пръв път е тук, без да присъства на аутопсия.

— Криминалистите не са се задържали много-много тук — отбеляза той. — Обикновено прекарват дни в търсене и на най-дребните улики.

— Радвам се, че този път не са го направили. Достатъчно ми беше и това еднодневно забавяне. Както знаеш, хората продължават да умират. Благодарение на твоя крадец ще ми трябват седмици, за да наваксам с работата.

— Кой е това? — Маклейн кимна към покритото тяло, докато Кадуоладър ровеше за нещо из чекмеджетата.

— Твоята самоубийца. Жената от гара Уейвърли. Още не знаем името ѝ. Горкичката. Тази сутрин я огледахме. Трейси трябва да я измие, след това ще се наложи да изчакаме, докато я идентифицират. Странно нещо. Помниш ли, че ръцете и косата ѝ бяха окървавени? Че не се виждаше откъде е дошла кръвта?

Маклейн кимна, макар че в интерес на истината оттогава се бяха случили толкова неща, та бе забравил всичко по случая.

— Е, това е, защото кръвта не е нейна.

Ема Беърд буквально го връхлетя на излизане от мортата. Крепеше огромна кутия от стиропор, чието съдържание за щастие му бе неизвестно. Влизаше заднешком, когато той отвори вратата. При други обстоятелства щеше да е забавно да се спъне и да падне в ръцете му.

— Внимавай!

— Сканяк... Какво искаш бе? — Ема залитна, обърна се и видя кой я е заговорил. — О, Тони... Хм, инспекторе. Сър.

Маклейн я подхвани, като с мъка удържаше напиращия в гърлото му смях. Изглеждаше толкова ядосана, смутена и кипяща от живот. Знаеше, че ако се разсмее, няма да може да се спре.

— Извинявай, Ема. Не те видях да влизаш. Освен това Тони е добре като обръщение, наистина. Няма нужда от формалности.

— Добре. Чух за полицай Кид. Много съжалявам, беше симпатично хлапе.

„Симпатично хлапе“. Не ставаше за надпис на надгробна плоча. Но пък тя наистина беше още хлапе. Наскоро завършила полицейската школа, нетърпелива да стане детектив. Умна, ентузиазирана, добронамерена, мъртва.

— Влизаш или излизаш? — Въпросът на Ема запълни неловката тишина.

— Какво?... Излизах. — Маклейн погледна часовника си. Беше доста след края на работното време, дори шефката да ги бе задържала. Кимна към кутията. — Ами ти? Донасяш или отнасяш?

— Това ли? Идвам да я върна. Миналата седмица не ни достигаше една и доктор Шарп ни услужи. По път ми е, така че предложих да я оставя на минаване.

— Дай да ти помогна — каза Маклейн и посегна към кутията.

— Остави, няма нужда. — Ема я притисна към тялото си като безценно съкровище. — Но няма да откажа малко компания.

Не им отне много време да оставят кутията и да се върнат до входната врата. Антъни не пророни и дума — Ема бе способна да говори и за двама.

— Значи, довечера си свободен, а? — попита го, докато ѝ държеше вратата да излезе.

— Сигурно ще се върна в участъка. Чакат ме огромна купчина документи и дежурен сержант, който с всеки изминал ден става все поизобретателен в заплахите си. — Още докато го изричаше, изпита досадно примирение. Щеше да се промъкне незабелязано през задния вход, да седне зад бюрото и да работи, работи, докато купчината свършеше или той сدادеше багажа. А след като приключеше с тази, съвсем скоро щеше да я замести друга. В такива моменти се чудеше защо се е захванал с тази проклета работа. Можеше да отиде да работи за Гавин Спенсър и да живее в голяма къща с плувен басейн.

— Както го описваш, направо се изкушавам и аз да седна зад бюрото. Просто приготви някоя купчина и за мен.

— Е, ако предлагаш...

— Виж, дай първо да пийнем по едно. След това ще видим дали все още ти се занимава с бумащина. — Ема тръгна по улица „Каугей“ в посока на площад „Грасмаркет“, като не го изчака да отговори. Маклейн се принуди да я настигне тичешком и я хвани за рамото.

— Ема...

— Честно, инспекторе. Никой ли не ти е казвал, че си скучен?

— Напоследък не. Между другото, изобщо не познаваш града. — Той посочи в противоположната посока. — Единствената свястна кръчма наоколо е натам.

Едната бира бе последвана от втора, седне направиха бърз тур из по-хубавите централни кръчми, хапнаха къри — почти бе достатъчно, за да забрави за смъртта на Алисън Кид. Почти, но не съвсем. Маклейн отбягна обичайните места, където се събираха полицаи, знаейки, че ще са пълни с колеги, пиещи в памет на загиналия другар. Не би понесъл съчувствието им, както и отношението на неколцината, за които бе повиновен от шофьора на колата. Ема усети всичко, можеше да се закълне. Бърбореше безспир, но предимно за работата си и ползата от преместването от Абърдийн в Единбург. Разделиха се с простичкото: „Беше супер, трябва да го повторим“. След като едваоловимо докосна ръката му, тя се обърна и изчезна надолу по тъмната улица към района, където живееха кошмарите му. Антъни ги прогони, тикна ръце в джобовете си и тръгна към къщи с наведена глава.

Градът никога не спеше, особено по време на фестивала. Обичайната тълпа от работници нощна смяна и страдащи от безсъние бе изпъстрена с пияни студенти и самозвани актьори, клошари и скитници. Вечер трафикът намаляваше, но все още бе прекалено рано. Непрекъснат поток от коли откарваше самотните им пътници в неизвестна посока. Микробуси, наподобяващи дебели зловонни пчели, криволичеха от едно място към друго. Маклейн опита да се отърси от вината си, като се концентрира върху ритъма на стъпките си по тротоара, и подири отговори на въпросите, които се въртяха в главата му. Пропускаше нещо. Нещо, което не се връзваше. Не, пропускаше много неща. Много неща не се връзваха. Не на последно място: кое бе ужасяващото сходство между смъртта на трима старци, всичките отколешни приятели, всичките свързани с чудовищно, жестоко престъпление. Някой би казал, че ги е сполетяло отмъщение свише. *Opus Diaboli*. Намесили са се в делата на дявола и ето че той е дошъл за тях. Действителността обаче бе далеч по-тривиална. Барнаби Смит бе изкормен от ядосан нелегален имигрант. Бакън Стюарт бе станал жертва на ревнивия си любовник. А Джонас Карстеърс? Дъгит несъмнено щеше да намери на кого да го припише.

Чат-чат, чат-чат. Краката му равномерно отмерваха по тротоарните плочки бавното темпо на мислите му. Знаеше, че Около е убил Смит, това беше факт. Залагаше обаче значката си, че не Тимъти Гарнър е убиецът на Бакън Стюарт, което означаваше, че истинският убиец е все още на свобода. Дали някой бе открил бразилските снимки,

на които бе попаднал детектив Макбрайд, и бе започнал своята смъртоносна серия? Ако да, как подбираще жертвите си? Дали бе възможно някой да е знаел за ритуалното убийство и да е тръгнал по следите на убийците?

Или може би шестият замиташе следите си — уби старите си съучастници в престъплението, открадна единствената реална улика: тялото, и поръча да прегазят разследващия инспектор? Този вариант бе по-издържан от алтернативите, но не и особено убедителен. Маклейн се закова намясто, като си даде сметка, че е сам на улицата. Потрепери и се огледа наоколо, очаквайки да види бял микробус, който форсира двигателя си и се засилва директно към него. Краката му сами го бяха довели до „Плезънс“. Голяма предупредителна полицейска табела отправяше обвиненията си към него. *Тук е станал инцидент... Ако сте видели... Свържете се с нас...* Стоеше точно на мястото, където бе ударена Алисън. Където пожертва живота си, за да живее той. Боже мой, каква загуба... Антъни стисна юмруци и се закле да открие виновника. От това не му стана по-добре.

Оттук до дома му не беше далеч. Вината и гневът се счепкаха и му стана трудно да възстанови нишката на предходните си мисли. Входната врата отново бе подпряна с два камъка. Проклетите студенти постоянно си губеха ключовете и се стискаха да си извадят нови. В този час госпожа Маккъчън сигурно спеше, завита презглава. Щеше да си спести любезната усмивка в отговор на угрижената ѝ забележка колко много работел. Затътри се нагоре по стълбите, усещайки как очите му се затварят от умора. Леглото го зовеше и той бе повече от готов за него.

Само че пред вратата го очакваше някой.

48.

Беше се свила на кълбо пред вратата на жилището му, с колене, притисна ги към гърдите, и тънко манто, с което се бе завила, за да се предпази от нощния студ. Маклейн си помисли, че е заспала, но щом го чу да приближава, тя вдигна глава и той я позна.

— Джени? Какво правиш тук?

Джени Спайърс го погледна с подпухнали, зачервени от плач очи. Лицето ѝ бе бледо, ръцете ѝ бяха отпуснати безжизнено до тялото, подчертавайки нейното нещастие. Върхът на носа ѝ лъщеше, сякаш бе настинала от няколко дни.

— Клоуи я няма — каза и избухна в плач.

Маклейн изкачи на бегом последните стъпала. Клекна до нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Всичко е наред. Ще я намерим. — След това обаче осъзна, че не знае за кого всъщност става дума. — Коя е Клоуи?

Явно зададе грешен въпрос, защото сълзите на Джени потекоха като река.

— Хайде, Джен, стани. — Дръпна я да се изправи, отключи вратата и я задържа отворена. После заведе Джени в кухнята и я настани на стол.

Цялото му желание за легло и сън се беше изпарило. Напълни чайника и го сложи да заври, донесе две чаши и буркан с разтворимо кафе.

— Кажи ми какво се е случило. Защо дойде тук? — Подаде ѝ ролка кухненска хартия, за да замени прогизналата носна кърпичка, която стискаше в юмрука си.

— Клоуи изчезна. Трябваше да се приbere до единайсет. Никога не закъснява. Звъни ми дори когато смята да се върне навреме.

— Чакай малко, Джени. Трябва да ми припомниш това-онова. Коя е Клоуи?

Джени го погледна с невярващи очи.

— Дъщеря ми. Запознахте се в магазина.

Мислите на Маклейн се превъртяха назад. Спомни си я: облечена като девойче от 20-те години на миналия век, с късо подстригана коса. Беше на касата.

— Извинявай, не знаех. Ти така и не ни запозна. Честно казано, дори не знаех, че си омъжена.

— Не съм. Клоуи... нека да кажем, че баща ѝ беше грешка. Когато забременях, ме напусна. Клоуи обаче е добро момиче, Тони. Тя не би закъсняла, а ако и се наложеше, щеше да се обади.

Маклейн се опита да асимилира цялата нова информация. Да се концентрира върху проблема.

— Кога излезе?

— Около осем и половина. Имаше билети за представление на Бил Бейли в „Асембли Румс“ Гореше от нетърпение да го види.

— И казваш, че трябваше да се приbere до единайсет?

— Точно така. Дадох ѝ пари за такси. Не исках да върви пеш по това време.

— Сама ли отиде на шоуто?

— Не, с две приятелки от училище, но те живеят в другия край на града.

— И те са се прибрали, така ли?

— Звъннах и на двете. Към дванайсет без четвърт са си били вкъщи.

— На колко години е Клоуи? — Маклейн се опита да си представи момичето от магазина, но екстравагантното облекло не му позволи да определи възрастта му.

— Почти на шестнайсет. Достатъчно голяма, за да излиза сама. Достатъчно голяма, за да пробва кое ще ѝ се размине и кое — не.

— Обади ли се в полицията?

Джени кимна.

— Дойдоха вкъщи, попълнихме някакви формуляри. Дадох им нейна снимка. Дори претърсиха магазина — да не се е скрила там.

— Това е добре. Спазили са процедурата. — Маклейн наля гореща вода в чашите и добави мляко. — Все пак трябва да си подгответена, че може да се окаже просто форма на тийнейджърски протест. Може да е решила да закъснеет заради самото закъсняване.

— Не би го направила. — Джени се зачерви и сви юмруци. — Никога не би постъпила така.

— Вярвам ти. Ще се обадя в участъка да видя дали междувременно не е изскочило нещо. Трябва да се прибереш, Джен. Не бива да стоиш тук. Ами ако се върне вкъщи, а теб те няма?

По лицето на Джени премина мимолетна сянка на несигурност, очите ѝ неспокойно потрепнаха.

— Оставил ѝ бележка на масата в кухнята. Не се прибра до един часа. Трябваше да направя нещо.

Антьни си даде сметка, че дори не знае къде живее Джени Спайърс. Не знаеше, че има дъщеря. Знаеше само, че има сестра, сгодена за най-добрия му приятел. Ако трябваше да бъде честен, то и за Рейчъл не знаеше кой знае колко. Отдавна се беше отказал да помни имената на всички студентки на бившия си съквартирант. Тази обаче бе стигнала дотам, докъдето нито една от предишните не бе успяла. Защо Джени бе решила да дойде при него, оставаше загадка.

— Над магазина ли живеете?

Джени кимна отново, след което подсмъркна и издуха носа си. Маклейн отиде до телефона и се обади в участъка. Слушалката дълго даваше свободно, преди дежурният сержант най-сетне да вдигне.

— Инспектор Маклейн се обажда. Имате сигнал за изчезнало момиче. Клоуи Спайърс.

— Май да. Изчакайте минутка. — Маклейн можеше да чуе шумоленето на хартия, докато дежурният сержант прелистваше ношните отчети. — За какво ви е информацията?

— Майка ѝ е в кухнята ми и пие кафе.

— Късметлия сте вие, инспекторе. Ако не се лъжа, е доста готина. А, ето го. Сигналът е постъпил в 23:58 снощи. Най-близкият патрул е посетил адреса в 00:09. Описанието е разпратено по всички участъци, подробните са вкарани в системата. Ако не се върне до сутринта, ще проверим в болниците.

— Том, ще ми направиш ли услуга? Подсети още веднъж всички. Ако ти остане време, обади се и в болниците.

— Добре, сър. За момента нощта е спокойна. Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ти, Том. Дължник съм ти.

— Една вечеря, сър?

Маклейн замръзна.

— Какво?

— Доколкото си спомням, това е обичайната ви отплата за направена услуга, нали така? Или госпожица Беърд е по-специален случай?

— Аз... Кой ти каза?... — запелтечи Маклейн, а сержантът избухна в смях. — Колко души от участъка знаят?

— Като се замисля, май всички, сър. Все пак се срещнахте на входа на участъка. И да отидете в „Червения дракон“? Там през повечето време задължително има по един-двама полицаи, пък макар и само да си вземат храна за вкъщи.

Антьни беше бесен, когато затвори. Проклети полицаи — опреще ли до клюки, можеха да засенчат дори сергиджийките на пазара. Макар че това изобщо нямаше да навреди на репутацията му.

— Намерили ли са я? — Загриженият глас на Джени го върна към по-належащите проблеми.

— Не, съжалявам. Процедурата обаче се спазва стриктно. — Маклейн ѝ каза какво му е обещал дежурният сержант. При споменаването на болниците лицето ѝ пребледня.

— Може ли да ѝ се е случило нещо?

— Не ми се вярва, Джен. Щяха да ти се обадят, ако е пострадала и е при тях. По-вероятно е да се е видяла с други свои приятели и да са се запили някъде. Ще се приbere на сутринта, ще се чувства отвратително и тогава ще можеш да ѝ дръпнеш едно голямо конско.

Съзнаваше обаче, че ѝ наприказва всичко това само за да я успокои.

49.

Не знае откога стои в градината и се взира в смълчаната къща. За кратко беше тъмна, сега отново има светлини... може би. От колко дни е така? Умът му е престанал да работи както трябва преди доста време. Сега може само да се подчинява. Гласовете не толкова му говорят, колкото направляват действията му. Контролира тялото си не повече, отколкото би го контролирала кукла. Болката обаче усеща, макар че не може да направи нищо против нея.

Знае, че плячката му е там. Може да я помирише, без да знае какво точно помириসва. Плесенясили листа и топла суха пръст. Далечните изгорели газове от колите се смесват с аромата на малц от пивоварната. Стомахът му гори от киселината, която преминава в червата на вълни от спазми, но той стои, чака и наблюдава.

Нещо прошумолява и със злостно ръмжене си пробива път през храстите. Поглежда надолу и вижда куче — доберман с купирани уши. Оголва зъби срещу него и в гърлото му загъргорва заплашително ръмжене. Гласовете разделят устните му, а дълбоко от гръкляна му се надига странно съскане. Стреснатото куче изскимтява, чуканчето на опашката му се свива между задните крака. По земята потича тънка струйка, а острата миризма на урина изпъльва въздуха.

Още едно изськване — и волята на кучето окончателно е пречупена, то побягва направо през храстите, откъдето е дошло, като в стремежа си да се отдалечи, дори забравя да скимти. Той винаги се е страхувал от кучета, но гласовете са замесени от друго тесто.

Главата му клюмва, сякаш всички мигрени на света са си уговорили среща в нея. Усеща цялото си тяло подпухнало и раздуто — като на онези гладуващи африкански деца, които е гледал по телевизията. Всяка става в тялото му гори, сякаш хрущялът е изтръгнат и заменен с шкурка. Въпреки това стои и наблюдава.

Нови шумове. Нещо едро излиза от скривалището си и се запътва към светлината. Той бавно се обръща и поздравява человека, но

вътрешно крещи от болката, която му причинява всяко движение. Гласовете обаче му помагат да запази спокойствие.

— Какво правите тук? — пита го мъжът, но думите му сякаш долитат от милион километри. Гласовете повеляват: „Нападни!“, и той трябва да им се подчини.

Скача, ала тялото му е изнемощяло от глада и хилядите болежки. В ръката му има нож. Не знае как се е появил там, нито колко време го е стискал в пестника си. Няма значение. Важно е само нападението. И болката.

Нещо се счупва и той разбира, че е ръката му. Мъжът е едър, много по-едър от него, и изглежда като онези мъже във физкултурния салон, към които се е стараел да не поглежда. Гласовете обаче му заповядват да го атакува, така че той прави именно това. Посяга към очите, забива нокти в кожата.

— Дребно лайно такова, ще те претрепя! — Мъжът е ядосан, а гласовете пищят от удоволствие. Той удря отново и юмрукът попада в носа на мъжа, от който рука кръв. Въпреки болката на агонизиращото си тяло, изпитва мимолетен триумф.

След което получава удар в лицето. Ръка като огромна животинска лапа го сграбчва за гърлото и започва да изцежда живота му. Вдига го над земята и го запраща надалеч. Той се стоварва с глух удар на земята и всичко почернява. Болката е навсякъде, дошла е да го прибере. Гореща течност с вкус на бълбукаща желязо изпълва гърлото и устата му. Повече не може дадиша, не може да вижда, да усеща. Чува единствено победоносния кикот на гласовете, които го оставят да умре.

50.

Манди Кауи беше от момичетата, които изглеждаха ужасно сутрин. Маклейн нямаше особен опит с тийнейджърите, поне не с тези, които не седяха с бутилка бира в ръка по автобусните спирки и не крещяха обиди по адрес на всеки минувач. Манди не беше като врякащите кифли, израснали в Тринити^[1] и Крегмилър^[2], но беше не по-малко враждебна, докато седеше на кухненската маса срещу него, втренчена в купата омекнал корнфлейкс.

— Манди, успокой се, не си загазила. Точно обратното. — Вече подозираше, че генетично ѝ е заложено да не оказва съдействие на полицията. — Тук съм не в качеството си на полицай, а като приятел на майката на Клоуи. Тя ужасно се беспокои, че снощи Клоуи не се е прибрала. Имаш ли никаква представа къде може да е отишла?

Манди нервно се размърда на стола си. Ако бяха в стаята за разпити, Маклейн би изтълкувал това като признак, че знае нещо, но не иска да го каже. Тук можеше само да гадае дали е така.

— Имаше ли приятел? Може да са си уговорили среща. — Усети как предположението му увисва във въздуха. Подразни се, когато майката на Манди се намеси:

— Спокойно, пиленце. Можеш да отговориш на инспектора. Той няма намерение да те арестува.

— Госпожо Кауи, може ли да поговоря за минутка насаме с дъщеря ви?

Тя го погледна, сякаш е откачил. После грабна чашата си с кафе толкова рязко, че разля малко от кафявата течност на кухненската маса.

— Само за минута. Имам си работа за вършене. — Сетне се потътри навън с розовите си чехли във формата на зайчета.

Маклейн изчака няколко секунди, след като вратата се затвори, а от стълбите се разнесе скърцане. Манди впери очи първо в тавана, а после в недоядената закуска.

— Виж какво, Манди. Ще бъда откровен с теб. Ако знаеш нещо, което може да ни помогне да намерим Клоуи, сподели го. Няма да кажа

нищичко на родителите ти, обещавам. Става въпрос не за теб, а за Клоуи. Трябва да я намерим. Колкото повече време минава, откакто е в неизвестност, толкова по-малки са шансовете ни.

Помежду им тегнеше тишина, нарушавана само от тежките стъпки на госпожа Кауи в банята на горния етаж. Маклейн се опита да улови погледа на момичето, но Манди изглеждаше изцяло погълната от купичката храна. Беше почти готов да се откаже, когато тя най-накрая заговори:

- И няма да кажете на мама?
- Не, Манди. Обещавам. Няма да кажа и на майката на Клоуи.
- Запозна се с едно момче в интернет.

Очакваше се.

— Изглеждаше... Не знам. Изглеждаше свестен. Занимавал се с комедия. Откачи от радост, когато Клоуи му сподели за билетите за Бил Бейли. Каза, че и той щял да бъде на шоуто. Само че не се появи.

— Как трябваше да се срещнат? — Маклейн се опита да си спомни името на третото момиче. С нея щеше да разговаря по-късно.
— Знаеше ли, че ти и Керън ще сте с Клоуи?

— Не знам дачи Клоуи му е казала. Мисля, че дори не му беше дала телефона си. Не е толкова глупава. Беше взела обаче един от онези откачени тоалети от магазина на майка си и го облече снощи. Може да му е казала да се оглежда за момиче с дрехи от 20-те години на миналия век. Че е лесна за разпознаване.

И лесна за отвличане на улицата след шоуто. Може да е решила да се приbere пеша, защото не е далеч, а парите за такси да използва за нещо по-интересно.

— Това момче има ли си име?
— Да, казал, че е Фърги. Не знам обаче дали това е истинското му име.

— Той от колко време... Клоуи от колко време си приказваше с него? — Маклейн не беше наясно как протичат разговорите в интернет.

— Не много. Няколко дни, може би седмица.

Прекалено кратко време, за да повярваш на някой непознат. Дали и той е бил толкова глупав на нейните години? Нямаше как да не признае, че най-вероятно е бил. Преди появата на интернет обаче трябваше да събереш кураж, за да отидеш и заговориш харесваното

момиче, а и нещата бяха далеч по-невинни. Днешните деца бяха по-отракани, спор нямаше, но си оставаха все така наивни. Фърги. Името веднага извика в ума му образа на Макреди, макар че в града сто на сто съществуваха хиляди Фъргюсовци и Фъргюсъновци. Трябаше да разсъждава обективно и безпристрастно, а не да си прави прибръзани изводи, основани само на предположения.

— Спомни си точно кога снощи се разделихте с Клоуи. — Едва сега Маклейн извади бележника си. — Разважи ми всичко от момента, в който е свършило шоуто.

Керън Бекуйт разказа същата история, само дето не се наложи толкова дълго да я обработва, за да се разприказва. Маклейн сравни версиите им, докато стоеше пред „Асембли Румс“ на Джордж стрийт, наблюдаваше неделния поток от коли и се опитваше да си представи как ли е изглеждало мястото в единайсет вечерта. Снощи по същото време с Ема бяха наблизо, в „Гилфърд Армс“, на не повече от пет минути пеша оттук. Керън и Манди си бяха хванали такси, за да се приберат. Клоуи ги беше изпратила до стоянката на Касъл стрийт. Той извървя същия кратък път, огледа околните сгради, като си отбеляза разположението на охранителните камери. Човек не можеше да направи нищо в центъра на града, без да го заснемат.

От стоянката имаше само един логичен маршрут обратно към магазина — по Принесес стрийт, по Северния, после по Южния мост и накрая нагоре по Кларк стрийт. Отнемаше не повече от половин час и почти по целия път имаше камери. Знаеше кога за последно са видели Клоуи. Знаеше с какво е била облечена. Сега беше само въпрос на време да прегледа записите, а съдейки по броя им, това щеше да продължи доста.

— Тук има нещо, сър. Ще хвърлите ли едно око?

Маклейн отклони поглед от трепкащия еcran, изпълнен с размазани фигури, хаотично движещи се по осветените в оранжево улици. Детектив Макбрайд седеше в съседство, а увереното му боравене с техниката бе доста смущаващо.

— На какво попадна? — Маклейн се пълзна със стола си към младежка, за да види неговия еcran. Макбрайд завъртя контролното копче обратно на часовниковата стрелка и върна записа на 23:15 часа.

— Това е стоянката за таксита на Касъл стрийт, сър. — Натисна бутона за възпроизвеждане с нормална скорост и посочи екрана. През лятото и особено по време на фестивала централните улици бяха по-многолюдни нощем, отколкото денем. — Мисля, че тези там са нашите три момичета. — Натисна паузата и посочи три вървящи фигури, уловени за ръка. Средната носеше права карирана пола, горнище без ръкави и шапка клош. Около врата ѝ бе усукана познатата му боа от пера. До нея Керън и Манди изглеждаха доста обикновени в тесните си джинси и тениски.

— Това е тя — каза Маклейн. — Може ли да видим накъде се е запътила?

Макбрайд превъртя записа напред и видяха как момичетата се наредиха на опашката за таксита. Клоуи изчака двете си приятелки да се качат, след което пое надолу по хълма към Принсес стрийт.

— Тук трябва да сменим камерите. — Макбрайд направи нещо със стряскащата гора от копчета на пулта и картина се видя от друг ъгъл. Клоуи вървеше по улицата, сама и с уверена походка. Проследиха я и на още две камери, после до нея плавно се приближи черна кола и тя спря.

Ако не знаеше за какво става дума, Маклейн би казал, че наблюдава класически пример за наемане на улична проститутка. Клоуи се наведе към прозореца на колата, очевидно говореше с шофьора. Езикът на тялото ѝ не показваше признания на притеснение и тревога, след няколко секунди отвори вратата и се качи. Колата потегли в посока на хотел „Балморал“.

— Може ли да увеличим тази снимка, за да видим номера на колата? — попита Маклейн.

— Така става само по филмите. Тези камери не са с висока резолюция, а осветлението е отвратително. Има една камера с по-добър ъгъл, но точно снощи изгоряла.

— Трябва да се постараем да я издирим. Черно или тъмносиньо беемве тройка. Вижда ли се на някоя от другите камери?

Макбрайд натисна някакви бутони и се видя как колата завива от Принсес стрийт към хълма Маунд. За секунда се появи в обсега на

друга камера, след това — нищо.

— Покритието не е толкова добро извън централните райони. Може да проверим и записите от други камери, като пресметнем времето и скоростта. Не е изключено да изскочи някъде.

— Колко време ще отнеме?

— Нямам представа, сър. Може веднага да ни излезе късметът, може да отнеме цял ден.

— Добре, започвайте. Вижте дали все пак няма да идентифицирате номера на колата. Даже да не е целият, пак ще е от полза. Изпратете кадъра и на Ема, тя е спец по снимките...

При тези думи Маклейн замръзна.

„Тя е спец по снимките.“ Ема бе обработила фотографиите от местопрестъплението в Сайтхил и направила видими странните фигури, които бе видял на пода. Преди това на монитора й имаше нещо друго. Галерия със снимки. Дали ги беше подготвяла за архивиране, или ставаше нещо по-страшно? ЕБ. Ема Беърд.

— Добре ли сте, сър? Изглеждате като ударен с мокър парцал. — Детектив Макбрайд бе обърнал към него кръглото си бледо лице в сумрака на видеозалата.

— Мисля, че знам кой може да е качвал снимките от местопрестъпленията в интернет.

Молеше се на господ да греши.

[1] Елитен квартал в Единбург. — Б.пр. ↑

[2] Западнал квартал в Единбург, ползващ се с лоша слава заради високата си престъпност. — Б.пр. ↑

51.

— Да разбирам ли, че телефонът ви още не работи?

Дежурният сержант Пийт Мъри го посрещна с усмивка, когато в понеделник сутринта нахлу в участъка. Маклейн прерови джобовете си и намери апаратата, но не можа да си спомни дали снощи изобщо си бе направил труда да го зареди. Вероятността да го е направил бе нищожна. Така или иначе телефонът остана тъмен, когато натисна един-два от бутоните му.

— Какво им правите на горките телефони? Проклинате ли ги? — Пийт побутна към Маклейн голяма купчина книжа и същевременно кимна към дъното на чакалнята. — Ето няколко съобщения, с които трябва да се заемете, а онзи момък там ви потърси по име. Каза, че е от „Хогит Скоуша“. Прилича ми на банкер.

Маклейн се обърна учуден и се опита да си спомни къде беше чул това име. Господин Мастьрс, седнал на една от пластмасовите пейки, не му подсказа нищо с вида си. Изглеждаше като хилядите безлични бизнесмени: малко над четиридесетте, с леко посребрена коса, коремче, което двете игри склоуши седнично вече не можеха да стопят, скъпо кожено куфарче, пълно с електронни джаджи, жена и деца в едно от предградията, любовница в нает градски апартамент.

— Инспектор Маклейн? Благодаря, че се съгласихте да се срещнем. Казвам се Джонатан Мастьрс от „Хогит Скоуша“. — Мъжът скочи на крака още преди Маклейн да беше преполовил пътя до него. Чак сега парченцата от мозайката започнаха да си идват на местата.

— Господин Мастьрс, вие бяхте един от свидетелите на самоубийството на Питър Андрюс.

Джонатан Мастьрс потръпна при споменаването на името на бившия си колега.

— Това беше тежка седмица за „Хогит Скоуша“, инспекторе. Питър бе един от най-добрите ни аналитици. Много ще ни липсва.

Добър аналитик. Не някой от обикновените бачкатори или душата на компанията. Не и приятел.

— Говорих с баща му, господин Мастърс. Очевидно е имал за какво да живее, поне докато не е научил за напредналия си рак.

— Дойде ни като гръм от ясно небе. Не го беше споделил с никого от нас. Може би, ако беше... — Гласът на Мастърс постепенно замря.

— Предполагам, че не сте дошли да разговаряме за Питър Андрюс.

— Не, разбира се. Извинете, инспекторе. Седмицата беше тежка. Но май е изчезнала една от секретарките ни. Сали Дент.

— Дент? Не беше ли също свидетел?

— Да, работеше на рецепцията. Освободихме я до края на деня. Поне толкова можехме да направим. Затворихме си очите, когато на другата сутрин не се появи на работа, после дойде уикендът. Днес обаче отново не е на работа, с други думи, не е идвала, откакто... Питър... сещате се.

— Сигурно сте се опитали да се свържете с нея, нали? — Маклейн усети как от дълбините на ума му се надигна зловещо усещане за дежавю.

— Разбира се. Обадихме се у тях, но майка й ни каза, че заминала на пътешествие зад граница. Това е пълна глупост, тъй като щеше да ходи в Токио с един от фондовите ни мениджъри, макар пътуването да бе отменено след...

— Значи, вие сте смятали, че си е вкъщи, пък майка й — че е зад граница. А като изключим двама ви, никой друг не е имал представа къде е тя от деня, в който Питър Андрюс се самоуби.

— Точно така, инспекторе.

— Разкажете ми малко повече за Сали Дент, господин Мастърс — каза Маклейн. — Как изглежда?

— Имам по-добра идея. Предлагам да действаме така. — Мастърс сложи куфарчето си на пластмасовата пейка и отвори ключалките му. Маклейн успя да види малък лаптоп, таблет, GPS навигатор и тънък мобилен телефон в подплатената с мека кожа вътрешност, преди Мастърс да издърпа отзътре лист A4 и да затвори капака. — Това е досието й.

Маклейн пое листа и го завъртя към светлината, за да разгледа по-добре отпечатаната фотография. Най-учудващото бе не това, че позна жената, а че беше очаквал да види именно нея. На снимката

беше доста по-красива, усмихната и изпълнена с надежда за бъдещето. Последния път, когато я видя, лежеше на стоманената маса в дисекционната зала на Ангъс Кадуоладър. Първия път, когато я видя, беше потрошена и сгърчена, със слепнала от кръв коса, простира на върху осияния с боклуци и нафтови петна чакъл на коловоза на гара Уейвърли.

— Тони, човек не може да се отърве от теб. Защо не вземеш да се преквалифицираш в помощник патолог и да се свърши с цялата преструвка?

Ангъс Кадуоладър се ухили от стола си, когато Маклейн почука на отворената врата. Беше оставил Мастьърс да се поти от притеснение и да си гледа часовника в чакалнята за посетители. Колкото по-бързо приключеха, толкова по-добре.

— Изкушавам се, Ангъс, но знам колко харесваш Трейси.

Усмивката легко трепна — докторът, да не би да се стегна от подмятането? Интересно.

— Както и да е. Какво мога да направя за теб?

— Става въпрос за жената, която миналата седмица скочи от моста на гара Уейвърли. Мисля, че се казва Сали Дент. Може ли да я подгответим за разпознаване? Шефът ѝ е на горния етаж.

— Няма проблеми. Ще я докарам и ще те извикам, когато е готова. — Патологът се отправи към хранилището, като затика пред себе си иноксова количка. Маклейн го последва.

— Изпрати ли доклада за нея?

— Какво? О, да. Така мисля. Обикновено Трейси ги изпраща, когато са готови. Защо?

— Просто не е стигнал до мен, не за друго.

— Значи, не знаеш за плаките, които са прояви мозъка ѝ?

— Кое? — Студена тръпка премина през тялото на Маклейн.

Усложнения. Винаги имаше усложнения.

— Болестта на Кройцфелд-Якоб в доста напреднал стадий. Подозирам, че преди да скочи, е страдала от много ярки халюцинации. Това би обяснило и защо го е направила. — Кадуоладър отвори вратичката и издърпа навън бледото измито тяло на Сали Дент. Раните по лицето ѝ бяха умело защити, но въпреки всичко то си оставаше

ужасно обезобразено. Прехвърли я на количката и я покри с голям бял чаршаф. Заедно я откараха в залата за разпознаване, където неспокойният Джонатан Мастьрс скочи нервно на крака, сякаш някой му се беше разкрещял.

— Съжалявам, че се наложи да почакате, господин Мастьрс. Трябва да ви предупредя, че преди да умре, е претърпяла много сериозни травми.

Мастьрс стана мъртвешки блед и кимна мълчаливо, вперил очи в завитото тяло. Кадуоладър отметна чаршафа и откри само главата. Банкерът погледна надолу и Маклейн видя на лицето му ужаса, породен от разпознаването. Достатъчно често бе виждал това изражение.

— Какво ѝ се е случило? — Гласът на Мастьрс прозвуча пискливо и същевременно дрезгаво. Все пак чест му правеше, че не припадна, както ставаше с някои мъже.

— Скочила е от Северния мост.

— Онова самоубийство? Чух за него, но Сали... Не... Сали никога не би...

— Страдала е от тежко неврологично заболяване. — Кадуоладър покри обезобразеното ѝ лице. — Има голяма вероятност дори да не е осъзнавала какво върши.

— Ами майка ѝ? — Мастьрс погледна Маклейн умоляващо. — Кой ще съобщи на майка ѝ?

— Всичко е наред, господин Мастьрс. Аз ще говоря с госпожа Дент. — Маклейн хвана под ръка бизнесмена и го изведе от залата. — Добре ли сте? Да уредя ли някой да ви върне в офиса?

Отдалечавайки се от трупа, Мастьрс лека-полека възвърна хладнокръвието си. Поизправи рамене и отново погледна часовника си.

— Не, благодаря ви, инспекторе, няма нужда. Ще се прибера сам. Боже мой, Сали! — И поклати глава.

— Господин Мастьрс, може да ви прозвучи неуместно, но имало ли е нещо между госпожица Дент и господин Андрюс?

Мастьрс впери в Маклейн поглед, с който недвусмислено му казваше: вие сте ненормален.

— Какво имате предвид?

— Чудех се дали връзката им не е надхвърлила рамките на чисто професионалното, сър. Две самоубийства, толкова близки по време...

— Питър Андрюс беше хомосексуалист, инспекторе. Не знаехте ли?

Докато Маклейн изпрати Джонатан Мастьърс извън сградата и се върне в главната дисекционна зала, Кадуоладър беше успял да прибере мъртвата жена в камерата и да отиде в кабинета си. Маклейн се огледа и си даде сметка, че за пръв път вечно усмихнатата асистентка на доктора не е наоколо.

— Какво си направил с Трейси? — попита той.

— Долу лапите от помощничката ми, Тони.

Маклейн вдигна ръце и се предаде.

Не е мой тип, Ангъс.

— Да, чух, че предпочиташ криминалистки. Е, никой не е съвършен. — Кадуоладър се засмя. — Трейси отиде да занесе няколко проби в лабораторията. От време на време я пускам да излиза. Само когато не си зает да пълниш моргата ми с трупове.

— Съжалявам. — Маклейн сви рамене. — Кажи ми нещо повече за Сали Дент. Имаше нещо, свързано с кръвта ѝ. Така поне си спомням.

— Не с нейната. Кръвта по нея беше чужда.

— Установи ли чия е?

Кадуоладър поклати глава и обясни:

— Установихме групата, обаче е често срещана. Нулева, резус-фактор положителен. Изпратих проба за ДНК анализ, но ако не се сещаш за някого, който напоследък е загубил голямо количество кръв, търсенето на съвпадение може да отнеме доста време.

„Някой, който напоследък е загубил голямо количество кръв“. През главата на Маклейн се стрелна ужасяваща, невероятна мисъл.

— Ами Джонас Карстеърс?

— Накъде биеш? Мислиш, че тази крехка жена... — Кадуоладър посочи хладилните камери. — Мислиш, че е успяла да обездвижи и разпори здрав и силен мъж като Карстеърс?

— Той беше стар и надали кой знае колко силен. — Докато го изричаше, Маклейн се сети, че не беше прочел и доклада за смъртта на

Карстеърс.

— Бил е здрав като бик. Сигурно е практикувал йога и е хапвал мюсли. Нали напоследък е много модерно? — Патологът се извърна към компютъра си, натисна няколко клавиша и на екрана се появии съответният доклад. Прегледа страницата. — Ето. Анализ на кръвта, намерена по косата и ръцете на Сали Дент. — Кликна отново с мишката и отвори друг прозорец. — Кръвни проби от Джонас Карстеърс... Боже мой!

Маклейн надникна над рамото на Кадуоладър, без да схваща какво точно бе учудило доктора. Патологът бавно се завъртя на стола си.

— Еднакви са.

— Същата група?

— Не. Същата кръв е. По-еднаква няма накъде. За всеки случай ще извърша и ДНК тест, но маркерите са същите.

— И все пак го направи, моля те. — Маклейн се подпра на бюрото зад себе си, опитвайки се да проумее към какво го водят множеството противоречиви факти. *Opus Diaboli*. Делото на дявола. Нещата не вървяха на добре. — Питър Андрюс още ли е тук? — попита той.

Кадуоладър кимна.

— Само ми се пречка. Миналата седмица трябваше да го откарат в Лондон, но кражбата на трупа на момичето прецака всяка възможност за разписания. Още ги чакам да дойдат и да го приберат.

— Ами кръвта по него?

— Прерязал си е гърлото, Тони. Целият беше в кръв.

— Да, но дали е била само неговата?

— Според мен — да. Почистихме го. Тъй де, Трейси го почисти. Не спомена за нещо нетипично. Какво ти се върти в главата, Тони?

— Не съм сигурен. Тоест май не искам да съм сигурен. Ангъс, ще ми направиш ли една голяма услуга?

— Зависи от услугата. Ако е да се застъпя за теб по време на някоя от онези задушевни сбирки при старши инспектора, опасявам се, че ще ти откажа.

— Не, не става въпрос за това. Чудех се дали би хвърлил още едно око на Питър Андрюс.

— Достатъчно добре съм го огледал. — Патологът изглеждаше леко засегнат, но Маклейн знаеше, че това е само преструвка.

— Знам, Ангъс, но си го оглеждал като самоубиец. А сега искам да го огледаш като жертва на убийство.

52.

Старши инспектор Дъгит го чакаше в оперативната им стаичка. Седеше на стола на Навъсения Боб и внимателно оглеждаше закачените на стената снимки. Маклейн понечи да се изниже, но реши, че понякога човек просто трябва да се изправи срещу неприятностите.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър?

— Теб не те ли пуснаха в почивка?

— Да, обаче прецених, че ще прекарвам по-ползотворно времето си, ако залавям престъпници. Сещате се, нали? Престъпници? Залавяне?

— Не ми харесва тонът ти, Маклейн.

— И на мен не ми харесва, че се опитват да ме убият, но всеки си носи кръста. Та за какво сте искали да ме видите?

Дъгит се подпря на стола и се изправи тежко, а лицето му потъмня като буреносен облак.

— Дори не знаех, че си в участъка. Търсех младия детектив, Мак Еди-кой си. Каза, че си имал пробив по случая с изтичането на информация. Спомена някакъв интернет сайт.

— И какво за него, сър?

— Ами искам да знам за какво става дума, Маклейн. Как очакваш да разследвам убийството на Карстърс, ако не си вършиш работата? Проследяването на това изтичане е основна нишка в дознанието.

„Ще остане единствената ти нишка, ако продължаваш да идваш и да тормозиш хората ми“, помисли си Маклейн. Не възнамеряваше да му казва, че убиецът лежи мъртъв в мorgата. Нека първо Кадуоладър да направи ДНК анализите, да получи неоспорими резултати, които да поемат по каналния ред. Не търсеше признание за разкритието си, ако това означаваше, че Дъгит ще се настрои още повече срещу него. В миналото бе допуснал грешката да разреши случай на старши инспектора преди него.

— Детектив Макбрайд попадна на таен интернет сайт, където се публикуват и продават ужасяващи снимки, включително и от местопрестъпления. Очевидно има доста онлайн любители на страхотии, сър. Разпознах снимки от случая на Барнаби Смит.

— Значи, убиецът на Карстеърс може и да е обикновен потребител на сайта. И какво? Решили са да осъществят болните си фантазии? Боже мой, само това ни липсваше. — Дъгит разтри чело с пръсти. — Е, кой е той? Кой качва снимките и подхранва фикс идеите на онези откачалки?

— Не знам, сър.

— Все пак имаш предположения, нали, Маклейн. Знам как работи мозъкът ти.

— Първо трябва да проверя някои неща, сър. Преди...

— Глупости на търкалета, инспекторе. Знам, че нещо ти се върти из главата, кажи какво е. Не можем да си позволим загуба на време. Там някъде има убиец, който най-вероятно в момента набелязва следващата си жертва.

Маклейн си помисли: „Не, няма. Всички са мъртви. Само един господ знае как е успял, но вече е покрил следите си. Сайтът е просто за отвлечане на вниманието“. На глас обаче каза:

— Според мен не е нужно да бързаме, сър. — Опита се внимателно да подбере следващите си думи. Ако излезеше прав и Ема наистина беше отговорна за публикуването на тези снимки, държеше да я залови лично. Какво щеше да направи, ако подозренията му се потвърдяха — това не знаеше.

— Прикривате някого, а, инспекторе? Надявате се да оберете цялата слава? — Дъгит се запъти към вратата. — Или може би има нещо съвсем друго?

Маклейн проследи с поглед отдалечаващия се Дъгит, сетне вдигна слушалката на телефона и се опита да набере. Нямаше сигнал. Извади от джоба си мобилния апарат, раздруса го и натисна бутона за включване. Нищо не се случи. По дяволите! След като Кадуоладър знаеше, че е вечерял с Ема, със сигурност и Дървеняка знаеше, а това пък означаваше, че не след дълго старши инспекторът щеше да събере две и две. Все пак беше детектив, колкото и невероятно да звучеше това на моменти. Отново погледна телефона. Наистина ли трябваше да я предупреди, че е заподозряна? Да, трябваше. Ако беше замесена,

щяха да я обвинят в съучастие в убийство. Дори да не успеаха да го докажат, името ѝ щеше да се завърти в медиите. И ако сложеше ръка на сърцето си, не желаеше да го очернят като съучастник в престъпление точно толкова, колкото не желаеше да причини същото на приятел.

Проклиняйки всичко, тръгна да търси телефон, но на прага почти се сблъска с детектив Макбрайд, който нахлу тичешком от коридора.

— По дяволите, какво ти става?

— Намериха я, сър. — Лицето на Макбрайд беше зачервено от възбуда.

— Какво са намерили?

Колата, сър. Която уби Алисън.

През изминалите няколко години вятърът на промяната духаше с пълна сила в Единбург; беше помел старите жилищни блокове, митническите складове, товарните гари и долнопробните квартали и ги беше заменил с нови сгради, центрове за спорт, отдых и развлечения, луксозни апартаменти и молове. Имаше обаче и райони, които се противяха на модернизацията и облагородяването с категоричността на вдигнат среден пръст. Квартал Нюхейвън устояваше на силите на обновлението, докато Лийт и Тринити вече се бяха предали. Бруленият от ветровете южен бряг на Фърт ъф Форт беше просто твърде неприветлив, за да привлече нови жители, а земята му — опустошена от индустрията.

Докато се возеше на предната седалка до детектив Макбрайд, Маклейн забеляза разбития с лост портал на изоставен заводски двор. Две патрулни коли вече бяха пристигнали. Макбрайд паркира до микробуса на криминалистите, а Маклейн изпита тайната надежда Ема да е тук. Ако му се удавеше случай за минутка-две да поговори насаме с нея, щеше да разбере истината за снимките и ако се наложеше, да я предупреди. Изненада се и от желанието си да я види по чисто лични причини. Не помнеше кога за последно се беше чувстввал така.

Преди време складът вероятно бе съхранявал нещо ценно, но сега покривът му липсваше, а подпорните греди отдолу даваха подслон на гъльбите и ръждата. Дори и в това горещо лято по пода имаше мръсни локви. През зимата, когато източният вятър навяваше суграшица от Северно море, мястото наистина щеше да стане много

гостоприемно. Въздухът бе изпълнен с отвратителна смрад: на разлагачи се трупове на животни и дим, примесени с вонята на птичи изпражнения и острия мириз на морска сол. В центъра, заобиколен от криминалисти, прилични на мравки около мъртва птица, стоеше опущен „Форд Транзит“.

„Всички изглеждат еднакво“ — помисли си Маклейн, когато приближиха. Нещо в тази кола обаче му вдъхваше сигурност, че именно нея е видял да завива със свистящи гуми зад ъгъла на „Плезънс“ в посока Холируд. Регистрационните табелки ги нямаше, но те и преди липсваха. Много вероятно бе и номерът на рамата да е заличен. Въпреки всичко, оставаше още един идентификационен белег: дълга скорошна вдълбнатина на предния капак, където бе сложен край на един неизживян живот.

Заобиколи отдалеч колата, за да не замърси мястото. Криминалист в бял гащеризон беше клекнал наблизо и човъркаше с пинсети подкожушената и шуплеста боя. Зад него проблесна светкавица и Маклейн се обърна, очаквайки да види Ема. Този път обаче зад обектива бе друг фотограф. Помнеше го — Малки, от местопрестъплението в къщата на Фаркър. Момъкът, от когото на талази се носеше миризма на сапун и който смяташе, че отрицателните мисли могат да източат енергията на телефонната батерия. Е, защо не — колкото и шантаво да звучеше. Всичко беше възможно.

— Ема Беърд не е ли тук?

— На друго местопроизшествие е. — Говореше с акцент от Глазгоу, но доста по-благороден от този на Фъргюс Макреди.

— Ти сигурно си Малки — каза Маклейн. Веднага се усети, че е сграфил. На физиономията на младежа се изписа такова неодобрение, пред което гримасите на Дъгит изглеждаха направо миловидни.

— Всъщност името ми е Малкълм. Малкълм Бюканън Уот.

— Извинявай, Малкълм. Аз само...

— Знам, че другите криминалисти ме наричат така, сър. По този начин демонстрират пренебрежение към подробностите, което проявяват и в работата си. Добре ще е да го запомните, когато работите с хора като госпожица Беърд.

— Стига, Малкълм. Ема е не по-малък професионалист от теб.

Фотографът не благоволи да го удостои с отговор, а предпочете да се скрие зад фотоапарата си и да продължи да снима. Маклейн

поклати глава. Защо някои хора бяха толкова докачливи? Точно щеше да се насочи към другата страна на колата, където пълзгащата се врата зееше, когато го поздрави познат глас:

— Слава на бога, най-накрая се появи инспектор! — Големия Анди Хаусман се ухили. — Радвам се, че са го възложили на вас, сър. Всички тук искаме да се стигне до реален резултат.

— Всъщност аз не съм тук, Анди. Никога не си ме виждал, ясно?

— Какво? Не ми казвайте, че ще го възложат на Дървеняка!

— Аз съм една от жертвите, Анди. Не мога да работя по него. — Маклейн безпомощно разпери ръце, макар да споделяше разочарованието на сержанта. Какво се е случило тук?

— Някакъв разхождал кучето си долу по брега, видял колата и се обадил да съобщи. Изпратих няколко полицаи да разпитат хората в сградите отвъд пътя, но предполагам, че никой не е видял нищо. Дори да е видял.

— Ами колата? Установихте ли вече на чие име е регистрирана?

— Работим по въпроса, сър, но по това, което се вижда, съдя, че е действал професионалист. Няма регистрационни табели, номерът на шасито е заличен.

— Тогава откъде знаем, че това е колата, ударила Алисън?

— Не знаем. Не сме сигурни, но е доста вероятно. Предницата е огъната, сякаш е ударила някого. Вие сте най-надеждният свидетел, но така или иначе знаем, че е бил „Форд Транзит“. Криминалистите в момента го обработват, обаче залагам една заплата, че е същата кола.

— Някаква надежда за отпечатъци? Да разберем кой я е карал...

— Можем да се надяваме на нещо повече. Имаме си труп. Елате тук. — Големия Анди поведе Маклейн към другата страна на колата. Позната фигура се беше изгърбила над нещо черно и овъглено във вътрешността на колата, очевидния епицентър на пожара. Ангъс Кадуоладър се изправи и се протегна, а гръбнакът му изпуска.

— Тони, ако продължаваме да се срещаме толкова често, ще трябва да те запозная с майка си.

— Вече минахме този етап, Ангъс. Помниш ли онова парти в Холируд? Какво имаш тук?

Кадуоладър се обърна към обекта на огледа, като посочи с ръка в ръкавица към блелите петънца в нещо, приличащо на полуизгорял, навит на руло килим. Белият латекс бе зацепан с мазна пепел. В случая

отговорът беше излишен — носът на Маклейн му съобщи какво имаше в килима.

— Не „какво“, а „кого“ — поправи го патологът.

53.

Кадуоладър обеща да извърши първоначалния оглед на тялото веднага щом се прибере в моргата. Това и фактът, че старши инспектор Дъгит пътува към местопрестъплението, не оставиха на Маклейн друг избор, освен да си тръгне. Пак помоли младия Макбрайд да шофира, а той се загледа в нижещия се покрай тях град, докато се провираха през оживения трафик към участъка.

— Вярваш ли в духове, детектив? — попита Маклейн, докато чакаха на един светофар.

— Като онази жена по телевизията, дето търчи насам-натам с някаква странна камера, която снима всичко в зелено? Не, не бих казал. Макар чично ми да се кълне, че веднъж видял призрак.

— Ами в демони? В дявола?

— Не. Това са измислици на свещениците, за да те приучат към послушание. Защо? Нима смятате, че в това има някаква истина, сър?

— Не, бога ми. Жivotът е достатъчно труден и с обикновените престъпници. Не ми се мисли за перспективата да арестувам и адски изчадия. Обаче Бърти Фаркър и приятелите му са вярвали в нещо толкова силно, че да убият онова момиче. Кое е в състояние да убеди толкова човек, а и защо? Какво са очаквали да постигнат?

— Богатство? Безсмъртие? Нали хората обикновено това искат?

— В такъв случай не са сполучили. — Е, може и да са сполучили, но само до един момент. Всички са били феноменално богати и преуспели, а никой не е умрял от естествена смърт. Какво каза Ангъс за Смит? Бели дробове, които биха засрамили и тийнейджър. Не спомена ли и че Карстеърс е бил здрав като бик? Колко време може да се поддържа такава форма, преди хората да започнат да подозират, че са замесени други сили?

Колата се движеше с мравешка скорост покрай ремонтните работи, извършвани заради трамваи, които никога нямаше да пристигнат. От отсрещната страна на улицата в този беден квартал се редяха занемарени сгради — образци на кичозна шарения и мръсотия.

Мърляви витрини на заложни къщи, улични сергии за пържена риба, от която човек положително би получил хранително натравяне, освен ако бе израсъл тук и си бе изградил имунитет. Погледът му попадна на позната олющена врата, над която висеше табела: ГЛЕДАМ НА РЪКА, НА КАРТИ ТАРО, ПРЕДСКАЗВАМ БЪДЕЩЕТО.

— Отбий тук, детектив. Намери къде да паркираш.

Макбрайд изпълни нареждането въпреки негодуванието на шофьорите зад тях.

— Къде отиваме? — попита, като слязоха. Маклейн посочи отсрещната страна на улицата.

— Искам да ми предскажат бъдещето.

Мадам Роуз тъкмо бе приключила с поредната си жертва — стресната жена на средна възраст, с прибрана под забрадката коса, току-що олекнало портмоне и стисната под мишница дамска чанта. Маклейн повдигна вежди, но не каза нищо, когато ги отведоха в кабинета в задната част на сградата.

— Госпожа Браун идва при мен, откакто почина съпругът ѝ. Колко стана вече? Три години май. На всеки два-три месеца е тук. — Мадам Роуз прогони котките от два стола и ги покани да седнат, после се настани в креслото си. — Не мога да направя кой знае колко за нея. Контактът с мъртвите не е моя специалност, пък и имам усещането, че на нейния Доналд не му се говори много-много с нея. Обаче не мога да я спра, щом иска да ми даде парите си, нали така?

Маклейн се усмихна.

— А аз си мислех, че всичко е вятър и мъгла.

— О, не. — Мадам Роуз положи огромната си, отрупана с бижута ръка на пищната, но фалшива гръд. — Смятах, че сте различен от другите, инспекторе, и разбирате. С вашето минало.

Усмивката на Маклейн се изпари мигновено и той отвърна рязко:

— Нямам представа за какво говорите.

— Ето, пак. И въпреки всичко идвate при мен да се посъветвате за демоните. Пак.

Може би идеята не беше чак толкова добра. Маклейн знаеше, че всичко това са бабини деветини, но трябаше да признае, че актьорското майсторство на мадам Роуз бе на ниво. Освен това —

колкото и да не му се искаше — миналото му бе обществено достояние за всеки, който си направеше труда да се поразтърси. Това беше част от ролята: да познаваш човека срещу себе си достатъчно добре, за да го накараш да се почувства неудобно. Това отвлича вниманието от останалите ти действия и пречи на човека да действа по предварителните си планове.

— Звучите така, сякаш сте ни очаквали.

— Да съм ви очаквала, инспекторе? — Мадам Роуз наклони глава към него. — Ще си призная, не видях, че ще дойдете с младия си приятел, когато последно хвърлих карти.

Вероятно щеше по-лесно да формулира въпросите си, ако Макбрайд го нямаше. Маклейн се почувства едва ли не като момченце, на което му се ходи до тоалетната, но се страхува да помоли учителката за разрешение.

— Искате да знаете дали те наистина съществуват, нали? За демоните говоря. — Мадам Роуз зададе въпроса още преди той да отвори уста и отговори също толкова бързо: — Елате, искам да ви покажа нещо.

Сетне се изправи, с което предизвика любопитните погледи на котките. Маклейн я последва, но когато Макбрайд също понечи да стане, мадам Роуз му махна.

— Без теб, скъпи. То е само за инспектора. Стой тук и хвърляй по едно око на бебчетата ми.

Сякаш по команда, най-близката котка скочи в скута на детектива. Той протегна ръка, за да се предпази, но котката само я побутна с глава и силно замърка.

— По-добре останете тук, детектив. Надали ще се забавим. — Маклейн последва мадам Роуз. Излязоха през друга врата, водеща към тесен склад, пълен с книги. Лавиците, опасващи стените, оставяха малко празно пространство, което едва стигаше на ясновидката да мине. Бяха плътно един до друг, което пораждаше дискомфорт, във въздуха се разнасяше онази специфична миризма на стара хартия и кожа, която го изкарваше извън релси. Антикварните книжарници не бяха сред любимите му места, а в това помещение витаете особено тежко и неприятно усещане.

— Познанието ви причинява неудобство, инспектор Маклейн. — Мадам Роуз заряза загадъчния тон, с който въздействаше на клиентите

си, и дрезгавината в гласа на travestita ясно пролича. — Вие самият обаче сте докоснат от демоните.

— Не съм дошъл тук да ми гледате на ръка, мадам Роуз, или ако предпочитате Стан, или както там е истинското ви име. — Маклейн искаше да излезе от стаята, но купищата книги сякаш го бяха хванали в капан. Мадам Роуз стоеше толкова наблизо, че можеше да види порите на кожата ѝ. На кожата му, по дяволите. Това беше мъж, който се опитваше да го разиграва. Мамка му, какво правеше тук?

— Не. Дошли сте тук да научите нещо за демоните, а аз ви доведох в тази стая, защото видях, че не искате да споделите притесненията си пред младия полицай.

— Демони не съществуват.

— Аз обаче си мисля друго: и вие, и аз знаем, че това не е вярно. Те приемат различни образи. — Мадам Роуз издърпа тежка книга от горния рафт и я гушна като бебе, докато разлистваше крехките страници. — Не всички демони са зли чудовища, инспекторе, а някои съществуват само в съзнанието ви. Има обаче и други, по-рядко срещани създания, които се движат между нас, влияят ни, даже ни принуждават да извършваме ужасни неща. Не че не сме в състояние да ги вършим и без тях. Заповядайте.

Тя обърна книгата към него така, че да вижда страницата. Маклейн очакваше да види старинно издание с ръкописни текстове на латински и надлежна украса. А всъщност се оказа нещо като годишник на гимназиален випуск, само дето, оглеждайки по- внимателно страницата, установи, че снимките са на мъже на средна възраст. Едно лице, макар и по-младо, отколкото го знаеше той, се открояваше сред другите. Още щом го зърна, Антъни потрепери. Рязко затвори книгата, тикна я в ръцете на мадам Роуз и се обърна към изхода. Тежка ръка на рамото му го спря.

— Знам какво се е случило с вас, инспекторе. Ясновидците и медиумите не сме много в града, но всички знаем историята ви.

— Беше преди доста време. — Маклейн се опита да се откопчи, но хватката на мадам Роуз се оказа изненадващо силна.

— Тогава бяхте докоснат от демон.

— Доналд Андерсън не е демон. Той е болно копеле, което заслужава да гние зад решетките до края на живота си.

— Той е мъж, инспекторе. Дълги години беше като мен. Интересуваше се от старите книги повече от всичко друго. Обаче го докосна демон и се промени.

— Доналд Андерсън е изнасилвач и убиец, точка по въпроса. — Маклейн издърпа грубо ръката си и се обърна с лице към мадам Роуз, кипящ от гняв. Не стига, че ежедневно трябваше да се занимава с такива като Дървеняка, ами сега да търпи и това. Беше дошъл за друго. Всъщност за какво беше дошъл?

— Може би. Но с демоните човек никога не е сигурен.

— Стига толкова. Не съм дошъл да си говорим за Доналд Андерсън, а и не ми пука дали демони съществуват или не. Искам да знам какво са очаквали да получат онези мъже. Какво са искали да спечелят от ритуалното убийство на младо момиче?

— Младо момиче? — Мадам Роуз повдигна вежди. — Девствено, без съмнение. Какво ли не! Допускам, че са развили доста въображението си.

— Безсмъртие? Богатство? Обичайните неща? — Маклейн си спомни предположенията на Макбрайд.

— Бих казала — да. Както току-що споменах — докъдето се простирали границите на въображението им.

— И какво се обърква? Обикновено.

— Тук няма „обикновено“, инспекторе. Става дума за демони. — Мадам Роуз се поправи сама: — Или поне за хора, които искрено вярват, че общуват с демони. Класическият подход е призоваващият демона да стои в защитен кръг, докато отправяисканията си. След като пратят демона обратно в ада, откъдето е дошъл, призоваващият може да напусне кръга и да се върне в нашия свят. Нещата обикновено се объркват, когато друг идиот по-късно призове същия демон. Те помнят дълго, инспекторе, и не обичат някой да ги командори.

— Тялото беше в такъв кръг — каза Маклейн.

— В такъв случай са се опитали да затворят демона в тялото на момичето. Което не е проблем, стига кръгът да остане затворен.

Маклейн си представи всичко. Съборената от строителите стена. Разпилияния по пода чакъл.

— А ако бъде отворен?

— Е, тогава получавате демон, който не само е бесен, задето сте го призовали, ами е и затворен в капан с години, може би дори

десетилетия. Вие как бихте се чувствали?

54.

В моргата винаги беше тихо. Мъртвите в своите ледени ковчези не разговаряха помежду си. Следобед обаче беше някак различно. Всички звуци сякаш се погльщаха от мястото. Дори стъпките му по линолеума, докато се приближаваше към кабинета на Кадуоладър, звучаха далечно. Или беше просто последствие от времето, прекарано с мадам Роуз. Докторът не се виждаше никъде, но помощничката му бе заета с писане, а на ушите ѝ се кипреха слушалки.

— Ехо, Трейси. — Маклейн потропа може би малко по-силно от необходимото на касата на вратата, защото не искаше да стресне младата жена. Тя все пак леко се сепна.

— Инспекторе, каква приятна изненада!

Маклейн се ухили на сарказма в гласа ѝ.

— Докторът тук ли е?

— В момента се къпе. — Нещо в начина, по който отговори, го наведе на мисълта, че и на Трейси ѝ се иска да е под душа. С доктора. Странна мисъл. Кадуоладър бе достатъчно възрастен, за да бъде баща на помощничката си. Изхвърли образите на двамата от съзнанието си.

— Дълъг ден, а?

— Кофти аутопсия. Изгорелите трупове никога не са приятни.

— Значи, сте готови? — Маклейн изпита облекчение, че не му се налага да присъства.

— Аха. Затова взема душ. Сега нахвърлям бележките. Много гаден случай.

— Защо така?

— Умрял е от изгаряне, съмнявам се да е било забавно. Трета степен, поразило осемдесет процента от тялото. Белите дробове са изключително засегнати от вдишания огън. Поне не е изпитал силна болка, тъй като вероятно е бил доста пиян. Най-малкото се надявам.

— Пиян ли?

— Алкохолът в кръвта му е 1,8 промила. Още малко — и е щял да изпадне в безсъзнание.

— Кога е настъпила смъртта?

— Трудно е да определим точно, но е преди дни, не преди часове.

Маклейн се опита да си спомни кога се случи инцидентът. Определено пасваше по време.

— А идентификацията? Нещо изскочи ли?

— С малко късмет. — Трейси се надигна от стола и отиде до плота, който заемаше отсрещната стена на кабинета. В стоманена ваничка бяха струпани няколко предмета, всеки в отделен пластмасов илик, но всички обгорели от огъня. Тя му донесе ваничката. — Намерихме портфейла му във вътрешния джоб. Отвън е доста обгорял, но добрата стара естествена кожа е доста издръжлива на огън. Шофьорска книжка и кредитни карти на името на Доналд Р. Мърдо.

— Господин Макалистър има делова среща, инспекторе. Не можете да влезете при него.

Маклейн изобщо не бе в настроение да чака. Мина покрай секретарката и влезе с гръм и трясък в кабинета на Макалистър, който седеше зад бюрото си, потънал в разговор с някакъв бизнесмен в сив костюм. Мъжът изглеждаше абсолютно не намясто в стаята, също като монахиня в публичен дом. И двамата се вторачиха в него, когато влезе: бизнесменът с гузния поглед на ученик, хванат да пуши зад трафопоста, а в очите на Макалистър сеолови бързо овладяна ярост.

— Инспектор Маклейн, каква изненада!

— Господин Макалистър, извинете. Опитах се да го спра, но...

— Спокойно, Джанет. Вратата ми е винаги отворена за най-добрите служители на реда. — Макалистър се обърна отново към бизнесмена, който при тези думи се сви още повече: — Господин Робъртс, мисля, че всичко вече е уредено, нали?

Робъртс кимна, демонстрирайки явно нежелание да говори. Припряно прибра книжката си от бюрото и набързо ги пъхна в кожено куфарче. През цялото време хвърляше бегли погледи на Маклейн, но старательно избягваше да срещне очите му. След няколко секунди, които се проточиха като минути, грабна все още отвореното куфарче под мишница, бързешком кимна на Макалистър и изчезна през вратата.

— На какво дължа гази приятна изненада, инспекторе? Дойдохте да ми кажете, че мога да подновя работата си по къщата в Сайтхил? За съжаление, е твърде късно. Току-що я продадох на господин Робъртс. Тоест на компанията, която представлява. Все пак успях да извлека малка печалба.

— Въпреки факта, че е сцена на брутално убийство?

— Подозирам, че всъщност това е причината за сделката, инспекторе. Купувачът гореше от желание да научи всички детайли, които можех да споделя с него.

Маклейн знаеше, че Макалистър го провокира да попита кой е купувачът. След това щеше да се позове на правото си да откаже подобна информация, понеже е поверителна. Доста жалък опит, тъй като той видя логото върху документите, които Робъртс прибра в куфарчето си. Лесно щеше да го нарисува по памет и после да го пусне за разпознаване.

— Намерих нещо, което ви принадлежи — каза вместо това.

— Нима? — Макалистър се облегна в стола си. Все още не бе поканил Маклейн да седне на освободения от Робъртс стол.

— Бял „Форд Транзит“. Е, поне е бил бял, сега е преобладаващо черен.

— „Транзит“? Нямам такива коли, инспекторе. Брат ми има салон на „Фиат“ и от него винаги си вземам „Дукато“. Не знаех, че ми липсва едно.

— Този микробус беше участник в пътнотранспортен инцидент. Бълсна човек и избяга от местопроизшествието. Качи се на тротоара пред „Плезънс“ и удари полицайка, която два дни по-късно почина. Помните ли полицай Кид, господин Макалистър?

— Чакайте да се сетя. Готината мацка, която беше тук с вас? О, много жалко, инспекторе. — Дори политик можеше да му завиди за лицемерието. След това се намръщи. — Да не ме обвинявате, че имам нещо общо с това, инспекторе?

— Къде е Мърдо? — попита Маклейн.

— Дони? Нямам представа. Освободих го още като се видяхме с вас. Имахме известно спречкане относно къщата в Сайтхил. Уволних го.

Маклейн усети как нещата се обръщат срещу него. Беше толкова сигурен, а сега имаше ужасното предчувствие, че ще се изложи като

кифладжия.

— Уволнили сте го? Защо?

— Ако държите да знаете, защото е използвал нелегални имигранти като евтина работна ръка. Плащал им на ръка, без договор.

— В очите на Макалистър проблеснаха застрашителни пламъчета и потиснатият преди малко гняв се надигна наново. — Аз не работя по този начин. Никога не съм го правил, никога няма да го направя. Нямам друго, освен доброто си име. Ако бяхте поразпитали за мен, щяхте да го знаете. Откакто докладвах за онзи труп, получих от полицията само спънки и неприятности. Сега пък нахлувате тук с безпочвените си обвинения. Имате ли някакви доказателства? Разбира се, че нямате. В противен случай щяхте да ме арестувате, нали? Нямате нищо, освен изсмукани от пръстите теории и се осмелявате да дойдете тук и да очерните репутацията ми. Бъдете сигурен, че началниците ви ще получат оплакване от мен. А сега, ако не възразявате, имам работа.

55.

Когато Маклейн влезе през задния вход, в участъка бе тихо, което напълно съответстваше на настроението му. Изложиши ли се като идиот, те е яд на всичко и всекиго. Една служителка едва не побягна ужасена, след като го информира, че Дъгит е свикал съвещание. Явно бе изникнала някаква нова улика, която можеше да промени драстично хода на разследването, или нещо от този род. Впечатлен колко бързо бе получено потвърждение за кръвните проби от страна на Кадуоладър — или по-скоро на Трейси, — той се насочи право към малката оперативна стая, за да не го види никой. Планът му не успя. Там го чакаше главен инспектор Макинтайър.

— Откъде ли разбрах, че по-скоро ще дойдеш тук, отколкото да се прибереш вкъщи?

— Моля?

— Не ми се моли, Тони. Току-що говорих по телефона с вбесен господин на име Макалистър. Оказва се, че един от служителите ми е нахлул в офиса му с безпочвени обвинения.

— Аз...

— Точно коя част от „Стой далеч от това разследване“ не разбра?

Маклейн се опита да се включи в разговора, преди шефката да излезе напълно от кожата си. Със същия успех би могъл да се опита да хване тигър за опашката.

— Госпожо, аз...

— Още не съм свършила. Какво, по дяволите, си търсил при Макалистър? Какво общо има той с изчезналата тийнейджърка?

— Той...

— Нищо. Ето това е общото. Нищичко. Ужасна идея да се срещнеш с него. И какво си правил при изгорелия микробус в Нюхейвън? Досаждал си на Ангъс Кадуоладър да открие самоличността на шофьора.

— Съжалявам, госпожо. Това беше колата, която прегази полицай Кид. Трябваше да я видя.

— Ти си жертва в същото престъпление, Тони. Не можеш да се доближаваш до нищо, свързано с разследването. Нали се сещаш, че не е нужно адвокатът да е добър, за да разпердущини случая ни, ако разбере за това? Сякаш не ти стигаше да досаждаш на Макреди.

Макинтайър се облегна на масата, въздъхна дълбоко и разтърка око с възглавничката на дланта си. Изглеждаше уморена и той получи моментно прозрение в какво се е превърнал напоследък животът ѝ. Самият той мрънкаше, че му се налага да оправя графиците на малкия си екип, а тя отговаряше за целия участък. Неин подчинен бе загинал, някой публикуваше снимки от местопрестъплението в интернет, тя координираше бог знае колко разследвания, а ето че той ѝ вгорчаваше още повече живота.

— Извинете ме. Не съм искал да ви създавам допълнителни трудности.

— С властта идва и отговорността, Тони. Препоръчах те за инспектор, защото считах, че си достатъчно отговорен за поста. Моля те, не ме карай да съжалявам.

— Няма. Лично ще се извиня на Томи Макалистър. Преценката ми беше погрешна. Позволих на емоциите си да вземат връх.

— Изчакай няколко дни, става ли? Прибери се вкъщи.

— Ами Клоуи? — Маклейн поиска да си вземе думите назад, но вече бе твърде късно. Макинтайър го погледна със смесица от изненада и отчаяние.

— Не си ти единственият в полицията, който я търси. Обикаляме обичайните заподозрени и преглеждаме записите от охранителните камери, за да установим коя е била онази кола. Ще я намерим. Освен това, случаят е възложен на Навъсения Боб. Остави го да се справи сам.

— Чувствам се толкова безполезен.

— Тогава иди и поговори с майка ѝ. Приятелка ти е. Може пък да успееш да я убедиш, че правим всичко по силите си.

Въпреки че бе едва следобед, при това по време на фестивала, магазинът бе затворен. Маклейн надникна през прозореца, опитвайки се да разбере дали вътре има някой. Помещението беше празно. Отстрани на магазина бе входната врата за апартаментите над него, а един от звънците на домофона носеше името *Спайърс*. Той го натисна и след малко бе възнаграден с тенекиен глас, който попита:

— Да?

— Джени? Тони Маклейн е. Може ли да се кача?

Вратата се отвори и той влезе. За разлика от неговия блок, който беше на един хвърлей оттук, стълбището не мириеше на котешка урина. Подът бе изметен, а някой бе наредил няколко саксии с цветя по первазите на прозорците, гледащи към чистата градинка и изсъхналата тревна площ зад сградата.

Джени стоеше на вратата на апартамента си, а лицето ѝ бе въплъщение на страх. Беше облякла пеньоар върху дългата си нощница, краката ѝ бяха боси. Косите ѝ бяха разрошени, а очите — зачервени от плач и хълтнали в орбитите.

— Намерихте ли я? — Шепотът бе изпълнен едновременно с надежда и ужас.

— Все още не. Може ли да вляза?

Тя се отдръпна и пусна Маклейн в тясното анtre. Той се озърна и забеляза бъркотията. Забележително е колко бързо хаосът се настанява в дом с нарушена хармония. Обърна се и видя Джени, загледана надолу, сякаш очакваше дъщеря ѝ да се появи, тичайки нагоре по стълбите.

— Ще я намерим, Джени.

— Така ли? Наистина ли ще я намерите, или го казваш само за да ме успокоиш? — Гласът ѝ прозвуча рязко, гневът си пролича. Затвори вратата и мина покрай него. Маклейн я последва в малката кухня.

— На записите от охранителните камери видяхме как след шоуто поема по Принесес стрийт — каза той. Както правеше кафе, Джени застина и се обърна към него.

— Трябваше да вземе такси.

— Тя е тийнейджърка. Хващам се на бас, че от години спестява парите, които си ѝ давала за таксита.

— Какво е станало след това? Накъде е тръгнала?

— Една кола намали на минаване покрай нея. Тя поговори с шофьора, после се качи. Смятаме, че може да го е познавала отпреди. От интернет.

Джени зарови лице в ръцете си, пръстите ѝ се впиха в бузите и оставиха бели следи по кожата.

— Боже мой, отвлечена е от педофил! Малкото ми момиченце!

Маклейн пристъпи напред, хвана ръцете на жената и ги отдръпна от лицето ѝ.

— Положението не е толкова зле, Джени. Имаме част от номера на колата, марката и модела. В момента я издирваме.

— Но малкото ми момиченце... Тя е... Той е...

— Джени, изслушай ме. Знам, че нещата не са розови, и нямам намерение да те лъжа. Обаче разполагаме с много информация и работим по нея. Всичко е планирано, не е случайно. А това е добра новина.

— Добра новина? Кое му е доброто?

Маклейн се прокле, задето подхodi толкова безчувствено. В ситуацията нямаше нищо хубаво, просто някои неща бяха по-малко лоши.

— Това означава, че който и да го е направил, иска Клоуи жива. Поне засега.

Телефонът зазвъня в мига, в който пъхаше ключа в ключалката на входната врата. Маклейн се изкуши да остави обаждането на телефонния секретар, тъй като последният час, прекаран в успокояване на Джени Спайърс, го беше изцедил. След това си спомни, че касетката на секретаря все още е в чекмеджето на бюрото му. Втурна се и вдигна слушалката, преди звъненето да е спряло.

— Маклейн слуша.

— Сър, радвам се, че ви намерих. Обажда се Макбрайд.

— Какво мога да направя за теб, детектив?

— Става въпрос за Дър... искам да кажа, старши инспектор Дъгит, сър.

Маклейн се досети, че около Макбрайд явно има старши офицери.

— Какво е направил този път?

— Отиде при криминалистите със заповед за обиск, сър. Взе със себе си и всичките ни компютърни специалисти. Възnamерява да арестува Ема Беърд.

56.

Закъсня достатъчно, за да може да свърши нещо полезно, освен да се пречка. Дъгит замина за управлението — несъмнено, за да покаже на началниците си колко е усърден в работата си. Сигурно изобщо не му беше хрумнала мисълта, че хората му щяха да бъдат много по-полезни, ако издирваха Клоуи Спайърс.

Входът на криминологичната лаборатория бе блокиран от униформени полицаи, а когато Маклейн приближи, Дъгит пресичаше паркинга, плътно следван от двама сержанти и окованата в белезници Ема Беърд помежду им. Тя изглеждаше ужасена, а очите ѝ се щураха наляво-надясно в търсене на приятелски настроено лице.

— По дяволите, какво търсиш тук, Маклейн? — Дъгит го видя пръв.

— Опитвам се да ви попреча да допуснете голяма грешка, сър. Не тя е човекът, когото търсите.

— Тони, какво става? — попита Ема. Чул гласа ѝ, Дъгит се обърна и даде нареддания на сержантите:

— Откарайте я в участъка и започвайте да работите по процедурата възможно най-бързо.

— Сигурен ли сте, че идеята е добра, старши инспекторе? — Маклейн наблегна на думата *старши*.

— Охо, ето го галантния рицар на бял кон, препускащ да спаси приятелката си. Не ме учи как да провеждам разследванията си, Маклейн.

— Тя е една от нас, сър, а вие се отнасяте с нея като с хваната на улицата наркоманка.

Дъгит се обърна към Маклейн и забоде пръст в гърдите му.

— Тя е съучастница в убийството на Джонас Карстеърс. Знае кой го е убил, сигурен съм, и възнамерявам да изтръгна от нея тази информация, преди още някой да умре.

Глупости. Резултатите от кръвния анализ още не бяха излезли. Дъгит отново беше поел в погрешната посока.

— Тя не е никакъв съучастник, сър. Джонас Карстърс е убит от Сали Дент.

— Какви ги бръщолевиш, Маклейн? Ти пръв я посочи като заподозряна. Не се опитвай сега да се измъкнеш.

— Вярно ли е? — Ема впи очи в него. Изненадата ѝ бе огромна, но на крачка да премине в ярост.

— Защо тази жена е още тук? — попита Дъгит. Докато Маклейн си отвори устата, двамата сержанти я поведоха към чакащата наблизо патрулна кола.

— Трябаше да ме оставите да поговоря с нея, сър. — Маклейн процеди думите през здраво стиснатите си зъби. Докато стояха на паркинга, от сградата на криминалистите се проточи върволица от служители, понесли компютри към един микробус.

— Какво? И да предупредиши гаджето да замете следите си? Не си познал, Маклейн.

— Тя не ми е гадже, сър. Просто сме приятели. И ако бяхте оставили нещата на мен, щях да разбера какво става, без да се налага... това. — Той посочи тълпата от полици и изумени криминалисти. — В момента провалихте цялата операция относно изтичането на информация от този отдел, а също и залихихте всяко желание за сътрудничество от тяхна страна. Не забравяйте, че те са хората, които вършат огромната работа по обработката на местопрестъпленията. Великолепен пример за образцова полицейска дейност. Поздравявам ви, сър.

Маклейн се оттегли, като оставил зад гърба си Дъгит със зяпната от изумление уста. Чак тогава видя Ема, която наблюдаваше всичко през отворения прозорец на колата, достатъчно близо, за да е чула всичко. Погледите им се кръстосаха за миг-два — твърде кратко, за да успее да разчете изражението ѝ, след което тя демонстративно се обърна на другата страна.

Антъни имаше само едно желание: да се приbere вкъщи и да се наспи, а ако не успее, да пресуши бутилка уиски някъде навън. Всичко се беше прецакало, главата му бе пълна с демони, Клоуи Спайърс беше изчезнала преди близо четиридесет и осем часа, а той не се сещаше кога за последно е виждал леглото си. Арестът на Ема бе последната

капка, най-зрелищната до момента издънка на Дъгит. Не бе в състояние да разсъждава трезво, но трябаше да проучи още едно нещо. И вместо да спре такси за вкъщи, се качи в патрулна кола и се върна в участъка. Независимо от късния час, в сутерена кипеше трескава дейност. Компютрите на криминалистите бяха свързани и включени, а специалистите претърсваха данните в тях. Майк Симпсън вдигна поглед от кълбо преплетени кабели и се намръщи, като го видя да влиза в стаята.

— Какво желаете? — Тонът му беше гневен и обвиняващ. Маклейн вдигна ръце в знак, че се предава.

— Спокойно, Майк. С какво съм го заслужил?

— Ами например с това, че натопихте Ема. Или че ни натресохте цялата тази простотия. — Майк огледа всичките си колеги, които с помътнели очи се взираха в трепкащите монитори или бърникаха из компютрите.

— Не съм натопил Ема. Опитах се да я защитя.

— Дъгит казва друго.

— На него ли вярваш или на мен? Мислех те за по-умен.

Изражението на Майк поомекна.

— Може и така да е, но я превърнахте в заподозряна.

— Аз съм детектив, Майк. Това ми е професията. Сещаш ли се за друг, който има достъп до всички снимки от местопрестъпления и би се подписал с инициалите ЕБ? Естествено, че бях длъжен да проучавам нещата. Само дето си мислех, че ще е по-удачно да я попитам лично и насаме. Тогава със сигурност щяхме да избегнем всичко това.

Майк сви рамене.

— И въпреки всичко, върху главите ни се стовари ужасно много работа.

— Е, ако вината е моя, съжалявам. Ще те почерпя бира.

Това значително разведри Майк. По всяка вероятност никой досега не бе проявявал подобна щедрост към него.

— Приемам, сър. Сега, ако не възразявате, трябва да разнищим това до полунощ. Опитваме се да приключим и утре сутрин да върнем оборудването на криминалистите, за да не спъваме работата им.

— Има още нещо...

— Какво? — Техникът театрално отпусна рамене.

— Фъргюс Макреди. Компютърът му още ли е при теб?

— Да, защо?

— Вече знаем за „Пенстемин Алармс“, но дали не е открил слабите места и на други системи? За кого другого е работел?

— Колко назад във времето искате да проверим? — Техникът направи уморена и отчаяна физиономия. — Бил е в бизнеса с охранителни системи повече от десетилетие.

— Не знам. Да речем, година. За кого е работел, когато го заловихме? Ами пощата му?

Майк се надигна от стола и отиде до друг компютър, забутан в далечния ъгъл на стаята. Маклейн го последва и се загледа в монитора, където се изреждаха различни сведения. Накрая се появи списък по азбучен ред.

— Ето го, сър. Изпратени и получени имейли през седмицата, преди да изземем компютъра на господин Макреди. Като гледам, клиентите му не са били кой знае колко много.

Един от тях обаче веднага привлече погледа на Маклейн. Над двайсет съобщения бяха разменени между Фъргюс Макреди и мъж на име Кристофър Робъртс, служител на адвокатска кантора „Карстеърс Уедъл“.

57.

Стая за разпити №4 беше малка и тъмна, а тясното ѝ прозорче, разположено високо над пода, бе препречено от монтираната по-късно водосточна система по фасадата на сградата. Климатикът бучеше и гъргореше, но по никакъв начин не променяше температурата на въздуха, който циркулираше в стаята. За щастие все още не бе прекалено топло, до истинската жега оставаха няколко часа.

Видът на Кристофър Робъртс подсказваше, че не е мигнал и минута, откакто предния ден Маклейн го видя в офиса на Макалистър. Носеше същия костюм, а наболата брада хвърляше тъмна сянка на лицето му. Патрулната кола го взе от мотел „Бридж“ в Куинсфери, което бе доста странно за човек, живеещ в близкия квартал Крамънд. Номерът на тъмночервеното му беемве отговаряше на частично засечения от детектив Макбрайд номер на колата, в която се бе качила Клоуи Спайърс. Може и да беше съвпадение — имаше доста беемвета в тъмен цвят, произведени същата година и със същите начални две букви на регистрационната таблица. Напоследък обаче Маклейн се беше нагледал на толкова много съвпадения, че вече не вярваше в тях.

— Защо не се прибрахте снощи, господин Робъртс? — попита Маклейн, след като минаха през формалностите в началото на разпита. Робъртс не отговори, а вместо това се зае да изучава ръцете си и да човърка под ноктите си. — Добре — каза Маклейн, — тогава ще започнем с нещо лесно. За кого работите?

— Работя за адвокатска кантора „Карстърс Уедъл“, в отдела за прехвърляне на недвижима собственост.

— Това вече го знаем. Вчера бяхте в офиса на Томи Макалистър. Уреждахте продажбата на къщата на Фаркър в Сайтхил, нали? Кой е купувачът?

Робъртс пребледня и на челото му избиха капки пот.

— Не мога. Това е конфиденциална информация.

Маклейн се намръщи. Очертаваше се труден разпит.

— Е, добре. Кажете ми къде закарахте Клоуи Спайърс, след като в събота в 23:30 часа я качихте в колата си на Принсес стрийт?

— Не... не знам за какво говорите.

— Господин Робъртс, разполагаме със записи на охранителни камери, на които се вижда, че госпожица Спайърс се качва в колата ви. В момента вещите ни лица ѝ правят оглед и я разглобяват. Въпрос на време е да намерят доказателство, че е била в нея. И така, къде я закарахте?

Това си беше чиста лъжа. Вярно, колата беше в полицейския гараж, но никой не знаеше след колко време щяха да придумат някого да се захване с нея.

— Не мога да ви кажа.

— Но все пак я закарахте някъде.

— Моля ви, не ме принуждавайте да ви отговоря. Ако ви кажа нещо, ще ме убият. След това ще убият жена ми.

Маклейн се обръна към Навъсения Боб, който се беше подпрял на стената зад него.

— Изпрати една патрулка до къщата на господин Робъртс да прибере жена му.

Сержантът кимна и напусна стаята. Маклейн отново насочи вниманието си към Робъртс.

— Господин Робъртс, ако ви заплашват, най-добре ни кажете кой. Можем да защитим и вас, и съпругата ви. Ако обаче продължите да мълчите, а Клоуи Спайърс бъде наранена, ще се постараю да ви тикна зад решетките за много, много дълго.

Остави Робъртс да осмисли думите му и запази мълчание чак докато Навъсения Боб се върна в стаята. През това време Робъртс не промълви нито дума.

— Кажете ми как убедихте Клоуи да се качи при вас — попита след малко Маклейн. — Тя е умно момиче, така ми казаха. Не би се качила просто ей така в колата на възрастен непознат мъж.

Робъртс не гъкна, но в облещените му очи се четеше страх.

— Срещата не е била случайна, търсili сте именно нея, нали?

— Аз... Не трябваше да бъда аз. Те ме накараха. Казаха, че иначе ще наранят Айрин.

— Кой трябваше да бъде там, господин Робъртс? Фърги? За него ли ви накараха да се представите?

Робъртс не каза нищо, но кимна едва забележимо, сякаш несъзнателно.

— И така, кой е Фърги? И защо не можеше да свърши това сам?

Робъртс стисна устни и скръсти ръце в ската си — досущ като човек, който се чувства виновен. Тресеше се от ужас, един господ знае как бяха успели да го наплашат толкова. Маклейн знаеше, че това е лош признак: човекът нямаше да каже нищо, докато не се убедеше, че жена му е на сигурно място. А може би дори тогава щеше да продължи да мълчи. Той обаче вече подозираше защо Фърги не е спазил уговорката си с Клоуи Спайърс. Оставаше му само да го докаже.

Затворът „Сохтън“ не беше предпочитано място за чести посещения. Маклейн го ненавиждаше, и то не само заради обитателите, които бе вкарал зад безжизнените му стени. Имаше нещо в този затвор, което изсмукваше енергията, желанието за живот. През кариерата си бе посещавал много затвори и това бе присъщо на всички тях, но в „Сохтън“ беше най-зле.

Малката стая, в която ги заведоха с Навъсения Боб, имаше единствен висок прозорец, а климатик липсваше. Макар че все още беше сутрин, жегата беше неприятна. Адвокатът на Макреди вече ги чакаше. Изпитото лице, гърбавият нос и дългата посребрената коса му придаваха вид на лешояд. Това явно бе и причината да си избере професията, която практикуваше.

— Разбирате, че това представлява тормоз над клиента ми, нали, инспекторе? — Нямаше ръкостискане, нито кимване, нито дори обикновен поздрав.

— Клиентът ви е заподозрян в отвличане на непълнолетно лице. Ако го превърнем в разследване на убийство, наистина ще разберете какво означава тормоз. — Маклейн се вторачи в адвоката, който седеше безучастно и не отговаряше. Навъсения Боб наблюдаваше от ъгъла, подпрял се на стената. След няколко минути се появи надзорител, който тикаше пред себе си Фъргюс Макреди. Бутна затворника на стола и посочи с палец вратата, с което вероятно искаше да покаже, че ако им потрябва, ще е отвън, и се оттегли. Ключалката щракна и четиридесета останаха сами.

Макреди изглеждаше уморен, сякаш не беше спал, откакто бе върнат в затвора. Беше далеч от средата си, от хубавия апартамент, със съседи само звездите. Наведе се към адвоката си, който прошепна нещо в ухото му, след което се изправи, поклати глава и се намръщи.

— Затворът ти се отразява добре, Фъргюс — каза Маклейн и се облегна назад.

— Жалко, защото не възнамерявам да се задържа дълго тук. — Макреди седеше на неудобен стол, с белезници на ръцете, а затворническата униформа, която не му беше по мярка, силно се отличаваше от шитите по поръчка дизайнерски дрехи.

— Сигурно си мислиш, че нещата не са сериозни, Фъргюс. Малко документна измама, малко хакерство, дребни кражби. С твоето чисто досие, съдията не би постановил тежка присъда — дори ако помоля главния инспектор да поговори с него. Кой знае, с добър адвокат може да се разминеш с пет години, а за добро поведение да ти намалят присъдата на година и половина. На лек режим, тъй като не си агресивен. Ей богу, не е много за кражби от покойници.

Макреди не каза нищо, само го фиксираше с нагъл поглед. Маклейн му се усмихна и се наведе напред.

— Дано само не тръгне слух, че си посегнал на петнайсетгодишно момиче. Виж, пандизчиите са странно племе. Имат свой извратен морал. При тях важи принципа: Око за око, зъб за зъб, ако разбираш накъде бия.

В стаята се възцари тишина, но Маклейн усети, че думите му са били разбрани. Наглият поглед изчезна, заменен с притеснено изражение. За миг-два Макреди закова очи в пода, след това ги вдигна към Маклейн, който се облегна на стола си и остави тишината да се нагнети още повече.

— Нямате доказателства. Не е вярно. — Макреди проговори пръв.

— Господин Макреди, съветвам ви да не казвате нищо — рече адвокатът.

Макреди го изгледа с ядосана физиономия. Маклейн усети неприязната му и реши да заложи на тази карта.

— Имаме имайлите от вас и от Клоуи. Аз пък си мисля, че разполагаме с много доказателства, Фърги. Не е ли било някак глупаво да използваш собственото си име?

— Не... нещата не стоят така.

— А как? Любов?

— Не мога да ви кажа. Той ще ме убие.

— Господин Макреди, като ваш адвокат настоятелно...

— Кой ще те убие?

Макреди не отговори. Маклейн виждаше страха в очите му; трудно щеше да го преодолее. Разбираше Робъртс, но Макреди беше корав характер. С какво ли го държаха?

— Фъргюс, арестувахме Кристофър Робъртс. Доста неща каза за теб. Как си се заиграл с малката Клоуи. С какво те привлече? Ами че тя е почти на шестнайсет. Не ги ли харесваш още по-младички?

— Какво намеквате с това? Не съм педофил! — В очите на Макреди проблесна гняв. Маклейн явно бе разклатил самоувереността му.

— Значи, ей така обичаш да висиш в тийнейджърските чатове?

— Не съм я изbral аз. Дадоха ми името й. Просто си свърших работата.

— Кой ти даде името? Каква работа?

Макреди не отговори, но Маклейн усети, че мъжът е уплашен от нещо и че вече е казал прекалено много. Реши да смени тактиката.

— Защо се опита да ме натопиш, Фърпос? Да ми отмъстиш, задето те залових?

Макреди нервно се изсмя.

— И да хвърля толкова пари на вятъра? Шегувате се. Моя беше грешката, че ме хванахте. Не ви мразя за това.

— Разбирам — всичко е само игра. Тогава защо? Някой ти нареди ли? И наркотиците ли ти дадоха с тази цел?

Върху лицето на Макреди се разиграваше борба между различните емоции. Да, беше уплашен. Някой здраво го държеше в ръцете си. Имаше обаче и надежда, че ще успее да се измъкне от тази каша.

— Какво ще спечеля аз? Извадете ме от тази дупка. Включете ме в програмата за защитени свидетели и може да ви кажа това-онова.

— Бих желал да поговоря насаме с клиента си — намеси се адвокатът. На лешоядоподобното му лице бе изписано кисело като лимон изражение, а очите му се изцъкляха все повече и повече, докато слушаше как Макреди се закопава сам.

Маклейн кимна.

— Това е добра идея. Опитайте се да му налеете малко ум и разум в главата. Ако момичето пострада, всякакви уговорки отпадат.

След тези думи се изправи, а Навъсения Боб почука на вратата да им отворят. В коридора отвън ги посрещна друг надзирател.

— Инспектор Маклейн?

— Да?

— Търсят ви по телефона, сър.

Антьни го последва по коридора до кабинет, където на бюрото имаше свалена слушалка. Той я вдигна.

— Маклейн слуша.

— Обажда се Макбрайд, сър. Мисля, че трябва да дойдете. Открили са труп съвсем близо до къщата на баба ви.

Помнеше как като малък си играеше в тази задънена уличка. Навремето по нея минаваше редовният маршрут на любителите на разходки, а платното отстъпваше място на покрита с листа пътечка, която завиваше към речния бряг. Без подходящо улично осветление през последните години уличката западна и толкова обрасна, че стана почти непроходима. Кутийки от безалкохолни напитки, торбички от чипс и използвани презервативи показваха за какво се използва напоследък.

Патрулните коли бяха блокирали цялото платно и ги принудиха да паркират малко по-далеч. Маклейн и Навъсения Боб тръгнаха по неравния тротоар под сянката на огромните чинари и се насочиха към скучените униформени служители на реда в дъното на уличката.

— Насам, сър. — Детектив Макбрайд им помаха откъм гъстите храсти, където няколко фигури в бели гащериони бяха клекнали на земята.

— Кой го е намерил? — попита Маклейн.

— Някаква възрастна жена, която разхождала кучето си, сър. Не се върнало, когато го повикала, така че отишла да види какво толкова интересно има в храстите.

— Къде е тя?

— Откарали са я в болницата, тъй като била доста шокирана от преживяното.

Чувайки гласа на инспектора, една от фигуранте в бяло се изправи и се извърна към тях.

— Твоите трупове са най-интересните, Тони — каза Ангъс Кадуоладър. — Този май е пребит с юмруци. Виждал съм подобни охлувания при мъже, участвали в нелегални боеве. Само дето травмите не са достатъчно, за да причинят смърт.

Маклейн пристъпи напред, за да види тялото. Беше на нисък и як мъж, макар че коремът, подаваш се изпод бледосинята риза, определено беше по-подут, отколкото е бил приживе. Беше проснат по гръб в шумата, с разперени ръце, сякаш се бе търкунал да подремне. С извита на една страна глава, изподрано лице, счупен нос. Дрехите му бяха мръсни и разкъсани, а на тъмносиньото яке бе избродирана емблемата на английска железопътна компания „Върджин Рейл“.

— Документите му в него ли са били?

Детектив Макбрайд му подаде тънък кожен портфейл.

— Това е било в него, сър. Снимката на шофьорската книжка отговаря на лицето.

— Дейвид Браун, Южен Куинсфери. Името май mi говори нещо.

Навъсения Боб пристъпи напред, приклекна и погледна мъртвеца.

— Познавам го — каза тихо. — Преди няколко дни го разпитах. Карал е влака, който удари Сали Дент. За бога, какво става тук?

58.

Аутопсията на Дейвид Браун беше насрочена за същия следобед. Маклейн упътни времето си, като се захвана с грамадата от документи на бюрото. Нямаше значение, че го бяха пуснали в отпуск до края на седмицата — потокът от графици, заявки, както и хилядите други безполезни листове и листчета, не спираше да приижда. А какво ли щеше да стане, ако отсъстваше цял месец? Дали планината от хартия щеше да затрупа кабинета? Или някой щеше да запретне ръкави и да се заеме с нея?

Чукане по вратата го разсея. Вдигна очи и видя младия Макбрайд, който гледаше с ужас хаоса в стаята.

— Влез, детектив. Ако можеш да си намериш място.

— Няма проблем, сър. Помислих, че ще искате да знаете. Днес следобед ще повдигнат обвинение срещу Ема.

— За какво? — Антъни сви юмруци от притеснение и същевременно от яд. Покрай суматохата около Браун съвсем бе забравил за нея.

— Дървеняка искаше да се презастрахова със съучастие в убийство, но шефката май го убеди да се задоволи с възпрепятстване на следствието.

— Мамка му! Мислиш ли, че е виновна, Стюарт?

— А вие, сър?

— Не, но след като повдигат такова обвинение, сигурно имат никакви доказателства.

— Ходили сте в криминологичната лаборатория, сър. Всеки ползва компютъра на всеки и всеки знае паролата на всеки. Сигурността никаква я няма.

На Маклейн му хрумна нещо.

— Онзи сайт, на който бяха качени снимките, още ли е онлайн?

Макбрайд кимна.

— Качен е на чуждестранен сървър. Може да отнеме месеци, докато издействаме свалянето му.

— Но местопрестъпленията не са посочени, нали? Има само снимки.

— Снимки и дати, сър, без място. Описанията са от рода на „смазан торс“ или „прерязано гърло“.

— Чудесно. Успяхме ли да установим кои други снимки са качени от ЕБ?

— Не знам някой да е работил по това. Снимките на Смит и Стюарт бяха достатъчни. Ема е снимала и двата случая.

— Да, но всеки има достъп до нейния компютър, а ние разпространихме тези снимки в оперативните стаи, все едно са коледни подаръци. Стюарт, направи ми една услуга. Преди да я назначат тук, Ема е работила в Абърдийн. Вземи от сайта по-стари снимки и ги изпрати на тамошните колеги. Да видим дали няма да познаят кадри от техни случаи. Провери и дали има други новоназначени в криминологичния отдел. Прати снимки и в техните стари участъци.

— Готово, сър. — Очите на Макбрайд грейнаха от ентузиазъм и младежът едва ли не се затича, за да се заеме час по-скоро със задачата. Маклейн си пожела малко от неговия устрем, тъй като не беше свършил почти нищо. Посегна към следващата папка, пълна с безсмислени цифри, но без да иска, бутна купчината и тя се разпила на пода.

— Мамка му! — Стана от бюрото и се наведе да ги събере. Сред падналите книжа имаше и няколко папки с досиета, а една от тях се беше разтворила. Лицето на мъртвия Джонатан Около се взираше в него с обвиняващ поглед. Маклейн го вдигна и понечи да затвори папката, когато видя лежащото наблизо досие за самоубийството на Питър Андрюс. Отвори го и видя лицето на другия мъртвец. И неговият поглед бе обвиняващ, сякаш го критикуваше, че не се старае достатъчно. Какво обаче беше общото между тях, освен че бяха мъртви? — И двамата са си прерязали гърлата на публично място. — Едва разпозна собствения си глас. Идеята бе щура, но изглеждаше правдоподобна. Пък и беше далеч по-интересно да провери нея, отколкото да се рови в месечната статистика на престъпленията. Грабна двете снимки, мушна ги в джоба на сакото си и се отправи към вратата.

В кръчмата „Фийстинг Фокс“ беше тихо и спокойно — само неколцина следобедни клиенти, които се разхлаждаха, преди да продължат обиколката по магазините. Въздухът бе насытен с тежка миризма на пържено, която почти успяваше да притъпи аромата на кафе, идващ от недостатъчно използваната машина за еспресо в дъното на бара. Заети бяха по-малко от половината маси, а барманът бършеше чаши с отегчена физиономия, зареял поглед някъде в далечината.

— Халба „Дюхърс“ — каза Маклейн, след като видя, че има канелка с емблемата на тази бира.

— Свърши. — Барманът завъртя ръчката, така че емблемата да не се вижда от клиентите.

— Тогава нищо. — Маклейн бръкна в джоба си и извади двете фотографии. Сложи на плота първата, на Питър Андрюс. — Този човек да е идвал тук?

— Кой питат?

Маклейн въздъхна и извади служебната си карта.

— Аз. Разследвам убийство, тъй че е препоръчително да ми сътрудничите.

Барманът хвърли поглед на снимката и след около две секунди каза:

— Да, почти всяка вечер е тук. Работи някъде наблизо. Наскоро не съм го виждал.

— А да сте го виждали да говори с този човек? — Сложи на плота и снимката на Джонатан Около. Барманът ококори очи.

— Това е мъжът... Онзи, който...

— Да, същият — каза Маклейн. — Да сте го виждали обаче да разговаря с Питър Андрюс?

— Не. Дори мисля, че не съм го виждал преди вчера, когато дойде тук.

— И какво точно видяхте?

— Вече разказах на другите полицаи. Бях зад бара. Беше лудница, знаете как е около фестивала. Този обаче го забелязах още с влизането, защото беше мръсен, държеше се странно, но докато го спра, се запъти към тоалетната. Все пак тръгнах след него, тъй като не искаме такива типове в заведението. Той обаче кървеше като прасе. Боже, целият под беше изплескан.

— В тоалетната имаше ли друг човек, когато се е самоубил?

— Не знам... Май не. — Барманът се почеса по наболата брада.

— А, не, чакайте, чакайте. Изльгах ви. Някакъв излезе тъкмо като влизах. Сега, като ми покажахте снимката, си мисля, че може да е бил и този. — Той посочи фотографията на Питър Андрюс.

— Надали имате охранителни камери.

— В кенефите? Не, това ще е доста гнусно.

— А в самия бар?

— Да, имаме две — една отпред и една отзад.

— Колко време пазите записите?

— Седмица, може и десетина дни. Зависи.

Значи, има запис от вечерта, когато двамата са били тук? — Маклейн посочи снимките.

— Има, обаче вашите хора го взеха и още не са го върнали.

— Върни малко. Точно така. Ето.

Качеството беше по-лошо от това на записа от Принсес стрийт. Записите бяха правени на всеки две секунди, от което хората на тях подскачаха и изчезваха като откачени магьосници. Зърнестите образи и слабата светлина също не помагаха, но камерата, която бе насочена към задната врата на бара, поне покриваше и входа към мъжката тоалетна.

Не беше лесно да вземе записа от Дъгит. Маклейн знаеше, че не може да разчита на благоразположението му. Тъй де, той си беше абсолютен задник. Искаше му се поне от време на време старши инспекторът да не му пречи във всичко. Е, записът беше вече у него, а той — в тъмната видеозала, известна като Стая за разпити №4. Щорите бяха спуснати и двамата с Макбрайд наблюдаваха гъстата навалица от клиенти на „Фийстинг Фокс“ отпреди две седмици.

— От здравната инспекция ще се зарадват на този запис — каза Макбрайд при гледката на група подпийна пи мъже, набълскани в тясното коридорче, което водеше към мъжката тоалетна. От записа на другата камера ставаше ясна причината за тази тълпа, чакаща да се облекчи — основното помещение в кръчмата бе толкова претъпкано, че имаше място само за правостоящи. Вратата се отвори и влезе Джонатан Около.

Беше ужасно мръсен, виждаше се дори от нискокачествения образ. Докато на серии от малки подскоци си проправяше път, тълпата сякаш се разделяше пред него, както Червено море пред Мойсей. Маклейн бе прочел свидетелските показания по случая и недоумяваше как никой не беше запомнил подробности за мъжа. Сигурно е смърдял до небесата, та всички да се отдръпват от него. Но пък напоследък всички пиеха така, сякаш се очакваше да забранят алкохола. А и кой ти изгаряше от желание да разговаря с полицията?

Броени секунди след като изчезна от полезрението на първата камера. Около се появи на втората. Щом се запъти към тоалетната, групата чакащи се раздели по същия начин. След пауза от няколко секунди вратата отново се отвори.

— Спри тук — нареди Маклейн. Макбрайд натисна бутона за пауза. Ъгълът беше странен, сякаш гледаха директно откъм тавана. Обективът също изкривяваше образа, но по някаква неведома причина излезлият от тоалетната мъж погледна нагоре, сякаш знаеше, че това ще бъде звездният му миг.

Мъжът несъмнено бе Питър Андрюс.

59.

— Закъсня, Тони. Нетипично е за теб.

— Извинявай, Ангъс. Изскочи нещо. Без мен ли започнахте? — Маклейн влезе в дисекционната зала, без да се бави. Тя не беше любимото му място, а напоследък прекарваше прекалено много време в нея.

— Ами да — отговори Кадуоладър. Беше се навел над гол труп и изучаваше едната му ръка. — Направи ли им рентгенови снимки, Трейси? — попита той.

— Да, докторе. На негативоскопа са.

Кадуоладър отиде пред стената, където закачените плаки се осветяваха отзад. Маклейн го последва, благодарен, че не му се налага да гледа повече самото тяло.

— Виждаш ли това? — Докторът посочи множество светли и тъмни сенки по снимките. — Силно раздробени костички на пръстите. При това положение се очаква ръцете да са на кървава каша, например като прегазени от валяк или нещо подобно. Наблюдаваме обаче само охлувания. Добре де, сериозни, но в никакъв случай не и животозастрашаващи. А после имаме и това. — Свали снимките и закачи нови. — И двете бедрени кости са натрошени. Пищялът също. Ето и тук. — Последва нова серия от снимки. — Ребрата са на парчета. Мисля, че само едно е останало здраво.

Маклейн потрепери, сякаш усетил болката.

— Сбил ли се е?

— Не, не се е сбил. В боя участват двама, а той е бил помлян, без да има възможност да отвърне. Остеопороза в напреднал стадий. Костите са като порцеланови. Трошат се при най-лек удар. Не е трябвало много, за да бъде убит. Предполагам, че парче ребро е пробило белия му дроб и се е удавил в собствената си кръв.

Маклейн погледна към мъртвеца на масата.

— Бил е машинист на влак. Как е можел да изпълнява задълженията си, след като костите му са били в такова състояние?

— Навярно е внимавал много — каза Кадуоладър. — Съмнявам се обаче, че е щял да запази още дълго тайната си.

Патологът се обърна към тялото и продължи аутопсията, а Маклейн зае обичайното си място. Трейси успя да свали частични отпечатъци от охлуванията по врата на мъжа, сетне заедно отвориха гръденния му кош.

— Така и предполагах — каза Кадуоладър след едва ли не безкрайните минути, изпълнени с неприятни жвакащи звуци. — Четвъртото и петото ребро. И двете забити директно в десния бял дроб. В левия също, но само петото. Сърцето също не е в добро състояние. Дори може да се е предало още преди да се е удавил.

След като всичко приключи и Трейси започна да зашива Дейвид Браун, Маклейн последва Кадуоладър в кабинета му.

— Е, каква е присъдата, Ангъс?

— Бил е пребит, вероятно от доста едър мъж, защото тези отпечатъци предполагат дебели пръсти. Обикновено човек на неговата възраст и с неговото тегло би оцелял, но с тези слаби кости и сърце... Можел е да се строполи на земята по всяко време и без боя. Викаш, че е онзи машинист, така ли?

Маклейн кимна.

— Значи, сме късметлии.

— Не може да се каже същото и за него.

— Така е. — Кадуоладър замълча за момент, после се сети нещо.

— Между другото, беше прав.

— За кое?

— За онова самоубийство. Андрюс. Огледах още един път тялото и открих под ноктите му незначителни следи от кръв и кожа. Търкал ги е много усърдно, на места буквально си е свалил кожата. Баща му ми каза, че бил направо маниак на тема чистота. Което прави избрания начин за самоубийство още по-странен.

— Имаш ли представа чии може да са кръвта и кожата?

— Пробите бяха толкова малки, че едва стигнаха за обикновен анализ, но със сигурност не са негови. Ако държиш, мога да ги изпратя в лабораторията за ДНК анализ, обаче допускам, че вече знаеш чии са.

Маклейн кимна, но изобщо не му допадаше фактът, че е бил прав.

Върна се в участъка почти по тъмно. Още един напрегнат ден. Още един ден, без да са намерили Клоуи или убиеца на Алисън. Или мистериозния шести мъж. Поне Макреди беше под ключ и нямаше да изчезне. И това беше нещо.

— О, инспекторе. Шефката иска да ви види. — Дежурният сержант Бил го пропусна през задния вход.

— Каза ли за какво става дума?

— Не, само че било спешно.

Маклейн забърза по криволичещите коридори, чудейки се за какво ли го търсят. С лека тревога почука по касата на вратата на шефката. Макинтайър вдигна поглед, от каквото там четеше и му махна да влезе.

— Току-що ми се обади главен инспектор Джеймисън от Централното управление в Глазгоу, Тони. Твоето младо протеже детектив Макбрайд им изпратил някакви интересни снимки и Джеймисън е разтревожен откъде ги имате.

Глазгоу, а не Абърдийн. Маклейн въздъхна с облекчение.

— Значи, са ги разпознали, госпожо?

— Да, разпознали са ги. Фотографиите са от редица случаи от изминалите три години. Може би си спомняш войната за пазара на сладолед.

Маклейн си спомняше, само че не за сладолед се бяха избивали бандитите в Глазгоу.

— От колко различни местопрестъпления са?

— Не каза, но можем спокойно да допуснем, че който е публикувал въпросните снимки в интернет, тогава е имал достъп до информацията на криминалистите в Глазгоу. А тъй като през същия период Ема Беърд се е обучавала в Абърдийн, старши инспектор Дъгит се принуди да я освободи с работепни извинения.

По дяволите. Ето че пак го направи. Намеси се в чужд случай и го разреши.

— Донякъде го успокоява единствено фактът, че истинският виновник заема килията, освободена от госпожица Беърд.

— Съжалявам, госпожо. Дължен бях да разследвам задълбочено нейния случай.

— Дори и след като я заведе на вечеря? — Макинтайър повдигна вежди. — Не ме разбирай погрешно, Тони. Мисля, че си много добър детектив, но ако продължаваш да настъпваш хората по мазолите, ще останеш инспектор до края на кариерата си.

Можеха да се случат и по-лоши неща. Не беше от онези, дето драпаха със зъби и нокти за по-висок пост. Всичко, което искаше, беше да залавя лошите.

— Ще го имам предвид, госпожо.

— Запомни го, Тони. И ден-два не се мяркай пред Чарлс Дъгит, ясно? Направо е откачил.

Маклейн тръгна с бърза крачка през участъка с надеждата, че няма да срещне никого, който да го забави. Трябваше да запише всичко, което му се въртеше в главата, преди да го забрави. Имаше връзка между Около, Андрюс, Дент и Браун. Всеки беше свидетел на смъртта на предходния. Не му се мислеше как всичко това се съчетаваше с казаното от мадам Роуз. Трябваше да има рационално обяснение, но най-доброто, което му хрумваше, бе, че някой е манипулирал тези хора. Първо да убият определен човек, след което да се самоубият. Дали беше възможно? Ако да, кой бе убил Браун и го бе захвърлил в уличката, и къде беше сега? И кого беше убил Браун?

Върху купчината документи на бюрото му го чакаше писмо. Взе го и му направи впечатление, че адресът е написан на ръка, а логото беше на адвокатска кантора „Карстърс Уедъл“. В плика имаше единствен дебел лист хартия, изписан със засukan почерк, припряян и труден за четене. Обърна го и видя подпись, а под него отпечатаното име на Джонас Карстърс. Седна зад бюрото си и светна лампата, за да чете по-лесно.

Драги Антъни,

Ако четеш това писмо, значи, съм мъртъв и възмездietо за греховете на младостта ми най-сетне ме е сполетяло. Няма оправдание за стореното от мен. Това бе отвратително престъпление, за което несъмнено ще горя в

ада. Но поне мога да се опитам да обясня всичко и евентуално да се опитам да поправя нещата.

Познавах много добре Барни Смит. Заедно ходихме на училище, след което заедно дойдохме в Единбург. Тук се запознах с Бакън Стюарт, Бърти Фаркър и Тоби Джонсън. Когато войната започна, заедно се записахме в армията и ни изпратиха в Западна Африка. Бяхме в разузнаването, осуетявахме стремежите на Хитлер да се добере до полезна за него информация. Бяхме добри в това. Войната обаче променя хората, а в Африка видяхме неща, на които никой не бива да става свидетел.

Търся си извинения, но нищо не може да оправдае това, което сторихме през четиридесет и пета, когато се завърнахме у дома. Горкото момиче умираше толкова дълго. Нощем още чувам писъците и. Сега намериха останките и, а клетият Барни и Бакън бяха убити. Аз съм следващият, за когото ще дойде звярът. Усещам как се приближава. След като си отида, само един от нас ще остане жив. Този, който започна всичко.

Не мога да ти кажа името му, защото ще престъпя клетвата, с която съм обвързан и която ме задължава повече от честта ми. Ти обаче го познаваш, Тони. Той също те познава. Това е мъжът, от когото се възхищавахме, който на няколко пъти ни спаси живота през войната и който ни поддълга да участваме в това безумие. Той ще събере около себе си други млади глупаци и ще се опита да повтори ритуала. Това е единственият начин, по който може да се защити. Страхувам се, че ще бъде погубена друга невинна душа. Но ако се провали, онова, което затворихме, ще бъде пуснато на свобода и ще убива. То се храни с насилие — то е неговият живот.

Има няколко неща, които баба ти ме помоли да ти предам. Неща, които не искаше да узнаеш, докато е жива. Които намираше за дълбоко смущаващи, болезнени, дори срамни, макар и тя самата да не носеше никаква вина. В това писмо няма да говоря за тях, ще го направя лично, лице в лице, или ще ги отнеса в гроба. Навремето

изглеждаха значими, но истината е, че са маловажни. Очевидно ти не се превърна в човека, в когото тя се боеше да не се превърнеш, така че може би ще е най-добре да оставя нещата такива, каквито са.

Днес промених завещанието си и ти оставям всичко, което ми принадлежи. Моля те, разбери, не се опитвам да успокоя съвестта си. Аз съм прокълнат и го знам. Ти обаче можеш да поправиш онова, което аз, Барни и другите извършихме. Това е единственото, с което мога да помогна след смъртта си.

Разкайвам се за греховете си.

Твой
Джонас Карстърс

Маклейн се взира още няколко минути в широкия небрежен почерк, като от време на време обръща листа, сякаш нужната информация беше от обратната страна. Карстърс обаче не му бе написал това, което трябваше да узнае на всяка цена: името на командира си. И какво означаваха думите за баба му? Адвокатите никога не бяха конкретни. Всичко беше казано завоалирано. Сега нещата сякаш бяха дори още по-отчайващи, отколкото преди да научи за съществуването на писмото. Нямаше нищо повече от намеци и предупреждение за следващо брутално убийство.

Нешто прищрака в ума му. Ново убийство. Повторение на ритуала. Момиче на прага на женствеността. Ехо защо бяха отвлекли Клоуи Спайърс. Беше толкова очевидно, че му идваше да се срита заради непрозорливостта си. Взе телефона, за да се обади, но в същия момент той иззвъня в ръката му.

— Маклейн слуша — изляя припряно в слушалката, нетърпелив да приключи набързо разговора. Времето изтичаше. Нуждаеше се от отговори и този път нямаше да му попречат никакви адвокати лешояди.

— Тук детектив Макбрайд, сър. Обадиха се от затвора „Сохтън“.

— Така ли? Тъкмо щях да им звъня. Стюарт, незабавно трябва да разговаряме с Макреди. Той знае кой е отвлякъл Клоуи Спайърс и знае какво ще й направят.

— Това ще е доста трудно, сър.

Дъхът на Маклейн секна.

— Защо?

— Тази вечер Фъргюс Макреди се е обесил в килията си. Мъртъв
е.

60.

Маклейн седеше в затъмнената зала за видеоконтрол на затвора „Сохтън“ и наблюдаваше как огромен мъж влезе в стаята за свидетелства и седна на свободна маса. Беше облечен небрежно: тъмно кожено яке, изтъркани джинси и тениска с нечетливо лого. Извън затвора Маклейн не би го разпознал, но можеше да се закълне, че го е виждал.

— Изглежда ми познат. Как се казва?

Надзирателят, който го съпроводи до залата, погледна лист хартия, защищен на клипборда му.

— Вписал се е като Дж. Калъм, с адрес в предградието Джопа.

— Някой проверил ли е дали е вярно? — В главата на Маклейн зазвуча алармен сигнал, но свитите рамене бяха повече от ясен отговор. Той си отбеляза името и адреса, след това се обърна към екрана тъкмо навреме, за да види как въведоха Макреди в стаята. Крадецът определено реагира отбранително при вида на едрия мъж, но не показва ужаса, който очакваше да види Маклейн. — Имаме ли звук? — попита той.

Пазачът поклати глава.

— Преди години се вдигна голям шум за човешките права. Направо се чудя как още ни позволяват да ги държим заключени.

Маклейн кимна в знак, че разбира абсурдността на ситуацията, и отново насочи поглед към екрана. Двамата мъже поговориха няколко минути, а езикът на тялото на Макреди показваше признания на засилващо се беспокойство. Изведнъж се вцепени, отпусна ръце и се втренчи едва ли не като хипнотизиран в посетителя. След трийсетина секунди едрият мъж се изправи и си тръгна. Пазачът влезе и Макреди безропотно се оставил да бъде отведен, след което записът свърши.

— Около половин час по-късно, по време на рутинната проверка на килиите, бе намерен мъртъв. Накъсал ризата си на ивици и я използвал, за да се обеси.

— Странно. Не показваше склонност към самоубийство.

— Така е. Не беше под специално наблюдение или нещо подобно. — Пазачът изглеждаше разтревожен. Може би се притесняваше, че той самият ще има проблеми около инцидента. Колкото до Маклейн, Макреди беше направил голяма услуга на света. И все пак по-добре първо да си беше поприказвал с него за местонахождението на Клоуи и за мистериозния му работодател. Сега оставаше само един човек, с когото можеше да разговаря.

— Аз знам какво ще ѝ причинят, господин Робъртс. А вие?

Бе изминал още един час. Шейсет минути по-близо до момента, след който щеше да стане твърде късно. Ако вече не беше. Маклейн се беше върнал в участъка и се опитваше да изтръгне отговори от ужасения Кристофър Робъртс.

— С пирони ще заковат ръцете и краката ѝ за пода. След това ще я изнасилят. Ще вземат нож и ще разпорят корема ѝ. Още докато е жива, ще започнат да вадят органите ѝ един по един. Ще бъдат шестима и всеки ще вземе по един орган. Вие един от тях ли щяхте да бъдете, господин Робъртс? А Фъргюс Макреди? Само вие двамата ще изпуснете шанса си за безсмъртие или каквото там си мислите, че ще получите в замяна, шантави копелета такива! Вие сте тук при мен, а Фъргюс е мъртъв.

Робъртс реагира на новината с тревожно изскимтяване, но не продума.

— Резултатите от лабораторията пристигнаха. Знаем със сигурност, че Клоуи е била в колата ви — изльга Маклейн. Криминалистите и лабораторията все още работеха на бавни обороти, дори с помощта на освободената Ема. Доста време щеше да мине, докато убедяха Дървеняка да се извини, особено, при положение че наистина имаше изтичане на информация. А още повече щеше да мине, докато някой обрнеше сериозно внимание на беемвето на Робъртс. — Къде я откарахте? При кого я откарахте? При Калъм ли?

Споменаването на това име предизвика слаба реакция. Клепачите на Робъртс нервно потрепнаха и той попита с тих глас:

— Как умря?

— Моля?

— Фъргюс. Как умря?

Маклейн се наведе над масата и приближи лице до Робъртс.

— Накъсал ризата си на ивици, усукал ги около врата си като примка, вързал другия край за горното легло, а след това се обесил.

Прекъсна го тихо почукване. Маклейн се отгласна от масата.

— Влез.

Детектив Макбрайд подаде глава през открехнатата врата.

— Дойдоха едни резултати, които положително ще искате да видите, сър.

— Какви резултати, Стюарт?

— Отпечатъците от врата на Дейвид Браун, сър. В приемлива степен съвпадат с отпечатъците на вашия човек Кальм. Установихме, че той има и досие. Бил е член на улична банда в Тринити. Преди десетина години е излязъл от полезрението ни и никой не го е виждал оттогава.

— Е, явно се е завърнал. Благодаря, детектив.

Маклейн се обърна пак към Робъртс. Време беше да смени подхода.

— Вижте, господин Робъртс. Знаем, че сте го извършили по принуда. Вие сте юрист, а не убиец. Можем да ви защитим, както вече направихме с жена ви, но трябва да ни сътрудничите. Ако скоро не намерим Клоуи, всичко ще е напразно.

Робъртс се размърда на неудобния си пластмасов стол и се вторачи в отсрещната стена. Отбягваше погледа на Маклейн, лицето му беше пребледняло.

— Добрали са се до Фъргюс. Те са били. Нищо не мога да ви кажа. Ако разберат, ще убият и мен.

След което Кристофър Робъртс не продума повече.

— Пусни Кальм за издирване.

Маклейн седеше в оперативната стаичка с детектив Макбрайд и Навъсения Боб и се бореше с отчаянието си от разговора с Робъртс. Освен това се тормозеше, че не се сеща с какви обстоятелства свързва едрия мъж. Името му беше познато, но записите от охранителните камери на затвора не показваха достатъчно добре лицето му.

— Опитай се и да намериш по-хубава негова снимка.

Дойде му наум, че не бе предвидено да участва в протичащото разследване за изчезването на Клоуи. Случаят беше на Навъсения Боб, но старият сержант му го преотстъпи с явно задоволство. Детектив Макбрайд се зае с разговори по радиостанцията си. Мекият му глас изпълваше тишината, докато Маклейн гледаше закачените на стената снимки. Изчезналото тяло на момичето и съхранените й органи. Защо му е на някого да ги краде? За какво са му притрябвали?

— Боже, колко съм глупав! — Антъни скочи като ужилен.

— Какво? — Навъсения Боб вдигна поглед, а детектив Макбрайд приключи разговора си.

— Толкова е очевидно. Трябваше да се сетя още преди дни.

— Кое?

— Къде са откарали трупа на момичето. — Маклейн посочи снимките на стената. — Където възнамеряват да убият Клоуи.

61.

Вечерното небе пламтеше в кървавочервено, докато тримата бързаха към къщата на Фаркър. Томи Макалистър не си беше губил времето и всички машини бяха вече откарани, но къщата все още бе запечатана, а накъсаните полицейски ленти се вееха на вятъра. Прозорците на първия етаж изглеждаха непроменени от последното му идване, а входната врата беше здраво заключена с катинар.

— Май ще ни трябва кози крак. Няма време да висим и да чакаме някой да донесе ключовете. — Маклейн изпрати Макбрайд до колата за инструмента, а той и Боб взеха да оглеждат за следи. Земята обаче бе толкова разровена, типично за строителна площадка, че нищо не можеше да се каже със сигурност.

Младият детектив се върна с дългия железен лост за смяна на гуми и след няколко минути яростно напъване ключалката се изкърти от дървената врата с тръсък. Вътре в къщата миришеше на мухъл, беше тихо и тъмно като в гроб. Маклейн включи фенерчето си, пресече пустото анtre и се насочи към стълбите за мазето. Вратата беше затворена и заключена. Той я ритна с все сила и проядената от дървояди каса поддаде. Във въздуха на талази се вдигнаха облаци прашинки, от които всички се разкашляха. Маклейн обаче забърза надолу по стълбите, воден от ужасното усещане, че времето изтича.

Прожекторите бяха изнесени от мазето, но тъмната дупка в стената все още бе там. Маклейн светна през нея и сърцето му за миг спря. В средата на тайната стая бе положено тяло с разперени крайници, длани и ходилата бяха приковани към пода с блестящи нови пирони. Главата на момичето бе отметната назад, сякаш издаваше безкрайен вик на агония, коремът му бе разпрян, ребрата се белееха на светлината от фенерчето. Той придвижи лъча му по стените и видя шестте ниши, всяка със своето скъпоценно съдържание: орган в стъкленица.

До ушите му стигна приглушено ридание. Озърна се и в лъча на фенерчето попадна втора фигура, сгущена до стената, с вериги на

глезните и китките, прикована към нова кука в зидарията. Още беше със старомодните дрехи от 20-те години на миналия век, само дето бе изгубила някъде шапката си. Реки от сълзи бяха размазали грима под очите ѝ, а китките бяха разранени до кръв от дърпане. Обаче беше жива. Клоуи Спайърс беше жива.

Маклейн се промуши в тайната стая и усети как температурата рязко спадна, сякаш влезе в хладилник. Освети с фенерчето лицето си, за да ѝ помогне да го разпознае, след това се наведе и отлепи тиксото, с което бяха запушили устата ѝ.

— Всичко е наред, Клоуи. Аз съм полицай. Ще те отведем вкъщи.

Тя притисна колене към гърдите си и не проговори, докато той сваляше оковите ѝ. От време на време стрелкаше с поглед тъмната стая и безформената купчина в средата ѝ. Колко ли време е прекарала тук, заключена с трупа? Колко ли от него е видяла, преди да угасят светлините и да я оставят насаме с него?

— Хайде, ела. — Маклейн ѝ помогна да се изправи и почти я изнесе от стаята. Навън ги чакаха другите.

— Щял да ме разпори, както направил с нея преди много години. Тя ми го каза. В тъмното. — Момичето се притискаше в него, а потреперващият ѝ глас малко приличаше на този на майка ѝ.

— Всичко е наред. Клоуи. Вече никой няма да те нарани. Спасена си. — Маклейн се чудеше как да я успокои, но в един момент осмисли казаното от нея. — Кой е щял да те нарани, Клоуи?

— Белязаният мъж. Той я е убил. Иска да убие и мен.

Всичко започна да придобива смисъл. Ако лудостта можеше да има смисъл.

62.

Подкрепленията пристигнаха, преди да излязат от къщата. Маклейн носеше Клоуи, която се бе вкопчила в него като удавник за сламка. Отне му известно време, докато я убеди да го пусне и да отиде при лекарите. Съгласи се едва когато й каза, че трябва да отиде да залови белязания мъж. Оставиха Навъсения Боб да ръководи и да обере лаврите, щом пристигне шефката, тъй като разследването все пак си беше негово. Шофираше Макбрайд. Загубиха доста време, докато си проправят път през тесните улички, тъй като прииждаха все нови и нови полицейски коли.

— Къде отиваме, сър? — попита младежът, когато най-сетне излязоха на Дълрай Роуд. Маклейн му каза адрес недалеч от къщата на баба му. Където го бе откарала кола, шофирана от костюмирания Джетро Калъм. Недалеч от мястото, където бе открит трупът на Дейвид Браун. Онази задънена уличка май дори граничеше с имота.

— Карай към „Грейндж“. И по-добре включи синята лампа. — Маклейн го упъти за посоката, отпусна се на седалката и се загледа как трафикът се разделя и им прави път да минат.

— Как се досетихте, че е там, сър?

— Получих писмо от Джонас Карстърс. Признаваше си убийството и поименно беше избройл всички, които подозирахме до този момент. Споменаваше, че има и шести мъж, точно както предполагахме. Не посочваше името му, което ме затрудни, но пишеше, че мъжът е дошъл в Единбург и ще се опита да повтори ритуала. Къде другаде би могъл да го направи?

— Много неочекван обрат, сър.

— Не бих казал. Трябваше да се досетя далеч по-рано. Още когато установихме, че Робъртс е отвлякъл Клоуи. Той действаше от името на човек, желаещ да купи старата къща. Някой, готов да плати за нея въпреки случилото се там. Само дето не знаех кой. Задълбочих се върху въпроса „кой“, вместо да се запитам „защо“.

— Сега вече знаете ли?

— Белязаният мъж, както каза Клоуи. Преди няколко дни се срещнах с един белязан мъж. Стар приятел на баба ми. Каза, че бил в града, за да се погрижи за някакви недовършени дела. Понякога съм пълен глупак. Гавин Спенсър. Джетро Калъм му е шофьор, а по всичко личи, и нещо повече. Робъртс е действал от името на „Спенсър Индъстрис“. Видях логото им на документите у Макалистър. Просто до момента не се бях сетил, че е тяхното.

През останалата част от пътя пътуваха в пълно мълчание. Когато наблизиха къщата, Макбрайд изключи синята лампа, за да не предупреди за пристигането им. Маклейн му нареди да кара надолу по улицата, покрай къщи, които му бяха познати открай време, но сега изглеждаха чужди и заплашителни.

— Спри тук. — Той посочи отворена градинска порта. От няколко партерни прозореца струеше светлина и осветяваше лъскавото бентли, паркирано до верандата. Докато се приближаваше, Маклейн усети нетипичен страх, след което видя, че входната врата зее. Влезе в къщата, тласкан от желание да бърза, докато дългогодишното обучение му нашепваше да внимава. Най-внушителното нещо във вестибиюла бе стълбището от тъмен дъб, което се издигаше към задната част на къщата. Всички богато украсени врати, водещи към другите помещения, бяха плътно затворени — с изключение на една.

— Не трябва ли... — започна Макбрайд, но Маклейн го прекъсна с вдигната ръка и му посочи да огледа задната част на къщата. После безшумно пое към отворената врата, като се опитваше да разпознае слабите звуци, идващи иззад нея. Влажни, неприятни звуци. Пое дълбоко дъх, бутна вратата и влезе.

За негова изненада, кабинетът беше обзаведен с модерни офис мебели. Малкото бюро до вратата навсярно бе на секретарката, но столът беше празен. Зад него имаше голямо пространство, заето от двойка функционални дивани с масичка помежду им. В дъното имаше голямо бюро, зад което седеше Гавин Спенсър.

Беше гол до кръста, а дрехите му бяха прилежно сгънати и сложени върху близкия шкаф за документи. Няколко муhi мързеливо пълзяха по бледата му плът и бръмчаха около кръвните съсиреци, които висяха от върховете на пръстите му. Белязаното му лице беше бяло като платно, в безжизнените очи се четеше ужас. Явно беше мъртъв от известно време, а гръденят му кош бе разрязан и разтворен.

Ако трябваше да направи предположение, Маклейн би казал, че някой е извадил сърцето му.

Някакво леко движение събуди инстинктите му. Приклекна и се извъртя в мига, в който към него се хвърли огромен мъж. Джетро Калъм държеше в ръката си ловджийски нож и се движеше с неочеквана за размерите си пъргавина. Никога не приемайте за даденост, че едрият мъже са тромави. Това им бяха казвали в часовете по самозащита. Маклейн избегна острието и атакува, за да парира очаквания удар. Но вместо да се бие, Калъм отстъпи и опря ножа във врата си.

— Няма да стане! — Антъни се метна върху него и изби ножа от ръката му. Двамата се строполиха на пода. Маклейн имаше предимството да е отгоре, но нападателят му бе с трийсетина сантиметра по-висок и поне наполовина по-тежък. Мускулите под коженото му яке бяха като от стомана, стегнати и жилави. Той не просто избута инспектора, а направо го тръшна на земята, преди да се претърколи и да посегне отново към ножа си.

Маклейн извади белезниците от джоба си и ги отвори в момента, в който се спусна напред. Само че се подхълзна на нещо, загуби равновесие и се стовари върху гърба на Калъм. Отново се строполиха на пода, но Маклейн успя да щракне едната гривна около ръката му. Джетро се протегна към ножа, дебелите му пръсти отчаяно задраскаха по окървавения килим. С помощта на белезниците Антъни изви закопчаната ръка назад и нагоре между лопатките на Калъм, коленичи върху тила му и натисна лицето му в килима. Едрият мъж продължаваше да драпа за ножа, да бълска с крака и да се гърчи, за да отхвърли тежкия детектив от гърба си.

Нямаше начин да закопчае и другата ръка на Калъм, нито да се добере до ножа преди него. Маклейн се озърна за нещо, което да използва като оръжие, и погледът му попадна на порцеланова ваза, поставена върху ниската дъбова масичка на една ръка разстояние. Грабна я и за миг почувства разкаяние, когато разпозна в нея скъпо произведение на Кларис Клиф^[1], след което я разби в главата на Калъм. Великанът изгрухтя и се отпусна в безсъзнание на пода. Отвън се разнесоха стъпки и на прага се появи Макбрайд.

— Благодаря за помощта — каза Маклейн.

[1] Английска грънчарка (1899–1972 г.), чийто талант е оценен дори от кралското семейство. — Б.пр. ↑

63.

— Преди повече от десет години Спенсър го е измъкнал от уличните банди и го е назначил за личен бодигард. Оттогава е работел в Америка и затова сме го изгубили от поглед. Няма да се сетиш кой му е бил другарче по същото време.

— Дони Мърдо?

— Именно. Според мен Мърдо е прегазил Алисън по нареждане на Спенсър. Вероятно се е опитвал да отклони вниманието ни в друга посока, докато приключи с Клоуи. Боже мой, каква глупава причина да убиеш някого. — Навъсения Боб изрита невинното кошче за боклук и съдържанието му се разхвърча във всички посоки.

— Някаква идея защо внезапно му е хрумнало да убие шефа си?

— Маклейн кимна към Джетро Калъм. Наблюдаваха го през огледалното стъкло на стаята за разпити. Той имаше своите предположения, но не му допадаше накъде водят.

— По-добре да попитаме него самия.

— Добре, Боб. Да приключваме с това. — Антъни се намръщи и стана от стола. Беше успял да си спука три ребра и цялото му тяло бе натъртено. Полека-лека придоби някаква представа как може да се е чувстввал Дейвид Браун, преди да умре.

Калъм не помръдна, когато влязоха в стаята, нито реагира на присъствието им, когато Маклейн предпазливо се настани на стола срещу него. Навъсения Боб разпечата две касетки и ги зареди в касетофона, записващ разпитите, но широкоплещестият шофьор не пророни и дума. Маклейн изречтира формалностите, след което се наведе напред и се облакъти на масата, която го разделяше от убиеца.

— Господин Калъм, вие ли убихте Гавин Спенсър?

Бодигардът бавно вдигна глава. Фокусира погледа си с известно затруднение, а на лицето му бе изписано изражението на човек, изпаднал в шок. Сякаш чак сега забелязваше къде се намира.

— Кой сте вие? — попита той.

— Вече минахме през това, господин Калъм. Аз съм детектив инспектор Маклейн, а това е моят колега, детектив сержант Леърд.

— Къде съм? — Калъм подръпна белезниците си. — Защо съм тук?

— Наистина ли очаквате да ви повярвам, че не знаете, господин Калъм? — Маклейн огледа лицето на бодигарда. Само майка му би могла да го хареса. Носеше белези от безброй битки, носът му беше сплескан и крив, очите бяха твърде сближени, та човек да се надява, че зад тях се крие някакъв интелект. Имаше обаче и нещо друго, притаено зад объркането. Можеше да го види, а в същия миг усети, че и то го наблюдава в отговор. Калъм спря да обтяга белезниците си и се отпусна.

— Познавам те. Подушвал съм те и преди. Ти очерта около себе си кръг, но той няма да те предпази от мен. Съдено ни е да сме заедно, ти и аз. Във вените ти тече неговата кръв. — Пъrvите думи на Калъм прозвучаха неясно и колебливо, докато сега говореше ясно и отчетливо. Гласът бе силен и властен. Глас, свикнал да му се подчиняват. Сякаш на съвсем друг човек.

— Защо уби Гавин Спенсър? — Маклейн повтори въпроса си.

— Той беше техният лидер. Последният. Убих го, за да се освободя.

— Последният? Убил си и други?

— Знаеш кого съм убил, инспекторе. Знаеш, че и те заслужаваха да умрат.

— Не, не знам. Кого си убил? Как се казват? Защо са заслужавали да умрат?

Калъм се взря в него с каменно изражение. След това чертите му отново омекнаха, сякаш си спомни нещо силно емоционално. Ококори очи и отвори уста. Панически се заозърта и огледа стаята за разпити. Подръпна белезниците си веднъж-дваж, а щом разбра, че е безнадеждно, се свлече на стола. Сълзи напълниха очите му и се затъркаляха по белязаните бузи. И Калъм замънка с ужасен, детски глас:

— О, боже, о, боже, о, боже, о, боже, о, боже, о, боже.

Маклейн погледна великана, който се поклащаше на стола си. Сигурен беше, че ако не бе окован, Калъм щеше да се свие в ембрионална поза вътре на стаята. Нещо се беше случило, но каквото

и да бе подтикнало този човек да извърши такова брутално убийство, то си беше отишло, а той бе останал само със спомените за стореното.

— Разпитът се прекратява в 21:52 часа. — Маклейн се изправи с гримаса от болката в ребрата и натисна копчето на касетофона. — Върнете го в килията му. Утре сутрин ще пробваме пак.

Боб отвори вратата на стаята за разпити и повика двойка униформени полицаи. Те застанаха от двете страни на Калъм, после единият посегна да отключи белезниците.

Всичко стана за секунда. Бодигардът изрева яростно, рязко скочи от стола си и нападна с юмруци двамата полицаи. Те отхвръкнаха встрани и се бълснаха в стените. Маклейн чу как зад него Навъсения Боб се опита да препречи вратата, но Калъм се втурна не към него, а към голямото еднопосочко огледало, зад което бе помещението за разпознаване. Наведе се към него, отметна глава максимално назад и я заби в стъклото. От точката на удара тръгнаха пукнатини, но огледалото не се счупи. Вбесен още повече, Калъм се засили още веднъж и удари напуканото стъкло с глава. Този път то поддаде и се натроши на дълги и смъртоносно остри парчета. Едно от тях стърчеше от долната страна на рамката. Дълго трийсет сантиметра и с остър като игла връх, на който блещукаше капка от кръвта на бодигарда. Той се обърна и се взря в Маклейн с познатия разумен, приковаващ поглед. Не уплашен, не наудничав, а знаещ. Поглед не на плячка, а на хищник.

— Скоро ще разбереш сам — изрече с чуждия си глас. След това се обърна, вдигна глава и изпъна гръб, готов да се втурне и да забие стъклото дълбоко в мозъка си. Само че двамата полицаи се нахвърлиха върху него, сграбчиха ръцете му и ги извиха зад гърба му. Изведнъж стаята сякаш се изпълни с боричкащи се тела, нализали Калъм като мравки. Великанът се гърчеше и крещеше, но полицайт лека-полека го притиснаха до земята и щракнаха белезниците. Когато най-накрая го вдигнаха на крака и го обърнаха, Маклейн видя сериозни порезни рани по челото и носа му. Стъклото бе пронизало лявото око и по бузата му — като пародия на сълзи — се стичаше вътречна течност.

— Боже мой, бързо го закарайте в болницата, но го дръжте под око. Не искам това да се повтори.

В коридора Маклейн се подпра на стената и се опита да овладее треперенето си. Навъсения Боб стоеше отстрани и мълчеше.

— Не се опита да избяга — каза най-накрая сержантът.

— Не, опита да се самоубие. Също като другите.

— Другите? Накъде биете?

Маклейн погледна стария си приятел.

— Забрави, Боб. Трябва да пийна нещо.

— С вас съм. Смяната ми свърши преди часове, пък и поне имаме повод за почерпка.

— Къде е Макбрайд? — попита Маклейн. — И той трябва да обърне едно.

— Сигурно е долу в оперативната стая и трескаво пише доклади.

Знаете го какъв е.

— Не му секвай ентузиазма, Боб.

— Нямам и намерение, сър. — Старият сержант се ухили и така сякаш се поотърси от шока на скорошните събития. — Щом иска да върши работата на двама полицаи, аз съм съгласен. На драго сърце ще бъда вторият от тях.

Тръгнаха през сградата и стигнаха до целта си чак след като получиха безброй поздравления. Новината за успешното намиране на Клоуи се бе разпространила бързо. Вратата на оперативната им стаичка бе отворена и подпра на метален стол, за да излиза горещината. Чуваха се тихи гласове. Маклейн влезе и видя Макбрайд зад масата, с лаптоп пред себе си. Говореше с друг човек, който се обърна, щом видя, че детективът вдигна очи към инспектора. Ема Беърд пристъпи две крачки към Маклейн и му заши здрава пlesница.

— Това е, защото ти е минало през ума, че съм способна да извърша нещо толкова извратено, като да качвам снимки от местопрестъпления в интернет.

Той протегна ръка към лицето си с мисълта, че навярно заслужава шамара. Преди обаче дланта му да стигне до засмъдялата го буза, Ема го сграбчи и му лепна дълга, сочна целувка по устните.

— А това е, защото намери начин да докажеш, че съм невинна — добави, след като го пусна. Антъни усети как ушите му пламнаха. Погледна към младия детектив, който изведенъж насочи цялото си внимание към доклада, който пишеше. Навъсения Боб демонстративно зяпаше какво става в коридора.

— По дяволите, Стюарт! Може да го напишеш и утре — каза Маклейн. — Хайде да идем в кръчмата.

64.

Тихото жужене на будилника си проправи път през болките в главата му, оповестявайки с малко повече от нужния ентузиазъм, че вече е шест сутринта и е време да става. Антъни изпъшка и се завъртя да натисне бутона за изключване. Може би махмурлукът му щеше да мине през следващите десетина минути. Струваше си да опита. При това движение се сблъска с нещо масивно до себе си и ако ще да го убиеха, не можа да се сети какво е. Въпросното нещо изсумтя, размърда се и той светкавично се разбуди напълно.

Докато седеше в леглото и търкаше очи, за да се разсъни, погледна към проснатата по корем Ема Бърд и изпита странна смесица от страх и яд. От толкова време спеше сам в това легло, винаги поддържаше само професионални взаимоотношения, винаги пазеше дистанция от хората. Психолозите биха казали, че изпитва страх от обвързване, и с право. След Кърсти мисълта да се сближи с друга жена бе просто твърде болезнена. А сега, след няколко вечери и една пиянска нощ с половината участък, тя спеше до него.

Опита се да си припомни изминалата нощ. Двамата отпразнуваха успешното намиране на Клоуи, но той отново се владееше. Никога не се напиваше така, че да загуби контрол над действията си. Никога не се напиваше толкова, че да не помни какво се е случило.

Ема му беше ядосана. Беше чула всичко, което каза на Дъгит пред управлението. Как планирал да използва приятелството им, за да разследва изтичането на информация и снимки към интернет. Все едно колко пъти ѝ обясни, колко пъти се опита да я убеди, че погрешно е разбрала думите му — от нейна гледна точка я беше изиграл. Омекна едва след като и се извини и я помоли за прошка. Но жените са си такива, нали?

По-късно ги изхвърлиха от кръчмата, защото стана време за затваряне. Един господ знаеше в колко часа се случи това. Малцина от тях щяха да застъпят на смяна сутринта без главоболие. Маклейн предложи да се отбият за по едно уиски у тях. Или предложението

беше на Навъсения Боб? Тук нещата малко му се губеха, но помнеше какво си бе помислил: че всяка компания бе за предпочитане пред това да се прибере сам в студения, пуст и смълчан апартамент. Така че неколцина от екипа му бяха дошли на гости и най-вероятно бяха изпили всичкото му уиски. Това обясняваше пулсирането в главата му.

Постара се да не пъшка, докато се претърколи и стане от леглото. Беше по боксерки, което все пак беше нещо. Костюмът му бе преметнат през облегалката на стола, ризата и чорапите — хвърлени в коша за пране. Това бяха машинални действия, не се налагаше да мисли, за да ги извърши. От друга страна, надали щеше да е толкова морален, ако снощи не се беше напил или не бе обладан от нетипична за него страсть. Колкото повече разсъждаваше, толкова по-убеден беше, че си е легнал сам. Да, Навъсения Боб беше останал, но Макбрайд бе припаднал на пода. Ами Ема? Да, Ема беше заспала в креслото. Той извади от килера одеяло и я зави, преди да си легне. Сигурно се е събудила през нощта и се е пъхнала под завивките му. Е, определено нямаше по-красноречив намек какво очаква от него.

Душът успя да приповдигне сивата мъгла, спусната се над ума му, но действията му все още бяха малко мудни, когато излезе и започна да се подсушава. Спуканите ребра протестираха, а натъртванията бяха взели да пожълтяват по краищата. С кърпа, увита около кръста, напълни чайника с вода и я сложи да кипне. След това си пое дълбоко дъх и влезе в спалнята. Ема все още спеше, но се беше обърнала, а завивката бе подозрително отметната. Късата черна коса покриваше лицето ѝ, но всичко останало се виждаше. Дрехите ѝ бяха разхвърляни по пода от вратата до леглото; а такова бельо не бе виждал от години. Не и извън някое местопрестъпление. Стъпвайки колкото се може по-тихо, Антъни взе костюма си, извади от гардероба нова риза и комплект бельо и влезе да се облече в кабинета.

Диктофонът стоеше на бюрото му като безмълвен обвинител, задето е пренебрегнал паметта на мъртвите. Той не му обърна внимание, понеже знаеше, че се самонавива, че това е просто защитен пашкул от вина. Знаеше, че никога няма да изхвърли тази касета, както и че никога няма да забрави Кърсти. Ала след всичките тези години може би трябваше да послуша съвета на приятелите си и да продължи напред. В живота стават какви ли не гадости, но понякога се случват и хубави неща. Ето, намериха Клоуи Спайърс жива.

Вече облечен, отиде в кухнята и направи кафе. Кутията с мляко в хладилника още не бе родила, но беше толкова издута, че всеки момент можеше да експлодира. Той надникна във всекидневната и втората спалня, за да установи, че в едната има спящ детектив, а в другата — хъркаш сержант, които ще имат нужда от кафе и закуска. Взе ключовете си от масата в коридора и се запъти към магазина на ъгъла.

Когато се върна, вратата на банята беше пътно затворена и отвътре се чувате шум на течаща вода. Навъсения Боб седеше в кухнята, а костюмът му беше толкова смачкан, сякаш бе спал с него. Маклейн започна да пържи бекона, а в това време влезе и Макбрайд с леко нервно изражение.

— Добро утро, детектив — поздрави го Антъни, като не пропусна да отбележи, че Макбрайд се намръщи от звука на гласа му. Е, така му се падаше. Беше надпил всички, но пък и черният му дроб беше най-млад. Щеше да оцелее.

— Какво пих снощи? — попита Стюарт.

— В кръчмата или тук? — Навъсения Боб се почеса по брадичката. Имаше нужда от електрическата самобръсначка, която държеше в шкафчето си в участъка.

По лицето на Макбрайд премина сянка от смущение, но преди да продума, на вратата леко се почука.

— Поеми бекона, Боб. В шкафа има малко сос. — Маклейн прекоси коридора и отвори вратата. На прага стоеше Джени Спайърс.

— Тони, аз...

— Здрави, Джени...

И двамата заговориха едновременно, след което и двамата спряха, за да оставят другия да продължи. Маклейн се отдръпна от вратата.

— Влизай. Тъкмо правя бекон за закуска.

Докато успее да каже още нещо, Джени се хвърли на врата му и силно го притисна в обятията си.

— Благодаря ти, че намери дъщеричката ми — каза тя и избухна в истеричен плач.

Точно в същия момент Ема излезе от банята, облечена в един от халатите му, който разкриваше бедрата ѝ малко повече, отколкото трябваше. Косата ѝ стърчеше на бодлички от търкането, за да я

подсуши, а тя самата ухаеше силно на шампоан с масло от чаено дърво. Температурата в коридора падна под нулата, когато двете жени мълчаливо се спогледаха. Маклейн усети как Джени се стегна, тъй като все още бе в ръцете му.

— Хм. Джени, това е Ема. Ема, Джени. — Напрежението не спадна. След това се разнесе силен вик:

— Направете ми път! — Детектив Макбрайд се показва от кухнята и избува Ема по пътя си към банята. Вратата се затръщна и зад нея се дочу звук от вдигната тоалетна седалка и приглушено повръщане.

— Снощи малко празнувахме. — Антъни се опита да се освободи деликатно от прегръдката на Джени, която явно нямаше желание да му позволи. — И младият Макбрайд май е попрекалил с чашките уиски „Баумор“.

— По-скоро прекали с шотовете текила в кръчмата — каза Ема и се отдалечи по посока спалнята на Маклейн.

— Как е Клоуи? — попита той с надеждата да разсее Джени, която проследи другата жена с видимо учуден поглед. Тя пак насочи вниманието си към него и се усмихна насила.

— Лекарите казват, че е добре физически. Просто е била силно обезводнена, когато си я намерил. Слава богу, че успя, Тони. Не знам как да ти се отблагодаря.

— Това ми е работата, Джени. — Маклейн я побутна към кухнята, където Навъсения Боб, препасал дълга престилка с изрисувани бикини, бе застанал пред печката.

— Не знам обаче как ще го преодолее психически. Да я държат окована до онзи труп...

Маклейн се зачуди колко ли знае майката.

— Тя ли ти каза? — попита я. Джени кимна и пое предложената й чаша кафе. — Значи, е на прав път и ще се оправи. Тя е силно момиче. Трябва да го е наследила от майка си.

Джени сръбна от кафето и седна на масата, без да промълви и дума. Навъсения Боб също мълчеше и усърдно приготвяше закуска, достатъчна за цяла рота. Някъде зад тях се чу шум от пусната вода в тоалетната. Джени остави чашата на масата и погледна Антъни право в очите.

— Тя каза, че са я избрали заради теб. Чрез мен искали да се доберат до теб. Защо биха постъпили така? Та аз едва те познавам.

— Дойде на погребението на баба ми. — Това бе единственото нещо, за което се сещаше. — Спенсър сигурно ме е следял още оттогава. От самото начало е стоял зад всичко това. Опитал се е да ме злепостави, наел е Макреди да ме натопи, убил е Алисън, за да ни забави. Целял е да ме отстраният от разследването за смъртта на момичето, а и му е трябала жертва, която да заеме мястото ѝ. Клоуи просто е на подходящата възраст. Съжалявам, Джени. Ако не ме беше срещнала, щяха да изберат друго момиче.

— Тони, някой ден ще трябва да ми обясниш как разбра.

Маклейн бе в дисекционната зала — имаше чувството, че за милионен път през последните две седмици. Харесваше Кадуоладър, наслаждаваше се на интелекта и чувството му за хумор, но би предпочел да се среща с него в кръчмата. Дори в операта, само не и тук.

— Кое? — попита той и се повдигна на пръсти, когато патологът започна да оглежда тялото на Гавин Спенсър.

— За Питър Андрюс. Вече знаеше, че под ноктите му ще има следи от кръв и кожа, нали?

— Наречи го предчувствие.

— Това твоето предчувствие каза ли ти чии ще бъдат кръвта и кожата?

— На Бакън Стюарт.

— Ето за това ти говоря, Тони. — Кадуоладър се изправи и се взря в инспектора, което бе доста странна гледка, тъй като в ръката си държеше черния дроб на Спенсър. — Ние разполагаме с цялата тази скъпа машинария, която струва милиони на данъкоплатците, а ти знаеш отговора даже още преди да си задал въпроса.

— Направи ми услуга, Ангъс. Задръж тази информация за себе си, става ли? — Достатъчно неприятно беше, че Джонатан Около и Сали Дент се водеха убийци, а по-скоро бяха пешки в перверзната игра на Спенсър. Нямаше нужда да причиняват допълнителни притеснения и неудобство на семейството на Питър Андрюс.

— На драго сърце. — Кадуоладър сякаш чак сега видя капещата кръв от дроба в ръката си и го остави в иноксовото легенче на везната.

— Голям срам за мен, ако се наложи да си призная, че не съм ги забелязал първия път.

Докторът се обърна и отново зарови ръце в гръденния кош на мъртвеца. Вадеше части, които инспекторът не можеше да разпознае, оглеждаше ги, претегляше ги и ги слагаше в отделни контейнерчета. Беше доволен като прасе в кална локва. Горката Трейси, на нея се падаше честта да върне всичко на мястото му и да зашие трупа.

— Имаш ли предположение за причината за смъртта? — попита Маклейн, след като прецени, че не може да понесе повече от аутопсията.

— Най-вероятно ми се струва сърдечна недостатъчност вследствие масивна кръвозагуба. Ножът е прерязал достатъчно дълбоко гърлото, за да прекъсне каротидната артерия и да остави следи по вратните прешлени. Разполагаме с оръжието, нали?

Трейси повдигна найлонов плик с ловджийски нож. Кадуоладър го претегли на ръка, огледа острието и го доближи до гърлото на жертвата.

— Да, изглежда подходящ. Освен това би обяснил тези белези по гръдената кост и ребрата. Убиецът е разпорил Спенсър, за да извади сърцето. То се вади трудно, ако не си опитен, иначе става голяма каша.

— Някакви предположения относно часа на смъртта?

— Преди трийсет и шест до четиридесет и осем часа. Доста време е престоял тук. Учудвам се, че твойт човек не е хукнал да се спасява зад граница. Можеше да е в друга държава още преди да намерите тялото.

Маклейн направи няколко сметки наум. Спенсър е бил убит не много по-късно от Дейвид Браун. Убит и захвърлен в храстите накрай градината на Спенсър. Убит от изпадналия в дива ярост Джетро Калъм.

— Калъм ни чакаше в стаята, в която намерихме група. — Той кимна към изкормения човек на масата. — Опита да се самоубие пред мен.

— Ясно. Забелязвам някаква закономерност.

Маклейн понечи да се съгласи, когато нещо в джоба му забръмча и завибрира като лудо. Беше толкова необичайно усещане, та му отне

известно време да осъзнае, че е мобилният телефон. Отвори го и забеляза, че батерията е почти пълна.

— Продължавай без мен — каза на Кадуоладър и излезе от помещението. Когато вратата се затвори зад гърба му, прие обаждането. — Маклейн слуша.

— Обажда се Макбрайд, сър. В болницата се е случил инцидент. Калъм е колабирал.

Маклейн си спомни думите от писмото на Джонас Карстеърс: *To се храни с насилие — то е неговият живот.* И ето че имената се подредиха: Питър Андрюс става свидетел на жестоката смърт на Джонатан Около в кръчмата; Сали Дент вижда как Питър Андрюс отнема собствения си живот; Дейвид Браун проследява как тялото на Сали Дент пробива стъкления покрив на гара Уейвърли и се бълсва в предното стъкло на влака, който той управлява; Джетро Калъм натрошава костите на Дейвид и го пребива до смърт; Калъм разбива главата си в стъклото в опит да се самоубие. Какво каза той накрая? „Скоро ще разбереш сам“. Спомни си странния, повелителен глас.

Въпреки лятната жега, по тялото му пробягаха ледени тръпки. Може би беше разbral. И може би знаеше какво трябва да се направи. Ако грешеше, трудно би обясnil. Но ако беше прав? Не искаше дори да си го помисля.

65.

Болницата му бе болезнено позната. Толкова пъти бе посещавал баба си тук, че им беше загубил бройката. Всичките сестри му се усмихваха и го поздравяваха, докато вървеше по коридора. Повечето от тях познаваше и по име. Вървящият до него Макбрайд се беше изчервил от цялото това внимание. Към тях се приближи млад, изморен и напрегнат лекар.

— Инспектор Маклейн?

Маклейн кимна и попита:

— Какво се е случило, докторе?

— Трудно е да се каже. Никога не съм виждал такова нещо. Калъм е млад и изключително здрав, но органите му отказват един по един. Ако не успеем да спрем процеса и да го стабилизираме, ще умре до броени часове.

— Часове? Вчера беше съвсем здрав. Повече от здрав. — Маклейн усещаше наранените си ребра и си спомни как се бе сбил с мускулестия мъж преди по-малко от денонощие. Поредното парче от мозайката дойде на мястото си, оформяйки картина, която не му се искаше да види.

— Изхождаме от хипотезата, че е някаква реакция към стероиди. Не е натрупал тази маса само с вдигане на железа и някоя от приеманите субстанции го е направила свръхчувствителен към нещо, което сме му дали. Но досега не съм виждал толкова бързо развитие. Снощи обработих нараненото му око и като изключим лека хипервентилация, всичко му беше наред.

— Той говори ли с вас?

— Какво? Не, не е обелил и дума.

— Не се е съпротивлявал, не е опитвал да се самоубие?

— Не, но беше завързан, а трима полицаи не се отделяха от него.

— Къде е сега?

— Преместихме го в единична стая в отделението за коматозни пациенти.

— Така че да не беспокои никого, ако започне да буйства?

— Ами да, но сме закарали при него цялото оборудване за интензивно лечение. Елате, ще ви покажа пътя.

— Няма нужда, знам къде е. Убеден съм, че имате хиляда важни неща, отколкото да се притеснявате за убиец, който така или иначе няма къде да отиде.

Оставиха леко озадачения лекар зад гърба си. Маклейн тръгна пръв по километричните безлични коридори, а Макбрайд подтичваше подпре му като вярно куче.

— Какво правим тук, сър?

— Тук съм, за да разпитам единствения оцелял заподозрян за убийство, преди тази мистериозна болест да убие и него — каза Маклейн, докато се приближаваха към търсената стая. Униформен полицай с видимо отегчено изражение седеше на неудобен пластмасов стол пред вратата и четеше роман на Иън Ранкин^[1]. — А ти си тук, защото Навъсения Боб е развил шесто чувство и знае кога да се скрие, щом решава нещо, което шефката няма да одобри.

— Инспекторе. Сър. Никой не ми е съобщил, че... — Полицаят пред вратата се изпъна в стойка мирно, докато се опитваше да скрие книгата зад гърба си.

— Не се паникьосвай, Стив. Искам само да поговоря със затворника. Защо не идеш да си вземеш едно кафе? Детектив Макбрайд ще постои на пост вместо теб.

— Какво искате от мен? — попита Макбрайд, когато полицаят забърза по коридора.

— Пази тук. — Маклейн отвори вратата и влезе. — И не пускай никого вътре.

Стаята бе малка и неуютна, единственото прозорче откриващо гледка към огрените от слънцето бетон и стъкло. До стената бяха строени два пластмасови стола, а тесен шкаф до леглото изпълняваше функцията на нощно шкафче. Джетро Калъм лежеше в центъра на сложна плетеница от бръмчащи апарати. По тръбички в тялото му се вливаха и от тялото му се източваха противни на вид течности. Нямаше нищо общо със здравия бодигард, с когото Маклейн се сби преди ден. Потънало в планина от възглавници, лицето му бе изпito и

бледо, очите — хълтнали в орбитите. По-голямата част от косата му беше окапала, а по възглавницата имаше цели кичури. Кожата на скалпа бе осияна с яркочервени петна. Ръцете лежаха върху одеялата, мускулите бяха все така солидни, но си личеше, че им липсва тонус. Не се беше смалил, обаче массивното телосложение вече му пречеше да диша спокойно, обездвижваше го по-ефективно от кожените ремъци, с които бе привързан към леглото.

— Дойде. Знаех, че ще дойдеш. — Гласът на Калъм едва се чуваше сред шума на животоподдържащата апаратура, но това отново не бе неговият глас. Беше другият, онзи, който заплашваше и обещаваше. Гласът със странната хипнотизираща сила.

Маклейн взе един от столовете и подпра с него дръжката на вратата. Отдалечи от ръката на мъжа и звънеца за сестрата. След това се наведе и за миг-два се вгледа в апаратурата. От електрокардиографа към щипката на пръста на мъжа бяха проточени кабели. Антъни откачи щипката и я закачи на своя пръст. Апаратът изпиука няколко пъти тревожно, сътне се успокои и зацъка равномерно. Той разгледа и другите апарати, но май само електрокардиографът бе включен към системата за интензивно наблюдение. Огледа го и щракна един след друг всички прекъсвачи, които видя. Медицината поддържаше тялото живо, но Джетро Калъм бе изчезнал в момента, в който бе убил Дейвид Браун. Каквото и да се бе вселило след това в душата му, сега бавно поглъщаше и тялото.

— Разкажи ми за момичето. Маклейн седна на втория стол.

— Кое момиче?

— Знаеш за кого говоря. Момичето, което са убили по време на онзи ритуал.

— А, тя ли? — Гласът на Калъм долетя отдалече, сякаш излизаше от корема на болен от емфизем вентрилок, но бе изпълнен със зловещо задоволство. — Малката Маги Доналдсън. Малка сладурана. Беше на не повече от шестнайсет. Разбира се, девствена. С това ме привлече. Само че те я омърсиха. Един след друг. Старецът. Той знаеше какво да прави. Затвори ме в нея, а после я разпориха. Всеки взе частица от мен.

— Защо го направиха?

— За какво хората бихте направили всичко? За вечен живот.

— А ти? Какво ще стане с теб?

— Аз продължавам напред. В теб.

Маклейн погледна жалката фигура, умираща пред очите му. Значи, за това беше всичко. По тази причина му се случиха всичките онези гадости, след като откриха мъртвото момиче в къщата на Фаркър. Затова умряха невинни хора, използвани за чужди цели. Затова Алисън Кид бе прегазена на улицата. Идваше му да удуши мъжа. Толкова лесно можеше да сключи ръце около шията му и да изцеди живота от него. Или още по-добре, да забие нещо в ослепялото му око, докато стигне до мозъка. В джоба на сакото си имаше химикалка — достатъчно добро оръжие. Искаше се само подходяща точка на пробождане и подходящ натиск. Имаше толкова много начини да унишоваш човек. Толкова много...

— Няма да стане твоята. — Маклейн се отърси от чуждите мисли в главата си. Барнаби Смит, Бакън Стюарт, Джонас Карстеърс, Гавин Спенсър. Всички бяха седели спокойно и незавързани, докато някой ги бе убивал и разрязвал. Както и Фъргюс Макреди. Беше отнел живота си по чужда воля. Сега вече Антъни знаеше защо. Били са роби на този глас, свързани с него посредством зверствата, в които са участвали. Той обаче не бе убил момичето, не бе планирал да убие и Клоуи. Между него и това чудовище нямаше връзка.

— О, има, инспекторе. Ти затвори кръга. Ти също си част от това, колкото и те. Може би дори повече. Притежаваш силата на духа, която липсваше на всички тях. Във вените ти тече неговата кръв. Ти си идеалният съсьд за мен.

Този път убедителният глас настъпващ заплашително към него като черна стена. Маклейн видя моменти от ужасяващи сцени: изкривеното от болка лице на Смит, докато ножът прониква в покритите му с посивели косми гърди; все още биещото сърце на Джонас Карстеърс изпод оголените ребра; седящият спокойно Гавин Спенсър, чиито очи единствено показваха истинското му душевно състояние, докато бавно прерязваха гърлото му. Всеки образ идващ с изближ на сила, чувство на безгранично удовлетворение и радост. Можеше да ги има, да е част от това. Можеше да живееечно.

— Отказвам. — Маклейн се отгласна от стола и отиде до леглото. Пресегна се към банката с физиологичен разтвор и затвори вентила. — Сега разбирам. Не исках да повярвам, но явно ще ми се наложи. Нуждаеш се от насилие, за да преминеш от едно тяло в друго.

Иначе си безпомощен. Със смъртта на това тяло ще умреш и ти. Ще се върнеш там, откъдето са те призовали с нечистия ритуал.

— Какво правиш? Заповядвам ти да убиеш това тяло. — Калъм взе да дърпа ремъците и чаршафите, които го приковаваха към леглото, но силите не му стигнаха и той скоро се отпусна, повален от клокочеща кашлица.

— И сам се справяш добре с убиването на това тяло. — Маклейн се отърси от поредния натрапчив импулс, който този път бе по-слаб, по-отчаян. Седна на стола и се загледа в развалината в леглото. — Предполагам, не си възнамерявал да останеш толкова дълго в горкия Джетро, но е трябвало да прикриеш следите си, а за това ти е било нужно време. Той не е бил достатъчно силен, за да те носи, нали?

— Убий ме. — Гласът не бе нищо повече от затихващ шепот. — Избави ме.

— Не и този път. — Маклейн се настани удобно на стола. Чакаше и наблюдаваше как сетните издихания на Калъм напуснаха тялото му като бягащи насекоми. — Този път ще умреш от естествена смърт.

[1] Съвременен шотландски автор на криминални романи (р. 1960 г.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Кристофър Робъртс седеше на масата, унило навел глава. Беше прекарал твърде много нощи в килията и изисканият му костюм сега бе съсиран. Маклейн стоеше с гръб, опрян в стената на стаята за разпити, гледаше мъжа и се насилаше да изпита грам съчувствие към него. Безуспешно.

— Гавин Спенсър е мъртъв, както и Джетро Калъм.

Робъртс погледна нагоре, след като осмисли казаното. В очите му припламна лъч надежда. Преди обаче да каже каквото и да било, Маклейн продължи:

— Проблемът, господин Робъртс, е в следното: почти съм убеден, че са ви принудили да извършите отвличането, и ние трябва да го вземем предвид. Клоуи е спасена, макар да се съмнявам, че някога ще успее да забрави как дни наред е била окована в мазе, в компанията на обезобразен труп. Почти съм склонен да я убедя да не повдига обвинения срещу вас.

— Ще го направите ли? — Робъртс погледна отдолу нагоре като пребито псе.

Маклейн пристъпи напред, издърпа един стол и се отпусна на него.

— Не, няма. Не и сега. Господин Робъртс, вие пропиляхте своя шанс, когато доведохме съпругата ви на сигурно място тук. Тогава все още можехте да ни помогнете, а ние щяхме да заловим Калъм, преди да убие Спенсър. А сега всички, които исках да обвиня в отвличане и убийство, са мъртви. Освен вас.

— Но... но... аз бях принуден. Те ме накараха...

— Не, не са, господин Робъртс. Решението е било ваше. Имали сте всичко, но сте искали повече. Затова сега ще отидете зад решетките за много, много дълго.

Сиво, брулено от вятъра гробище, гледащо към река Форт. Лятото беше вече към края си. Дъждът се изливаше от отсрещната страна на залива Фърт, така че на малката група ѝ беше само студено, а не и мокро. Маклейн бе приятно изненадан от бройката хора, дошли на погребението. Тук бяха детектив Макбрайд и Навъсения Боб. Тук бе и Ема. Главен инспектор Макинтайър бе намерила пролука в натоварената си програма, макар че нервно потропваше и току поглеждаше часовника си. Ангъс Кадуоладър скандално бе довел със себе си Трейси. Най-голямата изненада беше, че Клоуи Спайърс настоя да присъства. Сгушена в майка си, гледаше как пръстта покрива обикновения ковчег. Отне му известни усилия, но успя да намери гробовете на Джон и Елспет Доналдсън. И сега Маклейн наблюдаваше как погребват до тях дъщеря им Маги. Надяваше се никой да не разбере, че е платил за службата от своя джоб.

— Все още недоумявам как съумя да я идентифицираш — каза Макинтайър, докато се отдалечаваха от гроба.

— Успяхме да открием кой е изчезналият строител през четиридесет и пета. Това ни даде по-ясна представа за времето на смъртта. Списъците с изчезнали хора са доста непълни от онзи период, така че детектив Макбрайд се зарови в архивите на „Скотсмън“. Намери малка статия за изчезнало момиче. Оказа се, че майка ѝ била камериерка в къщата на Фаркър. Проследихме рода до няколко живи роднини в Канада. Останалото оставихме на ДНК теста. — Казаното съвпадаше с истината, но само малко. Беше подметнал на Макбрайд къде какво да търси. Той самият не можеше да признае откъде е научил името на мъртвото момиче.

— Повечето детективи щяха да се задоволят със залавяне на убийците.

— Познавате ме, госпожо. Не обичам да оставям работата наполовина свършена.

— Вярва ли го? Смяташ ли, че те наистина са заловили демон и са използвали неговата сила, за да удължат живота си?

— Трябва да се чуеш отстрани, Джейн. Разбира се, че не. Всички са мъртви, нали така? — Маклейн поклати глава, сякаш това би променило истината, която знаеше. — Такива неща като демони не съществуват.

— Но те са били толкова здрави за възрастта си.

— Е, като изключим Бърти Фаркър и Тоби Джонсън. И двамата са умрели млади. Не, останалите са живели дълго, защото са вярвали, че ще живеят дълго. Бога ми, не биха го извършили, ако не вярваха. А са се радвали на успех, защото са били родени в богати семейства и са получили възможно най-доброто образование.

— Дано си прав, Тони. Градът е достатъчно гаден и без разни свръхестествени сили да вгорчават живота на клетите ченгета.

— Гавин Спенсър умря, без да остави завещание. — Това бе подробност, която Маклейн научи от вестниците и която го притесняваше. — Никога не се е женил, нямал е семейство. Адвокатите са полудели в търсене на наследници. Всеки, който може да докаже дори много далечно родство, ще наследи милиарди. Пълна лудост. Ето колко убеден е бил, че ще живее вечно.

— Може би демоните все пак съществуват. Обаче само тук. — Джейн завъртя пръст на слепоочието си.

Стигнаха до портала на гробището и редицата от паркирани коли, които чакаха, за да отведат всеки в собствения му живот. Униформен полицай стоеше на пост до колата на главен инспектор Макинтайър, приклещена между старото ръждиво волво на Фил и мръснозеления ягуар на Кадуоладър. Яркочервената алфа ромео на Маклейн бе паркирана отстрани. Шефката я погледна с ужас, когато той я отключи и задържа вратата отворена, за да се качи Ема.

— Боже мой, Тони! Това твоя собственост ли е? — попита.

За момент Маклейн се зачуди дали го пита за колата или за Ема. След като реши, че Макинтайър не може да е чак толкова нетактична, поклати глава и с усилие сподави усмивката си.

— Не, не е моя — каза. — На баща ми е.

Стоеше в спалнята на баба си и оглеждаше тоалетката с колекцията от четки за коса, четчици за грим и фотографии. Чувалът за боклук тежеше в ръката му, полупулен с неща за изхвърляне. Останки от отдавна изживян живот. Трябваше да направи това още преди месеци, когато стана ясно, че баба му никога няма да излезе от комата, никога няма да се върне в дома си. Тя вече нямаше нужда от червило, кърпички, ментови дражета и от съдържанието на гардероба си. Както и от повечето снимки, окачени в стаята ѝ, особено от една конкретна.

Тя висеше на стената, близо до вратата на банята. Черно-бяла, показваща двама мъже и една жена: Бил Маклейн, Естер Морисън и още един мъж. Когато я видя за пръв път, Антъни се зачуди колко малко прилича на дядо си и колко много баща му прилича на другия мъж. Колко много той самият прилича на него. Това ли бе мръсната малка тайна, която баба му бе опазила дори след смъртта си? Нещо, което беше сметнала, че може да сподели с адвоката, но не и с внука си? Какво пишеше в писмото? ... *ти не се превърна в човека, в когото тя се боеше да не се превърнеш.* А по-късно Джетро Калъм каза: „Във вените ти тече неговата кръв“. Думи на луд или може би демон, но никак не можеше да ги пренебрегне. Е, не беше трудно да предположи какво се е случило.

Свали снимката от стената и я обърна, за да види дали на рамката ѝ има надпис. Нищо, освен логото на фотостудиото, което я бе проявило, и адреса на отдавна изравнена със земята улица. Професионална работа — отзад бе дебело облепена с тиксо. Можеше да го разреже и да извади снимката, за да види дали на гърба ѝ не бе написано нещо, но реши, че не си заслужава труда.

Пак обърна рамката и се вгледа отблизо в снимката. На двайсет баба му е била много красива. Седеше между двамата мъже, беше ги прегърнала през рамо, ала погледът ѝ бе вперен в Уилям Маклейн. Другият мъж също се усмихваше, но очите му бяха студени. Устремени към нещо, което не можеше да има. Нещо, което бе готов да отнеме със сила. Или само си въобразяваше? Маклейн се отърси от мисълта, отвори чувала и пусна снимката вътре.

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга беше писана дълго време, но никога нямаше да види бял свят, ако не беше Стюарт Макбрайд. Той ми предложи да изоставя фентъзи романите и да се пробвам в криминалния жанр, така че той е истинският виновник. Благодаря ти, Стюарт.

Дължник съм и на Альн Гътри, който пръв ме предупреди за потенциала на електронните книги и самиздата, както и на агентката си — Джулиет Машънс, истинско малко торнадо от енергия и леопардови шарки. Благодаря и на екипа на Майкъл Джоузеф.

Много хора бяха така любезни да прочетат черновите на този роман, но особена благодарност дължа на Хедър Бейн, Кеър Альн, Джон Баръл и Лиза Макшайн. Специално трябва да спомена Греъм Кромпън, задето ми посочи очевидния факт, че вените не пулсират или тупят.

И накрая, но не по важност, благодаря на съпругата ми — Барбара, която не само ме подкрепяше през всичките тези години, а и нито веднъж не се оплака, че откраднах името ѝ и го дадох на моя инспектор.

ЗА ВЪВЕДЕНИЕТО

„Естествена смърт“ първоначално бе кратък разказ, в края на 2006 г. публикуван в списание „Спайнинглър“. По онова време правех първите си крачки в криминалния жанр, след като от дълги години пишах сценарии за комикси, фентъзи и фантастика. Всичко, което знаех за него, идваше от „Момчетата Харди“ и „Великолепната петорка“ в детството ми, Агата Кристи като тийнейджър, а по-късно от няколко романа на Иън Ранкин, задигнати от баща ми, когато нямах нищо друго за четене. И разбира се, ранните чернови на всички романи за Лоугън Макрий с автор Стюарт Макбрайд.

Познавам Стюарт от много време и именно той ме убеди да спра да пиша за дракони и да изprobвам нещо по-съвременно и реалистично. До този момент бях написал няколко кратки разказа с главен герой инспектор. В началото на 90-те години на миналия век го бях създад като второстепенен персонаж за комикса *Година 2000*.

Бидейки незапознат с криминалния жанр, нямах представа за съществуването на АПКР (Асоциация на писателите на криминални романи) и техния конкурс за дебютанти „Дебю Дагър“, докато основателят и редактор на „Спайнинглър“ Сандра Рътън не ми спомена за тях. Бях започнал да преработвам „Естествена смърт“ от разказ в роман и идеята да участвам с него в конкурса през 2007 г. ми се стори добра.

Оценката в конкурса се дава въз основа на първите 3000 думи, придружени от резюме. Романът ми започваше също като разказа, но сметнах, че ми трябва по-шокиращо начало, което да грабне вниманието на журито. Тъй като сюжетът се върти около ритуално убийство, реших книгата да започне с описанието му, извършено шейсет и две години преди времето, в което се развива действието. И кое може да бъде по-шокиращо от това повествованието да се води от името на самата жертва?

Очевидно този подход проработи, тъй като книгата бе номинирана същата година. Трябва да призная обаче, че винаги съм

изпитвал смесени чувства към въпросната сцена. Тя несъмнено е силен момент, полагащ основата на действието. От друга страна, е подробно описание в 500 думи на брутално групово изнасиливане и убийство.

Читателите също възприеха по различен начин това въведение. Някои намериха книгата за напълно отблъскваща, докато други отбелязаха, че тонът във въведението е коренно различен от този в романа. Аз лично го харесвам, особено последното изречение, но то вероятно би подхождало повече на книга на ужасите.

Така че се върнах към оригиналното въведение, с което започва разказът в края на 2005 г. Не мисля, че книгата е загубила след отпадането на тези първоначални 500 думи, но ако желаете сами да направите преценка или да разберете за какво се е вдигнал целият този шум, ще ги намерите на следващите страници. Все пак ви предупреждавам — не са за хора със слаби сърца.

ОРИГИНАЛНАТА 1. ГЛАВА

Изпищява, когато забиват първия гвоздей.

Пронизваща болка преминава през дланта й, когато се бори, прикована към пода от тежестта на тялото му. Това не е правилно. Не бива да я наранява. Той е добър, красив. Любезен. Помагаше на семейството й през войната.

— Моля ви! Недайте. — Понечва да изкреши, но една ръка грубо запушва устата й. В периферното ѝ зрение се движат мъгляви фигури, опипват я, стискат я здраво, дишат тежко в тъмнината. Някой я сграбчва за китката и дръпва ръката ѝ встрани. Пръстите ѝ драскат по пода. Чукът се стоварва върху гвоздея, който пробива кожа и хрущял, и изтръгва нов писък, излязъл през носа ѝ. Тя рита и се бори с тежестта върху себе си и със студените стоманени остриета, които дълбаят плътта ѝ. Разпъната накръст. Тежестта ѝ дърпа прикованите ѝ длани надолу, докато тя драска и се мъчи да се освободи, но ръбестите и закривени главички на гвоздеите, дълбоко потънали в дървения под, ги спират.

Тежкото му тяло се вдига от нея и тя мярва лицето му в мрака. Погледът му блести, чертите му са размазани от сълзите в очите ѝ, разкривени, сякаш нещо се опитва да си пробие път през кожата му. Съпротивлява се, когато повдига роклята ѝ, разкъсва бельото и найлоновите ѝ чорапи. Нещо проблясва на слабата светлина,

процеждаща се под вратата. Усеща как нещо студено и плоско натиска оголения й корем, драска кожата й, пълзга се надолу, от което цялата настръхва. Топла влага се стича по бедрата й и сладникавата миризма на урина изпълва въздуха. Ще умре тук, насиlena от мъжа, на когото е вярвала цял живот.

Коленете й изпукват, когато груби ръце я хващат за глезните и разчекват краката й, като отварят огромни рани в прикованите й длани. Силни ръце задържат стъпалата й на пода. Чува как пукат костите й, как стомана стърже в стомана и как гвоздеите потъват в дървото. Агонията идва на талази и замъглява погледа й.

Той се намества между краката й, бълска безразлично главата й в дюшемето. Груби пръсти разтварят устата и се натикват дълбоко в гърлото й, от което тя повръща. Усеща острия студен вкус на стомана, а после пробождаща болка, когато гърлото й се напълва с топла солена течност. Задавя се, кашля, надига се и повръща в лицето на насилиника. Той се отдръпва и избърска страните си, оголовайки зъби в широка усмивка. Капчици от кръвта й се процеждат по собственото й лице и мръсния под.

Обладават я един след друг, грубо проникват в нея, разбиват и последната от илюзиите й. Болката е навред: в пронизалите я гвоздеи, в разрязания език, в ожулена плът и натрошени кости. Не може да им избяга, напълно безпомощна е. Внезапно той я порязва. Мъжът, който беше неин приятел. Малките разрези отварят рани, които покриват бледата й кожа с гъста червена кръв.

Смъртта идва бавно, ала дори и след това за нея няма покой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.